LEGENDELE CLANULUI OTORI

CARTEA A III-A

STRĂLUCIREA LUNII, ADIEREA VÂNTULUI

LIAN HEARN

Strălucirea lunii, adierea vântului
Lian Hearn

Seria Legendele Clanului Otori, Cartea a III-a

Traducere: Lidia Grădinaru
Editura Leda, 2010

Lian Hearn
Brilliance of the Moon, 2004

ebook: v1.0

Lian Hearn
Brilliance of the Moon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
HEARN, LIAN
Strălucirea lunii, adierea vântului Legendele clanului Otori/
Lian Hearn; trad.: Lidia Grădinaru. - Bucureşti:
Leda, 2010
ISBN 978-973-102-262-8
I. Grădinaru, Lidia (trad.)
821.111-31=135.1

CUVANT ÎNAINTE

Aceste evenimente au avut loc în lunile care au urmat căsătoriei lui Otori Takeo cu Shirakawa Kaede la templul din Terayama. Căsătoria a întărit hotărârea lui Kaede de a moşteni domeniul Maruyama şi i-a dat lui Takeo resursele de care avea nevoie pentru a-l răzbuna pe tatăl său adoptiv, Shigeru, şi a-şi lua locul în fruntea clanului Otori. Totuşi, această căsătorie l-a înfuriat pe Arai Daiichi, căpetenia de oşti care acum controla cea mai mare parte a Celor Trei Ţări, şi l-a jignit pe nobilul lord Fujiwara, care o considera pe Kaede ca fiind logodnica lui.

În iarna precedentă, condamnat la moarte de Trib, Takeo fugise la Terayama, unde i s-au dat dovezile strânse de Shigeru despre Trib, împreună cu Yato, sabia Otorilor. Pe drum, viaţa îi fusese salvată de proscrisul Yo-An, unul dintre Hiddeni, secta interzisă, care l-a dus la un altar în munţi ca să asculte profeţiile unei sfinte.

În tine sunt amestecate trei seminţii. Te-ai născut în neamul Hiddenilor, însă viaţa ta a fost dată în vileag şi nu-ţi mai aparţine. Pământul va da ceea ce doreşte Cerul.

Pământurile tale se vor întinde de la mare la mare, dar pacea va veni cu preţul vărsării de sânge. Cinci bătălii îţi vor aduce pacea, patru de câştigat şi una de pierdut...

シテ　音づれの、稀なる中の秋風に、

地　憂きを知らする夕べかな、

シテ　遠里人も眺むらん、

地　誰が夜と月はよも訪はじ、

シテ　面白の折からや、頃しも秋の夕つ方、

地　牡鹿の聲も心凄く、見ぬ山風を
送り来て、梢はいづれ一葉
散る、空すさまじき月影の、
軒の忍に映ろひて、

シテ　露の玉簾かゝる身の、

地　思ひを述ぶる夜すがらかな。

地　宮漏高く立つて、風北に巡り。

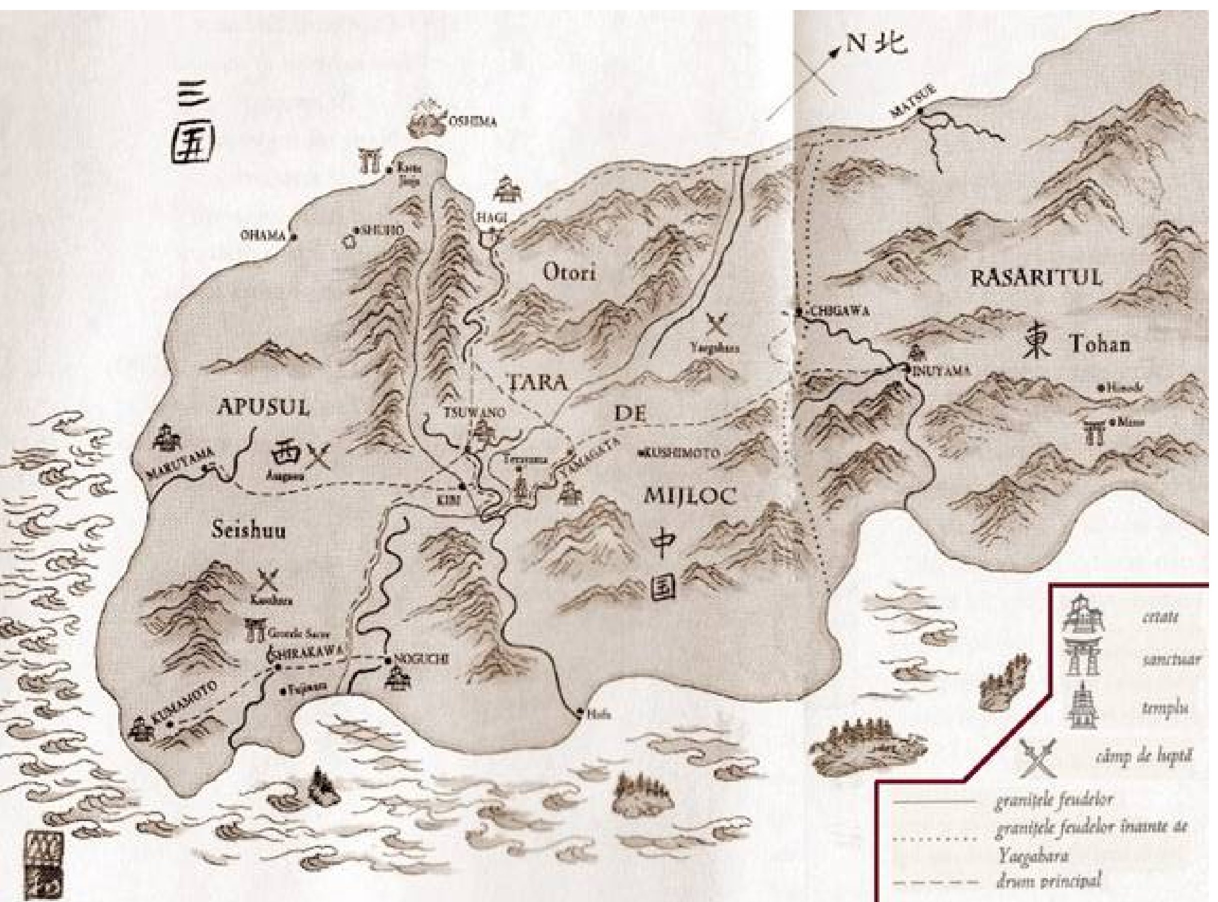
シテ　隣砧緩く急にして、月西に流る。

世阿弥作「砧」より

Şi alţii, din sate îndepărtate,
Se uită fără doar şi poate la această lună,
Care nu cere niciodată ceea ce privitorul pretinde nopţii...
Puternic în nevăzutul vânt de munte
Un strigăt de cerb tremură în inimă,
Şi undeva o rămurică îşi leapădă o frunză.

Zeami: *Kinuta*
(Teatrul Japonez No)

三国
N 北
OSHIMA
MATSUE
HAGI
OHAMA
SHUHO
Otori
RĂSĂRITUL
CHIGAWA
東 Tohan
INUYAMA
TARA
DE
MIJLOC
中国
APUSUL
西
TSUWANO
MARUYAMA
KIBI
YAMAGATA
KUSHIMOTO
Seishuu
SHIRAKAWA
NOGUCHI
KUMAMOTO
cetate
sanctuar
templu
câmp de luptă
granițele feudelor
granițele feudelor înainte de Yaegahara
drum principal

LEGENDELE CLANULUI OTORI

PERSONAJE

CLANURILE

Otori

(Ţara de Mijloc; cetatea de scaun; Hagi)

Otori Shigeru - moştenitor legitim al clanului (I)
Otori Takeshi - fratele său mai mic, omorât de clanul Tohan (d.)
Otori Takeo - (născut Tomasu), fiul adoptiv al lui Shigeru(I)
Otori Shigemori - tatăl lui Shigeru, ucis în bătălia de la Yaegahara (d.)
Otori Ichiro - rudă îndepărtată, învăţătorul lui Shigeru şi Takeo (I)
Chiyo - slujnica în casă (I)
Haruka - slujnica în casă (I)
Shiro - tâmplar (I)
Otori Shoichi - unchiul lui Shigeru, acum senior al clanului (I)
Otori Masahiro - fratele său mai mic (I)
Otori Yoshitomi - fiul lui Masahiro (I)
Miyoshi Kahei - prietenul lui Takeo (I)
Miyoshi Gemba - fratele lui Kahei si prietenul lui Takeo (I)
Miyoshi Satoru - tatăl lui Kahei si Gemba; căpitanul pazei din castelul din Hagi (3)
Endo Chikara - însoţitor important (3)
Terada Fumifusa - pirat (3)
Terada Fumio - fiul lui Terada Fumifusa, prieten al lui Takeo (I)
Ryoma - pescar, fiul nelegitim al lui Masahiro (3)

Tohan

(Răsăritul; cetatea de scaun; Tnuyama)

Iida Sadamu - seniorul clanului (I)
Iida Nariachi - vărul său (3)
Ando - însoţitorul lui Iida (I)
Abe - însoţitorul lui Iida (I)
Seniorul Noguchi - aliat (I)
Doamna Noguchi - soţia sa (I)
Junko - servitoare în castelul Noguchi (I)

Seishuu

(O alianţă a mai multor familii străvechi. Apusul; principalele cetiţi

de scaun; Kumamoto şi Maruyama)

Arai Daiichi - comandant de armată (I)
Niwa Satoru - însoţitor (2)
Akita Tsutomu - însoţitor (2)
Sonoda Mitsuru - nepotul lui Akita (2)
Maruyama Naomi - stăpâna domeniului Maruyama, iubita lui Shigeru (I)
Mariko - fiica ei (I)
Sachie - servitoarea ei (I)
Sugita Haruki - însoţitor (I)
Sugita Hiroshi - nepotul lui (3)
Sakai Masaki - vărul lui Hiroshi (3)
Seniorul Shirakawa (I)
Kaede - fiica lui cea mare, verişoara doamnei Maruyama (I)
Ai - fiica Seniorului Shirakawa (2)
Hana - fiica Seniorului Shirakawa (2)
Ayame - slujnică în casă (2)
Monami - slujnică în casă (2)
Akane - slujnică în casă (2)
Amano Tenzo - însoţitor al familiei Shirakawa (I)
Shoji Kiyoshi - însoţitor important al seniorului Shirakawa (1)

TRIBUL

Familia Muto

Muto Kenji - învăţătorul lui Takeo, Maestrul (I)
Muto Shizuka - nepoata lui Kenji, amanta lui Arai şi însoţitoarei lui Kaede (I)
Zenko - fiul Shizukăi (3)
Taku - fiul Shizukăi (3)
Muto Seiko - soţia lui Kenji (2)
Muto Yuki - fiica lor (I)
Muto Yuzuru - văr (2)
Kana - servitoare (3)
Miyab - servitoare (3)

Familia Kikuta

Kikuta Isamu - tatăl adevărat al lui Takeo (d.)
Kikuta Kotaro - vărul lui, Maestrul (I)
Kikuta Gosaburo - fratele mai mic al lui Kotaro (2)
Kikuta Akio - nepotul lor (I)
Kikuta Hajime - luptător (2)
Sadako - servitoare (2)

Familia Kuroda

Kuroda Shintaro - asasin renumit (I)
Kondo Kiichi (2)
Imai Kazuo (2)
Kudo Keiko (2)

ALŢII

Seniorul Fujiwara - nobil, exilat din capitală (2)
Mamoru - protejatul şi tovarăşul lui (2)
Ono Rieko - vărul lui (3)
Murita - însoţitor (3)
Matsuda Shingen - stareţul de la Terayama (2)
Kubo Makoto - călugăr, cel mai bun prieten al lui Takeo (I)
Jin-emon - bandit (3)
Jiro - fiu de fermier (3)
Jo-An - proscris (1)

CAI

Raku - sur cu coama şi coada negre; primul cal al lui Takeo, dăruit de el lui Kaede

Kyu - negru, calul lui Shigeru, dispărut în Inuyama

Aoi - negru, (frate vitreg cu Kyu)

Ki - roibul lui Amano

Shun - murgul lui Takeo; un cal foarte deştept

Litere îngroşate = personaje principale

(I, 2, 3) - prima apariţie a personajului în Cartea I, 2, sau 3

(d.) - personaj decedat înainte de începutul Cărţii 1

CAPITOLUL UNU

Pana stătea în palma mea. O ţineam cu grijă, conştient de vechimea şi fragilitatea ei. Totuşi, albul ei era încă translucid, purpuriul vârfurilor ei încă strălucitor.

— Provine de la o pasăre sacră, *houou,* îmi explică Matsuda Shingen, stareţul templului din Terayama. I s-a arătat tatălui tău adoptiv, Shigeru, când acesta avea doar cincisprezece ani, mai puţin decât ai tu acum. Ţi-a povestit vreodată despre asta, Takeo?

Am clătinat din cap. Mă aflam cu Matsuda în camera lui dintr-un capăt al şirului de chilii din jurul curţii principale a templului. De afară, acoperind obişnuitele zgomote ale templului, incantaţiile şi clopotele, se auzea zarva pregătirilor, produsă de oameni mulţi care veneau şi plecau. O auzeam pe Kaede, soţia mea, vorbind dincolo de porţi cu Amano Tenzo despre aprovizionarea cu hrană a armatei noastre în timpul marşului. Ne pregăteam să plecăm la Maruyama, marele domeniu din Vest, a cărui moştenitoare de drept era Kaede, să îl revendicăm în numele ei - să ne luptăm pentru el, dacă era nevoie. De la sfârşitul iernii, veniseră mulţi războinici să ni se alăture în Terayama şi aveam acum aproape o mie de oameni, încartiruiţi la templu şi în satele din împrejurimi, fără a-i pune la socoteală pe fermierii din regiune, care şi ei îmi susţineau cu tărie cauza.

Amano era din Shirakawa, căminul strămoşesc al lui Kaede, şi cel mai de încredere însoţitor al ei, un călăreţ grozav şi priceput la toate animalele. În zilele care au urmat căsătoriei noastre, Kaede şi slujnica ei, Manami, dovediseră o mare pricepere în mânuirea şi distribuirea mâncării şi echipamentului. Discutau totul cu Amano şi îl puneau să le transmită oamenilor hotărârile luate. În acea dimineaţă, el înşira căruţele cu boi şi caii de povară pe care îi aveam la dispoziţie. Am încercat să nu mai ascult, să mă concentrez la ce îmi spunea Matsuda, dar nu aveam astâmpăr, eram nerăbdător să pornim la drum.

— Ai răbdare, mi-a spus cu blândeţe Matsuda. Povestea asta nu durează decât un minut. Ce ştii despre *houou?*

Fără tragere de inimă, mi-am îndreptat atenţia spre pana din palma mea şi am încercat să îmi amintesc ce mă învăţase fostul meu învăţător, Ichiro, când trăiam în casa din Hagi a seniorului Shigeru.

— E o pasăre sacră, de legendă, care se arată în vremuri de pace şi dreptate. Şi numele ei se scrie cu aceleaşi caractere ca numele clanului meu, Otori.

— Corect, spuse Matsuda, zâmbind. Nu se arată des, pacea şi dreptatea fiind ceva rar în vremurile astea. Dar Shigeru a văzut-o şi

cred că asta l-a inspirat să caute să înfăptuiască aceste virtuţi. I-am spus atunci că penele sunt colorate cu sânge şi, într-adevăr, sângele lui, moartea lui ne mână şi pe mine, şi pe tine.

M-am uitat mai bine la pană. Stătea pe cicatricea din palma mea dreaptă, acolo unde mă arsesem cu mult timp în urmă în Mino, locul meu natal, în ziua în care Shigeru îmi salvase viaţa. Mâna mea era însemnată şi cu linia dreaptă a Kikuţilor, familia din Trib căreia îi aparţineam, şi de care fugisem în iarna precedentă. Moştenirea mea, trecutul şi viitorul meu păreau să fie toate acolo, în palmă.

— De ce mi-o arăţi acum?

— Vei pleca de aici în curând. Ai stat la noi toată iarna, pregătindu-te prin studiu şi antrenament să îndeplineşti ultimele porunci ale lui Shigeru către tine. Am vrut să vezi şi tu ce a văzut el, să nu uiţi că ţelul lui era dreptatea, şi trebuie să fie şi al tău.

— N-am să uit niciodată, am promis.

M-am aplecat cu respect asupra penei, ţinând-o cu gingăşie cu ambele mâini, şi i-am înapoiat-o stareţului. A luat-o, s-a aplecat asupra ei, apoi a pus-o la loc în cutia mică, lăcuită de unde o luase. N-am spus nimic, aducându-mi aminte de tot ce făcuse Shigeru pentru mine şi câte mai aveam încă de înfăptuit pentru el.

— Ichiro mi-a povestit despre *houou* când mă învăţa să îmi scriu numele, am spus în cele din urmă. Când l-am văzut anul trecut în Hagi, m-a sfătuit să-l aştept aici, dar nu mai pot să stau. Trebuie să plecăm spre Maruyama într-o săptămână.

De când se topiseră zăpezile, îmi făceam griji pentru fostul meu învăţător căci ştiam că seniorii Otori, unchii lui Shigeru, încercau să pună stăpânire pe casa şi pământurile mele din Hagi şi că Ichiro continua cu încăpăţânare să li se împotrivească.

Nu ştiam, dar Ichiro era deja mort. Am primit vestea a doua zi. Discutam cu Amano în curte, când am auzit ceva jos, departe: strigăte de mânie, picioare care alergau, tropot de copite. Zgomotul de cai care urcau cu greu coasta era neaşteptat şi uimitor. De obicei, nimeni nu venea la templul din Terayama călare. Fie urca pe jos poteca abruptă de munte, fie, dacă era invalid sau foarte bătrân, era cărat de însoţitori vânjoşi.

După câteva secunde, a auzit şi Amano larma. Eu deja alergam spre porţile templului, strigând la străjeri.

Ei s-au apucat iute să închidă porţile şi să le zăvorască. Matsuda a traversat în grabă curtea. Nu purta armură, dar avea sabia la cingătoare. Până să apucăm să vorbim, de la corpul de gardă s-a auzit o somaţie.

— Cine îndrăzneşte să vină călare la poarta templului?

Descălecaţi şi apropiaţi-vă cu respect de acest lăcaş al păcii.

Era glasul lui Kubo Makoto. Unul dintre călugării războinici tineri ai

Terayamei, el îmi devenise în ultimele luni cel mai bun prieten. Am alergat până la palisada de lemn şi am urcat scara ce ducea la corpul de gardă. Makoto mi-a arătat prin senine ferestruica de observaţie. Prin crăpăturile din lemn am văzut patru călăreţi. Urcaseră în galop dealul; acum îşi opriseră caii înşeuaţi care suflau greu şi nechezau. Erau complet înarmaţi, însă pe căştile lor se vedea clar blazonul Otorilor. O clipă ne-am gândit că puteau să fie soli trimişi de Ichiro. Apoi ochii mi-au căzut pe coşul legat de oblâncul şeii unuia dintre călăreţi. Inima mi s-a prefăcut în piatră. Am bănuit imediat ce se afla în acel coş. Caii se cabrau şi fremătau după efortul galopului, dar şi de panică. Doi dintre ei aveau deja la picioarele din spate răni care sângerau. Mai mulţi bărbaţi furioşi, înarmaţi cu seceri şi doage, au năvălit din poteca îngustă. I-am recunoscut pe câţiva dintre ei: erau fermieri din satul cel mai apropiat. Războinicul din urmă s-a repezit la ei, lovind în stânga şi în dreapta cu sabia, şi ei s-au retras puţin, dar nu s-au împrăştiat, menţinându-şi atitudinea ameninţătoare şi stând adunaţi într-un semicerc strâns.

Conducătorul călăreţilor le-a aruncat o privire dispreţuitoare şi apoi a strigat cu glas puternic spre poartă:

— Sunt Fuwa Dosan din clanul Otori din Hagi. Aduc un mesaj din partea seniorilor Shoichi şi Masahiro pentru neobrăzatul care îşi spune Otori Takeo.

Makoto a strigat:

— Dacă sunteţi mesageri paşnici, descălecaţi şi lăsaţi săbiile. Porţile vor fi deschise.

Ştiam deja care era mesajul lor. Dar am simţit cum mă cuprinde o furie oarbă.

— Nu e nevoie de asta, a replicat cu dispreţ Fuwa. Mesajul nostru e scurt. Spune-i aşa-zisului Takeo că seniorii Otori nu-i recunosc drepturile pe care le revendică şi aşa îi vor trata pe el şi pe cei care îl urmează.

Bărbatul de lângă el a lăsat frâiele pe gâtul calului şi a deschis coşul. A scos din el ceea ce îmi era groază să văd. Ţinând capul lui Ichiro de moţul din vârful capului, şi-a legănat braţul şi l-a aruncat peste zid, pe domeniul templului.

A căzut cu o bufnitură uşoară pe iarba din grădină. Mi-am tras sabia, pe Yato, de la cingătoare.

— Deschide poarta! am urlat. Vreau să ies la ei!

Am coborât scara în salturi, cu Makoto în urma mea. Când s-au deschis porţile, războinicii Otori şi-ai întors caii şi i-au mânat în zidul de oameni din jurul lor, lovind cu săbiile. Îmi închipui că au crezut că fermierii n-or să-i atace. Chiar şi pe mine m-a uimit ce s-a întâmplat apoi. În loc să se dea în lături pentru a le face loc să treacă, oamenii s-au repezit la cai. Doi fermieri au murit imediat, tăiaţi în două de

săbiile războinicilor, după care primul cal s-a prăbuşit şi călăreţul a căzut în îmbulzeala din jurul lui. Ceilalţi au avut aceeaşi soartă. N-au apucat să îşi dovedească măiestria în mânuirea săbiei; au fost traşi jos de pe cai şi omorâţi în bătaie ca nişte câini.

Makoto şi cu mine am încercat să îi temperăm pe fermieri şi până la urmă am reuşit să îi îndepărtăm de cadavre. Am restabilit calmul numai retezând capetele războinicilor şi punând să fie expuse pe porţile templului. Armata dezordonată le-a împroşcat cu insulte o vreme, apoi s-a retras în josul dealului, promiţând cu glasuri puternice că orice străin mai îndrăzneşte să se apropie de templu şi să-l insulte pe seniorul Otori Takeo, îngerul din Yamagata, va fi tratat la fel.

Makoto tremura de furie - dar era tulburat şi dintr-un alt motiv despre care voia să-mi vorbească - dar atunci nu aveam timp.

M-am întors pe domeniul templului. Kaede adusese cârpe albe şi, într-un bol de lemn, apă. Stătea îngenuncheată pe pământ, sub cireşi, şi spăla liniştită capul. Pielea acestuia devenise vineţie, ochii pe jumătate închişi, gâtul nu era retezat cu precizie, ci hăcuit din mai multe lovituri. Totuşi, ea umbla cu el cu blândeţe, cu o grijă tandră, ca şi cum ar fi fost un obiect frumos şi preţios.

Am îngenuncheat lângă ea, am întins mâna şi am atins părul. Era încărunţit, însă faţa peste care se aşternuse vălul morţii părea mai tânără decât o văzusem eu ultima dată, când Ichiro trăia în casa din Hagi, îndurerat şi bântuit de stafii, totuşi dispus încă să-mi arate afecţiune şi să mă călăuzească.

— Cine e? a întrebat Kaede cu glas şoptit.

— Ichiro. A fost învăţătorul meu în Hagi. Şi al lui Shigeru. Aveam inima prea plină ca să mai pot vorbi. Am clipit des ca să-mi alung lacrimile. Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire. Mi-am dorit să-i fi spus mai multe, să-i fi vorbit despre respectul şi recunoştinţa mea. M-am întrebat cum murise, dacă moartea lui fusese umilitoare şi foarte dureroasă. Doream tare mult ca ochii morţi să se deschidă, buzele învineţite să vorbească. Dar cei morţi sunt pierduţi pentru totdeauna, iar plecarea lor de lângă noi este pentru veşnicie! Chiar şi atunci când spiritele lor se întorc, ele nu vorbesc despre propria moarte.

M-am născut şi am crescut printre Hiddeni, care cred că numai cei care dau ascultare poruncilor Zeului Secret se vor reîntâlni pe lumea cealaltă. Toţi ceilalţi vor fi mistuiţi de focurile iadului. Nu ştiam dacă tatăl meu adoptiv, Shigeru, fusese credincios, dar îi erau cunoscute toate învăţăturile Hiddenilor, şi în clipa morţii le rostise rugăciunile, împreună cu numele Celui Luminat. Ichiro, sfetnicul şi administratorul gospodăriei lui, nu trădase niciodată vreun astfel de semn - de fapt, mai degrabă contrariul: Ichiro bănuise de la început că Shigeru mă salvase de persecuţia instituită de căpetenia de oşti Iida Sadamu

împotriva Hiddenilor, şi mă pândise cu ochi lacomi să vadă ce m-ar fi putut da de gol.

Însă nu mai dădeam ascultare învăţăturilor din copilărie şi nu îmi venea să cred că un om cu integritatea lui Ichiro ajunsese în iad. Revolta mea faţă de nedreptatea acestei crime era mult mai puternică şi îmi dădeam seama că acum mai aveam o moarte de răzbunat.

— Au plătit pentru asta cu viaţa, a spus Kaede. De ce să omoare un bătrân şi să se ostenească să-ţi aducă ţie capul lui?

A spălat ultimele urme de sânge şi a înfăşurat capul într-o cârpă albă, curată.

— Îmi închipui că nobilii Otori vor să mă facă să ies din vizuină, am răspuns. Ar prefera să nu atace Terayama; dacă ar face-o, ar da nas în nas cu soldaţii lui Arai. Probabil că speră să mă momească peste graniţă şi să mă întâmpine acolo.

Îmi doream tare mult o astfel de întâlnire, să-i pedepsesc o dată pentru totdeauna. Moartea războinicilor îmi domolise temporar furia, dar o simţeam fierbându-mi înăbuşit în inimă. Totuşi, trebuia să am răbdare; strategia mea era ca mai întâi să mă retrag la Maruyama şi să-mi consolidez forţele acolo. Nimic nu mă putea convinge să mă abat de la asta.

Am atins iarba cu fruntea, luându-mi adio de la învăţătorul meu. Manami a venit din odăile de oaspeţi şi a îngenuncheat la mică distanţă în spatele nostru.

— Am adus un coş, doamnă, a şoptit ea.

— Dă-mi-l, a răspuns Kaede.

Era un coş mic, împletit din rămurele de salcie şi fâşii de piele vopsită în roşu. Kaede l-a luat şi l-a deschis. Din el s-a înălţat mirosul florilor de aloe. Kaede a pus înăuntru legăturica albă şi a aranjat în jurul ei florile de aloe. Apoi a pus coşul pe pământ în faţa ei şi toţi trei ne-am înclinat iarăşi dinaintea lui.

O pasăre de pădure şi-a ciripit cântecul de primăvară şi, din adâncul pădurii, i-a răspuns un cuc, primul pe care îl auzeam în acel an.

A doua zi, am îndeplinit ritualurile de înmormântare şi am îngropat capul alături de mormântul lui Shigeru. Am hotărât să se ridice încă o piatră, pentru Ichiro. Voiam tare mult să ştiu ce se întâmplase cu bătrâna Chiyo şi ceilalţi din casa din Hagi. Mă chinuia gândul că acea casă nu mai exista, că fusese arsă: camera de ceai, camera de sus în care stătuserăm atât de des privind în grădină, podeaua-privighetoare, toate distruse, cântecele lor amuţite pe vecie. Îmi venea să mă reped până la Hagi ca să-mi revendic moştenirea înainte de a-mi fi luată. Dar ştiam că tocmai asta sperau seniorii Otori să fac.

Cinci fermieri au murit în luptă, iar doi mai târziu, din cauza rănilor. I-am îngropat în cimitirul templului. Doi cai erau răniţi grav şi, din milă, Amaro a pus să fie omorâţi, dar ceilalţi doi erau

nevătămaţi; unul îmi plăcea în mod deosebit, un armăsar negru şi frumos care îmi amintea de Kyu, calul lui Shigeru, şi putea să fie fratele lui vitreg. La insistenţa lui Makoto, i-am îngropat şi pe războinicii Otori cu toate ritualurile, rugându-ne ca stafiile lor, revoltate de moartea lor ruşinoasă, să nu zăbovească pentru a ne bântui.

În acea seară, stareţul a venit în camera de oaspeţi şi am stat de vorbă până noaptea târziu. Au fost cu noi şi Makoto şi Miyoshi Kahei, unul dintre aliaţii şi prietenii mei din Hagi; Gemba, fratele mai mic al lui Kahei, fusese trimis înainte la Maruyama să-i spună lui Sugita Haruki, slujitor al domeniului, despre plecarea noastră iminentă. În iarna precedentă, Sugita o asigurase pe Kaede de sprijinul lui în revendicările ei. Kaede nu a rămas cu noi - din diverse motive, ea şi Makoto nu se simţeau bine unul în prezenţa celuilalt, şi ea îl evita atât cât era cu putinţă - însă i-am spus dinainte să stea după paravan ca să audă ce se discuta. Voiam să-i aflu părerea după aceea. În timpul scurt trecut de la căsătoria noastră, ajunsesem să vorbesc cu ca cum nu mai vorbisem cu nimeni în viaţa mea. Tăcusem atât de mult, încât acum părea că nu mă mai satur să-i împărtăşesc gândurile mele. Mă bazam pe judecata şi înţelepciunea ei.

— Aşadar, acum eşti în război, a spus stareţul, iar armata ta a avut prima ei ambuscadă.

— Ce mai armată! a spus Makoto. O adunătură de fermieri! Cum ai de gând să-i pedepseşti?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Fermierii nu trebuie să ucidă războinici, a spus el. Oricine altcineva în situaţia ta i-ar pedepsi cu cea mai mare cruzime. Ar fi răstigniţi, fierţi în ulei, jupuiţi de vii.

— Vor fi, dacă nobilii Otori vor pune mâna pe ei, a bombănit Kahei.

— S-au luptat pentru mine, am spus.

În sinea mea, consideram că războinicii îşi meritaseră sfârşitul ruşinos, deşi îmi părea rău că nu putusem eu să-i ucid pe toţi.

— N-am să-i pedepsesc. Mă preocupă mai mult cum să-i protejez.

— Ai lăsat în libertate un căpcăun, a spus Makoto. Să sperăm că poţi să-l ţii în frâu.

Stareţul a zâmbit, privind în cupa cu vin. Lăsând complet la o parte comentariile de mai înainte despre dreptate, mă învăţase strategie toată iarna şi, după ce îmi ascultase teoriile despre cucerirea Yamagatei şi alte campanii, îmi cunoştea simţămintele pentru fermierii mei.

— Seniorii Otori caută să mă scoată din vizuină, i-am spus, cum îi spusesem mai devreme şi lui Kaede.

— Da, trebuie să rezişti ispitei, a răspuns el. Fireşte, primul tău impuls e să te răzbuni, dar, chiar şi dacă le înfrângi armata într-o

confruntare, ei se vor retrage pur şi simplu la Hagi. Un asediu lung ar însemna un dezastru. Cetatea este practic de neînvins, şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dai piept cu forţele lui Arai aflate în spatele tău.

Arai Daiichi era conducătorul de oşti din Kumamoto care profitase de răsturnarea de la putere a Tohanilor pentru a prelua controlul asupra Celor Trei Ţări. Îl înfuriasem dispărând cu Tribul anul trecut, iar acum, căsătoria mea cu Kaede sigur avea să-l înfurie şi mai tare. Dispunea de o armată uriaşă şi nu voiam să dau piept cu ea înainte ca războinicii mei să fie bine pregătiţi.

— Atunci, trebuie să mergem mai întâi la Maruyama, aşa cum am plănuit. Dar, dacă las templul fără apărare, voi şi oamenii din regiune aţi putea fi pedepsiţi de seniorii Otori.

— Putem să aducem mulţi oameni în interiorul zidurilor, a spus stareţul. Cred că avem arme şi provizii destule ca să-i ţinem pe Otori la distanţă, dacă într-adevăr ne atacă. Eu unul, nu cred că ne vor ataca. Arai şi aliaţi săi nu vor renunţa la Yamagata fără o luptă îndelungată, şi mulţi dintre Otori ar avea reţineri să distrugă acest loc care, pentru clan, este sacru. Oricum, vor fi mai preocupaţi să te urmărească pe tine.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Nu poţi să duci un război fără să fii pregătit de sacrificiu. Vor muri oameni în luptele pe care le vei duce, iar dacă pierzi, pe mulţi dintre ei, inclusiv pe tine, s-ar putea să îi aştepte o moarte foarte dureroasă. Otorii nu recunosc adopţia ta, nu îţi cunosc obârşia; în ceea ce îi priveşte, tu eşti un parvenit, nu unul din clasa lor. Nu poţi să dai înapoi de la acţiune doar fiindcă în urma ei vor muri oameni. Până şi fermierii ştiu asta. Şapte dintre ei au murit azi, dar cei care au supravieţuit nu sunt trişti. Îşi sărbătoresc victoria asupra celor care te-au insultat.

— Ştiu asta, am spus, privindu-l pe Makoto.

Îşi ţinea buzele strâns lipite, şi, deşi pe faţa lui nu se citea nimic, i-am simţit dezaprobarea. Mi-am dat seama încă o dată de slăbiciunea mea în calitate de comandant. Îmi era teamă că şi Makoto, şi Kahei, crescuţi în tradiţia războinică, vor ajunge să mă dispreţuiască.

— Ne-am alăturat ţie de bunăvoie, Takeo, a continuat stareţul, datorită loialităţii noastre faţă de Shigeru şi pentru că noi credem că lupţi pentru o cauză dreaptă.

Am plecat capul, acceptând dojana şi jurând că nu o să-mi mai vorbească vreodată pe tonul ăla.

— Poimâine vom pleca spre Maruyama.

— Makoto va merge cu tine, a spus stareţul. După cum ştii, cauza ta a devenit şi a lui.

Buzele lui Makoto s-au arcuit uşor când a dat din cap în semn de

aprobare.

În acea noapte, mai târziu, pe la a doua jumătate a Orei Şobolanului, când mă pregăteam să mă culc lângă Kaede, am auzit glasuri afară şi, după câteva clipe, Manami ne-a strigat încet să se anunţe că venise un călugăr cu un mesaj de la corpul de gardă.

— Am luat un prizonier, a spus călugărul când m-am dus să vorbesc cu el. A fost zărit furişându-se în tufele de dincolo de poartă. Gărzile l-au urmărit şi l-ar fi ucis pe loc, însă el v-a pronunţat numele şi a spus că e omul dumneavoastră.

— Am să vin să vorbesc cu el, am spus luându-mi sabia, pe Yato, bănuind că nu putea fi decât proscrisul Yo-An.

Yo-An mă văzuse în Yamagata, când îi scăpasem de chinuri, omorându-i, pe fratele lui şi alţi Hiddeni. El era cel care îmi dăduse numele de îngerul din Yamagata. Apoi îmi salvase viaţa în călătoria mea disperată din iarnă la Terayama. Îi spusesem că am să trimit la primăvară după el şi că trebuie să aştepte până primeşte veşti de la mine, însă el acţiona imprevizibil, de obicei ca răspuns la ceea ce pretindea el că-i spunea glasul Zeului Secret.

Era o noapte blândă, caldă, aerul având deja umezeala verii. În cedri ţipa o bufniţă. Yo-An zăcea pe pământ, chiar lângă poarta. Fusese legat cu stângăcie, cu picioarele îndoite sub el şi mâinile adunate la spate. Îşi mişca foarte încet buzele, rugându-se pe muteşte. Doi călugări îl păzeau de la o depărtare prudentă, cu o strâmbătură de dispreţ pe faţă.

L-am strigat pe nume şi a deschis ochii. Am văzut uşurarea strălucind în ei. A încercat să se ridice în genunchi şi a căzut în faţă, neputându-se folosi de mâini. A lovit cu faţa ţărâna.

— Dezlegaţi-l, am spus. Unul dintre călugări a zis:

— E un proscris. Nu trebuie să-l atingem.

— Cine l-a legat?

— Atunci nu ne-am dat seama, a spus celălalt.

— Vă puteţi purifica mai târziu. Omul ăsta mi-a salvat viaţa. Dezlegaţi-l.

S-au îndreptat spre Yo-An în silă, l-au ridicat şi au desfăcut funiile care îl legau. El a înaintat în patru labe şi s-a prosternat la picioarele mele.

— Ridică-te, Yo-An, am spus. De ce te afli aici? Ţi-am spus că trebuie să vii când trimit după tine. Ai noroc că n-ai fost ucis, apărând aici fără veste, fără permisiune.

Ultima dată când îl văzusem eram îmbrăcat aproape la fel de ponosit ca el, la fel de epuizat şi lihnit de foame. Acum purtam chimonou, aveam părul aranjat în stilul războinicilor şi sabia la cingătoare. Ştiam că, văzându-mă vorbind cu proscrisul, călugării aveau să fie profund şocaţi. În parte, eram tentat să pun să fie azvârlit

afară, să tăgăduiesc că între noi exista vreo relaţie şi, totodată, să-l alung din viaţa mea. Dacă le-aş fi poruncit asta străjilor, l-ar fi ucis imediat, fără să stea pe gânduri. Totuşi, nu puteam s-o fac. Îmi salvase viaţa; mai mult, de dragul legăturii dintre noi, amândoi fiind născuţi în neamul Hiddenilor, trebuia să îl tratez nu ca pe un proscris, ci ca pe un om.

— Nimeni nu mă va ucide până când Cel Secret mă va chema acasă, a îngânat el, ridicând ochii şi uitându-se la mine. Până atunci, viaţa mea vă aparţine.

Acolo unde stătea nu prea era lumină, doar felinarul pe care călugării îl aduseseră din corpul de gardă şi îl puseseră pe pământ, lângă noi, dar am văzut că ochii lui Yo-An ardeau. M-am întrebat, ca de atâtea ori înainte, dacă nu cumva nu era nicidecum viu, ci doar un oaspete din altă lume.

— Ce vrei? am întrebat.

— Am să vă spun ceva foarte important. O să vă bucuraţi că am venit.

Călugării se dăduseră înapoi din calea pângăririi, însă tot erau destul de aproape ca să ne audă.

— Trebuie să vorbesc cu acest om, am spus. Unde să mergem?

Şi-au aruncat unul altuia o privire neliniştită, iar călugărul mai în vârstă a propus:

— Poate în pavilionul din grădină.

— Nu e nevoie să veniţi cu mine.

— Trebuie să-l păzim pe seniorul Otori, a spus cel tânăr.

— Nu mă paşte nici un pericol din partea acestui om. Lăsaţi-ne singuri. Dar spuneţi-i lui Manami să aducă apă, nişte mâncare şi ceai.

S-au înclinat şi au plecat. În timp ce traversam curtea, i-am auzit şoptind între ei. Le auzeam fiecare cuvânt. Am oftat.

— Vino cu mine, i-am spus lui Yo-An.

M-a urmat şchiopătând până la pavilionul care se afla în grădină, nu departe de heleşteul cel mare. Suprafaţa acestuia licărea la lumina stelelor, şi, când şi când, câte un peşte sărea din apă, căzând înapoi cu un plescăit zgomotos. Dincolo de heleşteu, se întrezăreau în întuneric pietrele de un alb-cenuşiu ale mormintelor. Bufniţa a ţipat iar, mai aproape de data asta.

— Dumnezeu mi-a spus să vin la dumneavoastră, a zis Yo-An după ce ne-am aşezat pe podeaua de lemn a pavilionului.

— Nu trebuie să vorbeşti atât de făţiş despre Dumnezeu, l-am mustrat. Te afli într-un templu. Călugării nu îi iubesc pe Hiddeni mai mult decât războinicii.

— Sunteţi aici, a îngânat el. Sunteţi speranţa şi pavăza noastră.

— Eu sunt doar o persoană. Nu pot să vă apăr pe toţi de o ţară întreagă.

A rămas tăcut câteva clipe. Apoi a spus:

— Cel Secret se gândeşte tot timpul la dumneavoastră, chiar dacă dumneavoastră l-aţi uitat.

Nu voiam să ascult un mesaj de felul ăsta.

— Ce ai să-mi spui? am întrebat nervos.

— Oamenii pe care i-aţi văzut anul trecut, cărbunarii, şi-au dus zeul înapoi pe munte. M-am întâlnit cu ei pe drum. Mi-au spus că armatele Otorilor veghează toate drumurile din jurul Terayamei şi Yamagatei. M-am dus să văd cu ochii mei. Pretutindeni sunt ascunşi soldaţi. Vă vor prinde în ambuscadă de îndată ce plecaţi. Dacă vreţi să ieşiţi, va trebui să vă croiţi drum cu sabia printre ei.

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, pândindu-mi reacţia. Mă blestemam că stătusem atât de mult la templu. Ştiusem tot timpul că viteza şi luarea prin surprindere erau principalele mele arme. Trebuia să fi plecat cu multe zile în urmă. Amânasem plecarea, aşteptându-l pe Ichiro. Înainte de căsătorie, ieşisem noapte de noapte să verific drumurile din jurul templului tocmai pentru o astfel de eventualitate. Dar, de la venirea lui Kaede, nu mă puteam smulge de lângă ea. Acum eram prizonierul proprie-mi şovăieli şi al lipsei de vigilenţă.

— Câţi oameni ai zice că sunt?

— Cinci sau şase mii, a răspuns Yo-An.

Eu abia dacă aveam o mie.

— Va trebui să treceţi muntele. Ca astă-iarnă. Există un drum care duce în vest. Nu îl păzeşte nimeni fiindcă în trecătoare mai e încă zăpadă.

Mintea mea galopa. Ştiam poteca despre care vorbea. Trecea pe lângă altarul unde plănuise Makoto să-şi petreacă iarna, înainte să dau peste el când fugeam prin zăpadă spre Terayama. Îl cercetasem eu însumi cu câteva săptămâni în urmă, întorcându-mă când zăpada devenise prea mare ca să trec prin ea. M-am gândit la forţele mele, oameni, cai, boi; boii n-ar fi reuşit niciodată să treacă, însă oamenii şi caii, da. Aveam să-i trimit noaptea, dacă era cu putinţă, astfel încât Otorii să creadă că suntem tot la templu... Trebuia să pornesc îndată, să mă consult imediat cu stareţul.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Manami şi un servitor. Bărbatul căra un bol cu apă. Manami aducea o tavă cu un bol cu orez cu legume şi două ceşti de ceai. A pus tava pe podea, uitându-se la Yo-An cu atâta repulsie, de parcă acesta ar fi fost o viperă. Bărbatul era la fel de îngrozit. M-am întrebat, în treacăt, dacă avea să-mi dăuneze faptul că eram văzut alături de un proscris. Le-am spus să ne lase şi s-au îndepărtat foarte repede, deşi am auzit bombănitul dezaprobator al lui Manami pe tot drumul de întoarcere la casa de oaspeţi.

Yo-An s-a spălat pe mâini şi pe faţă, apoi şi-a împreunat mâinile pentru a spune prima rugăciune a Hiddenilor. Chiar în timp ce m-am

pomenit răspunzând la cuvintele cunoscute, m-a cuprins un val de enervare. Îşi riscase iarăşi viaţa ca să-mi aducă această veste de care depindea viaţa mea, dar eu doream să fie mai discret şi gândul că aş fi putut să-l am pe conştiinţă m-a întristat.

Când a terminat de mâncat, am spus:

— Ar fi bine să pleci. Ai drum lung de făcut până acasă.

Nu a răspuns, ci a rămas cu capul uşor întors într-o parte, în poziţia de ascultare care îmi era de acum cunoscută.

— Nu, a spus el în cele din urmă. Trebuie să merg eu dumneavoastră.

— E cu neputinţă. Nu vreau să mergi cu mine.

— Dumnezeu vrea asta, a spus el.

Nu puteam să fac nimic ca să-l conving să se răzgândească, decât să-l omor sau să-l întemniţez, ori astea păreau recompense ticăloase pentru ajutorul dat.

— Prea bine, am zis, dar nu poţi să rămâi în templu.

— Nu, a acceptat el, docil, trebuie să-i aduc pe ceilalţi.

— Care ceilalţi, Yo-An?

— Restul. Cei care au venit cu mine. Pe unii dintre ei i-aţi văzut.

Îi văzusem pe aceşti oameni la tăbăcăria de lângă râu, unde muncea Yo-An, şi nu aveam să uit niciodată cum priviseră după mine cu ochi arzători. Ştiam că aşteptau de la mine dreptate şi protecţie. Mi-am adus aminte de pană: dreptatea fusese dorinţa lui Shigeru. Şi eu trebuia să caut s-o înfăptuiesc de dragul memoriei lui şi pentru aceşti oameni în viaţă.

Yo-An şi-a împreunat iarăşi mâinile şi a mulţumit pentru mâncare.

Liniştea a fost tulburată de săritura unui peşte.

— Câţi sunt? am întrebat.

— În jur de treizeci. Se ascund în munţi. Am trecut graniţa câte unul şi câte doi în ultimele săptămâni.

— Graniţa nu e păzită?

— Au fost încăierări între Otori şi oamenii lui Arai. În clipa de faţă e linişte. Graniţele sunt toate deschise. Otorii au spus clar că nu îl contestă pe Arai şi nici nu speră să ia înapoi Yamagata. Vor doar să vă elimine pe dumneavoastră.

Asta părea să fie misiunea tuturor.

— Poporul îi sprijină? am întrebat.

— Bineînţeles că nu! a răspuns el aproape nervos. Ştiţi pe cine sprijină: pe îngerul din Yamagata. La fel ca noi toţi. Altfel de ce am fi aici?

Nu eram sigur că voiam sprijinul lor, însă curajul de care dădeau dovadă nu putea să nu mă impresioneze.

— Mulţumesc, am spus.

Atunci a rânjit, arătându-şi gura ştirbă, amintindu-mi de caznele pe

care le suferise deja din pricina mea.

— Ne vom întâlni cu dumneavoastră de cealaltă parte a muntelui. Atunci veţi avea nevoie de noi, o să vedeţi.

Am cerut străjilor să deschidă porţile şi mi-am luat la revedere de la el. M-am uitat după trupul lui mărunţel, diform, în timp ce se pierdea în întuneric. În pădure a ţipat o vulpe, un ţipăt ca de stafie în chinuri. M-am cutremurat. Yo-An părea călăuzit şi susţinut de o mare forţă supranaturală. Deşi nu mai credeam în ea, mă temeam de puterea ei ca un copil superstiţios.

M-am întors în casa de oaspeţi, cu pielea ca de găină. Mi-am scos veşmintele şi, în ciuda orei târzii, i-am spus lui Manami să le ia, să le spele şi să le purifice, apoi să vină la casa de baie. M-a frecat peste tot şi m-am înmuiat în apa fierbinte vreo cincisprezece minute. Punându-mi veşminte curate, am trimis servitoarea să-l aducă pe Kahei şi pe urmă să-l întrebe pe stareţ dacă putem să stăm de vorbă cu el. Era prima jumătate a Orei Boului.

M-am întâlnit cu Kahei pe coridor, i-am spus pe scurt ce se aflase şi m-am dus cu el în camera stareţului, trimiţând servitoarea să-l aducă pe Makoto din templu, unde stătea de veghe pe timpul nopţii. Am luat hotărârea să mutăm toată armata cât mai repede, în afară de o ceată mică de călăreţi, care avea să rămână în Terayama o zi, pe post de ariergardă.

Kahei şi Makoto au plecat imediat în satul de dincolo de porţi ca să-i trezească pe Amano şi pe ceilalţi oameni, şi să înceapă împachetarea hranei şi a echipamentului. Stareţul le-a poruncit servitorilor să-i informeze pe călugări, nevrând să se bată clopotul la ora asta din noapte pentru a nu alerta iscoadele. Eu m-am dus la Kaede.

Mă aştepta, purtând deja chimonoul de noapte, cu părul lăsat pe spate, ca un al doilea chimonou, foarte negru pe materialul ivoriu şi pielea albă. La vederea ei, mi s-a tăiat răsuflarea, ca întotdeauna. Indiferent ce se întâmpla cu noi, nu aveam să uit niciodată această primăvară trăită împreună. Viaţa mea părea plină de binecuvântări nemeritate, dar aceasta era cea mai mare dintre ele.

— Mi-a spus Manami că a venit un proscris, l-ai lăsat să intre şi ai vorbit cu el.

Glasul ei era la fel de uimit cum fusese şi al femeii.

— Da, îl cheamă Yo-An. L-am cunoscut în Yamagata. M-am dezbrăcat, mi-am pus chimonoul şi m-am aşezat în faţa ei. Privirea ei mi-a cercetat faţa.

— Arăţi istovit. Vino să te culci.

— Am să vin; trebuie să încercăm să dormim câteva ore. Plecăm de cum se luminează. Otorii au înconjurat templul; o să trecem muntele.

— Proscrisul ţi-a adus vestea asta?

— Şi-a riscat viaţa pentru asta.

— De ce? De unde îl cunoşti?
— Mai ţii minte ziua în care am venit aici cu seniorul Shigeru? am întrebat-o.
Kaede a zâmbit.
— N-am s-o uit niciodată.
— În noaptea de dinainte, m-am căţărat în castel şi am pus capăt suferinţei prizonierilor care atârnau pe ziduri. Erau Hiddeni: ai auzit de ei?
Kaede a dat din cap în semn de aprobare.
— Mi-a povestit câte ceva despre ei Shizuka. Au fost torturaţi la lei de clanul Noguchi.
— Unul dintre oamenii pe care i-am omorât era fratele lui Yo-An. Yo-An m-a văzut când ieşeam din şanţul de apărare şi a crezut că sunt un înger.
— Îngerul din Yamagata, a spus Kaede, în şoaptă. Când ne-am întors în seara aceea, tot oraşul vorbea despre asta.
— De atunci, ne-am mai întâlnit; destinele noastre par să fie într-un fel îngemănate. Anul trecut, m-a ajutat să ajung aici. Aş fi pierit în zăpadă de n-ar fi fost el. Pe drum, m-a dus să văd o femeie sfântă, iar ea a spus anumite lucruri despre viaţa mea.
Nu mărturisisem nimănui, nici chiar lui Makoto, nici chiar lui Matsuda, ceva despre cuvintele profetesei, dar acum voiam să i le împărtăşesc lui Kaede. I-am şoptit câteva dintre ele: că în vinele mele curgea trei feluri de sânge, că m-am născut în neamul Hiddenilor, dar viaţa mea nu-mi mai aparţinea, că eram destinat să domnesc în pace de la mare la mare, când Pământul dădea ce dorea Cerul. Îmi repetasem întruna aceste cuvinte şi, cum am spus înainte, uneori le credeam şi alteori nu. I-am spus că cinci bătălii or să ne aducă pacea, patru câştigate şi una pierdută, însă nu i-am spus ce prezisese sfânta despre propriul meu fiu: că am să mor de mâna lui. Mi-am zis că era o povară prea cumplită ca să o pun pe umerii ei, dar adevărul era că nu voiam să vorbesc despre un alt secret pe care i-l ascunsesem: că o fată din Trib, fiica lui Muto Kenji, Yuki, purta în pântece copilul meu.
— Te-ai născut în neamul Hiddenilor? a întrebat ea cu grijă. Dar Tribul te-a revendicat datorită sângelui tatălui tău. Asta a încercat Shizuka să-mi explice.
— Când a venit prima dată în casa lui Shigeru, Muto Kenji a dezvăluit că tata era Kikuta, din Trib. El nu ştia că tata era pe jumătate şi Otori, însă Shigeru ştia.
Îi arătasem deja lui kaede documentele care confirmau acest lucru. Tatăl lui Shigeru, Otori Shigemori, era bunicul meu.
— Şi mama ta? a întrebat ea, încet. Dacă te simţi în stare să-mi spui...
— Mama era din neamul Hiddenilor. Am crescut printre ei. Familia

mea a fost masacrată în satul nostru, Mino, de către oamenii lui Iida, şi m-ar fi omorât şi pe mine atunci dacă nu mă salva Shigeru.

Am făcut o pauză şi apoi am vorbit despre lucrurile la care abia dacă îmi permisesem să mă gândesc.

— Am avut două surioare. Îmi închipui că şi ele au fost omorâte. Una avea nouă şi cealaltă şapte ani.

— Îngrozitor! a spus Kaede. Mereu mă tem pentru surorile mele. Sper să putem trimite după ele când ajungem la Maruyama. Sper că acum sunt în siguranţă.

Am rămas tăcut, gândindu-mă la Mino, unde toţi ne simţiserăm în mare siguranţă.

— Ce ciudată a fost viaţa ta, a continuat Kaede. Când te-am întâlnit prima dată, am simţit că ascunzi multe. Te-am văzut parcă dispărând într-un loc secret şi misterios. Am vrut să te urmez acolo.

Am vrut să ştiu totul despre tine.

— Îţi voi spune totul. Dar să ne întindem să ne odihnim.

Kaede a dat la o parte cuvertura şi ne-am întins pe saltea. Am luat-o în braţe, desfăcând chimonoul ei şi al meu ca să-i simt pielea lipită de a mea. I-a strigat lui Manami să stingă lămpile. Mirosul de fum şi de ulei a zăbovit în cameră şi după ce paşii femeii s-au îndepărtat. De acum cunoşteam toate sunetele templului noaptea: perioadele de linişte deplină, întreruptă la intervale regulate de paşii înăbuşiţi ai călugărilor care se sculau pe întuneric şi se duceau să se roage, îngânarea monotonă şi joasă a psalmilor, dangătul neaşteptat al unui clopot. Dar, în noaptea asta, acel ritm regulat şi armonios era tulburat de zgomote de oameni care veneau şi plecau necontenit.

Nu aveam astâmpăr, considerând că ar fi trebuit să iau parte la pregătiri, însă nu mă lăsa inima s-o părăsesc pe Kaede. Ea a şoptit:

— Ce înseamnă să faci parte din neamul Hiddenilor?

— Am fost crescut cu anumite credinţe; pe cele mai multe nu le mai respect.

Când am spus asta, am simţit un fel de furnicătură în gât, de parcă o boare rece trecuse peste mine. Chiar era adevărat că abandonasem credinţele copilăriei mele - cele pentru care familia mea preferase să moară decât să renunţe la ele?

— S-a spus că, atunci când Iida l-a pedepsit pe seniorul Shigeru, a făcut-o pentru că era din neamul Hiddenilor… ca şi ruda mea, doamna Maruyama, a murmurat Kaede.

— Shigeru nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Le ştia rugăciunile şi le-a rostit înainte de a muri, dar ultimul lui cuvânt a fost numele Celui Luminat.

Până astăzi, abia dacă mă gândisem la acest moment. Fusese şters din minte de groaza celor ce urmaseră şi de durerea mea copleşitoare. Astăzi mă gândisem de două ori la el şi, pentru prima dată, am pus

cap la cap cuvintele profetesei şi ale lui Shigeru. „E totuna” spusese ea. Aşadar, şi Shigeru crezuse asta. Am auzit iar râsul ei întrebător şi mi s-a părut că-l văd pe el zâmbindu-mi. Am simţit că ceva profund mi se dezvăluise dintr-odată, ceva ce n-aş putea niciodată exprima în cuvinte. Inima mi-a stat o clipă în loc de uimire. În mintea mea au năvălit mai multe imagini deodată: calmul lui Shigeru când era pe cale să moară, compasiunea profetesei, senzaţia mea de mirare şi anticipare din prima zi când venisem la Terayama, pana de *houou*, cu vârful roşu, din palma mea. Am văzut adevărul care se află în spatele învăţăturii şi credinţelor, am văzut că strădaniile omului mânjesc limpezimea vieţii, am văzut cu milă că toţi suntem supuşi dorinţei şi morţii, atât războinicul, cât şi proscrisul, preotul, fermierul, chiar şi împăratul însuşi. Ce nume aş putea da acelei clarităţi? Cer? Dumnezeu? Soartă? Sau miriade de nume, asemenea nenumăratelor spirite vechi despre care oamenii credeau că sălăşluiesc în acest ţinut? Erau toate fete ale celor fără de faţă, expresii a ceea ce nu poate fi exprimat, părţi dintr-un adevăr, dar niciodată adevărul întreg.

— Şi doamna Maruyama? a întrebat Kaede, mirată de tăcerea mea îndelungată.

— Cred că avea credinţe puternice, dar n-am vorbit niciodată cu ea despre ele. Când am cunoscut-o, mi-a desenat în palmă semnul.

— Arată-mi, a şoptit Kaede.

I-am luat mâna şi i-am trasat semnul în palmă.

— Hiddenii sunt primejdioşi? De ce îi urăşte toată lumea?

— Nu sunt primejdioşi. Le este interzis să ia viaţa, aşa că nu se apără. Ei cred că toţi sunt egali în ochii Dumnezeului lor şi că el va judeca pe fiecare după moarte. Marii seniori, precum Iida, urăsc această învăţătură. Majoritatea clasei războinicilor o urăsc. Dacă toţi sunt egali şi Dumnezeu urmăreşte totul, trebuie să fie rău să te porţi atât de urât cu oamenii. Lumea noastră ar fi răsturnată din temelii dacă toţi ar gândi ca Hiddenii.

— Şi tu crezi asta?

— Nu cred că există un astfel de Dumnezeu, însă cred că toţi trebuie trataţi ca şi cum ar fi egali. Proscrişii, fermierii, Hiddenii, toţi ar trebui să fie protejaţi de cruzimea şi lăcomia clasei războinicilor. Şi vreau să mă folosesc de toţi care sunt gata să mă ajute. Nu-mi pasă dacă sunt fermieri sau proscrişi. Îi voi lua pe toţi în ostile mele.

Kaede nu a răspuns; mi-am închipuit că aceste idei i se păreau ciudate şi respingătoare. N-oi mai fi crezut eu în Dumnezeul Hiddenilor, dar nu mă puteam împotrivi felului în care mă formaseră învăţăturile lor. M-am gândit la lupta fermierilor cu războinicii Otori de la porţile templului. Fusesem de acord cu asta, căci îi vedeam drept egali, însă Makoto fusese şocat şi revoltat. Avea dreptate? Descătuşam un căpcăun pe care n-aş fi putut spera niciodată să-l controlez?

Kaede a întrebat încet:
— Hiddenii cred că femeile sunt egale cu bărbaţii?
— În ochii lui Dumnezeu, sunt. De obicei, preoţii sunt bărbaţi, dar, dacă nu există nici un bărbat de vârstă potrivită, femeile care nu mai sunt tinere devin preotese.
— Vrei să mă laşi să lupt în oastea ta?
— Iscusită cum eşti, dacă ai fi oricare altă femeie, m-aş bucura să lupţi alături de mine cum am făcut-o în Inuyama. Dar eşti moştenitoarea Maruyamei. Dacă ai fi omorâtă în luptă, cauza noastră ar fi definitiv pierdută. Pe lângă asta, n-aş putea suporta pierderea ta.
Am tras-o pe Kaede aproape de mine, mi-am îngropat faţa în părul ei. Trebuia să-i mai spun ceva. Avea legătură cu o altă învăţătură a Hiddenilor, una pe care clasa războinicilor o găsea de neînţeles: că îţi era interzis să-ţi iei singur viaţa. Am şoptit:
— Aici am fost în siguranţă. Odată ce plecăm, totul va fi altfel.
Sper să putem rămâne împreună, dar vor fi momente când va trebui să ne despărţim. Mulţi îmi vor moartea, dar asta nu se va întâmpla până când nu se va îndeplini profeţia şi ţara noastră în care va domni pacea se va întinde de la mare la mare. Vreau să-mi promiţi că, indiferent ce se întâmplă, indiferent ce ţi se spune, nu vei crede că am murit până nu ai să vezi cu ochii tăi. Promite-mi că nu îţi vei lua viaţa până mă vei vedea mort.
— Îţi promit, a şoptit ea. Şi tu trebuie să procedezi la fel.
I-am făcut acelaşi jurământ. După ce a adormit, am rămas întins pe întuneric şi m-am gândit la ceea ce îmi fusese dezvăluit. Ceea ce îmi era hărăzit nu se referea la mine, ca persoană, ci la ce aş fi putut să realizez: o ţară a păcii şi a dreptăţii, în care pasărea sacră *houou* să nu fie doar văzută, ci să-şi construiască cuibul şi să-şi crească acolo puii.

CAPITOLUL DOI

Am dormit amândoi puţin. M-am trezit cât încă era întuneric şi am auzit dincolo de ziduri freamătul constant al oamenilor şi tropăitul cailor care urcau în şir indian cărarea de munte. Am strigat-o pe Manami şi atunci Kaede s-a trezit şi i-am spus să se îmbrace. Aveam să mă întorc după ea când se apropia vremea de plecare. De asemenea, i-am încredinţat cufărul care conţinea însemnările lui Shigeru despre Trib. Consideram că aceste însemnări trebuiau protejate permanent, o măsură de protecţie împotriva condamnării la moarte pe care Tribul o dăduse împotriva mea şi o posibilă chezăşie a alianţei cu Arai Daiichi, acum cel mai puternic comandant de oşti din Cele Trei Ţări.

Templul fierbea deja de activitate, călugării pregătindu-se nu pentru rugăciunile din zori, ci pentru un contraatac asupra forţelor Otorilor şi pentru posibilitatea unui asediu îndelungat. Făcliile aruncau umbre pâlpâitoare pe feţele îndârjite ale oamenilor care se pregăteau de război. Mi-am pus armura de piele, cu şireturi roşii şi aurii. Era prima dată când o purtam cu un scop adevărat. Mă făcea să mă simt mai în vârstă şi speram să-mi confere încredere în mine. M-am dus la poartă să-mi văd oamenii plecând, în timp ce se crăpa de ziuă.

Makoto şi Kahei plecaseră deja odată cu avangarda. Nagâţii şi fazanii ţipau în vale. Rouă atârna de frunzele lungi de bambus şi de pânzele de păianjen ţesute între ele - pânze care erau repede călcate în picioare.

Când m-am întors, Kaede şi Manami erau îmbrăcate cu haine bărbăteşti de călărie. Kaede purta armura, făcută iniţial pentru un paj, pe care i-o alesesem eu. Îi dădusem o sabie făurită special pentru ea şi o purta la cingătoare, alături de un cuţit. Am mâncat repede puţină hrană rece şi apoi ne-am întors în locul în care Amano aştepta cu caii.

Cu el era şi stareţul, cu coif şi platoşă din piele, cu sabia la cingătoare. Am îngenuncheat dinaintea lui pentru a-i mulţumi pentru tot ce făcuse pentru mine. M-a îmbrăţişat ca un tată.

— Să trimiţi mesageri din Maruyama, a spus el voios. Vei fi acolo înainte de luna nouă.

Încrederea lui m-a îmbărbătat şi mi-a dat forţă.

Kaede călărea pe Raku, surul cu coama şi coada negre pe care i-l dăruisem, iar eu călăream armăsarul negru pe care îl luaserăm de la războinicii Otori şi pe care Amano îl botezase Aoi. Manami şi alte câteva femei care călătoreau cu armata erau cocoţate pe cai de povară, Manami având grija cufărului cu documente, legat cu chingi în spatele ei. Ne-am alăturat grosului armatei când aceasta îşi croia

drum prin pădure şi urca poteca abruptă de munte pe care eu şi Makoto o coborâserăm în anul precedent la prima ninsoare. Cerul era învăpăiat, soarele începând să atingă piscurile înzăpezite, colorându-le în roz şi auriu. Aerul era destul de rece pentru a ne amorţi obrajii şi degetele.

Am privit o dată în urmă la templu, la acoperişurile lui late şi înclinate, care ieşeau din marea de frunze tinere ca nişte corăbii mari. În soarele dimineţii arăta cufundat într-o pace veşnică şi porumbei albi fâlfâiau din aripi în jurul streşinilor. M-am rugat să rămână exact aşa cum ora în acea clipă, să nu fie ars sau distrus în lupta care avea să vină.

Cerul roşu al dimineţii nu şi-a dezminţit ameninţarea. Peste puţin timp, de la apus s-au ridicat nori negri şi grei, aducând mai întâi averse, apoi o ploaie constantă. În timp ce urcam spre trecătoare, ploaia s-a transformat în lapoviţă. Călăreţii se descurcau mai bine decât cărăuşii, care duceau în spate coşuri uriaşe; dar când stratul de zăpadă a devenit mai gros, până şi cailor le era greu să înainteze. Îmi închipuisem că mersul la luptă avea să fie o acţiune grandioasă, cu cochilii de scoică răsunând şi steaguri fluturând. Nu îmi imaginasem că va însemna această luptă cruntă doar cu vremea şi muntele, şi durerosul urcuş fără sfârşit.

În cele din urmă, caii s-au împotmolit, iar eu şi Amano am descălecat să-i ducem de căpăstru. La vremea când am traversat trecătoarea, eram uzi până la piele. Cărarea era prea îngustă ca să mă pot întoarce călare sau să o iau înainte să-mi verific armata. În timp ce coboram în serpentină, i-am văzut forma şerpuită, neagră, în contrast cu ultimele urme de zăpadă, o creatură uriaşă cu multe picioare. Dincolo de stânci şi grohotişul vizibil acum când ploaia topea zăpada, se întindeau păduri dese. Dacă cineva ne pândea acolo, aveam să fim cu totul la mila lor.

Dar pădurile erau pustii. Otorii ne aşteptau pe cealaltă parte a muntelui. Odată ajunşi la adăpostul copacilor, l-am prins din urmă pe Kahei care se oprise pentru a lăsa avangarda să se odihnească. Am făcut şi noi la fel, lăsând oamenii să se uşureze în grupuri mici, apoi să mănânce. În aerul umed se simţea mirosul acru de urină. Mărşăluiserăm cinci sau şase ceasuri, însă eram mulţumit că războinicii şi fermierii deopotrivă se ţinuseră bine.

În timpul opririi noastre, ploaia s-a înteţit. Mă îngrijora Kaede, care abia îşi revenise după luni întregi de boală, însă cu toate că părea că îi era foarte frig nu se plângea. A mâncat ceva, dar nu aveam nimic cald şi nu puteam să pierdem vremea făcând focuri. Manami era neobişnuit de tăcută, o urmărea îndeaproape pe Kaede şi tresărea nervos la orice zgomot. Ne-am grăbit cât am putut. După socoteala mea era trecut de amiază, undeva între Ora Caprei şi cea a Maimuţei. Panta nu mai era

aşa de abruptă şi, în scurtă vreme, cărarea s-a lărgit puţin, destul cât să pot merge călare pe ea. Lăsând-o pe Kaede cu Amano, mi-am îndemnat calul şi am pornit în galop uşor în josul coastei către fruntea armatei, unde i-am găsit pe Makoto şi Kahei. Makoto, care cunoştea regiunea mai bine decât oricare dintre noi, mi-a spus că nu departe în faţă, de cealaltă parte a râului, era un mic oraş, Kibi, unde puteam înnopta.

— E apărat?

— Mai deloc, doar de o mică garnizoană. Nu există castel, iar oraşul în sine e slab fortificat.

— Al cui pământ este?

— Arai a instalat pe el un administrator de-al lui. Fostul stăpân şi fiii lui au fost de partea Tohanilor la Kushimoto. Au murit toţi acolo. Unii dintre însoţitori i s-au alăturat lui Arai, restul au devenit liberi şi s-au retras în munţi ca briganzi.

— Trimite oameni înainte, să spună că cerem adăpost pentru noapte. Să explice că nu vrem să ne luptăm; suntem doar în trecere. Vom vedea care e răspunsul.

Kahei a dat din cap, a chemat trei dintre oamenii lui şi i-a trimis în galop înainte, în vreme ce noi ne-am continuat drumul mai încet. Nu a trecut nici o oră şi oamenii s-au întors. Caii răsuflau greu, erau plini de noroi până la genunchi, aveau nările roşii şi umflate.

— Râul şi-a ieşit din matcă şi podul s-a rupt, a raportat conducătorul lor. Am încercat să-l trecem înot, dar curentul e prea puternic. Chiar dacă noi am fi putut să-l trecem, pedestraşii şi caii de povară n-ar fi reuşit niciodată.

— Dar drumurile din lungul râului? Unde e următorul pod?

— Drumul de la răsărit duce prin vale înapoi în Yamagata, drept înapoi la Otori, a spus Makoto. Cel de la sud duce de la râu peste lanţul muntos către Inuyama, dar în perioada asta din an trecătoarea nu e deschisă.

Dacă nu putem trece râul, eram prinşi în capcană.

— Să o luăm noi doi înainte, i-am spus lui Makoto. Să vedem cu ochii noştri care a situaţia.

I-am spus lui Kahei să înainteze încet cu restul armatei, în afară de o ariergardă formată dintr-o sută de oameni, care trebuia să o ia în grabă spre răsărit, în caz că eram deja urmăriţi pe acel traseu.

Eu şi Makoto abia dacă străbătuserăm o jumătate de milă, când am auzit mugetul greu şi constant al râului ieşit din matcă. Umflat de zăpada topită, neînduplecat ca anotimpul, râul de primăvară îşi revărsa apele galben-verzui peste peisaj. Când am ieşit din pădure prin crângurile de bambus şi am intrat în albiile cu stuf, m-am gândit că ajunseserăm chiar la mare. Apa se întindea în faţa noastră cât vedeai cu ochii, ciuruită de ploaie, şi avea aceeaşi culoare ca a cerului.

Probabil că am gemut, pentru că Makoto a spus:

— Nu e aşa de rău pe cât pare. Cea mai mare parte sunt ogoare irigate.

Am văzut apoi reţeaua formată de canalele de scurgere şi poteci. Câmpurile de orez erau mlăştinoase, dar noroiul nu era adânc; totuşi, prin mijlocul lor curgea râul însuşi. Avea cam treizeci de metri lăţime şi se înălţase peste diguri, ajungând la cel puţin trei metri şi jumătate adâncime. Am văzut resturile podului de lemn: pe fundalul apei învolburate, doi stâlpi îşi arătau vârfurile negre. Păreau nespus de oropsite, ca toate visurile şi ambiţiile oamenilor devastate de natură şi timp.

Mă uitam la râu întrebându-mă dacă puteam să-l trecem înot, să reconstruim podul, sau ce să facem, când, peste vuietul constant al apei, am auzit zgomote de activitate umană. Concentrându-mă, mi s-a părut că recunosc glasuri, loviturile unui topor apoi, în mod inconfundabil, prăbuşirea bruscă a lemnului care cade.

În dreapta mea, în amonte, râul făcea un cot, pădurea crescând mai aproape de maluri. Am văzut resturile a ceea ce putea să fi fost un dig sau un doc de încărcare, probabil pentru transportul cherestelei din pădure în oraş. Mi-am întors calul şi am pornit pe dată peste câmpuri către cotul râului.

— Ce este? a strigat Makoto, urmându-mă.

— E cineva acolo.

M-am prins cu mâinile de coama lui Aoi, deoarece aluneca şi era să-şi piardă echilibrul.

— Întoarce-te, a strigat Makoto. E periculos. Nu poţi să te duci singur.

L-am auzit încordându-şi arcul şi fixând în el o săgeată. Caii s-au afundat în apa puţin adâncă, împroşcând-o. În mintea mea se închega o amintire, despre alt râu, de netrecut din motive diferite. Am ştiut ce - pe cine - aveam să găsesc.

Yo-An era acolo, pe jumătate gol, ud leoarcă, cu treizeci sau mai mulţi proscrişi de-ai lui. Luaseră cheresteaua de la dig, unde fusese adunată de viitură, şi mai doborâseră câţiva copaci şi tăiaseră destul stuf pentru a construi un pod plutitor.

Au încetat lucrul când m-au văzut şi au îngenuncheat în noroi. Mi s-a părut că-i recunosc pe unii dintre ei de la tăbăcărie. Erau slabi şi prăpădiţi ca întotdeauna şi în ochii lor ardea aceeaşi lumină flămândă. Am încercat să-mi imaginez cât îi costase să fugă cu Yo-An din propriul lor teritoriu, să încalce toate legile împotriva doborârii copacilor, în baza vagii promisiuni că aveam să le aduc pacea şi dreptatea. Nu voiam să mă gândesc la cât ar fi suferit dacă îi părăseam.

— Yo-An! am strigat, şi el a venit lângă cal.

Calul a fornăit la el şi a dat să se cabreze, însă Yo-An a luat căpăstrul şi l-a liniştit.

— Spune-le să-şi continue treaba, am zis, adăugând: Aşadar, îţi sunt şi mai îndatorat.

— Mie nu-mi datoraţi nimic, a răspuns el. Lui Dumnezeu îi datoraţi totul.

Makoto a venit lângă mine şi am sperat că nu auzise vorbele lui Yo-An. Caii noştri şi-au atins boturile şi armăsarul negru a nechezat şi a încercat să-l muşte pe celălalt. Yo-An l-a plesnit peste gât.

Privirea lui Makoto a căzut asupra lui.

— Proscrişi? a întrebat el, neîncrezător. Ce fac aici?

— Ne salvează viaţa. Construiesc un pod plutitor.

Şi-a tras calul înapoi câţiva paşi. Îi vedeam sub coif strâmbătura buzelor.

— Nimeni nu va accepta să-l folosească..., a început el, dar i-am retezat-o.

— Ba da, fiindcă ordon eu. Asta este singura noastră cale de scăpare.

— Ne-am putea întoarce la podul de la Yamagata.

— Şi să pierdem tot avantajul vitezei? Oricum, am fi de cinci ori mai puţini ca ei. Şi n-am avea cale de retragere. N-am să fac asta. Vom trece râul cu podul. Întoarce-te la oameni şi adu cât mai mulţi să lucreze împreună cu proscrişii. Restul să se pregătească de traversare.

— Nimeni nu va trece acest pod dacă e construit de proscrişi, a spus el, şi ceva în glasul lui, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil, m-a înfuriat.

Era acelaşi sentiment pe care îl avusesem cu luni în urmă, când gărzile lui Shigeru îl lăsaseră pe Kenji să intre în grădina din Hagi, păcăliţi de trucurile lui, neştiind că era un maestru asasin din Trib. Puteam să-mi protejez oamenii numai dacă îmi dădeau ascultare. Am uitat că Makoto era mai în vârstă, mai înţelept şi avea mai multă experienţă decât mine. M-am lăsat cuprins de furie.

— Să faci imediat ce îţi ordon. Trebuie să îi convingi, altfel vei răspunde în faţa mea pentru asta. Războinicii să stea de pază, în vreme ce caii de povară şi pedestraşii traversează. Adu arcaşi să asigure protecţia podului. Vom traversa înainte de căderea nopţii.

— Senior Otori.

Şi-a înclinat capul şi calul lui s-a afundat în apă şi, împroşcând-o, s-a îndepărtat peste câmpurile de orez şi în susul coastei de dincolo de ele. L-am urmărit dispărând între tulpinile de bambus, apoi mi-am îndreptat atenţia spre munca proscrişilor. Legau strâns cheresteaua pe care o adunaseră şi trunchiurile pe care le doborâseră, făcând din ele plute, fiecare sprijinită pe mormane de stuf legat cu funii împletite din cânepă şi scoarţă de copac. Pe măsură ce fiecare plută era terminată, o lansau la apă şi o legau de cele ancorate deja în loc. Dar forţa

curentului împingea întruna plutele în mal.

— Trebuie ancorate de malul celălalt, i-am spus lui Yo-An.

— Cineva o să treacă înot.

Unul dintre bărbaţii mai tineri a luat un colac de funie, şi-a legat funia în jurul brâului şi s-a aruncat în râu. Dar curentul era prea puternic pentru el. I-am văzut braţele bătând suprafaţa râului, apoi a dispărut în apa galbenă. A fost tras înapoi, pe jumătate înecat.

— Dă-mi mie funia, am spus.

Yo-An s-a uitat neliniştit în josul malului.

— Nu, stăpâne, aşteptaţi, m-a implorat el. Când or să vină soldaţii, unul o să poată trece înot dincolo.

— Când vin soldaţii, podul trebuie să fie gata, am ripostat. Dă-mi funia.

Yo-An a dezlegat-o din jurul tânărului care şedea acum în capul oaselor scuipând apă şi mi-a întins-o. M-am încins bine cu ea şi mi-am îndemnat calul înainte. Funia a alunecat pe pulpele lui făcându-l să sară; a ajuns în apă aproape fără să-şi dea seama.

Am strigat la el ca să-l încurajez şi el a ciulit o ureche ca să mă asculte. La primii câţiva paşi, picioarele îi ajungeau la fundul apei. Apoi apa i-a ajuns la pulpă şi a început să înoate. Am încercat să-i ţin capul întors spre locul în care speram că avea să fie pământ, dar, deşi era puternic şi inimos, curentul a fost mai puternic şi am fost duşi de el în aval înspre rămăşiţele podului vechi.

Mi-am aruncat privirea spre acesta şi nu mi-a plăcut ce am văzut. Curentul îngrămădea lângă stâlpi crengi şi alte gunoaie şi, dacă armăsarul meu ar fi fost prins între ele, ar fi intrat în panică şi ne-am fi înecat amândoi. Am simţit puterea râului şi m-a cuprins frica. La fel simţea şi calul meu. Ambele urechi îi erau lipite de cap şi ochii i se rostogoleau. Din fericire, groaza i-a dat puteri sporite. A făcut un efort uriaş, lovind cu toate cele patru picioare. Am trecut pe lângă stâlpi la două lungimi de braţ şi dintr-odată curentul şi-a slăbit forţa. Trecuserăm de mijlocul râului. Câteva clipe mai târziu, animalul a prins puteri şi a început să sară, făcând paşi uriaşi să scape de apă. A ieşit pe pământ şi a rămas nemişcat, cu capul plecat, respirând adânc, părăsit de tot elanul de mai înainte. Am descălecat şi l-am mângâiat pe gât, spunându-i că tatăl lui trebuie să fi fost un spirit al apelor dacă el înota aşa de bine. Amândoi eram îmbibaţi de apă şi semănăm mai degrabă cu peştii sau broaştele decât cu nişte fiinţe de uscat.

Simţeam funia încordată în jurul brâului şi m-am temut că o să mă tragă înapoi în apă. Încet-încet, am ajuns la o pădurice de la marginea râului. În mijlocul copacilor se afla un altar micuţ închinat zeului vulpilor, judecând după statuile albe, iar apa ajungea până la crengile de jos ale copacilor, spălând picioarele statuilor şi făcând ca vulpile să pară că plutesc. Am trecut funia pe după trunchiul celui mai apropiat

copac, un arţar mic căruia tocmai începuse să îi dea frunzele, şi am început să trag de ea. Era legată de o frânghie mult mai rezistentă; îi simţeam greutatea datorată apei îmbibate în timp ce ieşea cu greu din râu. Când frânghia scoasă din râu a fost destul de lungă, am legat-o de un copac mai mare. Mi-a trecut prin minte că o să pângăresc probabil altarul în vreun fel, dar în acel moment nu îmi păsa ce zeu, ce spirit sau ce demon supăram, atâta vreme cât îmi treceam oamenii în siguranţă peste râu.

Pândeam orice zgomot. În ciuda ploii, nu-mi venea să cred că locul ăsta era chiar atât de pustiu cum părea; era lângă un pod peste ceea ce părea a fi un drum foarte umblat. Prin sâsâitul ploii şi mugetul râului auzeam ţipetele uliilor, orăcăitul a sute de broaşte entuziasmate de ploaie şi ciori care croncăneau supărător în pădure. Dar unde erau oamenii?

Odată frânghia legată, în jur de zece proscrişi au trecut râul ţinându-se de ea. Mult mai îndemânatici ca mine, au refăcut toate nodurile mele şi au inventat un sistem de tragere folosind crengile netede ale arţarului. Încet, cu trudă, au tras plutele, gâfâind de efort, cu muşchii încordaţi care se conturau ca nişte frânghii groase. Râul trăgea de plute, supărat că îi încălcaseră domeniul, dar oamenii au stăruit cu îndârjire şi plutele, stabile şi ţinute la suprafaţă de saltelele lor de stuf, au reacţionat ca nişte boi şi au venit spre noi, centimetru cu centimetru.

O latură a podului plutitor a fost împinsă de curent în stâlpii existenţi. Altfel cred că râul ne-ar fi înfrânt. Vedeam că podul era aproape să fie terminat, dar nici urmă de Makoto şi războinici. Pierdusem de tot noţiunea timpului, iar norii erau prea joşi şi negri ca să pot să-mi dau seama de poziţia soarelui, dar m-am gândit că trebuie să fi trecut cel puţin o oră. Dacă Makoto nu reuşise să-i convingă? Dacă se întorseseră la Yamagata, aşa cum sugerase el? Dacă se întâmplase aşa, aveam să-l omor cu mâinile mele, chiar dacă îmi era cel mai bun prieten. Mi-am încordat auzul, dar n-am auzit decât râul, ploaia şi broaştele.

Dincolo de altarul lângă care stăteam, drumul ieşea din apă. Vedeam munţii de dincolo de el, ceaţa albă atârnând de versanţii lor ca nişte flamuri. Calul meu tremura. M-am gândit să-l plimb puţin ca să se încălzească, întrucât nu ştiam cum să-l usuc. Am încălecat şi am mers o mică porţiune de drum, gândindu-mă şi la faptul că, de pe un dâmb, puteam să văd mai bine peste râu.

Nu departe se afla un fel de cocioabă construită din lemn şi chirpici şi acoperită grosolan cu stuf. Lângă ea, de-a curmezişul drumului, fusese pusă o barieră de lemn. M-am întrebat ce era: nu semăna a post oficial de graniţă de feudă şi nu părea să existe gărzi.

Când m-am apropiat, am văzut că de barieră erau legate mai multe

capete de om, unele retezate de curând, altele doar cranii. Nici n-am avut timp să simt repulsie că, din spate, urechile mele au prins zgomotul pe care îl aşteptam, tropăitul de cai şi de oameni de pe cealaltă parte a râului. Am privit în urmă şi, prin ploaie, am văzut avangarda armatei mele ieşind din pădure şi îndreptându-se împroşcând apa spre pod. L-am recunoscut pe Kahei după coif. Călărea în faţă, alături de Makoto.

Mi s-a luat o greutate de pe piept. L-am întors pe Aoi; a văzut formele îndepărtate ale tovarăşilor lui şi a nechezat puternic. Din cocioabă s-a auzit imediat un strigăt îngrozitor. Pământul s-a cutremurat când uşa a fost dată de perete şi a ieşit cel mai masiv om pe care îl văzusem în viaţa mea, mai mare chiar decât uriaşul cărbunarilor.

Primul meu gând a fost că era un căpcăun sau un demon. Avea aproape trei metri înălţime şi era lat în spate ca un bou, totuşi, în ciuda masivităţii trupului, capul lui părea mult prea mare, de parcă ţeasta îi creştea întruna. Avea părul lung şi încâlcit, o barbă şi o mustaţă dese şi ţepoase, iar ochii nu aveau forma ochilor de om, ci erau rotunzi ca ai unui animal. Avea doar o ureche, mare şi bleaga. În locul în care fusese cealaltă ureche, o cicatrice albăstrui-cenuşie i se întrezărea prin păr. Însă când a strigat la mine, graiul lui a fost destul de omenesc.

— Hei! a răcnit el, cu un glas îngrozitor. Ce cauţi pe drumul meu?

— Sunt Otori Takeo, am răspuns. Îmi aduc armata. Dă la o parte bariera!

A râs; râsul lui semăna cu zgomotul făcut de stâncile care se prăvălesc pe coasta unui munte.

— Nimeni nu trece pe aici decât dacă Jin-emon zice că poate să treacă. Du-te înapoi şi spune-i asta armatei tale.

Ploaia se înteţise; ziua îşi pierdea rapid lumina. Eram extenuat, flămând, ud şi îmi era frig.

— Eliberează drumul! am strigat nervos. Trecem pe aici.

A venit cu paşi mari spre mine fără să răspundă. Avea o armă, dar o ţinea la spate, aşa că nu vedeam clar ce era. Am auzit zgomotul înainte de a-i vedea braţul mişcându-se; un fel de zăngănit metalic. Cu o mână am întors capul calului, cu cealaltă am tras-o pe Yato din teacă. Şi Aoi a auzit zgomotul, după care a văzut braţul uriaşului repezindu-se înainte. A sărit în lături şi băţul cu lanţ al căpcăunului a trecut pe lângă urechile mele, vâjâind.

Lanţul avea o greutate la un capăt, iar băţul la care era ataşat celălalt capăt avea fixată în el o seceră. Nu mai întâlnisem niciodată o astfel de armă şi nu ştiam cum să mă apăr de ea. Lanţul s-a rotit iar, prinzând calul pe după piciorul drept din spate. Aoi a zbierat de durere şi frică, şi a lovit cu putere. Mi-am scos picioarele din scările de

la şa, am coborât pe partea opusă căpcăunului şi m-am întors cu faţa la el. Era clar că dădusem peste un nebun care avea să mă omoare dacă nu îl omoram eu întâi.

A rânjit la mine. Pentru el probabil că nu arătam mai mare decât Momotaro, băiatul-piersică, sau altă făptură micuţă dintr-un basm popular. Am prins începutul mişcării din muşchii lui şi mi-am divizai imaginea, aruncându-mă în stânga. Lanţul a trecut prin al doilea sine al meu, litra" să pricinuiască vreun rău. Yato a sărit prin aerul dintre noi şi şi-a înfipt lama în antebraţul lui, chiar deasupra încheieturii mâinii. În mod obişnuit, i-ar fi retezat mâna, dar acest adversar avea oase de piatră. Am simţit reverberaţiile sus în umăr şi, preţ de o clipă, m-am temut că sabia mea avea să rămână înfiptă în braţul lui ca un topor într-un copac.

Jin-emon a scos un fel de geamăt scârţâitor, nu deosebit de sunetul muntelui când îngheaţă, şi a trecut băţul în cealaltă mână. Din mâna dreaptă i se prelingea acum sânge, roşu-închis la culoare, dar nu ţâşnind cum m-aş fi aşteptat. M-am făcut invizibil o clipă când lanţul a vâjâit iar, m-am gândit repede să mă retrag spre râu, întrebându-mă unde erau toţi oamenii mei când aveam nevoie de ei. Apoi am văzut un loc neprotejat şi am înfipt-o pe Yato în el şi în carnea care era acolo. Rana lăsată de sabia mea era uriaşă, dar din nou căpcăunul abia dacă sângera. M-a străbătut un val nou de groază. Mă luptam cu ceva neomenesc, supranatural. Aveam vreo şansă să-l înfrâng?

La următoarea rotire, lanţul s-a înfăşurat în jurul săbiei mele. Scoţând un strigăt victorios, Jin-emon mi-a smuls-o din mâini. Yato a zburat prin aer şi a aterizat la câţiva metri de mine. Căpcăunul s-a apropiat de mine, făcând mişcări largi cu braţele, cunoscându-mi de acum şiretlicurile.

Am rămas nemişcat. Aveam cuţitul la cingătoare, dar nu voiam să-l trag, în caz că el rotea lanţul şi punea capăt vieţii mele pe loc. Voiam ca monstrul ăsta să se uite la mine. S-a apropiat, m-a apucat de umeri şi m-a ridicat de la pământ. Nu ştiu ce avea de gând - poate să-mi sfâşie beregata cu dinţii lui uriaşi şi să-mi bea sângele. M-am gândit: *Nu e fiul meu, nu poate să mă ucidă,* şi l-am privit fix în ochi. Erau lipsiţi de expresie ca ochii unei fiare, însă, când i-au întâlnit pe ai mei, i-am văzut rotunjindu-se de uimire. Am simţit în spatele lor răutatea mocnită, firea brutală şi nemiloasă. Mi-am dat seama de forţa care zăcea în mine şi am lăsat-o să răbufnească. Ochii lui au început să se înceţoşeze. A scos un geamăt slab şi strânsoarea lui a slăbit în timp ce s-a clătinat şi s-a prăbuşit la pământ ca un copac mare sub toporul pădurarului. M-am aruncat într-o parte, nevrând să sfârşesc strivit sub el, şi m-am rostogolit până la locul în care zăcea Yato, făcându-l pe Aoi, care se învârtea nervos în jurul nostru, să se cabreze iar. Cu sabia în mână, m-am întors în fugă la locul în care căzuse Jin-emon; sforăia

în profundul somn Kikuta. Am încercat să-i ridic capul uriaş ca să-l retez, dar era prea greu şi n-am vrut să risc să stric lama săbiei. Am înfipt-o în schimb pe Yato în beregata lui, deschizându-i artera şi traheea. Chiar şi de aici sângele curgea alene. Călcâiele lui au lovit pământul, spatele i s-a arcuit, dar nu s-a trezit. În cele din urmă, răsuflarea i s-a oprit.

Crezusem că sunt singur, dar atunci din colibă s-a auzit un zgomot şi, când m-am întors, am văzut un bărbat mult mai mic ieşind în fugă pe uşă. A strigat ceva incoerent, a sărit peste dâmbul de pământ din spatele cocioabei şi a dispărut în pădure.

Am dat la o parte bariera şi m-am uitat în treacăt la cranii, întrebându-mă ale cui erau. Două dintre cele mai vechi au căzut în timp ce mutam bariera şi din orbitele lor au ieşit insecte. Le-am pus pe iarbă şi m-am întors la calul meu, înfiorat şi îngreţoşat. Piciorul lui Aoi era julit şi sângera în locul în care îl prinsese lanţul, dar nu părea rupt. Putea să meargă, dar şchiopăta rău. L-am dus de căpăstru înapoi la râu.

Întâlnirea părea un vis urât, dar, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mă simţeam mai bine. Jin-emon m-ar fi omorât - capul meu retezat ar fi fost acum pe barieră alături de celelalte - însă puterile mele moştenite de la Trib mă scăpaseră de el. Asta părea să confirme întru totul profeţia. Dacă un căpcăun ca acesta nu putuse să mă ucidă, cine ar fi putut s-o facă? Când am ajuns înapoi la râu, o energie nouă curgea în mine. Totuşi, ce am văzut acolo a transformat-o în furie.

Podul era terminat, dar pe partea mai apropiată erau numai proscrişii. Restul armatei mele stătea nemişcat pe celălalt mal. Proscrişii stăteau îngrămădiţi unul în altul, în felul ăla ursuz al lor, pe care începeam să-l înţeleg ca fiind o reacţie la absurditatea dispreţului lumii faţă de ei.

Yo-An stătea pe vine, uitându-se trist la apa învolburată. S-a ridicat când m-a văzut.

— Nu vor să treacă râul, stăpâne. Va trebui să vă duceţi să la ordonaţi.

— Mă voi duce, am spus, tot mai supărat. Ai grijă de cal, spală-i rana şi plimbă-l ca să nu îngheţe.

Yo-An a luat frâiele.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o întâlnire cu un demon, am răspuns scurt şi am păşit pe pod.

Soldaţii care aşteptau pe partea cealaltă au scos un strigăt când m-au văzut, dar nici unul nu s-a aventurat să pună piciorul pe celălalt capăt al podului. Nu era uşor de mers pe el - o suprafaţă care se legăna şi, din când în când, se cufunda parţial în apă, trasă şi clătinată de râu. În timp ce înaintam pe pod, aproape alergând, m-am gândit la

podeaua-privighetoare pe care trecusem atât de uşor în Hagi. M-am rugat la spiritul lui Shigeru să fie alături de mine.

Când am ajuns pe partea cealaltă, Makoto a descălecat şi m-a apucat de braţ.

— Unde ai fost? Ne-am temut că ai murit.

— Puteam foarte bine să mor, am spus furios. Dar unde aţi fost voi? Înainte ca el să apuce să răspundă, Kahei a ajuns călare la noi.

— De ce se întârzie? am întrebat nervos. Pune oamenii în mişcare. Kahei şovăia să răspundă.

— Le e frică să nu fie pângăriţi de proscrişi.

— Coboară de pe cal, i-am spus şi, când s-a dat jos, mi-am revărsat asupra amândurora întreaga furie. Din cauza prostiei voastre era să mor. Dacă dau un ordin, acesta trebuie executat imediat, indiferent ce credeţi despre el. Dacă nu vă convine, atunci întoarceţi-vă acum la Hagi, la templu sau unde vreţi, dar dispăreţi din ochii mei.

Am vorbit încet, nevrând să mă audă întreaga armată, dar am văzut că vorbele mele i-au făcut să le fie ruşine.

— Acum trimiteţi-i mai întâi pe cei cu cai care pot să înoate în apă. Urcaţi pe pod caii de povară, în vreme ce ariergarda e păzită, apoi pedestraşii în grupuri de câte treizeci.

— Am înţeles, senior Otori, a spus Kahei. A sărit în şa şi s-a îndepărtat în galop.

— Iartă-mă, Takeo, a rostit încet Makoto.

— Data viitoare te ucid, am spus. Dă-mi calul tău.

Am pornit călare de-a lungul şirurilor de soldaţi care aşteptau, repetând comanda.

— Să nu vă temeţi de pângărire, le-am spus. Eu am trecut deja podul. Dacă există vreo pângărire, să cadă asupra mea.

Ajunsesem într-o stare aproape de exaltare. Nu credeam că ceva din cer sau de pe pământ ar fi putut să-mi facă vreun rău.

Cu un strigăt puternic, primul războinic a intrat călare în apă şi ceilalţi l-au urmat. Primii cai au fost conduşi pe pod şi, spre uşurarea mea, podul a rezistat. Odată traversarea pornită, m-am întors la front, dând comenzi şi îmbărbătându-i pe pedestraşi, până am ajuns la locul în care Kaede aştepta împreună cu Manami şi celelalte femei care ne însoţeau. Manami adusese umbrele de ploaie şi femeile stăteau îngrămădite sub ele. Kaede s-a luminat la faţă când m-a văzut. Părul îi lucea de ploaie şi de gene îi atârnau picături de apă.

Am descălecat şi i-am dat frâiele lui Amano.

— Ce-a păţit Aoi? a întrebat el, recunoscând acest cal ca fiind al lui Makoto.

— E rănit, dar nu ştiu cât de grav. E pe partea cealaltă a râului. Am trecut amândoi înot.

Voiam să-i spun lui Amano ce curajos fusese calul, dar acum nu era

timp.

— O să trecem râul! le-am spus femeilor. Proscrişii au construit un pod.

Kaede nu a comentat nimic, uitându-se doar la mine, dar Manami a deschis imediat gura să se plângă. Am ridicat mâna să o fac să tacă.

— Nu există alternativă. Trebuia să faceţi ce spun eu.

Am repetat ce le spusesem bărbaţilor: că o eventuală pângărire avea să cadă numai asupra mea.

— Senior Otori, a îngânat ea, abia înclinând capul şi uitându-se cu coada ochiului.

Am rezistat impulsului de a o lovi, deşi consideram că merita.

— Eu am să trec călare? a întrebat Kaede.

— Nu, podul e foarte instabil. Mai bine să-l treci pe jos. Am să trec eu înot cu calul tău să ţi-l duc dincolo.

Amano nici nu a vrut să audă.

— Există o mulţime de rândaşi pentru asta, a spus el, uitându-se la armura mea îmbibată de apă şi murdară de noroi.

— Să vină unul dintre ei cu mine acum, am spus. Poate să-l ia pe Raku şi să aducă încă un cal pentru mine. Trebuie să mă întorc pe partea cealaltă.

Nu uitasem de omul pe care îl văzusem luând-o la sănătoasa. Dacă se dusese să-i alerteze pe alţii de sosirea noastră, voiam să fiu acolo să-i înfrunt.

— Adu-l pe Shun pentru seniorul Otori, i-a strigat Amano unuia dintre rândaşi.

Omul a venit la noi pe un murg mic şi a luat frâiele lui Raku. Mi-am luat rămas-bun de la Kaede şi am rugat-o să aibă grijă de cufărul cu documente, ca acesta să ajungă cu bine peste râu, apoi am încălecat iar pe calul lui Makoto. Ne-am întors în galop uşor de-a lungul şirului de soldaţi care acum urcau repede pe pod. Vreo două sute trecuseră deja dincolo şi Kahei îi organiza în grupuri mici, fiecare cu conducătorul lui.

Makoto mă aştepta la marginea apei. I-am înapoiat calul şi l-am luat pe Raku, în vreme ce el şi rândaşul intrau călare în râu. L-am urmărit pe murgul Shun. A intrat fără teamă în apă, înotând calm şi puternic, de parcă făcea asta zilnic. Rândaşul s-a întors pe pod şi l-a luat pe Raku.

În timp ce ei treceau râul înot, m-am alăturat soldaţilor de pe podul plutitor. Mergeau de-a buşilea ca şobolanii din portul din Hagi, rămânând cât mai puţin pe podul îmbibat de apă. Mi-am închipuit că puţini dintre ei ştiau să înoate. Câţiva m-au salutat, iar unul sau doi m-au atins pe umăr, ca şi cum eu aş fi alungat răul şi aş fi purtat noroc. I-am încurajat cât am putut, glumind despre băile fierbinţi şi mâncarea excelentă de care urma să avem parte la Maruyama. Aveau

moralul bun, deşi toţi ştiam că până la Maruyama era cale lungă.

Ajuns pe celălalt mal, i-am cerut rândaşului să o aştepte pe Kaede cu Raku. Am încălecat pe Shun. Era cam scund şi nu prea frumos, însă avea ceva ce îmi plăcea. Spunându-le războinicilor să mă urmeze, am luat-o înainte cu Makoto. Voiam mai ales să-i avem pe arcaşi cu noi, şi două grupuri de câte treizeci erau deja pregătite. Le-am ordonat să se ascundă după dâmbul de pământ şi să aştepte semnalul meu.

Capul lui Jin-emon zăcea nemişcat lângă barieră şi întregul loc era cufundat în linişte, aparent pustiu.

— Treaba asta a avut vreo legătură cu tine? a întrebat Makoto uitându-se cu dezgust la trupul uriaş şi la expoziţia de capete.

— Am să-ţi povestesc mai târziu. Avea un tovarăş care a fugit. Bănuiesc că se va întoarce şi cu alţi oameni. Kahei spunea că regiunea asta e plină de bandiţi. Probabil că mortul le cerea bani oamenilor ca să folosească podul; dacă refuzau să plătească, le tăia capul.

Makoto a descălecat ca să se uite mai bine.

— Unii dintre aceştia sunt războinici, a spus el, şi mai sunt şi tineri. Ar trebui să-i luăm capul drept răzbunare.

A tras sabia.

— Nu, l-am avertizat. Are oase de granit. Ai să strici lama săbiei.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare şi nu a zis nimic, dar cu o mişcare rapidă a dat o lovitură puternică de-a curmezişul gâtului. Sabia s-a frânt cu un zgomot ciudat. Soldaţii din jurul nostru au scos exclamaţii de uimire şi de groază. Makoto a privit înspăimântat lama ruptă, apoi s-a uitat ruşinat la mine.

— Iartă-mă, a spus el din nou. Ar fi trebuit să te ascult.

Am luat foc de furie. Am tras sabia, văzând roşu în faţa ochilor. Cum puteam să-mi apăr oamenii dacă nu mă ascultau? Makoto îmi ignorase sfatul în faţa acestor soldaţi. Pentru asta, merita să moară. Eram pe punctul să-mi pierd controlul şi să-l ucid pe loc, însă în clipa aceea am auzit în depărtare zgomot de copite, fapt care mi-a amintit că aveam alţi duşmani, adevăraţi.

— Era demon, nu om, i-am spus lui Makoto. Nu aveai de unde să ştii. Va trebui acum să lupţi cu arcul.

Le-am făcut semn oamenilor din jurul nostru să tacă. Au rămas în loc ca nişte stane de piatră; nici caii nu se mişcau. Ploaia se transformase într-o burniţă fină. În lumina ceţoasă ce se stingea semănăm cu o armată de stafii.

I-am ascultat pe bandiţi apropiindu-se peste terenul băltind de apă şi apoi s-au zărit prin ceaţă peste treizeci călare şi tot atâţia pe jos. Erau o şleahtă pestriţă, zdrenţăroasă, unii în mod evident războinici fără stăpâni, cu cai buni şi armuri care odată fuseseră frumoase, alţii gunoaiele lăsate în urmă după zece ani de război: evadaţi de pe domenii sau din mine de argint din cauza stăpânilor cruzi, hoţi,

nebuni, asasini. L-am recunoscut pe omul care fugise din cocioabă; alerga ţinându-se de scara şeii calului din frunte. Când şleahta s-a oprit, aruncând noroi şi stropi de apă, a arătat spre mine şi a ţipat ceva neinteligibil. Călăreţul a strigat:

— Cine l-a omorât pe prietenul şi tovarăşul nostru, Jin-emon?

Am răspuns:

— Sunt Otori Takeo. Îi duc pe oamenii mei la Maruyama. Jin-emon m-a atacat fără nici un motiv. A plătit pentru asta. Lăsaţi-ne să trecem, altfel veţi plăti acelaşi preţ.

— Întoarceţi-vă de unde aţi venit, a răspuns el cu un mârâit. Noi cei de aici îi urâm pe Otori.

Oamenii din jurul lui au făcut câteva glume răutăcioase. El a scuipat pe pământ şi şi-a rotit sabia deasupra capului. Am ridicat mâna ca semn pentru arcaşi.

Imediat, zgomotul săgeţilor a umplut aerul; era un vuiet îngrozitor produs de şuieratul şi pocnetul săgeţilor, de bufnitura înfundată când loveau carnea vie, de ţipetele răniţilor. Dar nu aveam timp să reflectez la asta atunci, căci conducătorul şi-a îndemnat calul înainte şi a venit în galop către noi, cu braţul care ţinea sabia ridicat deasupra capului.

Calul lui era mai mare decât Shun şi astfel el putea să ajungă mai uşor la mine. Shun avea urechile îndreptate înainte, ochii liniştiţi. Chiar înainte ca banditul să lovească, calul meu a făcut un salt lateral şi aproape s-a răsucit în aer, astfel că am putut să-mi lovesc cu sabia adversarul din spate, deschizându-i gâtul şi umărul, pe când el a lovit în zadar în locul în care fusesem eu cu câteva clipe în urmă.

Nu era demon s;ui căpcăun, ci om în întregime. Sângele lui de om a ţâşnit roşu. Calul lui a luat-o la galop, în vreme ce el se legăna în şa, apoi s-a prăbuşit brusc la pământ.

Între timp, Shun, tot foarte calm, se răsucise la loc, să-l înfrunte pe următorul atacator. Omul acesta nu purta coif şi Yato i-a despicat capul în două, împroşcând sânge, creier şi os. Peste tot în jur se simţea miros de sânge, amestecat cu ploaie şi noroi. Când tot mai mulţi războinici de-ai noştri s-au prins în luptă, banditii au fost copleşiţi. Cei rămaşi în viaţă au încercat să fugă, însă am alergat după ei şi i-am omorât. Furia crescuse constant în mine toată ziua şi fusese aprinsă de neascultarea lui Makoto; această încăierare scurtă şi sângeroasă o eliberase. Eram furios din cauza întârzierii pe care aceşti nelegiuiţi proşti ne-o pricinuiseră, dar mă simţeam foarte mulţumit că plătiseră toţi pentru asta. Nu a prea fost o bătălie adevărată, dar am câştigat-o decisiv, oferindu-ne o demonstraţie de sânge şi victorie.

Noi aveam trei morţi şi doi răniţi. Mai târziu, mi s-au raportat patru decese prin înecare. Unul dintre tovarăşii lui Kahei, Shibata din clanul Otori, se pricepea cât de cât la ierburi şi tămăduire, şi a curăţat şi tratat rănile. Kahei a plecat călare înainte spre oraş să vadă ce putea

găsi ca adăpost, măcar pentru femei, iar eu şi cu Makoto am aranjat ca restul armatei să înainteze mai încet. El a preluat comanda, în vreme ce eu m-am întors la râu, unde ultimii soldaţi treceau podul plutitor.

Yo-An şi tovarăşii lui stăteau tot îngrămădiţi la marginea apei. Yo-An s-a ridicat şi a venit la mine. Am avut un impuls de moment să descalec şi să-l îmbrăţişez, dar clipa a trecut şi nu am făcut-o.

Am spus:

— Îţi mulţumesc şi le mulţumesc tuturor oamenilor tăi. Ne-aţi salvat de la dezastru.

— Nici unul dintre ei nu ne-a mulţumit, a zis el, arătând spre soldaţii care treceau în şir pe lângă noi. Din fericire, muncim pentru Dumnezeu, nu pentru ei.

— Veniţi cu noi, Yo-An? am întrebat.

Nu voiam ca ei să treacă înapoi râul, înfruntând cine ştie ce pedepse pentru trecerea graniţei, doborârea copacilor, ajutarea unui surghiunit.

A dat afirmativ din cap. Părea epuizat, iar eu aveam mustrări de conştiinţă. Nu-i voiam pe proscrişi alături de mine - mă temeam de reacţia războinicilor mei şi ştiam că prezenţa lor avea să provoace neînţelegeri şi bănuieli - dar nu puteam să-i abandonez acolo.

— Trebuie să distrugem podul, am spus, ca nu cumva Otorii să vină după noi şi să-l folosească.

A dat iarăşi din cap şi a strigat la ceilalţi. Aceştia s-au ridicat istoviţi în picioare şi au început să desfacă funiile care ţineau plutele în loc. Am oprit câţiva pedestraşi, fermieri care aveau seceri şi cuţite de retezat crengi, şi le-am poruncit să-i ajute pe proscrişi. Odată ce frânghiile au fost tăiate, plutele s-au desfăcut. Imediat au ajuns în mijlocul curentului de apă, unde râul s-a năpustit şi a dus până la capăt distrugerea.

Am privit o clipă la apa noroioasă, le-am mulţumit din nou proscrişilor şi le-am spus să ţină pasul cu soldaţii. Apoi m-am dus la Kaede.

Era deja călare pe Raku, la adăpostul copacilor din jurul altarului închinat zeului vulpilor. Am observat imediat că Manami stătea cocoţată pe calul de povară cu cufărul în care se aflau documentele legat în spatele ei, apoi n-am avut ochi decât pentru Kaede. Era palidă la faţă, dar şedea dreaptă pe micul cal sur, uitându-se cu un zâmbet slab pe buze la armata care trecea în şir. În aceste împrejurări aspre, ea, pe care o văzusem îndeosebi reţinută şi supusă în decoruri elegante, părea fericită.

De cum am văzut-o, m-a cuprins cea mai sălbatică dorinţă de a o lua în braţe. M-am gândit că am să mor dacă nu mă culc curând cu ea. Nu mă aşteptasem la asta şi îmi era ruşine de ceea ce simţeam. M-am gândit că, în loc de aşa ceva, ar fi trebuit să mă preocupe siguranţa ei;

mai mult, eram conducătorul unei armate; aveam o mie de oameni pentru care să-mi fac griji. Îmi era jenă de dorinţa chinuitoare pentru soţia mea şi asta aproape că m-a făcut să mă feresc de ea.

M-a văzut şi a venit călare spre mine. Caii au nechezat unul la celălalt. Genunchii noştri s-au atins. Când ne-am apropiat capetele, i-am simţit parfumul de iasomie.

— Drumul e liber acum, am spus. Putem merge mai departe.

— Cine erau?

— Bandiţi, cred, am răspuns scurt, nevrând să vorbesc despre sânge şi moarte în acest loc în care se afla acum Kaede. Kahei a plecat înainte să vă găsească un loc unde să dormiţi la noapte.

— Eu voi dormi afară dacă pot să mă culc cu tine, a spus ea cu glas coborât. N-am mai simţit niciodată libertatea, însă astăzi, în călătorie, pe ploaie, cu toate greutăţile ei, m-am simţit liberă.

Mâinile noastre s-au atins scurt, apoi eu am plecat mai departe cu Amano, care îmi vorbea despre Shun. Aveam ochii fierbinţi şi voiam să-mi ascund emoţia.

— N-am mai călărit niciodată un cal ca el. Parcă ar şti ce gândesc.

Amano a zâmbit şi în jurul ochilor i-au apărut cute fine.

— Mă întrebam dacă o să vă placă. Mi l-a adus cineva acum câteva săptămâni; bănuiesc că fie a fost furat, fie a fost căpătat după ce stăpânul lui a fost ucis. E cel mai deştept cal pe care l-am cunoscut. Cel negru e mai arătos - e bun să facă impresie - însă eu ştiu cu care aş prefera să fiu în luptă.

A zâmbit spre mine.

— Seniorul Otori are noroc la cai. Aşa au unii. E ca un dar; animalele bune vin la tine.

— Să sperăm că-i semn bun pentru viitor.

Am trecut pe lângă cocioabă. Morţii erau aşezaţi în şiruri de-a lungul digului de pământ. Mă gândeam să las câţiva oameni să ardă sau să îngroape cadavrele, când în faţă s-a produs o agitaţie şi un om de-al lui Kahei s-a apropiat călare, strigând la soldaţi să-l lase să treacă şi rostindu-mi numele.

— Senior Otori! a spus el, strunindu-şi calul chiar în faţa noastră.

Sunteţi aşteptat în faţă. Au venit nişte fermieri să vorbească cu dumneavoastră.

De când trecuserăm râul, mă tot întrebam unde sunt localnicii. Deşi câmpurile de orez erau inundate, nimic nu arăta că fuseseră însămânţate. Buruienile sufocau canalele de irigaţie, şi, deşi în depărtare vedeam acoperişurile de stuf ascuţite ale caselor de ţară, din ele nu se ridica fum şi nu exista vreun semn de activitate umană. Ţinutul părea blestemat şi pustiu. Mi-am închipuit că Jin-emon şi şleahta lui îi intimidaseră, îi goniseră sau îi omorâseră pe toţi fermierii şi sătenii. Se părea că vestea morţii lui se răspândise repede şi acum îi

scosese din ascunzătoare pe unii dintre ei.

Am înaintat în galop pe lângă şirul de oameni. Soldaţii strigau la mine, părând voioşi; unii chiar cântau. După câte se părea, nu îi îngrijora apropierea nopţii, aveau totală încredere în capacitatea mea de a le găsi hrană şi adăpost.

În fruntea armatei, Makoto oprise înaintarea. Mai mulţi fermieri stăteau pe vine în noroi. Când am ajuns lângă ei şi am descălecat, s-au aruncat cu toţii înainte.

Makoto mi-a explicat:

— Au venit să ne mulţumească. Bandiţii terorizau regiunea asta de aproape douăsprezece luni. De frica lor n-au putut să planteze în primăvara asta. Căpcăunul a ucis mulţi fii şi fraţi de-ai lor, şi multe dintre femeile lor au fost răpite.

— Ridicaţi-vă, am spus. Sunt Otori Takeo.

S-au ridicat, însă de cum mi-am rostii numele s-au înclinat din nou la pământ.

— Ridicaţi-vă, am repetat. Jin-emon e mort.

Iarăşi au căzut la pământ.

— Puteţi să faceţi ce vreţi cu trupul lui. Recuperaţi rămăşiţele rudelor voastre şi îngropaţi-le cum e datina.

M-am oprit. Am vrut să le cer mâncare, dar m-am temut că aveau aşa de puţină, încât i-aş fi condamnat la moarte prin înfometare după plecarea noastră.

Cel mai bătrân dintre ei, în mod clar căpetenia, a vorbit şovăitor:

— Stăpâne, ce putem face pentru tine? Ti-am hrăni oamenii, dar sunt aşa de mulţi...

— Îngropaţi morţii şi nu ne datoraţi nimic, am răspuns. Dar trebuie să găsim adăpost pentru noapte. Ce poţi să ne spui despre cel mai apropiat oraş?

— Vă vor întâmpina cu bucurie acolo, a spus el. Kibi e la depărtare de un ceas şi ceva de mers pe jos. Avem un stăpân nou, unul dintre oamenii seniorului Arai. Anul ăsta a trimis mulţi războinici împotriva bandiţilor, dar au fost mereu înfrânţi. Ultima dată, cei doi fii ai lui au fost ucişi de Jin-emon, la fel ca fiul meu cel mare. Acesta e fratele lui, Jiro. Ia-l cu tine, senior Otori.

Jiro era cu doi ani mai tânăr decât mine, extrem de slab, dar cu o faţă inteligentă sub murdăria dungată de ploaie.

— Vino încoace, Jiro, i-am spus, şi el s-a ridicat în picioare şi a venit, oprindu-se lângă capul murgului.

Calul l-a mirosit cu grijă, de parcă l-ar fi inspectat.

— Îţi plac caii?

A dat doar din cap, prea copleşit de faptul că mă adresam lui direct şi-i puneam întrebări.

— Dacă tatăl tău se poate lipsi de tine, poţi să vii cu mine la

Maruyama.

M-am gândit că se putea alătura rândaşilor lui Amano.

— Acum ar trebui să ne grăbim, a spus Makoto, aflat lângă mine.

— Am adus ce am putut, a zis fermierul şi le-a făcut un semn celorlalţi.

Ei au coborât de pe umeri saci şi coşuri şi au scos puţinele prinosuri de mâncare: turte făcute din mei, lăstare de ferigă şi alte verdeţuri sălbatice tăiate din munţi, câteva prune micuţe sărate şi nişte castane uscate. Nu am vrut să le iau, dar am considerat că refuzul i-ar fi insultat pe fermieri. Am pus doi soldaţi să adune mâncarea şi să aducă sacii.

— Ia-ţi rămas-bun de la tatăl tău, i-am spus lui Jiro, şi l-am văzut pe bătrân cum se chinuia să-şi reţină lacrimile.

Am regretat că m-am oferit să-l iau pe băiat, nu numai fiindcă urma să mai răspund de o viaţă, ci şi fiindcă îl lipseam pe tatăl lui de ajutorul pe care i-l dădea băiatul la refacerea ogoarelor neglijate.

— Am să-l trimit înapoi din oraş.

— Nu! au exclamat împreună tatăl şi fiul, băiatul înroşindu-se la faţă.

— Lasă-l să meargă cu tine, s-a rugat tatăl. Cei din familia noastră au fost războinici. Bunicii mei au preferat să se apuce de cultivarea pământului decât să moară de foame. Dacă Jiro te slujeşte, poate devine războinic şi o să repună în drepturi numele familiei noastre.

— Ar face mai bine să rămână aici şi să refacă pământul, am răspuns. Dar dacă asta e cu adevărat ce doreşti, poate să vină cu noi.

L-am trimis pe flăcău să-l ajute pe Amano la caii pe care îi luaserăm de la bandiţi, spunându-i să se întoarcă la mine când era călare. Mă întrebam ce se întâmplase cu Aoi, pe care nu-l mai văzusem de când îl lăsasem în grija lui Yo-An; parcă trecuseră zile întregi de atunci.

Makoto şi cu mine călăream unul lângă altul în fruntea obositei dar voioasei noastre armate.

— A fost o zi bună, un început bun, a spus el. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine, în ciuda prostiilor făcute de mine.

Mi-am adus aminte ce furios fusesem mai devreme pe el. Furia părea să se fi evaporat de tot acum.

— Am uitat deja totul. Crezi că asta a fost o bătălie adevărată?

— Pentru soldaţii necopţi a fost o bătălie, a răspuns el. Şi o victorie. Întrucât ai câştigat-o, poţi s-o numeşti cum vrei.

Trei rămase de câştigat, una de pierdut, m-am gândit şi aproape imediat m-am întrebat dacă Şa lucra o profeţie. Puteam să aleg s-o aplic cum îmi plăcea? Începeam să înţeleg ce lucru puternic şi periculos era: cum avea să-mi influenţeze viaţa, dacă credeam în ea sau nu. Cuvintele îmi fuseseră spuse, le auzisem şi nu aveam să pot niciodată să mi le şterg din memorie. Totuşi, nu mă puteam angaja să

cred orbeşte în ele.

Jiro s-a întors la trap pe roibul lui Amano, Ki.

— Stăpânul Amano s-a gândit că ar trebui să schimbaţi caii şi vi 1-a trimis pe al lui. Nu crede că poate salva calul negru. Piciorul lui are nevoie de odihnă şi nu va putea să ţină pasul. Şi nimeni de aici nu-şi poate permite să păstreze un animal care nu e de folos.

Mi-a părut rău o clipă de frumosul şi viteazul cal. L-am mângâiat pe Shun pe gât.

— Sunt mulţumit de acesta.

Jiro a coborât de pe roib şi a luat frâiele lui Shun.

— Ki e mai arătos, a spus el.

— Ar trebui să faci o impresie bună, mi-a spus sec Makoto.

Am făcut schimb de cai, roibul forăind pe nas şi arătând proaspăt de parcă tocmai venise de pe pajişte. Jiro s-a aruncat pe murg, dar, de cum a atins şaua, Shun a lăsat capul în jos şi a lovit din copitele din spate aruncându-l pe băiat în aer. Calul s-a uitat mirat la tânărul care zăcea în noroi la picioarele lui, de parcă ar fi gândit: *Ce caută oare acolo jos?*

Eu şi Makoto am găsit scena mult mai amuzantă decât era în realitate şi am râs în hohote.

— Aşa îţi trebuie că l-ai jignit, a spus Makoto.

Spre cinstea lui, a râs şi Jiro. S-a ridicat în picioare şi i-a cerut solemn scuze lui Shun, care apoi s-a lăsat încălecat fără să protesteze.

După această întâmplare, băiatul şi-a pierdut din timiditate şi aşa a început să ne arate reperele de pe drum, un munte unde trăiau spiriduşi, un altar a cărui apă vindeca cele mai grave răni, un izvor de la marginea drumului, care într-o mie de ani nu secase niciodată. Mi-am imaginat că, la fel ca mine, îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei hoinărind pe munte.

— Ştii să scrii şi să citeşti, Jiro? am întrebat.

— Puţin, a răspuns el.

— Va trebui să studiezi temeinic ca să devii războinic, a spus Makoto zâmbind.

— Nu trebuie doar să ştiu să lupt? Am exersat cu parul de lemn şi arcul.

— Trebuie să ai şi educaţie, altfel n-ai să fii cu nimic mai bun decât bandiţii.

— Dumneavoastră sunteţi un războinic mare, domnule?

Tachinările lui Makoto l-au încurajat pe Jiro să fie mai familiar.

— Deloc! Eu sunt călugăr.

Pe faţa lui Jiro se citea uimirea.

— Iertaţi-mă că spun, dar nu arătaţi a călugăr.

Makoto a lăsat frâiele pe gâtul calului său şi şi-a scos coiful, arătându-şi capul ras. Şi-a frecat ţeasta şi şi-a atârnat coiful de

oblâncul şeii.
— Mă bazez pe seniorul Otori să evit încă o luptă azi!
După aproape o oră, am ajuns la oraş. Casele din jurul lui păreau locuite şi câmpurile arătau mai îngrijite, digurile reparate şi răsadurile de orez plantate. În câteva case mai mari lămpile erau aprinse, aruncându-şi lumina portocalie pe paravanele rupte. În altele ardeau focuri în bucătăriile cu pământ pe jos; mirosul de mâncare ce adia din ele ne-au răscolit stomacurile goale.
Oraşul fusese cândva fortificat, dar luptele recente lăsaseră zidurile sparte în multe locuri, porţile şi turnurile de pază distruse de foc. Ceaţa fină atenua contururile aspre ale distrugerii. Râul pe care îl trecuserăm curgea de-a lungul unei laturi a oraşului. Nu se vedea nici un pod, dar era clar că acolo existase odinioară un comerţ înfloritor, deşi acum majoritatea bărcilor păreau stricate. Podul unde Jin-emon îşi instalase bariera pentru taxe fusese ancora de salvare a acestui oraş şi el nu făcuse decât să-l sugrume.
Kahei ne aştepta lângă ruinele porţii principale de intrare. I-am spus să rămână cu soldaţii, în vreme ce eu intram în oraş însoţit de Makoto, Jiro şi o mică pază.
A părut îngrijorat.
— Mai bine mă duc eu, în caz că e vreo capcană, a propus el, însă eu nu credeam că acest loc pe jumătate ruinat prezenta vreun pericol şi consideram că e mai înţelept să mă înfăţişez personal la Arai, ca şi cum m-aş fi aşteptat la prietenia şi cooperarea lui.
Nu m-ar fi refuzat în faţă să mă ajute, în vreme ce, dacă i se părea că îmi era frică de el, putea să o facă.
Aşa cum spusese Kahei, nu exista un castel, însă în centrul oraşului, pe un mic deal, se afla o construcţie de lemn, cu porţi şi pereţi reparaţi de curând. Casa în sine arăta prăpădită, dar relativ întreagă. Când ne-am apropiat, porţile s-au deschis şi a ieşit un bărbat între două vârste, urmat de un grup mic de oameni înarmaţi.
L-am recunoscut imediat. Stătuse alături de Arai când armata apuseană intrase în Inuyama, şi îl însoţise pe Arai la Terayama. Ba chiar fusese în cameră când îl văzusem ultima dată pe Arai. Mi-am adus aminte că îl chema Niwa. Fii lui fuseseră ucişi de Jin-emon? Faţa îi îmbătrânise şi avea riduri adânci, recente, lăsate de suferinţă.
Am strunit roibul şi am rostit cu glas tare:
— Sunt Otori Takeo, fiu al lui Shigeru, nepot al lui Shigemori. N-am de gând să îţi fac rău ţie sau oamenilor tăi. Soţia mea, Shirakawa Kaede, şi cu mine ne deplasăm armata la domeniul soţiei mele de la Maruyama şi îţi cer ajutorul să ne asiguri hrană şi găzduire peste noapte.
— Îmi amintesc bine de tine, a spus el. A trecut ceva vreme de când ne-am întâlnit ultima dată. Sunt Niwa Junkei. Deţin acest pământ prin

porunca seniorului Arai. Vrei acum o alianţă cu el?

— Mi-ar face cea mai mare plăcere, am răspuns. De îndată ce voi fi dobândit domeniul soţiei mele, mă voi duce la Inuyama să-l slujesc pe Excelenţa Sa.

— Ei bine, se pare că în viaţa ta s-au schimbat multe, a răspuns el. Cred că îţi sunt dator; vestea purtată de vânt e că tu i-ai ucis pe Jin-emon şi bandiţii lui.

— E adevărat că Jin-emon şi toţi oamenii lui sunt morţi, am spus. Am adus înapoi capetele războinicilor ca să fie înmormântate cum se cuvine. Aş vrea să fi venit mai devreme ca să te cruţ de suferinţă.

A dat din cap, cu buzele strânse într-o linie atât de subţire, încât părea neagră, însă nu a vorbit despre fiii lui.

— Trebuie să fiţi oaspeţii mei, a spus el, încercând să insufle puţină energie glasului său obosit. Sunteţi bine-veniţi. Sala clanului le este deschisă oamenilor tăi; a suferit stricăciuni, dar acoperişul se ţine încă. Restul poate să-şi ridice tabăra în afara oraşului. Vom asigura câtă hrană putem. Te rog să-ţi aduci soţia în casa mea; femeile mele vor avea grijă de ea. Bine-nţeles că şi tu şi garda ta veţi sta la mine.

S-a oprit şi apoi a spus cu amărăciune, renunţând la cuvintele oficiale de curtoazie:

— Îmi dau seama că îţi ofer ceea ce altfel ai putea lua singur. Poruncile seniorului Arai au fost întotdeauna să te reţin. Însă nu am putut să apăr regiunea asta de o şleahtă de bandiţi. Ce speranţă aş avea împotriva unei armate de mărimea armatei tale?

— Îţi sunt recunoscător.

M-am hotărât să ignor tonul lui, punându-l pe seama suferinţei. Dar m-am mirat de puţinătatea trupelor şi proviziilor, de slăbiciunea evidentă a oraşului, de obrăznicia bandiţilor. Arai stăpânea probabil cu chiu, cu vai această ţară, sarcina de a supune ce mai rămăsese din Tohani trebuie să-i fi secat toate resursele.

Niwa ne-a aprovizionat cu saci de mei şi orez, peşte uscat şi terci din boabe de soia, şi acestea au fost distribuite soldaţilor împreună cu ofrandele fermierilor. În recunoştinţa lor, orăşenii au întâmpinat cu bucurie armata şi au oferit ce hrană şi adăpost au putut. S-au ridicat corturi, s-au aprins focuri, s-au hrănit şi adăpat caii. Am călărit în jurul liniilor împreună cu Makoto, Amano şi Jiro, pe de o parte îngrozit de lipsa mea de cunoştinţe şi experienţă, pe de altă parte uimit că, în ciuda acestui lucru, oamenii mei erau rânduiţi pentru prima noapte a marşului nostru. Am vorbit cu gărzile instalate de Kahei şi pe urmă cu Yo-An şi proscrişii care îşi ridicaseră tabăra în apropierea lor. O alianţă stingheră părea să se fi stabilit între ei.

Eram înclinat să stau şi eu de pază toată noaptea - aş fi auzit cu mult înaintea oricui o armată care se apropia - însă Makoto m-a convins să mă întorc şi să mă odihnesc cel puţin o parte a nopţii. Jiro

i-a dus pe Shun şi pe roib în grajdurile lui Niwa, şi noi ne-am retras în odăile de locuit.

Kaede fusese deja condusă acolo şi i se dăduse o cameră împreună cu soţia lui Niwa şi celelalte femei din casă. Tânjeam să fiu singur cu ea, dar mi-am dat seama că nu aveam nici o şansă. Ea avea să doarmă în camera femeilor, iar eu, cu Makoto, Kahei şi mai multe gărzi, probabil alături de camera lui Niwa şi a gărzilor lui.

O bătrână care ne-a spus că fusese doica soţiei lui Niwa ne-a condus în camera de oaspeţi. Era spaţioasă şi bine proporţionată, dar rogojinile erau vechi şi pătate, iar pe pereţi se vedeau pete de mucegai. Uşile de plasă erau încă deschise: adierea serii aducea parfumul de flori şi mirosul de pământ ud, dar grădina era sălbatică şi neîngrijită.

— Baia e pregătită, stăpâne, mi-a spus ea şi m-a condus la casa de lemn pentru baie, aflată în capătul îndepărtat al verandei.

L-am rugat pe Makoto să stea de pază şi i-am spus bătrânei să mă lase singur. Părea total inofensivă, însă nu voiam să risc. Mă ascunsesem de Trib; eram condamnat la moarte de ei; ştiam foarte bine că asasinii lor puteau să-şi ia orice înfăţişare.

S-a scuzat că apa nu avea să fie foarte fierbinte şi s-a plâns de lipsa lemnelor de foc şi a hranei. Apa era de fapt abia călâie, însă noaptea nu era friguroasă şi mă simţeam mulţumit doar să mă spăl de sânge şi noroi. Am intrat în cadă şi mi-am controlat corpul. Nu eram rănit, însă aveam vânătăi pe care nu le observasem. Braţele mele purtau urmele mâinilor de oţel ale lui Jin-emon, iar pe coapsă aveam o vânătaie uriaşă care începuse deja să se înnegrească; nu ştiam ce o produsese. Încheietura mâinii pe care Akio mi-o răsucise la spate cu mult timp în urmă în Inuyama şi pe care o credeam vindecată mă durea iar, probabil în urma contactului cu oasele de piatră ale lui Jin-emon. M-am gândit să o leg a doua zi cu o fâşie de piele. M-am lăsat leneş în voia apei câteva minute şi eram pe punctul să adorm, când am auzit afară un mers de femeie; uşa s-a deschis şi a intrat Kaede.

Am ştiut că e ea, după mers, după parfum.

A spus:

— Am adus lămpi. Bătrâna a zis că ai expediat-o probabil fiindcă e prea urâtă. M-a convins să vin eu în schimb.

Lumina din baie s-a schimbat când a pus lămpile pe podea. Apoi mâinile ei au început să-mi maseze ceafa, alungând încordarea.

— I-am cerut scuze pentru grosolănia ta, însă mi-a explicat că, acolo unde a crescut ea, soţia are grijă de soţ la baie şi că eu trebuie să fac acelaşi lucru pentru tine.

— Un obicei vechi minunat, ani spus încercând să nu gem prea tare.

Şi-a mutat mâinile pe umerii mei. Dorinţa copleşitoare pe care o simţeam pentru ea m-a învăluit din nou. Mâinile ei m-au părăsit o

clipă şi am auzit oftatul mătăsii în timp ce îşi dezlega eşarfa de la brâu şi o lăsa să cadă la pământ. S-a aplecat şi şi-a trecut degetele peste tâmplele mele şi i-am simţit sânii atingându-mi ceafa.

Am sărit din cadă şi am luat-o în braţe. Era la fel de excitată ca mine. N-am vrut să o culc pe podeaua casei de baie. Am ridicat-o şi ea şi-a petrecut picioarele în jurul meu. Când am pătruns-o, am simţit valurile de plăcere ale trupului ei. Corpurile ni s-au contopit într-o singură fiinţă, imitând inimile noastre. După aceea ne-am întins pe jos, deşi podeaua era udă şi aspră, şi-am rămas mult timp îmbrăţişaţi.

Când am vorbit, am început să mă scuz. Îmi era iar ruşine de forţa dorinţei mele. Era soţia mea; o tratasem ca pe o prostituată.

— Iartă-mă, am spus. Îmi pare rău.

— O voiam foarte tare, a spus Kaede cu glas şoptit. Mă temeam că nu o să fim la noapte împreună. Eu ar trebui să-ţi cer iertare. Par lipsită de ruşine.

Am tras-o lângă mine, mi-am îngropat faţa în părul ei. Ce simţeam pentru ea era ca o vrajă. Îmi era frică de puterea vrăjii, dar nu mă puteam opune ei şi mă încânta mai mult decât orice în viaţă.

— E ca o vrajă, a rostit încet Kaede, de parcă mi-ar fi citit gândurile. E aşa de puternică încât nu pot s-o înving. Aşa e întotdeauna iubirea?

— Nu ştiu. N-am mai iubit pe nimeni în afară de tine.

— Şi eu la fel.

Când s-a ridicat în picioare, chimonoul ei era îmbibat de apă. A luat cu mâinile făcute căuş apă din cadă şi s-a spălat.

— Manami o să-mi găsească de undeva un chimonou uscat. A oftat. Acum presupun că trebuie să mă întorc în camera femeilor.

Trebuie să încerc să vorbesc cu sărmana doamnă Niwa care e distrusă de durere. Despre ce vei discuta cu soţul ei?

— Vreau să aflu ce pot despre mişcările lui Arai, câţi oameni şi câte domenii are sub control.

— E jalnic aici, a spus Kaede. Oricine ar putea pune stăpânire pe locul ăsta.

— Crezi că ar trebui s-o facem?

Mă bătuse deja gândul ăsta când auzisem vorbele lui Niwa la poartă. Am luat şi eu apă din cadă, m-am spălat şi m-am îmbrăcat.

— Ne putem permite să lăsăm o garnizoană aici?

— Nu prea. Cred că o parte din problema lui Arai ar putea fi că a luat prea mult pământ şi prea repede. S-a întins mai mult decât îi era plapuma.

— De acord, a spus Kaede, înfăşurându-se în chimonou şi legându-şi eşarfa. Trebuie să ne consolidăm poziţia în Maruyama şi să strângem provizii. Dacă pământul de acolo este la fel de neglijat ca acesta de aici şi cel de la mine de acasă, ne va fi greu să ne hrănim oamenii odată ce ajungem acolo. Trebuie să fim fermieri înainte de a putea fi

războinici.

M-am uitat lung la ea. Avea părul umed, iar clipele de iubire îi îndulciseră chipul. Nu mai văzusem o ființă așa de frumoasă ca ea, dar sub toate farmecele avea o minte ca o sabie. Combinația asta și faptul că era soția mea mi se păreau de un erotism de nesuportat.

A deschis ușa și și-a pus sandalele. S-a lăsat în genunchi.

— Noapte bună, senior Takeo, a spus ea cu un glas dulce, sfios, total deosebit de al ei, s-a ridicat mlădie și a plecat, cu șoldurile legănându-se sub chimonoul subțire și ud.

Makoto ședea afară, uitându-se după ea cu o expresie ciudată pe față, poate de dezaprobare, poate de gelozie.

— Fă și tu o baie, i-am spus, deși apa e aproape rece. Pe urmă trebuie să mergem la Niwa.

Kahei s-a întors să mănânce cu noi. Bătrâna l-a ajutat pe Niwa să servească mâncarea; mi s-a părut că zăresc un zâmbet superior pe fața ei când a pus tava dinaintea mea, dar am rămas cu ochii în jos. Deja îmi era atât de foame, încât m-am abținut cu greu să nu mă reped la mâncare și s-o îndes în gură cu pumnii. Era cam puțină. Mai târziu, femeile s-au întors cu ceai și vin, după care ne-au părăsit. Le-am invidiat, căci ele aveau să doarmă aproape de Kaede.

Vinul i-a dezlegat lui Niwa limba, deși nu i-a îmbunătățit starea de spirit; mai degrabă l-a făcut mai melancolic și mai trist. Acceptase orașul de la Arai, gândindu-se că va face din el un cămin pentru fiii și nepoții lui. Acum îi pierduse pe primii, iar pe ceilalți nu avea să-i vadă niciodată. În mintea lui, fiii lui nici măcar nu muriseră cu onoare pe câmpul de luptă, ci fuseseră omorâți în mod rușinos de o creatură care cu greu se putea numi om.

— Nu înțeleg cum l-ai învins, a spus el măsurându-mă cu o privire ușor disprețuitoare. Fără supărare, dar ambii mei fii erau de două ori cât tine, erau mai mari ca vârstă și aveau mai multă experiență.

A băut vârtos, apoi a continuat:

— Însă e drept că n-am înțeles niciodată nici cum l-ai ucis pe Iida. După ce ai dispărut, a umblat zvonul ăla că ai în tine sânge străin care îți dă puteri speciale. E un fel de vrăjitorie?

Am simțit că, lângă mine, Kahei devenise încordat. Ca orice războinic, s-a simțit imediat jignit de ideea de vrăjitorie. Eu nu credeam că Niwa voia în mod deliberat să mă insulte; mi se părea prea prăbușit de durere ca să știe ce spune. Nu am răspuns. A continuat să mă studieze, dar i-am evitat privirea. Începeam să tânjesc după somn; pleoapele îmi tremurau, dinții mă dureau.

— Au circulat o mulțime de zvonuri, a continuat Niwa. Dispariția ta a fost o mare lovitură pentru Arai. A luat-o foarte personal. A considerat că exista o conspirație împotriva lui. Avea o ibovnică veche - Muto Shizuka. O cunoști?

— A fost slujnica soţiei mele, am răspuns, fără să spun că era şi verişoara mea. Chiar seniorul Arai a trimis-o.

— S-a dovedit că e din Trib. Ei bine, el a ştiut asta tot timpul, dar nu şi-a dat seama ce însemna. Când ai dispărut - pare-se ca să te alături Tribului - sau aşa spunea toată lumea, multe lucruri s-au înrăutăţit.

S-a întrerupt, privirea lui devenind mai bănuitoare.

— Dar probabil ştii deja toate astea.

— Am auzit că seniorul Arai avea de gând să pornească împotriva Tribului, am spus cu prudenţă. Dar nu am aflat rezultatul.

— Nu prea reuşit. Unii dintre însoţitorii lui - eu nu am fost printre ei - l-au sfătuit să lucreze cu Tribul, cum a făcut Iida. Părerea lor era că cel mai bun mod de a-i controla pe cei din Trib e să-i plătească. Lui Arai nu i-a plăcut asta: în primul rând nu-şi permitea, şi nici nu-i stă în fire. El vrea ca lucrurile să fie stabilite dinainte şi nu suportă să fie luat de prost. A considerat că Muto Shizuka, Tribul, chiar şi tu, l-aţi tras pe sfoară într-un fel.

— N-am avut niciodată intenţia asta, am spus. Dar îmi dau seama cum trebuie să i se fi părut acţiunile mele. Îi datorez scuze. De îndată ce ne vom fi instalat la Maruyama, mă voi duce la el. Acum este la Inuyama?

— Şi-a petrecut iarna acolo. Avea de gând să se întoarcă la Kumamoto şi să lichideze ultimele rămăşiţe ale rezistenţei de acolo, să pornească spre răsărit ca să consolideze fostele pământuri ale Noguchilor, şi pe urmă să-şi continue campania împotriva Tribului, începând din Inuyama.

Ne-a mai turnat vin tuturor şi a dat pe gât o cupă plină.

— Însă e ca şi cum ai încerca să scoţi un cari of dulce: e băgat în pământ mult mai adânc decât crezi şi, indiferent cu câtă grijă încerci să-l tragi, din el se rup bucăţi şi încep să dea iar vlăstare. Eu am scos aici din ascunzătoare câţiva membri; unul dintre ei avea fabrica de bere, celălalt era negustor mărunt şi cămătar. Însă nu m-am ales decât cu doi bătrâni, şefi doar cu numele, atât. Au luat otravă înainte să apuc să scot ceva de la ei; restul au dispărut.

A ridicat cupa cu vin şi s-a uitat încruntat la ea.

— Asta o să-l împartă pe Arai în două, a spus el, în cele din urmă.

Cu Tohanii se poate descurca; ei sunt un duşman simplu, neprefăcut, şi moartea lui Iida le-a tăiat în mare parte elanul. Dar să încerci să stârpeşti în acelaşi timp acest duşman ascuns... Şi-a luat o sarcină imposibilă şi îşi termină banii şi resursele.

A părut să-şi dea seama ce spunea şi a continuat repede:

— Nu că i-aş fi neloial. I-am jurat credinţă şi aşa rămâne. Deşi m-a costat viaţa fiilor mei.

Am lăsat toţi capul în jos şi ne-am exprimat murmurând

compasiunea.

Kahei a spus:

— Se face târziu. Ar trebui să dormim puţin, dacă vrem să pornim din nou la drum în zori.

— Desigur.

Niwa s-a ridicat cu stângăcie în picioare şi a bătut din palme. După câteva clipe, a apărut o bătrână cu lampa în mână să ne conducă înapoi în camera noastră. Aşternuturile erau deja întinse pe podea. M-am dus la privată şi apoi m-am plimbat o vreme prin grădină, să-mi limpezesc capul de la vin. Oraşul era cufundat în linişte. Îmi auzeam oamenii respirând adânc în somn. O bufniţă a ţipat în copacii din jurul templului şi în depărtare a lătrat un câine. Luna în creştere era jos pe cer; câteva fâşii de nori pluteau peste ea. Cerul era ceţos, se vedeau doar cele mai strălucitoare stele. M-am gândit la tot ce îmi spusese Niwa. Avea dreptate: era aproape cu neputinţă să identifici reţeaua pe care Tribul o organizase în Cele Trei Ţări. Dar Shigeru o făcuse şi aveam însemnările lui.

M-am dus în cameră. Makoto dormea deja. Kahei vorbea cu doi oameni de-ai lui, care veniseră să stea de pază. Mi-a spus că pusese doi oameni să păzească şi camera în care dormea Kaede. M-am culcat, dorindu-mi ca ea să fi fost lângă mine, gândindu-mă o clipă să trimit după ea, apoi am căzut în râul adânc al somnului.

CAPITOLUL TREI

În următoarele zile, marşul nostru spre Maruyama a continuat fără evenimente. Vestea morţii lui Jin-emon şi înfrângerea bandiţilor lui ne-o luase înainte şi eram întâmpinaţi cu bucurie. Înaintam repede, cu nopţi scurte şi zile lungi, profitând la maxim de vremea favorabilă de dinainte de începutul ploilor mari.

În timpul călătoriei, Kaede a încercat să îmi explice trecutul politic al domeniului care urma să fie al ei. Shigeru îmi povestise deja câte ceva despre istoria lui, dar încâlcitura de căsătorii, adopţii, decese care poate fuseseră crime, gelozie şi intrigă era în cea mai mare parte nouă pentru mine. M-am minunat din nou de forţa lui Maruyama Naomi, femeia pe care el o iubise, care reuşise să supravieţuiască şi să guverneze de drept. Am regretat moartea ei şi cu atât mai amarnic pe a lui, şi hotărârea de a le continua lucrarea de pace şi dreptate mi s-a întărit.

— Am stat de vorbă puţin cu doamna Maruyama într-o călătorie ca asta, a spus Kaede. Dar mergeam în direcţie opusă, către Tsuwano, unde ne-am întâlnit cu tine. Mi-a spus că femeile trebuie să-şi ascundă puterea şi să fie cărate cu palanchinul ca să nu le zdrobească războinicii şi conducătorii de oşti. Dar iată-mă călărind alături de tine, pe Raku, în libertate. N-am să mai merg niciodată într-un palanchin.

Era o zi cu soare şi averse, ca la nunta vulpii din basmul popular. Pe un nor plumburiu a apărut brusc curcubeul, soarele a strălucit vitejeşte câteva clipe; a început o ploaie argintie. Apoi norii au năpădit cerul, soarele şi curcubeul au dispărut şi ploaia a devenit rece şi pătrunzătoare.

Căsătoria doamnei Maruyama fusese menită să îmbunătăţească relaţiile dintre alianţa Seishuu şi clanul Tohanilor. Soţul ei făcea parte din clanul Tohanilor şi era rudă atât cu familia Iida, cât şi cu familia Noguchi. Era mult mai în vârstă decât ea, mai fusese căsătorit, şi avea deja copii adulţi. Înţelepciunea unei alianţe prin intermediul unei astfel de căsătorii nepotrivite fusese pusă sub semnul întrebării la vremea respectivă, îndeosebi de Naomi, care chiar dacă avea numai şaisprezece ani fusese crescută să gândească singură şi să vorbească în numele ei. Totuşi, clanul dorea alianţa, astfel că ea a fost aranjată. În timpul vieţii doamnei Maruyama, copiii ei vitregi pricinuiseră multe probleme. După moartea soţului ei, se luptaseră pentru domeniu - fără succes. Singura fiică a soţului ei era soţia unui văr de-al lui Iida Sadamu, Iida Nariaki, care, am aflat pe drum, scăpase din măcelul de la Inuyama şi fugise în apus, de unde se părea că acum intenţiona să

revendice iar domeniul. Seniorii clanului Seishuu erau împărţiţi. Maruyama fusese întotdeauna moştenită pe linie femeiască, dar era ultimul domeniu care se agăţa de o tradiţie care ofensa clasa războinicilor. Nariaki fusese adoptat de socrul său înainte de căsătoria doamnei Maruyama şi era considerat de mulţi moştenitorul legal al proprietăţii soţiei lui.

Naomi ţinuse la soţul său şi îl jelise sincer când, după patru ani, el a murit lăsând-o cu o fiică tânără şi un prunc la sân. Era hotărâtă ca fiica ei să moştenească domeniul. Fiul ei a murit în mod misterios, unii au spus că a fost otrăvit, şi, în anii care au urmat bătăliei de la Yaegahara, văduva Naomi a atras atenţia lui Iida Sadamu însuşi.

— Dar la acea vreme ea îl cunoscuse pe Shigeru, am spus, dorindu-mi să fi ştiut unde şi cum. Iar acum tu eşti moştenitoarea ei.

Mama lui Kaede fusese verişoara doamnei Maruyama şi Kaede era cea mai apropiată rudă de sex feminin, în viaţă, a fostului şef al clanului, căci fiica doamnei Maruyama, Mariko, murise odată cu mama ei în râul din Inuyama.

— Dacă sunt lăsată să moştenesc, a răspuns Kaede. Când principalul ei însoţitor, Sugita Haruki, a venit la mine la sfârşitul anului trecut, a jurat că tot clanul Maruyama mă va sprijini, dar poate că Nariaki s-a mutat deja acolo.

— Atunci îl vom goni.

În cea de-a şasea zi, dimineaţa, am ajuns la graniţa domeniului. Kahei şi-a oprit oamenii la câteva sute de paşi înainte de ea şi eu m-am dus în faţă la el.

— Speram să fim întâmpinaţi de fratele meu, a spus el încet.

Şi eu sperasem asta. Miyoshi Gemba fusese trimis la Maruyama înainte de căsătoria mea cu Kaede pentru a transmite vestea sosirii noastre iminente. Însă de atunci nu primiserăm nici o veste de la el. Pe lângă faptul că eram îngrijorat pentru siguranţa lui, mi-ar fi plăcut să am nişte informaţii despre situaţia de pe domeniu înainte de a intra pe el, locul unde se afla Iida Nariaki, despre sentimentele locuitorilor faţă de noi.

Bariera se afla la o încrucişare de drumuri. Postul de pază era cufundat în linişte, toate drumurile erau pustii. Amano l-a luat pe Jiro şi au pornit spre sud. Când au reapărut, Amano striga.

— Pe aici a trecut o armată mare: sunt multe urme de copite şi balegă de cal.

— A intrat pe domeniu? am strigat.

— Da!

Kahei s-a apropiat de postul de pază şi a strigat:

— E cineva acolo? Seniorul Otori Takeo îşi aduce soţia, doamna Shirakawa Kaede, moştenitoarea doamnei Maruyama Naomi, pe

domeniul ei.

Din clădirea de lemn nu a venit nici un răspuns. O şuviţă de fum se înălţa dintr-o vatră nevăzută. Nu auzeam nici un zgomot, în afară de cel al armatei din spatele meu, tropăitul pe loc al cailor neliniştiţi, răsuflarea a o mie de oameni. Mă furnica pielea. Mă aşteptam în orice clipă să aud şuieratul şi pocnetul săgeţilor.

L-am mânat pe Shun către Kahei.

— Să aruncăm o privire.

S-a uitat lung la mine, dar n-a mai încercat să mă convingă să nu mă bag. Am descălecat, i-am strigat lui Jiro să ţină frâiele cailor şi ne-am tras săbiile.

Bariera fusese doborâtă şi zdrobită în iureşul de oameni şi cai care o călcaseră în picioare. Locul era cufundat într-o linişte stranie. O pasăre a ţipat tare în pădure, făcându-ne să tresărim. Cerul era acoperit în parte de nori mari, cenuşii, dar ploaia se oprise iarăşi şi briza dinspre sud era blândă.

Simţeam în ea miros de sânge şi de fum. Când ne-am apropiat de postul de pază, am văzut înăuntru, chiar lângă prag, primul dintre cadavre. Omul căzuse peste vatră şi hainele lui ardeau mocnit. Ar fi ars dacă n-ar fi fost îmbibate de sângele care se scursese din pântecul despicat. Mâna lui încă mai ţinea strâns sabia, dar lama era curată. În spatele lui zăceau pe spate alţi doi; aveau hainele pătate de ultimele lor excremente, dar nu de sânge.

— Au fost strangulaţi, i-am spus lui Kahei.

M-a luat cu frig, căci numai Tribul folosea laţuri.

A dat din cap, întorcând unul dintre cadavre ca să se uite la blazonul de pe spatele lui.

— Maruyama.

— De cât timp sunt morţi? am întrebat, uitându-mă prin încăpere. Doi dintre oameni fuseseră luaţi total prin surprindere, al treilea străpuns înainte să apuce să-şi folosească sabia. Am simţit furia urcând în mine, aceeaşi furie pe care o simţisem împotriva gărzilor din Hagi, când îi dăduseră drumul lui Kenji în grădină sau când mă strecurasem pe lângă ele, furie pe prostia oamenilor obişnuiţi care erau atât de uşor păcăliţi de Trib. Fuseseră surprinşi în timp ce mâncau, ucişi de asasini înainte ca vreunul dintre ei să poată fugi să dea alarma despre armata invadatoare.

Kahei ridică ceainicul din locul în care fusese aruncat.

— Abia dacă-i cald.

— Trebuie să-i prindem din urmă înainte să ajungă în oraş.

— S-o luăm din loc, a spus Kahei, cu ochii strălucind de nerăbdare.

Însă când ne-am întors să plecăm, am prins un zgomot nou care venea dintr-o mică magazie din spatele principalului post de pază. I-am făcut semn lui Kahei să tacă şi m-am dus la uşă. În spatele ei era

cineva care încerca să-şi ţină răsuflarea, dar respira clar, şi tremura, şi aproape hohotea.

Am deschis uşa şi am intrat dintr-o singură mişcare. Camera era înţesată cu baloturi de orez, scânduri, arme, unelte agricole.

— Cine-i acolo? Ieşi afară!

S-a auzit un zgomot şi o siluetă mică a năvălit de după baloturi şi a încercat să se strecoare printre picioarele mele. Am înşfăcat-o, am văzut că era un băiat de zece sau unsprezece ani, mi-am dat seama că ţinea un cuţit şi i-am desfăcut degetele cu forţa până a ţipat şi i-a dat drumul.

Se zvârcolea în strânsoarea mea, încercând să nu plângă.

— Stai liniştit! N-am să-ţi fac rău.

— Tată! Tată! a strigat el.

L-am împins în faţa mea în camera de gardă.

— Unul dintre aceştia este tatăl tău?

S-a albit la faţă, a început să respire neregulat şi în ochi i-au apărut lacrimi, totuşi s-a luptat să se stăpânească. Era fără îndoială fiu de războinic. S-a uitat la bărbatul de pe podea pe care îl trăsese Kahei din foc, s-a uitat atent la rana cumplită şi la ochii goi şi a dat din cap.

Pe urmă s-a înverzit la faţă. L-am tras pe uşă ca să vomite afară, În ceainic mai rămăsese puţin ceai. Kahei l-a turnat într-o ceaşcă nespartă şi i l-a dat băiatului să-l bea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Dinţii îi clănţăneau, dar a încercat să vorbească normal, mai tare decât ar fi vrut.

— Au venit doi oameni prin acoperiş. I-au sugrumat pe Kitano şi Tsuruta. Altcineva a tăiat funiile de priponit şi a speriat caii. Tata a fugit după el şi, când s-a întors înăuntru, oamenii l-au spintecat cu cuţitele.

Şi-a stăpânit hohotul de plâns.

— Am crezut că plecaseră, a spus el. Au apărut din senin şi l-au spintecat.

— Tu unde erai?

— Eram în magazie. M-am ascuns. Îmi este ruşine. Trebuia să-i ucid.

Kahei i-a zâmbit feţişoarei înflăcărate.

— Ai făcut ce trebuia. Aşteaptă să creşti şi atunci ucide-i!

— Descrie-mi-i pe oamenii aceia, am spus.

— Purtau haine închise la culoare. N-au făcut nici un zgomot. Şi au recurs la trucul ăla ca să nu-i poţi vedea. A scuipat şi a adăugat: Vrăjitorie!

— Şi armata care a trecut pe aici?

— Iida Nariaki din clanul Tohanilor, împreună cu câţiva Seishuu. Le-am recunoscut blazonul.

— Câţi?

— Sute, a răspuns băiatul. Le-a luat mult să treacă pe aici. Dar ultimii n-au trecut de prea mult timp. Am aşteptat până am socotit că au plecat toţi. Eram gata să ies, când v-am auzit pe voi, aşa că am rămas ascuns.

— Cum te cheamă?

— Sugita Hiroshi, fiu al lui Hikaru.

— Locuieşti în Maruyama?

— Da, unchiul meu, Sugita Haruki, este principalul însoţitor al familiei Maruyama.

— Ar fi bine să vii cu noi, am spus. Ştii cine suntem?

— Sunteţi Otori, a spus el zâmbind pentru prima dată, un zâmbet slab, abia schiţat. Îmi dau seama după blazoanele voastre. Cred că voi sunteţi cei pe care îi aşteptam.

— Eu sunt Otori Takeo, iar acesta este Miyoshi Kahei. Soţia mea este Shirakawa Kaede, moştenitoarea acestui domeniu.

A căzut în genunchi.

— Senior Otori. Fratele seniorului Miyoshi a venit la unchiul meu. Pregătesc oameni fiindcă unchiul meu e sigur că Iida Nariaki nu o va lăsa pe doamna Shirakawa să moştenească domeniul fără luptă. Are dreptate, nu-i aşa?

Kahei l-a bătut pe umăr.

— Du-te şi ia-ţi adio de la tatăl tău. Şi adu sabia lui. Trebuie să fie a ta acum. După ce vom câştiga bătălia, îl vom aduce în Maruyama şi-l vom îngropa cu onoare.

Asta e creşterea pe care ar fi trebuit s-o am eu, m-am gândit, urmărindu-l pe Hiroshi întorcându-se cu sabia, care era aproape la fel de lungă ca el. Mama îmi spusese să nu smulg cleştii crabilor, să nu fac rău nici unei făpturi vii, dar acest copil fusese învăţat încă de la naştere să nu se teamă de moarte sau cruzime. Ştiam că Kahei îi admira curajul: şi el fusese crescut în acelaşi cod. Ei bine, dacă până acum, după instruirea din Trib, nu am devenit crud, nu aveam să o fac niciodată. Trebuia să simulez la nevoie.

— Ne-au gonit toţi caii! a exclamat Hiroshi când am trecut pe lângă grajdurile goale.

Tremura iar, dar de furie, nu de frică, m-am gândit eu.

— Îi vom aduce înapoi, şi mai mulţi, i-a promis Kahei. Mergi cu Jiro şi nu te băga în bucluc.

— Du-l la femei şi spune-i lui Manami să aibă grijă de el, i-am zis lui Jiro în timp ce încălecam pe Shun.

— Nu vreau să mi se poarte de grijă, a spus băiatul când Kahei l-a urcat pe calul lui Jiro. Vreau să merg la luptă cu voi.

— Să nu ucizi din greşeală pe cineva cu sabia aia, a spus Kahei, râzând. Suntem prietenii tăi, nu uita!

— Atacul trebuie să fi fost o surpriză totală, i-am spus lui Makoto,

după ce i-am povestit pe scurt ce aflaserăm. În postul de pază erau foarte puţini oameni.

— Sau poate forţele Maruyama se aşteptau la el şi şi-au retras toţi oamenii disponibili ca să prindă duşmanul în ambuscadă sau să-l atace pe un teren mai favorabil, a răspuns el. Cunoşti ţinutul de aici până-n oraş?

— N-am mai fost aici.

— Dar soţia ta?

Am clătinat din cap.

— Atunci ar fi bine să-l aduci înapoi pe băiatul ăla. S-ar putea să fie singura noastră călăuză.

Kahei a strigat la Jiro, care nu ajunsese departe. Hiroshi era încântat că a fost adus înapoi şi cunoştea surprinzător de multe lucruri despre teren şi fortificaţia oraşului. Maruyama era un castel ridicat pe vârful unui deal; un oraş de mărime considerabilă se întindea pe pantele şi la poalele dealului rotunjit pe care era clădit castelul. Un râu mic, iute curgător, aproviziona oraşul cu apă şi alimenta o reţea de canale cu peşte din abundenţă; castelul avea izvoare proprii. Zidurile exterioare ale oraşului fuseseră înainte bine întreţinute şi ar fi putut fi apărate la nesfârşit, dar de la moartea doamnei Maruyama şi confuzia de după pieirea lui Iida, nu se mai făcuseră reparaţii la ziduri şi existau puţine gărzi. De fapt, oraşul era împărţit între cei care îl sprijineau pe Sugita şi susţineau şi ei cauza lui Kaede, şi cei care considerau că era mai practic să se încline în faţa sorţii şi să accepte domnia lui Iida Nariaki şi a soţiei lui, a căror pretenţie la moştenire, susţineau ei, era şi legitimă.

— Unde e unchiul tău acum? l-am întrebat pe Hiroshi.

— Aştepta la mică distanţă de oraş, împreună cu toţi oamenii lui. Nu voia să se îndepărteze prea mult de el, în caz că era luat în stăpânire pe la spatele lui. Aşa l-am auzit pe tata spunând.

— Se va retrage în oraş?

Ochii băiatului se îngustară ca ai unui adult.

— Numai dacă n-ar avea încotro, şi atunci ar trebui să se retragă în castel căci oraşul n-ar mai putea fi apărat. Ducem mare lipsă de hrană; furtunile de anul trecut au distrus o mare parte din recoltă şi iarna a fost neobişnuit de grea. N-am putea rezista la un asediu lung.

— Unde s-ar lupta unchiul tău dacă ar avea de ales?

— Nu departe de poarta oraşului, drumul ăsta trece peste un râu, Asagawa. Acolo e un vad; aproape întotdeauna apa e mică, însă uneori, după o ploaie torenţială, apa se umflă şi iese din matcă. Ca să ajungă la vad, râul coboară într-o râpă abruptă şi apoi urcă iar. Pe urmă e un şes mic, cu o pantă favorabilă. Tata m-a învăţat că acolo ai putea stăvili o armată invadatoare. Şi cu destui oameni, ai putea s-o învălui şi s-a ciomăgeşti în râpă.

— Bine grăit, căpitane, a spus Kahei. Adu-mi aminte să te iau cu mine în toate campaniile mele.

— Eu cunosc doar ţinutul ăsta, a spus Hiroshi, dintr-odată sfios. Însă tata m-a învăţat că la război trebuie să cunoşti terenul mai presus de toate.

— Ar fi mândru de tine, am spus.

Se părea că cel mai bun plan al nostru era să ne grăbim şi să sperăm să prindem în capcană în râpă forţele din faţa noastră. Chiar dacă Sugita se retrăsese în oraş, puteam să luăm prin surprindere, din spate, armata atacatoare.

Mai aveam o întrebare pentru băiat.

— Spuneai că e posibil să învălui o armată în râpă. Aşadar, mai există o rută de aici până la şes?

A dat din cap.

— Câteva mile mai la nord e altă trecătoare. Am trecut călare pe acolo acum câteva zile ca să ajungem aici; după o zi de ploaie puternică, vadul s-a inundat brusc. Ia ceva mai mult timp, dar nu şi dacă mergi în galop.

— Poţi să-i arăţi drumul seniorului Miyoshi?

— Desigur, a spus băiatul uitându-se la Kahei cu ochi rugători.

— Kahei, ia-ţi călăreţii şi mergeţi cu toată viteza pe acolo. Hiroshi îţi va arăta unde să-l găseşti pe Sugita. Spune-i că venim şi că el trebuie să împiedice duşmanul să iasă din râpă. Pedestraşii şi fermierii vor veni cu mine.

— Asta-i bine, a aprobat Hiroshi. Vadul e plin de bolovani şi caii de război alunecă. Şi Tohanii vor crede că sunteţi mai slabi decât sunteţi şi vă vor subestima. Ei nu se vor aştepta ca fermierii să lupte.

Ar trebui să iau lecţii de strategie de la el, m-am gândit. Jiro a întrebat:

— Şi eu trebuie să merg cu seniorul Miyoshi?

— Da. Ia-l pe Hiroshi pe calul tău şi stai cu ochii pe el.

Călăreţii au plecat, copitele stârnind ecouri peste valea largă.

— Ce oră e? l-am întrebat pe Makoto.

— Cam a doua jumătate a Orei Şarpelui, a răspuns el.

— Oamenii au mâncat?

— Am dat ordine să mănânce repede în timp ce eram opriţi.

— Atunci putem porni imediat. Pune oamenii în mişcare. Eu am să mă duc înapoi să le spun căpitanilor şi soţiei mele. Am să mă întorc la tine, după ce voi fi vorbit cu ei.

Înainte să plece, Makoto s-a uitat scurt la cer, la pădure şi la vale.

— E o zi frumoasă, a spus el încet.

Ştiam ce voia să spună: o zi bună să mori. Dar nici lui, nici mie nu ne-a fost dat să murim în acea zi, deşi multora le-a venit sfârşitul.

Am pornit în galop uşor în lungul şirului de oameni care se

odihneau, dând ordine de plecare şi explicându-le conducătorilor planul nostru. S-au ridicat nerăbdători în picioare, mai ales când le-am spus cine e principalul nostru duşman; au strigat cu putere la perspectiva de a-i pedepsi pe Tohani pentru înfrângerea de la Yaegahara, pentru pierderea Yamagatei, pentru anii de opresiune.

Kaede şi celelalte femei aşteptau într-o pădurice, Amano fiind ca de obicei cu ele.

— Mergem la luptă, i-am spus lui Kaede. Armata lui Iida Nariaki a trecut graniţa înaintea noastră. Kahei a plecat pe un drum ocolit, unde speră să se întâlnească cu fratele său şi cu seniorul Sugita.

Amano te va duce în pădure, unde trebuie să rămâi până vin eu după tine.

Amano a înclinat capul. Kaede părea gata să spună ceva, dar apoi şi-a lăsat şi ea capul în jos.

— Cel atotmilostiv să fie cu tine, a şoptit ea, privindu-mă atent.

S-a aplecat uşor şi a spus: Într-o bună zi, voi intra în luptă alături de tine!

— Dacă ştiu că eşti în siguranţă, bot să mă concentrez în totalitate asupra luptei, am răspuns. În plus, trebuie să protejezi însemnările.

Cu chipul marcat de nelinişte, Manami a spus:

— Câmpul de luptă nu e un loc pentru o femeie!

— Nu, a răspuns Kaede. N-aş face decât să stau în drum. Dar cât îmi doresc să mă fi născut bărbat!

Pasiunea ei m-a făcut să râd.

— La noapte vom dormi în Maruyama, i-am spus.

Toată ziua am păstrat în minte imaginea chipului ei înflăcărat, curajos. Înainte să părăsim templul, Kaede şi Manami făcuseră steaguri cu bâtlanul Otorilor, râul alb al familiei Shirakawa şi dealul familiei Maruyama, şi le-au desfăşurat acum în timp ce treceam prin vale. Deşi mergeam la luptă, tot mai verificam starea provinciei. Câmpiile păreau destul de fertile şi ar fi trebuit să fie deja inundate şi plantate, dar digurile erau rupte şi canalele astupate de noroi şi buruieni.

Din când în când, când treceam pe lângă o fermă sau un cătun, bărbaţii şi băieţii supravieţuitori ieşeau să ne pună întrebări. Odată ce aflau că îi urmăream pe Tohani şi că eu acceptam să-i las să lupte, mi se alăturau cu nerăbdare, îngroşându-ne rândurile cu circa o sută de oameni.

După vreo două ore, când era bine trecut de amiază şi intram, poate, în Ora Caprei, am auzit în faţă zgomotele pe care mă concentrasem să le aud: zăngănit de oţel, nechezat de cai, strigăte de luptă, urletele răniţilor. I-am făcut semn lui Makoto şi el a dat ordin de oprire.

Shun stătea nemişcat, cu urechile ciulite înainte, ascultând la fel de

atent ca mine. Nu a nechezat drept răspuns, de parcă ar fi ştiut că era nevoie de linişte.

— Sugita trebuie să-i fi întâlnit aici, cum a spus biliarul, a murmurat Makoto. Dar putea Kahei să ajungă deja la ei?

— Oricine o fi, este o luptă importantă, am răspuns.

În faţă, drumul dispărea în râpă. În soarele de primăvară, vârfurile copacilor îşi legănau frunzele noi şi verzi. Zgomotul luptei nu era atât de puternic încât să nu aud şi ciripitul păsărilor.

— Stegarii vor merge înainte cu mine, am spus.

— N-ar trebui să o iei înainte. Rămâi la mijloc, unde e mai sigur. Vei fi o ţintă foarte uşoară pentru arcaşi.

— E războiul meu, am răspuns. Cinstit e ca eu să mă angajez primul în luptă.

Or fi sunat cuvintele mele calme şi măsurate, însă în realitate eram încordat, nerăbdător să încep lupta şi nerăbdător să o închei.

— Da, e războiul tău, şi toţi luăm parte la el pentru tine. Cu atât mai mult avem motiv să căutăm să te ferim.

Mi-am întors calul şi m-am uitat la oameni. Am simţit un val de regret pentru cei care aveau să-şi dea viaţa, dar măcar le oferisem şansa să moară ca nişte bărbaţi, să lupte pentru pământul şi familiile lor. Am strigat la stegari şi ei au venit în faţă cu steagurile fluturând în vânt. M-am uitat la bâtlanul alb şi m-am rugat la spiritul lui Shigeru. L-am simţit punând stăpânire pe mine, strecurându-se pe sub pielea mea, cuprinzându-mi oasele şi tendoanele. Am tras-o pe Yato din teacă şi lama a scânteiat în soare.

L-am întors pe Shun şi am pornit în galop. Înainta calm şi cu zel, de parcă am fi fost pe o pajişte. Calul din stânga mea era excesiv de agitat, împotrivindu-se zăbalei şi încercând să lovească cu capul. Simţeam toată încordarea muşchilor călăreţului în timp ce cu o mână îşi stăpânea calul şi în cealaltă ţinea steagul drept.

Drumul s-a întunecat când am coborât printre copaci. Înaintarea a devenit mai grea, aşa cum prezisese Hiroshi, nisipul moale, noroios făcând loc pietrelor, apoi bolovanilor, cu multe gropi săpate de inundaţiile recente. Drumul însuşi se transforma în râu de fiecare dată când ploua.

Am încetinit până la trap. Peste toate zgomotele luptei auzeam râul adevărat. În faţa noastră, un gol luminos în frunziş arăta locul în care drumul ieşea de sub copaci şi mergea de-a lungul malului râului câteva zeci de metri înainte de vad. Pe acea lumină se profilau forme întunecate, ca umbrele pe paravane de hârtie, care îi distrează pe copii, umbre care se răsuceau şi se ciocneau în toiul măcelului.

Mă gândisem să îi folosesc mai întâi pe arcaşi, dar, de cum am văzut ciocnirea din faţă, mi-am dat seama că ar fi ucis tot atâţia aliaţi câţi duşmani. Oamenii lui Sugita respinseseră armata invadatoare de pe

şes şi o împingeau metru cu metru în lungul râului. Chiar dacă ne-am apropiat, unii încercau să rupă rândurile şi să fugă; ne-au văzut şi s-au năpustit înapoi în cealaltă direcţie, strigând ca să-şi prevină comandanţii.

Makoto ridicase cochilia de scoică şi acum sufla în ea, sunetul ei straniu, obsedant răsfrângându-se din peretele râpei pe cealaltă parte a râului. Apoi ecoului i-a răspuns alt ecou, venit de departe din faţă, de prea departe ca să-l vedem pe omul care sufla în cochilia lui. A urmat un moment de linişte, momentul de dinaintea spargerii valului, apoi am ajuns printre ei şi lupta a început.

Numai cronicarii care scriu după aceea pot să-ţi spună ce se întâmplă în luptă, şi atunci redau, de regulă, doar povestea celui învingător. Când eşti prins în toiul ei, n-ai cum să ştii cum decurge totul. Chiar de-ai putea să o cercetezi de deasupra, cu ochi de vultur, tot ce ai vedea ar fi o întindere de culori vibrante, blazoane şi steaguri, sânge şi oţel - frumoasă şi obsedantă. Toţi oamenii de pe câmpul de luptă înnebunesc: cum altfel am putea să facem lucrurile pe care le facem şi să suportăm să vedem lucrurile pe care le vedem?

Mi-am dat scama imediat că încăierarea noastră cu bandiţii fusese un fleac. Acestea erau trupele oţelite ale Tohanilor şi familiei Seishuu, bine înarmate, feroce, viclene. Au văzut blazonul cu bâtlanul şi şi-au dat seama imediat cine era în urma lor. Răzbunarea lui Iida Sadamu prin uciderea mea a devenit ţelul imediat pentru jumătate din armata lor. Makoto gândise bine când îmi propusese să rămân protejat, la mijloc. Respinsesem trei războinici, fiind salvat de al treilea doar de Shun care s-a dat la timp la o parte, când prietenul meu m-a prins din urmă. Mânuindu-şi sabia ca pe o lance, a lovit un al patrulea om sub bărbie, azvârlindu-l din şa. Unul dintre fermierii noştri s-a repezit asupra războinicului căzut şi i-a retezat capul cu secera.

L-am îndemnat pe Shun înainte. Părea să-şi găsească drum instinctiv prin înghesuială, cotind întotdeauna la momentul potrivit ca să mă pună în poziţia avantajoasă. Iar Yato sărea în mâna mea, cum spusese odată Shigeru că o să facă, până şiroia de sânge de la vârf până la mâner.

Eu şi Makoto eram înconjuraţi de un grup de oameni şi luptam umăr la umăr, şi mi-am dat seama că un grup asemănător se afla în faţă. Am văzut fluturând deasupra lui steagul Tohanilor. Cele două grupuri tălăzuiau şi se învârtejeau în timp ce în jurul lor se înălţau şi cădeau oameni, până au fost atât de aproape, încât am putut să-l văd în mijlocul celuilalt grup pe omologul meu.

L-am recunoscut. Acest bărbat purta armură neagră şi avea un coif cu coarne asemănător cu cel purtat de Iida Sadamu când mă uitasem în sus la el, în Mino, de sub picioarele calului său. Pe piept îi strălucea un şirag de mătănii de aur. Ochii ni s-au întâlnit peste marea de

oameni care se luptau şi Nariaki a scos un strigăt de furie. Smucind capul calului său şi îndemnându-l înainte, a străpuns cercul de protecţie din jurul lui şi a venit spre mine.

— Otori Takeo e al meu! a răcnit el. Nimeni în afară de mine să nu se atingă de el!

În vreme ce repeta întruna aceste cuvinte, omul care mă ataca s-a retras puţin şi ne-am pomenit faţă în faţă, despărţiţi de câţiva paşi.

Vorbesc ca şi cum aş fi avut timp să mă gândesc bine la toate, însă în realitate n-am avut deloc răgaz. Scenele astea îmi revin în minte ca nişte străfulgerări. Era în faţa mea. Răcnea iarăşi, insultător, însă eu abia auzeam cuvintele. A lăsat frâiele pe gâtul calului său şi a ridicat sabia cu ambele mâini. Calul lui era mai mare decât Shun, iar el, la fel ca Iida, mult mai masiv decât mine. Am urmărit sabia din clipa în care a început să se mişte, şi a urmărit-o şi Shun.

Lama a scânteiat. Shun a făcut un salt lateral şi sabia a lovit doar aerul. Forţa dinamică a loviturii puternice l-a dezechilibrat pe moment pe călăreţ. A căzut greoi pe gâtul calului său, acesta a lovit cu capul, destul ca să-l dezechilibreze şi mai mult. Avea de ales între a cădea şi a da drumul săbiei. Eliberându-şi picioarele din scările de la şa, s-a ţinut cu o mână de coama calului şi, cu o agilitate surprinzătoare, s-a aruncat la pământ. A căzut în genunchi, dar ţinea încă sabia. Apoi a sărit în picioare şi, în acelaşi timp, s-a năpustit asupra mea cu o lovitură care mi-ar fi retezat piciorul dacă Shun n-ar fi sărit la timp în lături.

Oamenii mei au înaintat cu hotărâre şi ar fi putut să-l doboare uşor.

— Rămâneţi pe loc! am strigat.

Eram hotărât acum să-l omor cu mâna mea. Eram stăpânit de o furie pe care nu o mai simţisem, la fel de diferită de crimele reci ale Tribului ca ziua de noapte. Am dat drumul frâielor şi am sărit de pe Shun. L-am auzit fornăind în urma mea şi am fost sigur că avea să stea nemişcat ca o stâncă până aveam iarăşi nevoie de el.

Mă aflam faţă în faţă cu vărul lui Iida, aşa cum dorisem să mă aflu cu Iida însuşi. Ştiam că Nariaki mă dispreţuia şi pe bună dreptate: eu nu aveam instruirea sau aptitudinile lui, însă în dispreţul lui i-am văzut slăbiciunea. S-a năpustit în faţă, rotindu-şi sabia: planul lui era să mă doboare de la distanţă, căci avea mâna mai lungă decât a mea. M-am văzut brusc în sala de la Terayama, antrenându-mă cu Matsuda. Am văzut imaginea lui Kaede aşa cum o văzusem atunci: ea era viaţa şi forţa mea. *La noapte vom dormi la Maruyama,* i-am promis din nou, şi mi-am adus aminte de mişcarea de atunci.

Sânge negru, m-am gândit, poate chiar i-am strigat lui Nariaki. *Îl ai tu şi îl am şi eu. Facem parte din aceeaşi clasă.* Am simţit mâna lui Shigeru înăuntrul mâinii mele. Şi apoi Yato a lovit în plin şi sângele roşu al lui Iida Nariaki m-a împroşcat pe faţă.

Când el a căzut în genunchi, Yato a lovit din nou, şi capul lui s-a rostogolit la picioarele mele, cu ochii încă plini de furie, cu buzele dezvelindu-i colţii.

Scena asta mi-a rămas întipărită în memorie, dar cam atât. N-am avut timp să-mi fie frică, n-am avut deloc timp să gândesc. Mişcările pe care le învăţasem de la Shigeru şi Matsuda erau transmise săbiei de braţul meu, nu de voinţa mea conştientă. Odată Nariaki mort, m-am întors la Shun. Clipind repede şi des ca să-mi alung sudoarea din ochi, l-am văzut pe Yo-An lângă el; proscrisul ţinea şi calul duşmanului meu.

— Ia-i din drum! am strigat.

Hiroshi avusese dreptate cu privire la teren. Când trupele Tohanilor şi ale familiei Seishuu au fost împinse înapoi şi noi am avansat, îmbulzeala a sporit. Caii îngroziţi se împiedicau în gropi, rupându-şi picioarele, sau erau siliţi să se lupte cu bolovanii, neputând să înainteze sau să se retragă, intrând în panică.

Yo-An s-a căţărat ca o maimuţă pe spatele lui Shun şi şi-a croit drum printre oamenii care se luptau. Când şi când îl zăream înaintând prin încăierare, ducând în pădure animalele panicate, fără călăreţi. Aşa cum spusese el, în luptă erau multe sarcini pe lângă ucidere.

Curând am văzut în lata noastră steagurile clanului Otori şi ale familiei Maruyama, şi am zărit şi blazonul familiei Miyoshi. Armata dintre noi era prinsă în cursă. Continua să lupte cu îndârjire, dar nu avea cale de scăpare şi nici o speranţă.

Nu cred că vreun om din armata aceea a scăpat cu viaţă. Râul spumega roşu de sângele lor. După ce totul s-a terminat şi s-a lăsat liniştea, proscrişii s-au ocupat de cadavre şi le-au aşezat în şiruri. Când ne-am întâlnit cu Sugita, am mers de-a lungul şirurilor de morţi, şi el a reuşit să identifice mulţi dintre ei. Yo-An şi oamenii lui luaseră deja în primire zecile de cai. Acum le luau morţilor armele şi armura şi se pregăteau să ardă cadavrele.

Ziua trecuse fără să-mi dau seama. Trebuie să fi fost Ora Câinelui; lupta ţinuse cinci sau şase ore. Armatele noastre fuseseră aproximativ egale: aproape două mii de oameni de fiecare parte. Dar Tohanii îi pierduseră pe toţi ai lor, în vreme ce noi aveam mai puţin de o sută de morţi şi două sute de răniţi.

Yo-An mi l-a adus pe Shun înapoi şi am plecat cu Sugita în pădure, unde mă aştepta Kaede. Cu obişnuitul ei spirit practic, Manami reuşise să organizeze tabăra, aprinsese focul şi fiersese apă. Kaede stătea în genunchi sub copaci, pe un covor. Îi vedeam silueta printre trunchiurile gri-argintii ale fagilor, ascunsă ca într-o mantie de părul ei, cu spatele drept. Când ne-am mai apropiat, am văzut că avea ochii închişi.

Manami a venit în întâmpinarea noastră, cu ochii strălucitori.

— Se roagă, a şoptit ea. Stă aşa de ore întregi.

Am descălecat şi am strigat-o pe nume. Kaede a deschis ochii şi faţa i s-a luminat de bucurie şi uşurare. Şi-a înclinat capul până la pământ, buzele ei schiţând mulţumiri mute. Am îngenuncheat dinaintea ei şi la fel a făcut şi Sugita.

— Am câştigat o mare victorie, a spus el. Iida Nariaki e mort şi acum nimic nu vă opreşte să vă luaţi în stăpânire domeniul de la Maruyama.

— Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru loialitatea şi curajul tău, i-a spus ea, apoi s-a întors spre mine. Eşti rănit?

— Nu cred.

Frenezia luptei dispărea şi mă durea peste tot. Urechile îmi vuiau şi mirosul de sânge şi moarte care se lipise de mine îmi făcea greaţă. Kaede arăta extrem de curată şi pură.

— M-am rugat să fii ocrotit, a spus ea cu glas coborât. Prezenţa lui Sugita ne făcea să fim stângaci unul cu celălalt.

— Luaţi puţin ceai, ne-a îndemnat Manami.

Mi-am dat seama că aveam gura uscată şi buzele lipicioase de sânge.

— Suntem foarte murdari, am început, însă ea mi-a pus ceaşca în mână şi am băut ceaiul cu recunoştinţă.

Trecuse de apus şi lumina serii era clară şi avea o nuanţă albăstrie. Vântul se domolise şi păsările îşi cântau ultimele triluri ale zilei. Am auzit un foşnet în iarbă şi când m-am uitat am văzut în depărtare un iepure străbătând luminişul. Am băut ceaiul şi m-am uitat la iepure. S-a uitat şi el la mine câteva clipe cu ochii lui mari, sălbatici, apoi s-a îndepărtat în salturi.

Lăsaserăm în urmă două bătălii, ne aşteptau trei, dacă era să cred profeţia: două acum de câştigat şi una de pierdut.

CAPITOLUL PATRU

Cu o lună în urmă, după ce Shirakawa Kaede plecase cu fraţii Miyoshi pentru a merge la casa de oaspeţi a templului de la Terayama, Muto Shizuka pornise spre satul secret al familiei ei din Trib, ascuns în munţii din partea îndepărtată a Yamagatei. Kaede plânsese când îşi luaseră rămas-bun, stăruise ca Shizuka să ia nişte bani şi un cal de povară pe care să-l trimită înapoi când putea, însă Shizuka era sigură că avea să fie repede dată uitării odată ce Kaede era cu Takeo.

Pe Shizuka o nelinişte profund faptul că o părăsise pe Kaede şi hotărârea impetuoasă a acesteia de a se mărita cu Takeo. Călărea tăcută, gândindu-se la nebunia iubirii şi la nenorocirea pe care căsătoria avea să le-o aducă. Nu avea nici o îndoială că aveau să se căsătorească: acum, că soarta îi adusese iar împreună, nimic nu avea să-i împiedice. Dar se temea pentru ei odată ce Arai va fi aflat vestea. Iar când gândurile i se întoarseră la seniorul Fujiwara, o străbătu un fior de gheaţă în ciuda soarelui de primăvară. Ştia că el avea să se simtă insultat şi jignit grav şi îi era groază de ce-ar fi putut să facă drept răzbunare.

Kondo călărea alături de ca, starea lui de spirit nefiind mai bună decât a ei. De mai multe ori spuse:

— Ar fi putut să aibă încredere în mine! După tot ce am făcut pentru ea! I-am jurat credinţă, la urma urmei. N-aş fi făcut niciodată ceva care să-i dăuneze.

Vraja lui Kaede a căzut şi asupra lui, se gândi Shizuka. *Încrederea ei în el îl măgulea. A căutat de foarte multe ori sprijin la el. Acum va căuta sprijin la Takeo.*

— Takeo a dat poruncă să plecăm, îi spuse ea. Are dreptate. Nu poate să aibă încredere în nici unul dintre noi.

— Ce încurcătură! spuse supărat Kondo. Unde am să mă duc acum, mă întreb? Îmi plăcea la doamna Shirakawa. Slujba îmi convenea.

Îşi azvârli capul pe spate şi adulmecă.

— Poate că familia Muto are noi instrucţiuni pentru amândoi, replică scurt Shizuka.

— Eu mă descurc, bombăni el. Nu m-ar deranja să mă liniştesc. Am să fac loc generaţiei următoare. Măcar de-ar fi mai mulţi!

Întoarse capul şi îi zâmbi ironic. În privirea lui era ceva care o tulbură, o căldură în spatele ironiei. În felul său prudent, îi făcea un fel de curte. De anul trecut, de când îi salvase viaţa pe drumul spre Shirakawa, între ei exista o oarecare încordare. Îi era recunoscătoare şi chiar într-o vreme se gândise că ar putea să se culce cu el, dar apoi

începuse legătura amoroasă cu dr. Ishida, doctorul seniorului Fujiwara şi nu mai voise pe nimeni decât pe el.

Deşi, se gândi ea cu tristeţe, lucrul ăsta nu a fost deloc practic. Căsătoria lui Kaede cu Takeo avea să o îndepărteze efectiv pentru totdeauna de Ishida. Nu ştia cum l-ar mai fi putut întâlni vreodată pe doctor. Cuvintele lui de adio fuseseră calde; stăruise ca ea să se întoarcă cât mai repede şi chiar mersese până într-acolo încât îi spusese că avea să-i fie dor de ea, dar cum ar fi putut să se întoarcă la el dacă nu mai era în slujba lui Kaede şi în casa ei? Până acum legătura lor fusese foarte discretă, dar dacă era ca Fujiwara să afle de ea, se temea pentru siguranţa doctorului.

Gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată pe acel bărbat bun şi inteligent o deprimă din cale afară. *Sunt la fel de proastă ca şi Kaede. Într-adevăr, nu ajungi niciodată la vârsta când scapi de flacăra iubirii.*

Trecură prin Yamagata şi mai merseră douăzeci de mile până într-un sat în care înnoptară. Kondo îl cunoştea pe hangiu; poate erau chiar rude, deşi Shizuka nu fu destul de interesată să afle. Aşa cum se temea, Kondo îi spuse clar că voia să se culce cu ea, şi văzu dezamăgirea din ochii lui când ea invocă epuizarea, însă el nu insistă, nici nu recurse la forţă, cum ar fi putut să facă. Se simţi recunoscătoare şi apoi supărată pe ea pentru sentimentul de recunoştinţă.

Totuşi, dimineaţa următoare, după ce lăsară caii la han şi începură să urce pe jos coasta abruptă a muntelui, Kondo spuse:

— De ce nu ne căsătorim? Am face o echipă bună. Ai doi băieţi, nu-i aşa? I-aş putea adopta. Nu suntem prea bătrâni ca să mai facem împreună copii. Familia ta ar fi de acord.

La gândul ăsta inima femeii se strânse, mai ales că ştia că familia ei ar fi fost de acord.

— Nu eşti însurat?

Părea de mirare, dată fiind vârsta lui.

— M-am însurat la şaptesprezece ani cu o femeie Kuroda. A murit cu mai mulţi ani în urmă. N-am avut copii.

Shizuka se uită la el, întrebându-se dacă plângea după ea. El spuse:

— A fost o femeie foarte nefericită. Nu era chiar întreagă la minte. Avea perioade lungi când era chinuită de temeri şi închipuiri cumplite. Vedea demoni şi stafii. Nu era foarte rău când eram cu ea, dar mi se poruncea des să călătoresc. Lucram ca iscoadă pentru familia mamei mele, Kondo, care mă adoptase. Într-o călătorie lungă, am întârziat din cauza vremii rolo. Când a văzut că tiu ni-am întors când trebuia, ea s-a spânzurat.

Pentru prima dată, glasul lui îşi pierdu ironia. Ea îi simţi durerea adevărată şi, dintr-odată, pe neaşteptate se înduioşa.

— Poate a fost educată prea sever, spuse el. Deseori m-am întrebat

ce le facem copiilor noştri. În multe privinţe, a fost o uşurare că n-am avut copii.

— Când eşti copil e ca o joacă, spuse Shizuka. Ţin minte că eram mândră de talentele pe care le aveam şi îi dispreţuiam pe cei care erau lipsiţi de aşa ceva. Nu conteşti felul în care ai crescut; asta e şi gata.

— Tu eşti talentată; unchiul şi bunicul tău sunt maeştri Muto. Nu e prea uşor să fii la mijloc, un Kuroda. Iar dacă n-ai talente înnăscute, instruirea e foarte dificilă.

Făcu o pauză şi continuă încet:

— Poate că era prea sensibilă. Educaţia, oricum ar fi ea, nu poate să înăbuşe de tot caracterul de bază al omului.

— Mă îndoiesc. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Mă rog, a fost cu mult timp în urmă. Dar în mod sigur m-a făcut să pun la îndoială multe lucruri pe care le-am învăţat. Nu că aş cunoaşte majoritatea oamenilor. Când faci parte din Trib, te supui, asta e tot.

— Poate că, dacă Takeo ar fi fost crescut în cadrul Tribului, ar fi învăţat şi el, ca noi toţi, să se supună, spuse Shizuka, ca şi cum ar fi gândit cu glas tare. Nu suporta să fie îngrădit. Aşadar, ce să facă familia Kikuta? L-au dat lui Akio spre instruire, de parcă ar fi avut doi ani. Numai ei sunt vinovaţi de dezertarea lui. Shigeru a ştiut de la început cum să se poarte cu el. I-a câştigat loialitatea. Takeo ar fi făcut orice pentru el.

Aşa cum am fi făcut toţi, se pomeni ea gândind şi căută să ascundă asta. Avea multe secrete legate de seniorul Shigeru pe care numai morţii le ştiau, şi se temea că Kondo le-ar fi putut desluşi.

— Ce a făcut Takeo a fost absolut remarcabil, dacă e să crezi toate poveştile, spuse Kondo.

— Eşti impresionat, Kondo? Credeam că pe tine nu te impresionează nimic!

— Toată lumea admiră curajul, răspunse el. Şi, la fel ca Takeo, şi prin vinele mele curge sânge amestecat, atât din Trib, cât şi din clanuri. Am fost crescut de Trib până la doisprezece ani, şi pe urmă am devenit războinic la suprafaţă, iscoadă pe dedesubt. Poate că înţeleg câte ceva din lupta care trebuie să se fi dat în el.

O vreme merseră în tăcere; apoi el spuse:

— Oricum, cred că ştii că sunt impresionat de tine.

Astăzi era mai puţin precaut, mai deschis în privinţa sentimentelor faţă de ea. Ea era acut conştientă de dorinţa lui şi, după ce îl compătimise, mai puţin capabilă să-i reziste. Ca ibovnică a lui Arai sau ca servitoare a lui Kaede, avusese un statut şi protecţia pe care i-o oferea statutul, iar acum nu mai rămăsese decât cu propriile talente şi acest bărbat care îi salvase viaţa n-ar fi fost un soţ rău. Nu avea nici un motiv să nu se culce cu el, aşa că pe la amiază, după ce se opriră să

mănânce, îl lăsă să o conducă la umbra copacilor. Mirosul acelor de pin şi de cedru îi învăluia, soarele era cald, vântul adia uşor. În depărtare se auzea vag o cascadă. Totul vorbea despre renaştere şi primăvară. Felul lui de a face dragoste nu fu atât de rău cum se temuse ea, deşi se comportă brutal şi grăbit în comparaţie cu Ishida.

Shizuka îşi zise: *Dacă aşa trebuie să fie, o să mă resemnez.*

Apoi îşi continuă gândul: *Ce-am păţit? Am îmbătrânit dintr-odată? Acum un an nici nu m-aş fi uitat la un bărbat precum Kondo, însă acum un an încă mai credeam că sunt a lui Arai. Şi de atunci s-au întâmplat foarte multe, foarte multă intrigă, foarte multe decese: i-am pierdut pe Naomi şi Shigeru, m-am prefăcut tot timpul că nu-mi pasă; n-am putut nici să plâng, nici chiar atunci când tatăl copiilor mei a încercat să mă omoare, nici chiar atunci când credeam că şi Kaede o să moară...*

Nu era prima dată când permanenta prefăcătorie, cruzime, brutalitate îi făceau silă. Se gândi la Shigeru şi la dorinţa lui de pace şi dreptate, şi la Ishida, care voia să tămăduiască, nu să ucidă, şi inima i se strânse mai dureros decât ar fi crezut că e cu putinţă. *Sunt bătrână,* se gândi ea. *La anul voi împlini treizeci de ani!*

Ochii i se înfierbântară şi îşi dădu seama că era gata să plângă. Lacrimile i se prelinseră pe faţă, iar Kondo, interpretându-le greşit, o strânse în braţe mai tare. Lacrimile i se prelinseră pe tatuajele purpurii şi sepia de pe corpul lui.

După o vreme, se ridică şi se duse la cascadă. Înmuind o cârpă în apa ca gheaţa se spălă pe faţă, apoi îşi făcu mâinile căuş ca să bea. În pădurea din jur nu se auzeau decât orăcăitul broaştelor de primăvară şi târâitul timid al primilor greieri. Aerul se răcea deja. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă la sat înainte de lăsarea nopţii.

Kondo adunase deja boccelele şi le agăţase pe un par. Acum ridică parul pe umăr.

— Ştii, spuse el când porniră, ridicând glasul ca ea să-l audă, căci, cunoscând drumul, ea era în faţă, nu cred că i-aş face rău lui Takeo. Nu cred că ai putea să-l ucizi.

— De ce? spuse ea, întorcând capul. Am mai ucis bărbaţi.

— Îţi ştiu reputaţia, Shizuka! Însă când vorbeşti despre Takeo faţa ţi se îmblânzeşte de parcă ţi-ar fi milă de el. Şi nu cred că i-ai provoca vreodată suferinţă doamnei Shirakawa, căci afecţiunea ta pentru ea e foarte puternică.

— Tu înţelegi totul! Ştii totul despre mine! Eşti sigur că nu eşti un spirit de vulpe?

Se întrebă dacă el aflase de legătura ei cu Ishida şi se rugă ca el să nu vorbească despre asta.

— Şi eu am în vine sângele Tribului, i-o întoarse el.

— Dacă sunt departe de Takeo, nu voi fi împărţită în două, spuse ea. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

Îşi continuă drumul în tăcere un timp, apoi spuse brusc:
— Cred că într-adevăr mi-e milă de el.
— Totuşi oamenii spun că eşti nemiloasă. Glasul lui îşi recăpătase uşoara notă ironică.
— Suferinţa încă mă mai tulbură. Nu felul de suferinţă pe care şi-o provoacă oamenii prin propria lor prostie, ci suferinţa pricinuită de soartă.
Panta deveni mai abruptă şi ea simţi că i se taie răsuflarea. Nu vorbi până panta se îndulci iar, dar se gândi la firele care îi legau viaţa de Takeo şi Kaede, şi de destinul Otorilor.
Acum pe potecă era loc pentru doi şi Kondo veni lângă ea.
— Faptul că Takeo a crescut printre Hiddeni, intrarea lui în clasa războinicilor în urma adoptării de către Shigeru şi pretenţiile Tribului par elemente ireconciliabile în viaţa lui, spuse în cele din urmă Shizuka. Îl vor sfâşia. Şi acum această căsătorie va stârni şi mai multă ostilitate faţă de el.
— Nu cred că va trăi mult. Mai devreme sau mai târziu cineva o să-l ajungă din urmă.
— Nu se ştie niciodată, răspunse ea, simulând o voioşie pe care nu o simţea. S-ar putea ca nici eu, nici altcineva să nu-l poată ucide - fiindcă noi nu o să ne apropiem niciodată de el.
— De două ori s-a atentat la viaţa lui în drum spre Terayama, spuse Kondo. Ambele atentate au eşuat şi au murit trei oameni.
— Nu mi-ai spus asta!
— Cred că n-am vrut s-o alarmez pe doamna Shirakawa şi să se îmbolnăvească iar. Dar cu fiecare om care a murit, furia împotriva lui a devenit mai puternică. Mie nu mi-ar plăcea să trăiesc în felul ăsta.
Nu, se gândi Shizuka, *nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea. Ne-ar plăcea să trăim fără intrigi şi neîncredere. Ne-ar plăcea să dormim adânc noaptea, nu să pândim orice zgomot neobişnuit, temându-ne de cuţitul înfipt prin podea, de otrava din mâncare, de arcaşul nevăzut din pădure. Cel puţin câteva săptămâni pot să mă simt în siguranţă în satul secret.*
Soarele începea să apună, aruncând raze strălucitoare printre cedri şi înnegrindu-le trunchiurile. Lumina se revărsa din abundenţă pe potecile pădurii. De câteva minute, Shizuka simţea că cineva îi urmărea.
Trebuie să fie copiii, se gândi ea şi, într-o străfulgerare, îşi aduse aminte cu claritate cum îşi educase ea talentele chiar în această zonă, când era copil. Cunoştea fiecare stâncă, fiecare copac, fiecare palmă de pământ.
— Zenko! Taku! strigă ea. Voi sunteţi?
Un chicotit înăbuşit fu singurul răspuns. I se păru că aude paşi; undeva în depărtare cădeau pietre. Copiii o luaseră pe scurtătură spre casă, urcând creasta în fugă şi coborând iar, în vreme ce ea şi Kondo

urmară poteca şerpuitoare. Ea zâmbi şi încercă să scape de starea depresivă. Îi avea pe fiii ei; avea să facă tot ce părea cel mai bine pentru ei. Şi avea să urmeze sfatul bunicilor ei. Indiferent ce îi spuneau ei să facă, avea să asculte. Supunerea oferea un anumit confort sufletesc şi, cum spunea Kondo, însemna totul pentru Trib.

Încercă din nou să nu se gândească la marea ei nesupunere din trecut şi speră să rămână îngropată împreună cu caii morţi.

Părăsiră poteca principală şi, trecând peste un morman de bolovani, urmară una mai mică ce şerpuia printr-o râpă abruptă. În capătul îndepărtat poteca mai făcu o cotitură şi începu să coboare în vale. Shizuka se opri o clipă; priveliştea o fermeca întotdeauna, valea ascunsă în mijlocul ţinutului muntos, accidentat era surprinzătoare. Prin pâcla uşoară alcătuită din ceaţa care se ridica din râu şi fumul de la focurile din vetre putură să vadă micul grup de clădiri de jos, dar, după ce străbătură poteca de-a lungul ogoarelor, casele erau acum deasupra lor, apărate de un parapet rezistent de lemn. Poarta, totuşi, era deschisă, şi bărbaţii care o păzeau o întâmpinară pe Shizuka cu voioşie.

— Hei! Bun venit acasă!

— Aşa îi întâmpinaţi voi acum pe vizitatori? Foarte neglijent; dacă eram iscoadă?

— Fiii tăi ne-au spus deja că veniţi, răspunse unul dintre paznici. V-au văzut pe munte.

O dulce uşurare o străbătu. Până în clipa asta nu îşi dăduse seama cât de profundă era permanenta ei nelinişte pentru copii. Dar ei erau vii şi sănătoşi.

— Acesta e Kondo..., începu ea şi se întrerupse, dându-şi seama că nu-i ştia numele mic.

— Kondo Kiichi, spuse el. Tatăl meu a fost Kuroda Tetsuo.

Ochii paznicilor se îngustară când auziră numele, îl plasară în ierarhia Tribului şi îl apreciară atât după înfăţişare, cât şi după istorie. Erau veri sau nepoţi de-ai ei: crescuse împreună cu ei, petrecând luni la rând la bunicii ei, trimisă acolo pentru instruire pe când era încă o copilă. Când ei erau băieţi se luaseră la întrecere, studiase şi îi întrecuse. Apoi viaţa o dusese înapoi la Kumamoto şi la Arai.

— Fereşte-te de Shizuka, îl avertiză acum pe Kondo unul dintre ei. Eu m-aş culca mai degrabă cu o viperă.

— Tu ai mai mult noroc, replică ea.

Kondo nu spuse nimic, ci se uită lung la ea, cu o sprânceană ridicată, în timp ce îşi continuau drumul.

Văzute din afară, clădirile din sat semănau cu nişte case de ţară obişnuite, cu acoperişuri de stuf, ascuţite şi grinzi de cedru îngălbenite. Unelte agricole, lemne de foc, saci cu orez şi tulpini de trestie erau depozitate ordonat în şoproanele din capătul clădirilor.

Ferestrele exterioare erau zăbrelite cu stinghii de lemn şi treptele erau făcute din piatră de munte cioplită grosolan. Dar, înăuntru, casele aveau multe secrete: coridoare şi intrări ascunse, tuneluri şi pivniţe, dulapuri şi podele false care puteau ascunde la nevoie întreaga comunitate. Puţini ştiau de existenţa acestui sat secret, şi tot mai puţini nimereau aici, însă familia Muto era mereu pregătită pentru un atac. Şi aici îşi instruia copiii în străvechile tradiţii ale Tribului.

Amintirea o făcu pe Shizuka să se emoţioneze fără să vrea. Inima îi bătu mai repede. De atunci nimic, nici chiar lupta de la castelul Inuyama, nu se putea compara nici pe departe cu intensa emoţie a acelor jocuri din copilărie.

Casa principală era în mijlocul satului şi, la intrare, familia aştepta deja să o întâmpine: bunicul cu cei doi fii ai ei şi, spre uimirea şi bucuria femeii, alături de bătrân se afla unchiul ei, Muto Kenji.

— Bunicule, unchiule, îi salută ea cu sfială şi era pe cale să-l prezinte pe Kondo, când băiatul cel mic alergă emoţionat spre ea şi îşi aruncă braţele în jurul mijlocului ei.

— Taku! îl dojeni fratele mai mare, şi apoi spuse: Bine ai venit, mamă. A trecut atâta timp de când nu te-am mai văzut.

— Vino încoace şi lăsaţi-mă să vă privesc, spuse ea încântată de înfăţişarea lor.

Amândoi crescuseră şi îşi pierduseră rotunjimea copilărească a feţei. Zenko împlinise doisprezece ani la începutul anului, iar Taku zece. Chiar şi muşchii băiatului mic se întăriseră şi căpătaseră forţă, şi amândoi aveau o privire directă, neînfricată.

— Creşte ca tatăl lui, spuse Kenji, bătându-l pe Zenko pe umăr.

Era adevărat, se gândi Shizuka, uitându-se lung la fiul ei cel mare.

Semăna leit cu Arai. Tako, se gândi ea, semăna mai mult cu un Muto şi, spre deosebire de fratele lui, avea în palme linia dreaptă a rudelor sale Kikuta. Auzul ascuţit şi alte talente poate se manifestau deja. Dar despre astfel de lucruri avea să afle mai multe mai târziu.

Între timp, Kondo îngenunchease în faţa celor doi maeştri Muto, spunându-le cum îl cheamă şi obârşia sa.

— El e cel care mi-a salvat viaţa, spuse Shizuka. Poate aţi auzit că a existat o tentativă de a mă ucide.

— Nu eşti singura, spuse Kenji prinzându-i privirea ca pentru a o face să tacă, dar nici ea nu voia să spună prea multe în faţa băieţilor.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Mă bucur să vă văd.

O servitoare veni cu apă pentru a spăla picioarele călătorilor de praf.

Bunicul Shizukei îi spuse lui Kondo:

— Eşti bine-venit şi îţi suntem profund recunoscători. Ne-am întâlnit cu mult timp în urmă; erai doar un copil şi probabil nu mai ţii minte. Te rog să vii să mănânci.

În timp ce Kondo îl urma pe bătrân în casă, Kenji îi şopti Shizukăi:

— Dar ce s-a întâmplat? De ce eşti aici? Doamna Shirakawa e bine?

— Văd că nimic nu ţi-a schimbat admiraţia pentru ea, răspunse Shizuka. S-a dus la Takeo la Terayama. Cred că se vor căsători curând... în ciuda tuturor sfaturilor mele, aş putea adăuga. E un dezastru pentru amândoi.

Kenji oftă încet. Ei i se păru că vede pe faţa lui un zâmbet slab.

— Un dezastru, probabil, dar unul orânduit de soartă, zise el.

Intrară în casă. Taku alergase înainte ca să-i spună străbunicii lui să pună vin şi cupe, dar Zenko mergea în linişte alături de Kondo.

— Vă mulţumesc că i-aţi salvat mamei viaţa, spuse el grav. Vă sunt îndatorat.

— Sper că vom ajunge să ne cunoaştem şi să fim prieteni, răspunse Kondo. Îţi place să vânezi? Poate am să te iau cu mine pe munte. N-am mai mâncat carne de luni întregi.

Băiatul zâmbi şi dădu din cap.

— Uneori folosim capcane şi, către sfârşitul anului, şoimi. Sper că atunci încă veţi fi aici.

E deja bărbat, se gândi Shizuka. *Măcar de-aş putea să-i protejez, măcar de-ar putea să rămână de-a pururea copii.*

Bunica ei aduse vinul. Shizuka îl luă şi servi bărbaţii. Apoi se duse cu bătrâna la bucătărie, inspirând adânc, savurând toate mirosurile cunoscute. Servitoarele, verişoare cu ea, o întâmpinară cu multă bucurie. Ca întotdeauna, ea vru să le ajute la mâncare, însă ele nu o lăsară.

— Mâine, mâine, spuse bunica ei. În seara asta poţi să fii oaspetele de vază.

Shizuka se aşeză pe marginea treptei de lemn care ducea de la bucătăria cu pământ pe jos la partea principală a casei. Auzea murmurul discuţiei bărbaţilor, glasurile mai stridente ale băieţilor, al lui Zenko deja în schimbare.

— Să bem o cupă împreună, spuse bunica ei, chicotind. Nu te aşteptam, dar pentru asta eşti cu atât mai bine-venită. E o nestemată, nu-i aşa? le întrebă ea pe servitoare care aprobară cu dragă inimă.

— Shizuka e mai drăguţă ca niciodată, spuse Kana. Pare a fi mai degrabă sora băieţilor decât mama lor.

— Şi, ca de obicei, are după ea un bărbat arătos, spuse râzând Miyabi. Chiar ţi-a salvat viaţa? Seamănă cu ceva desprins dintr-o poveste.

Shizuka zâmbi şi bău vinul dintr-o înghiţitură, fericită deocamdată că era acasă, ascultând dialectul şuierător al rudelor ei în timp ce o presau să le spună bârfe şi noutăţi.

— Se zice că doamna Shirakawa e cea mai frumoasă femeie din Cele Trei Ţări, spuse Kana. E adevărat?

Shizuka dădu încă o cupă pe gât, simţind căldura vinului învăluindu-i stomacul şi răspândindu-şi mesajul vesel în corpul ei.

— Nici nu ştiţi cât e de frumoasă, răspunse ea. Spuneţi că eu sunt drăguţă. Ei bine, bărbaţii se uită la mine şi vor să se culce cu mine, dar ei se uită la Shirakawa Kaede şi îi cuprinde deznădejdea.

Nu pot să suporte faptul că există o astfel de frumuseţe şi ei nu o vor poseda niciodată. Vă spun, eram mult mai mândră de înfăţişarea ei decât de a mea.

— Se spune că-i vrăjeşte pe oameni, spuse Miyabi. Şi cine o doreşte, moare.

— L-a vrăjit pe unchiul tău, chicoti bătrâna. Ar trebui să-l auzi vorbind despre ea.

— De ce ai părăsit-o? întrebă Kana, aruncând cu îndemânare în vasul cu abur legumele tăiate subţire ca hârtia.

— Şi pe ea a vrăjit-o iubirea. S-a dus la Otori Takeo, băiatul Kikuta care a pricinuit atâtea necazuri. Sunt hotărâţi să se căsătorească. El ne-a expediat pe mine şi pe Kondo din cauză că familia Kikuta a emis un edict împotriva lui.

Kana scoase un scâncet, căci îşi fripse degetele la abur din neatenţie.

— Ah, ce păcat! oftă Miyabi. Sunt osândiţi amândoi, atunci.

— La ce te aşteptai? replică Shizuka. Cunoşti pedeapsa pentru nesupunere.

Însă colţurile ochilor ei se înfierbântară de parcă era pe cale să plângă.

— Gata, gata, spuse bunica ei. Părea mai blajină decât şi-o amintea Shizuka. Ai avut un drum lung de făcut. Eşti obosită. Mănâncă, recapătă-ţi puterea. Kenji vrea să vorbească diseară cu tine.

Kana luă orez din oală, îl puse într-un castron, adăugând deasupra legume. Erau legume de primăvară de pe munte, brusture, lăstari de ferigă şi ciuperci sălbatice. Shizuka mancă şezând pe treaptă, aşa cum făcea deseori când era copil.

Miyabi întrebă cu delicateţe:

— Trebuie să pregătesc paturile, dar... unde o să doarmă oaspetele?

— Poate să meargă cu bărbaţii, răspunse Shizuka cu gura plină de orez. Eu voi sta până târziu cu unchiul.

Dacă ar fi dormit împreună în casa familiei ei, ar fi fost ca şi cum ar fi anunţat căsătoria lor. Shizuka nu era sigură încă; nu voia să facă nimic fără să ceară sfatul lui Kenji.

Bunica ei o bătu pe mână, cu ochi luminoşi şi fericiţi, şi mai turnă o cupă de vin pentru amândouă. După ce fu gata şi restul mâncării şi fetele le duseră bărbaţilor tăvile cu mâncare, bătrâna se ridică în picioare.

— Să facem o plimbare. Vreau să merg la altar. Vreau să depun o ofrandă de mulţumire că te-ai întors cu bine.

Luă câteva chiftele de orez, le înfăşură într-o pânză, şi o ploscă mică de vin.

Alături de Shizuka părea că se împuţinase şi mergea mai încet, recunoscătoare că se putea sprijini de braţul nepoatei sale.

Se făcuse noapte. Cei mai mulţi oameni erau în casă, luând masa de seară sau pregătindu-se de culcare. Un câine latră la uşa unei case şi veni în salturi spre ele, dar fu chemat înapoi de o femeie, care apoi le strigă un salut.

În crângul des care înconjura altarul, bufniţele ţipau şi auzul ascuţit al Shizukăi prinse chiţăitul ascuţit al liliecilor.

— Încă îi auzi? întrebă bunica ei, uitându-se cu ochi mijiţi la formele zburătoare. Eu abia dacă îi mai văd! Asta se datorează sângelui Kikuta din vinele tale.

— Auzul meu nu are nimic deosebit, spuse Shizuka. Aş vrea eu să aibă.

Prin crâng curgea un râu şi pe malurile lui străluceau licurici. Porţile se zăreau în faţa lor, bătând în roşu-purpuriu în lumina slabă. Trecură pe sub ele şi se spălară pe mâini şi îşi clătiră gura la fântână. Bazinul era din piatră neagră-albăstruie şi era păzit de un dragon de fier. Apa izvorului de munte era rece ca gheaţa şi curată.

În faţa altarului ardeau felinare, dar altarul părea pustiu. Bătrâna aşeză ofrandele pe soclul de lemn din faţa statuii lui Hachiman, zeul războiului, făcu două plecăciuni, bătu din palme de trei ori, şi repetă acest ritual de trei ori. Shizuka făcu la fel şi se pomeni rugându-se la zeu pentru protecţie, nu pentru ea sau pentru familia ei, ci pentru Kaede şi Takeo în războaiele care cu siguranţă aveau să urmeze. Aproape că îi fu ruşine de ea şi se bucură că nimeni nu îi putea citi gândurile - nimeni în afară de zeu.

Bunica ei stătea în picioare uitându-se în sus. Faţa ei părea la fel de bătrână ca statuia sculptată şi la fel de plină de forţă luminoasă. Shizuka îi simţi forţa şi rezistenţa şi fu tulburată de iubirea şi respectul ce i le purta. Îi părea bine că venise acasă. Bătrânii purtau înţelepciunea generaţiilor; poate o parte din acea înţelepciune avea să-i fie transferată ei.

Rămaseră nemişcate câteva clipe, apoi se auzi un freamăt, o uşă care se deschidea, paşi pe verandă. Preotul altarului veni spre ele, îmbrăcat deja cu hainele de seară.

— Nu aşteptam pe nimeni aşa de târziu, spuse el. Veniţi să beţi cu noi o ceaşcă de ceai.

— S-a întors nepoata mea.

— Ah, Shizuka! A trecut mult timp. Bine ai venit acasă.

Statură o vreme cu preotul şi soţia lui, sporovăind în voie, punându-se la punct cu bârfele din sat. Apoi bunica ei spuse:

— Acum Kenji va fi liber pentru tine. Nu trebuie să-l lăsăm să

aştepte.

Se întoarseră printre casele întunecate, cele mai multe cufundate acum în linişte. În această perioadă a anului, oamenii se culcau devreme şi se sculau devreme pentru a începe munca de primăvară, pregătind ogoarele şi plantând. Shizuka îşi aminti de zilele când, tânără fiind, era cufundată până la glezne în câmpurile de orez, plantând răsadurile, împărţindu-şi tinereţea şi fertilitatea cu ele, în vreme ce pe maluri, femeile mai în vârstă cântau cântece tradiţionale. Oare era prea bătrână ca să mai ia parte acum la plantatul de primăvară?

Dacă se mărita cu Kondo, avea să fio prea bătrână ca să mai facă un copil?

Când se întoarseră, fetele făceau curat în bucătărie şi spălau vasele. Taku şedea unde stătuse Shizuka mai devreme, avea ochii închişi şi abia îşi ţinea capul drept.

— Are un mesaj pentru tine, râse Miyabi. Nu a vrut să-l dea nimănui în afară de tine.

Shizuka se aşeză lângă el şi îl gâdilă pe obraz.

— Mesagerii nu adorm, îl tachina ea.

— Unchiul Kenji e gata să vorbească acum cu tine, spuse cu importanţă Taku, apoi strică tot efectul căscând. E în camera de zi cu bunicul şi toţi ceilalţi s-au dus la culcare.

— Acolo ar trebui să te duci şi tu, spuse Shizuka, trăgându-l în braţele ei.

Îl îmbrăţişa strâns şi el se relaxa ca un băieţel, lipindu-şi capul de pieptul ei. După câteva clipe, începu să se foiască şi spuse cu glas înăbuşit:

— Nu-l lăsa pe unchiul Kenji să aştepte, mamă. Ea râse şi îi dădu drumul.

— Du-te la culcare.

— Ai să mai fii aici dimineaţă? întrebă el, căscând iar.

— Bine-nţeles!

El îi zâmbi dulce.

— Am să-ţi arăt tot ce am învăţat de când nu te-am mai văzut.

— Mama ta va fi uimită, spuse Miyabi.

Shizuka se duse cu fiul ei cel mic în camera femeilor, unde el mai dormea încă. În noaptea asta avea să-l aibă alături de ea, să-i audă tot timpul răsuflarea de copil, iar dimineaţa, la trezire, să-i vadă trupul relaxat şi părul ciufulit. Îi lipsise tare mult asta.

Zenco dormea acum în camera bărbaţilor; îl auzea punându-i întrebări lui Kondo despre bătălia de la Kushimoto, unde se luptase cu Arai. Auzi nota de mândrie din glasul băiatului când rosti numele tatălui său. Cât de multe ştia despre campania lui Arai împotriva Tribului sau de încercarea lui de a-i lua ei viaţa?

Ce se va întâmpla cu ei? se gândi ea. *Oare sângele lor amestecat va fi pentru ei la fel de distrugător ca în cazul lui Takeo?*

Îi ură noapte bună lui Taku, străbătu încăperea şi deschise uşa camerei de alături unde o aşteptau unchiul şi bunicul ei. Îngenunche dinaintea lor, atingând rogojina cu fruntea. Kenji zâmbi şi dădu din cap, fără să spună ceva. Se uită la tatăl lui şi ridică din sprâncene.

— Bine, bine, spuse bătrânul. Vă las împreună.

Când Shizuka îl ajută să se ridice în picioare, fu şocată să constate cât de mult îmbătrânise. Îl conduse până la uşă, unde Kana aştepta ca să-l pregătească de culcare.

— Noapte bună, copilă, spuse el. Ce uşurare că te afli aici, în siguranţă, în zilele astea negre. Dar oare cât vom mai fi în siguranţă oriunde?

— De bună seamă este prea pesimist, îi spuse ea unchiului ei când se întoarse. Mânia lui Arai se va potoli. Îşi va da seama că nu poate stârpi Tribul şi că are şi el nevoie de iscoade la fel ca orice alt conducător de oşti. Va ajunge la o înţelegere cu noi.

— De acord. Nimeni nu-l vede pe Arai ca pe-o problemă pe termen lung. Ar fi destul de uşor să ne dăm la fund până se calmează el, cum spui tu. Însă mai este ceva care ar putea să fie mult mai grav. Se pare că Shigeru ne-a lăsat o moştenire neaşteptată. Familia Kikuta crede că a păstrat documente despre membrii şi reţelele noastre şi că aceste documente se află acum în posesia lui Takeo.

Shizukăi i se opri inima în gât. I se părea că readusese trecutul la viaţă doar gândindu-se la el.

— E cu putinţă? întrebă ea, încercând să-şi facă glasul să sune normal.

— Maestrul Kikuta, Kotaro, e convins de asta. La sfârşitul anului trecut, l-a trimis pe Takeo la Hagi, cu Akio, ca să dea de urma documentelor şi să Ic aducă înapoi. Se pare că Takeo s-a dus la casa lui Shigeru, l-a văzut pe Ichiro şi apoi a scăpat cumva de Akio şi s-a îndreptat spre Terayama. Pe drum a evadat şi a ucis doi agenţi şi un războinic Otori.

— Un războinic Otori? repetă prosteşte Shizuka.

— Da, familia Kikuta şi-a sporit contractele cu clanul Otori, atât în ceea ce priveşte alianţa împotriva lui Arai, cât şi pentru eliminarea lui Takeo.

— Şi familia Muto? Kenji mârâi.

— Eu n-am luat încă o hotărâre.

Shizuka ridică din sprâncene şi aşteptă ca el să continue.

— Kotaro presupune că documentele erau păstrate la templu, lucru care, gândindu-mă acum, mi se pare evident. Hapsânul ăla de Matsuda nu a renunţat niciodată la uneltiri deşi s-a făcut preot, iar el şi Shigeru au fost foarte apropiaţi. Cred că îmi amintesc chiar şi cufărul în care

le-a cărat Shigeru. Nu pot să-mi închipui cum am trecut cu vederea asta. Singura mea scuză e că la acea vreme aveam alte lucruri pe cap. Familia Kikuta e furioasă pe mine şi am căzut de prost în faţa lor.

Zâmbi cu tristeţe.

— Shigeru a fost mai vulpoi decât mine, eu care eram numit Vulpoiul!

— Asta explică edictul împotriva lui Takeo, spuse Shizuka. Credeam că e pentru nesupunere. Părea hain, dar nu m-a mirat. Când am auzit că lucra cu Akio, am fost sigură că or să fie probleme.

— Aşa a spus şi fiica mea. Mi-a trimis un mesaj, în vreme ce Takeo era încă în casa noastră din Yamagata. A existat un incident: a păcălit-o pe soţia mea şi a fugit pentru o noapte, nimic important, şi s-a întors dimineaţă, dar Yuki scria atunci că el şi Akio aveau să ajungă să se omoare între ei. Apropo, Akio a fost cât pe ce să moară. Oamenii lui Muto Yuzuro l-au scos din râu pe jumătate înecat şi aproape îngheţat.

— Takeo ar fi trebuit să-l omoare, nu se abţinu Shizuka să spună.

Kenji zâmbi amar.

— Mă tem că asta a fost şi prima mea reacţie. Akio a afirmat că nu a încercat să-l împiedice pe Takeo să fugă, dar mai târziu am aflat de la Yuki că el avea deja instrucţiuni să-l ucidă, odată ce se descoperea unde se află documentele.

— De ce? întrebă Shizuka. Cu ce îi ajută moartea lui?

— Situaţia nu e simplă. Apariţia lui Takeo a tulburat o mulţime de oameni, mai ales în rândul familiei Kikuta. Lipsa lui de supunere şi nesăbuinţa lui nu ajută.

— Familia Kikuta pare din cale afară de neîngăduitoare, în vreme ce tu ai părut mereu să-i laşi mult frâu liber lui Takeo.

— Era singura cale de a-l manipula. Am învăţat asta de cum am ajuns la Hagi. Are instincte bune, face orice pentru tine dacă îi câştigi loialitatea, dar nu poţi să-l sileşti. Mai degrabă evadează decât să se supună.

— Trebuie să fie o trăsătură Kikuta, murmură Shizuka.

— Poate.

Kenji oftă adânc şi se uită lung în umbră. O vreme nu vorbi, apoi spuse:

— Pentru familia Kikuta totul e alb sau negru; te supui sau mori, singurul leac pentru prostie e moartea, toate lucrurile pe care au fost crescuţi să le creadă.

Dacă Kikuţii vor afla vreodată de rolul meu în toate astea, mă vor ucide, se gândi Shizuka. *Nici lui Kenji nu îndrăznesc să-i spun.*

— Aşadar, acum Takeo nu e doar pierdut pentru Trib, ci deţine şi informaţii cu care ne poate distruge?

— Da, şi acele informaţii îi vor aduce o alianţă cu Arai mai devreme sau mai târziu.

— Nu va fi lăsat să trăiască, spuse cu tristeţe Shizuka.

— Până acum a supravieţuit. S-a dovedit că e mai greu să scapi de el decât a crezut familia Kikuta.

Shizukăi i se păru că detectează în glasul unchiului ei o notă de mândrie tristă.

— Şi are darul de a se înconjura de adepţi devotaţi. Numeroşi războinici tineri ai clanului Otori au trecut deja graniţa pentru a i se alătura la Terayama.

— Dacă el şi Kaede se căsătoresc, cum sunt sigură că vor face, Arai se va înfuria, spuse Shizuka. S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de documentele lui Shigeru pentru a-l împăca.

— Mă rog, tu-l cunoşti pe Arai mai bine decât oricine. Şi mai e problema fiilor lui, şi a ta. Nu le-am spus băieţilor că tatăl lor a poruncit să fii omorâtă dar, mai devreme sau mai târziu, sigur or să afle. Pe Taku nu-l va deranja, el este în întregime un membru al Tribului, dar Zenko îşi idolatrizează tatăl. Nu o să fie la fel de talentat ca Taku, şi în multe privinţe ar fi mai bine pentru el să fie crescut de Arai. Există vreo posibilitate?

— Nu ştiu, spuse Shizuka. Cu cât cucereşte mai mult pământ, cu atât mai mulţi fii va dori, aş zice.

— Trebuie să trimitem pe cineva la el să vadă cum reacţionează la căsătoria lui Takeo, la clanul Otori, şi ce simte pentru băieţi. Ce zici de Kondo? Să-l trimit pe el?

— De ce nu? răspunse Shizuka, cu o oarecare uşurare.

— Kondo pare că ţine la tine. Te vei mărita cu el?

— El vrea. I-am spus că trebuie să-ţi cer sfatul. Dar aş vrea să mă mai gândesc.

— Nu trebuie să te pripeşti, se arătă de acord Kenji. Poţi să-i dai răspunsul când se întoarce.

Ochii lui luciră de o emoţie pe care ea nu ştiu s-o desluşească.

— Iar eu pot hotărî ce măsuri să iau.

Shizuka nu spuse nimic ci, la lumina lămpii, studie chipul lui Kenji încercând să afle rostul tuturor informaţiilor pe care el i le dăduse, încercând să descifreze atât cele nerostite, cât şi cele rostite. Simţea că lui îi părea bine că putea să împartă cu ea aceste îngrijorări şi bănuia că nu le spusese nimănui, nici chiar părinţilor lui. Ştia de marea afecţiune pe care o avusese el pentru Shigeru şi pe care o nutrea încă pentru Takeo şi îşi închipuia conflictul pe care avea să i-l pricinuiască faptul de a fi fost nevoit să se implice în moartea lui Takeo. Nu-l auzise niciodată, nici pe vreun alt membru al Tribului, vorbind atât de deschis despre dezacordurile dintre maeştri.

Dacă era ca familiile Muto şi Kikuta să se certe, mai supravieţuia Tribul? Asta i se părea un pericol şi mai mare decât tot ce ar fi putut să facă Arai sau Takeo.

— Unde e acum fiica ta? întrebă ea.
— Din câte ştiu, e într-unui dintre satele Kikuta secrete de la nord de Matsue.
Kenji se opri şi apoi spuse încet, aproape cu durere:
— Yuki s-a măritat cu Akio la începutul anului.
— Cu Akio?! nu se putu abţine Shizuka să exclame.
— Da, biata fată. Familia Kikuta a insistat şi n-am avut cum să-i refuz. Se vorbea despre o căsătorie între ei încă de când erau amândoi copii. Oricum, nu aveam nici un motiv raţional să-mi retrag consimţământul, doar sentimentele iraţionale ale tatălui care are un singur copil. Soţia mea nu le avea. Ea a fost cu tărie în favoarea căsătoriei, mai ales că Yuki era deja gravidă.
Shizuka era uluită.
— Cu copilul lui Akio?
El clătină din cap. Ea nu-l mai văzuse niciodată aşa, incapabil să vorbească.
— Nu al lui Takeo?
El dădu din cap. Lămpile pâlpâiau; casa era cufundată în tăcere.
Shizuka nu găsi nimic să spună drept răspuns, lot ce îi veni în minte era copilul pe care îl pierduse Kaede. I se păru că aude iar întrebarea pe care i-o pusese Kaede în grădina de la Shirakawa. *Ar fi luat ei copilul aşa cum l-au luat pe Takeo?* Că Tribul trebuia să aibă un copil al lui Takeo i se părea ceva supranatural, ca lucrările crude ale sorţii de care oamenii nu pot reuşi să scape, oricât s-ar zbate.
Kenji inspiră adânc şi continuă:
— S-a îndrăgostit nebuneşte de Takeo după incidentul de la Yamagata şi i-a luat partea cu tărie împotriva maestrului Kikuta şi a mea. După cum îţi poţi închipui, eu eram foarte îndurerat de hotărârea de răpire a lui Takeo în Inuyama înainte de încercarea de asasinare a lui Iida. L-am trădat pe Shigeru. Nu cred că mă voi ierta vreodată pentru rolul pe care l-am jucat în moartea lui. Ani întregi l-am considerat cel mai bun prieten. Totuşi, de dragul unităţii Tribului, am făcut cum a dorit familia Kikuta şi i l-am predat pe Takeo. Dar, între noi fie vorba, aş fi fost fericit să fi murit la Inuyama, dacă asta ar fi putut să şteargă ruşinea pe care am simţit-o. N-am vorbit cu nimeni despre asta în afară de tine... Bineînţeles că familia Kikuta e încântată să aibă copilul. Se va naşte în a şaptea lună. Ei speră că va moşteni talentele ambilor părinţi. Toate defectele lui Takeo ei le pun pe seama creşterii lui; au de gând să crească ei înşişi acest copil de la naştere...
Se întrerupse. Liniştea din cameră se adânci.
— Spune ceva, nepoată, chiar dacă e numai să-mi fie învăţătură de minte!
— Nu e căderea mea să te judec pentru ce ai făcut, răspunse ea cu glas coborât. Îmi pare rău pentru tot ce ai suferit. Mă uimeşte cum se

joacă soarta cu noi ca şi cu nişte piese pe o tablă de şah.

— Vezi vreodată stafii?

— Îl visez pe seniorul Shirakawa, recunoscu ea. După o pauză lungă adăugă: Să ştii că eu şi cu Kondo i-am prilejuit moartea ca să-i apărăm pe Kaede şi copilul ei.

Îi auzi şuieratul respiraţiei, dar el nu vorbi şi după câteva clipe ea continuă:

— Tatăl ei şi-a pierdut minţile şi era pe punctul s-o violeze şi apoi s-o ucidă. Am vrut să salvez viaţa ei şi a copilului. Dar ea l-a pierdut oricum şi era să moară. Nu ştiu dacă ţine minte ce am făcut noi şi n-aş şovăi să fac din nou acelaşi lucru; dar, din anumite motive, poate din cauză că n-am vorbit niciodată cu nimeni despre asta, nici chiar cu Kondo, mă obsedează.

— Dacă a fost pentru a-i salva viaţa, sunt sigur că fapta ta a fost justificată, răspunse el.

— A fost unul dintre acele momente când n-ai timp să te gândeşti. Eu şi cu Kondo am acţionat instinctiv. Nu mai ucisesem un om de rang aşa de înalt. Pentru mine, seamănă cu o crimă.

— Ei bine, şi trădarea lui Shigeru de către mine seamănă cu o crimă. Mă vizitează în vis. Îl văd aşa cum arăta când l-am scos din râu. I-am tras gluga de pe faţă şi l-am rugat să mă ierte, dar a avut putere să vorbească doar cu Takeo. Noapte de noapte vine la mine.

Urmă încă o tăcere lungă.

— La ce te gândeşti? întrebă ea în şoaptă. Nu vrei să scindezi Tribul?

— Trebuie să fac ce pare cel mai bine pentru familia Muto, răspunse el. Iar familia Kikuta o are pe fiica mea şi în curând îl va avea şi pe nepotul meu. Este clar că acestea sunt primele mele obligaţii. Dar i-am jurat lui Takeo când ne-am întâlnit prima dată că, atâta vreme cât trăiesc, va fi în siguranţă. Nu voi căuta să-l omor. Vom aştepta să vedem ce face. Familia Kikuta vrea ca Otorii să-l provoace şi să-l ademenească în luptă. Şi-au concentrat toată atenţia asupra Terayamei şi oraşului Hagi.

Şuieră printre dinţi şi continuă:

— Bănuiesc că sărmanul Ichiro' va fi prima lor ţintă. Dar ce crezi că vor face Takeo şi Kaede odată căsătoriţi?

— Kaede e hotărâtă să moştenească Maruyama, răspunse Shizuka. Îmi închipui că vor porni spre sud cât mai repede cu putinţă.

— Maruyama are doar câteva familii din Trib, spuse Kenji. Takeo va fi acolo mai în siguranţă decât oriunde.

Rămase tăcut, învăluit în gânduri. Apoi zâmbi slab.

— Sigur, de vină suntem numai noi pentru căsătoria asta. Noi am făcut să se cunoască; ba chiar i-am încurajat. Ce ne-o fi venit?

Shizuka îşi aminti brusc de sala de antrenament din Tsuwano, auzi

pocniturile luptei cu parii de lemn, ploaia torenţială de afară, le văzu feţele tinere şi însufleţite, în pragul pasiunii.

— Poate ne-a fost milă de ei. Amândoi erau pioni folosiţi într-o conspiraţie mai vastă decât bănuia vreunul dintre ei, amândoi puteau să moară înainte să fi început să trăiască.

— Sau poate ai dreptate şi noi am fost pionii, împinşi de mâna sorţii, răspunse unchiul ei. Kondo poate să plece mâine. Rămâi aici pe timpul verii. O să fie bine să vorbesc despre lucrurile astea cu tine. Am de luat hotărâri importante care vor afecta multe generaţii viitoare.

CAPITOLUL CINCI

Primele săptămâni în Maruyama au fost petrecute aşa cum prezisese Kaede, cu refacerea pământului. Primirea noastră a fost caldă şi pare-se din toată inima, dar Maruyama era un domeniu întins, cu mulţi servitori ereditari şi un corp mare de sfetnici care erau încăpăţânaţi şi conservatori ca majoritatea bătrânilor. Reputaţia mea de răzbunător al lui Shigeru mi-a fost de folos, dar au ieşit la suprafaţă obişnuitele zvonuri despre cum o dobândisem: originile mele îndoielnice, insinuarea de vrăjitorie. Războinicii mei Otori îmi erau total loiali şi aveam încredere în Sugita, în familia lui şi în oamenii care luptaseră alături de el, dar aveam bănuieli cu privire la mulţi dintre ceilalţi, iar ei erau deopotrivă bănuitori în privinţa mea.

Sugita a fost încântat de căsătoria noastră şi mi-a destăinuit că îi spusese cândva lui Kaede că el credea că eu aş putea să unesc Cele Trei Ţări şi să aduc pacea. Însă sfetnicii în general au fost surprinşi de ea. Nici unul nu a îndrăznit să spună ceva în faţa mea, dar din aluzii şi conversaţii şoptite am dedus curând că se aşteptase o căsătorie cu Fujiwara. Asta nu m-a deranjat în mod deosebit - pe atunci nu cunoşteam proporţiile puterii şi influenţei nobilimii - dar la fel ca toate celelalte mi-au sporit starea de alertă. Trebuia să atac cetatea Hagi; trebuia să preiau conducerea clanului Otori. Odată ce câştigam ce era de drept al meu şi îmi stabileam baza în Hagi, nimeni nu mai avea să mă conteste sau să mă provoace.

Între timp, eu şi soţia mea am devenit fermieri, ieşind zilnic călare cu Sugita, inspectând ogoarele, pădurile, satele şi râurile, poruncind reparaţii, îndepărtând copacii uscaţi, retezând crengi şi plantând. Pământul era bine supravegheat şi sistemul de dări stabil şi nu nedrept. Domeniul era bogat, chiar dacă neglijat, şi oamenii harnici şi întreprinzători. Nu au avut nevoie de multă încurajare pentru a reveni la nivelul de activitate şi prosperitate de care se bucuraseră sub doamna Naomi.

Atât castelul, cât şi reşedinţa erau oarecum neglijate, dar cum Kaede s-a apucat să le repare şi-au recăpătat repede frumuseţea creată de Naomi. Rogojinile au fost înlocuite, paravanele reparate, podelele de lemn lustruite. În grădină se afla casa pentru ceai construită de bunica lui Naomi, despre care îmi povestise când o cunoscusem în Chigawa. Îmi promisese că într-o bună zi vom bea ceai acolo împreună, iar când redecorarea clădirii simple şi rustice s-a încheiat şi Kaede a preparat ceaiul, am simţit că promisiunea fusese îndeplinită, chiar dacă Naomi

nu mai era în viaţă.

Eram conştient că spiritul lui Naomi şi al lui Shigeru ne însoţeau tot timpul. Aşa cum spusese stareţul din Terayama, păreau că au şansa să trăiască iar prin mine şi Kaede. Noi aveam să realizăm tot ce visaseră ei dar fusese zădărnicit. Am pus tăbliţe şi ofrande în micul altar din interiorul reşedinţei şi ne-am rugat zilnic în fata lui cerând ajutor şi îndrumare. Aveam un profund sentiment de uşurare că, în sfârşit, îndeplineam ultimele dorinţe ale lui Shigeru, iar Kaede părea mai fericită ca niciodată.

Ar fi fost o perioadă de mare bucurie, de sărbătorire a victoriei şi de a vedea pământul şi oamenii începând să prospere iar, dacă n-ar fi fost munca mai secretă pe care mă simţeam obligat s-o întreprind, o muncă ce nu-mi făcea nici o plăcere. Sugita a încercat să-mi spună că în cetatea castelului nu existau membri ai Tribului, atât de bine erau ascunşi şi atât de secrete erau operaţiunile lor. Dar eu ştiam mai bine, căci Shigeru îi notase pe toţi şi nu îi uitasem pe bărbaţii pe care îi descrisese Hiroshi, care apăruseră de undeva de sus, din aer, înveşmântaţi în haine negre şi îi uciseseră tatăl. Nu găsiserăm nici un astfel de cadavru printre morţii de la Asagawa. Scăpaseră cu viaţă din luptă şi acum mă vânau.

Dintre familiile înregistrate în documente majoritatea erau Kuroda şi Imai, câţiva dintre negustorii Muto mai bogaţi. Erau foarte puţini Kikuta atât de departe în vest, dar singura familie existentă îşi păstra autoritatea obişnuită asupra celorlalţi. M-am agăţat de cuvintele profeţiei conform cărora numai fiul meu putea să mă ucidă, însă chiar dacă ziua credeam asta, noaptea continuam să dorm uşor, atent la orice sunet, mâncam numai mâncare pregătită sau supravegheată de Manami.

Nu mai ştiam nimic despre Yuki şi nici dacă născuse sau dacă pruncul era băiat. Kaede a continuat să sângereze în mod regulat toată vara, şi, cu toate că ştiam că era dezamăgită că nu concepea un copil, nu mă puteam abţine să simt o anumită uşurare. Doream să avem copii, dar mă temeam de complicaţiile pe care le-ar fi adus ei. Şi ce făceam dacă soţia mea îmi năştea un fiu?

Modul în care trebuia să tratez cu Tribul era o problemă care mă frământa permanent. În prima săptămână când am fost în oraş, le-am trimis un mesaj familiilor Kikuta şi Muto spunându-le că doream să mă consult cu ei şi să-mi facă o vizită a doua zi. În noaptea aceea a existat o tentativă de intrare cu forţa în reşedinţă şi de a fura documentele. M-am trezit auzind pe cineva în cameră, i-am perceput forma abia vizibilă, l-am somat şi l-am urmărit până la porţile exterioare, sperând să-l prind viu. Şi-a pierdut invizibilitatea când a sărit peste zid şi a fost ucis de gărzile de pe cealaltă parte înainte să apuc să împiedic acest lucru. Era îmbrăcat în negru şi tatuat la fel ca

Shintaro, asasinul care încercase să îl ucidă pe Shigeru în Hagi. L-am recunoscut ca făcând parte din familia Kuroda.

Dimineaţa următoare, am trimis oameni acasă la familia Kikuta cu poruncă de a aresta pe toată lumea care se afla în casă. Apoi am aşteptat să văd cine va veni la întâlnirea cu mine. Au apărut doi bătrâni Muto, vicleni şi alunecoşi. Le-am dat de ales între a părăsi provincia şi a renunţa la loialitatea faţă de Trib. Au spus că trebuie să stea de vorbă cu copiii lor. Două zile nu s-a întâmplat nimic; apoi un arcaş ascuns a încercat să mă doboare în timp ce călăream cu Amano şi Sugita într-o zonă rurală izolată. Şi eu şi Shun am auzit zgomotul şi am evitat săgeata; l-am vânat pe arcaş sperând să obţin informaţii de la el, însă el a luat otravă. M-am gândit că ar fi putut să fie al doilea bărbat pe care îl văzuse Hiroshi, dar nu aveam cum să fiu sigur.

Deja îmi pierdusem răbdarea. M-am gândit că Tribul se juca cu mine, bănuind că n-aş avea niciodată cruzimea să mă ocup de ei. Am pus ca toţi adulţii din familia Kikuta pe care îi arestasem să fie spânzuraţi şi, în acea noapte, am trimis patrule la cincizeci şi ceva de case, cu poruncă de a fi ucişi toţi din ele în afară de copii. Am sperat să cruţ viaţa celor tineri, dar cei din Trib au preferat să-şi otrăvească propriii copii decât să mi-i dea mie. Bătrânii au venit iar la mine, dar oferta mea expirase. Acum nu mai aveau de ales decât între otravă şi sabie. Amândoi au luat pe loc otravă.

Câţiva au fugit din provincie. Nu aveam resurse să dau de urma lor. Cei mai mulţi au rămas pe poziţie, ascunşi în camere secrete cum fusesem şi eu cândva, sau în sate ascunse în munţi. Nimeni n-ar fi putut să le dea de urmă în afară de mine, care ştiam totul despre ei şi fusesem instruit de ei spre a le cunoaşte obiceiurile. În sinea mea eram dezgustat de propria-mi cruzime şi îngrozit de faptul că masacram familii exact cum fusese masacrată a mea, dar nu vedeam nici ta alternativă şi chiar nu cred că am fost crud. Le-am oferit o moarte rapidă; nu i-am răstignit, nici nu i-am ars de vii, nici nu i-am spânzurat de picioare, cu capul în jos. Ţelul meu a fost să stârpesc un rău, nu să terorizez oamenii.

Nu a fost o măsură pe placul clasei războinicilor, care beneficiase de serviciile acestor negustori, fusese aprovizionată cu vin şi produse din soia, împrumutase bani şi ocazional profitase de cealaltă îndeletnicire, mai secretă: crima. Asta a sporit neîncrederea lor în mine. Am căutat să le ocup timpul punându-i să instruiască soldaţi şi să apere graniţele, în vreme ce eu supravegheam însănătoşirea economiei. Dădusem o lovitură cumplită clasei negustorilor înlăturându-i componenta din Trib, dar, pe de altă parte le luasem toate bunurile pentru domeniu şi adusesem multă bogăţie în sistem, bogăţie care anterior era încătuşată de ei. Timp de două săptămâni, a părut că aveam să ne confruntăm cu o lipsă de bunuri esenţiale înainte de iarnă, însă apoi am descoperit un

grup de ţărani întreprinzători care, sătui de jecmăneala Tribului, distilau şi fermentau în secret la scară mică, şi care cunoşteau destul de bine procesul ca să preia producţia. Le-am dat bani pentru a se instala în fostele clădiri cu acareturi ale Tribului şi în schimb am luat şaizeci de părţi dintr-o sută pentru visteria domeniului. Această metodă promitea să fie atât de profitabilă, încât părea să nu avem nevoie să luăm mai mult de treizeci de părţi din recolta de orez, lucru care, în schimb, ne-a făcut populari în rândul fermierilor şi sătenilor.

Am împărţit celelalte pământuri şi bunuri ale Tribului celor care veniseră cu mine de la Terayama. Un cătun mic de pe malurile unui râu a fost dat proscrişilor, care s-au apucat imediat să tăbăcească pieile luate de la caii morţi. Am fost uşurat că acest grup care mă ajutase atât de mult era acum rostuit prin mijloace paşnice, însă faptul că îi protejam i-a nedumerit pe sfetnici şi le-a sporit bănuielile.

În fiecare săptămână, mai apăreau câţiva războinici Otori să mi se alăture. Principala armată Otori care încercase să mă încercuiască în Terayama mă urmărise până la râul pe care îl trecuserăm pe podul proscrişilor şi mai avea încă tabăra ridicată acolo, controlând drumurile dintre Yamagata, Inuyama şi vest şi, pare-se, dându-i şi lui Arai câteva motive de nelinişte.

În majoritatea după-amiezilor, mă duceam la Kaede în casa pentru ceai unde, împreună cu Makoto şi fraţii Miyoshi, discutam despre strategie. Principala mea teamă era că, dacă rămâneam prea mult unde mă aflam, aveam să fiu încercuit de armata Otori la nord şi de Arai în sud-est. Ştiam că era posibil ca Arai să se întoarcă în timpul verii în oraşul său, Kumamoto. Nu puteam spera să izbutesc să lupt pe două fronturi. Am hotărât că acum era un moment bun să-i trimit pe Kahei şi Gemba la Arai, ca să încerce să încheie un fel de pace pe o perioadă oricât de scurtă. Eram conştient că nu prea aveam cu ce să mă târguiesc: scurta noastră alianţă împotriva lui Iida, moştenirea lui Shigeru, documentele despre Trib. Pe de altă parte, îl înfuriasem prin dispariţia mea de mai înainte şi îl insultasem prin căsătoria mea şi, din câte ştiam, era posibil ca mânia lui pe Trib să se fi potolit deja.

Nu îmi făceam iluzii cu privire la pacea cu clanul Otori. Nu puteam să negociez cu unchii lui Shigeru şi ei n-ar fi abdicat niciodată în favoarea mea. Clanul era atât de divizat încât, practic vorbind, era într-o stare de război civil. Dacă le-aş fi atacat forţa principală, chiar dacă am fi ieşit victorioşi, ei s-ar fi retras pur şi simplu în Hagi, unde ne-ar fi putut uşor ţine la distanţă până ne-ar fi învins iarna însăşi. În ciuda recuperării domeniului Maruyama, nu aveam resurse pentru un asediu lung la aşa o depărtare de baza noastră.

Scăpasem de armata Otorilor folosindu-mă de proscrişi, de care nimănui altcuiva nici nu i-ar fi trecut prin cap să se apropie, şi acum am început să mă întreb cum aş fi putut să-i iau din nou prin

surprindere. Când mă gândeam la oraş, îl vedeam aşezat în căuşul golfului, foarte uşor de apărat pe partea dinspre uscat, foarte deschis către mare. Dacă nu puteam să ajung la Hagi pe uscat, oare n-aş fi putut să merg pe apă?

Trupe care puteau fi transportate rapid pe mare: nu ştiam de nici un conducător de oşti care să fi avut o asemenea forţă. Totuşi istoria ne spune că, în urmă cu sute de ani, o armată uriaşă a pornit pe mare de pe insula principală şi ar fi fost victorioasă dacă Cele Opt Insule n-ar fi fost salvate de o furtună trimisă din cer. Gândurile mi se tot întorceau la băiatul cu care fusesem prieten în Hagi, Terada Fumio, care fugise cu familia lui pe insula Oshima. Fumio mă învăţase despre corăbii şi navigaţie, mă învăţase să înot, şi îi ura pe unchii lui Shigeru la fel de mult ca mine. Puteam să-l transform acum într-un aliat?

Nu vorbeam deschis despre aceste idei, însă într-o noapte, după ce toţi ceilalţi s-au retras, Kaede - care mă urmărea tot timpul şi îmi cunoştea stările de spirit - a spus:

— Te gândeşti să ataci Hagi într-un alt fel?

— Când locuiam acolo m-am împrietenit cu un băiat dintr-o familie de pescari, Terada. Seniorii Otori au mărit aşa de mult dările încât şi-au luat bărcile şi s-au mutat pe Oshima - e o insulă în largul coastei de la nord-vest.

— S-au făcut piraţi?

— Pieţele erau închise pentru ei; nu puteau trăi numai din pescuit. Mă gândesc să le fac o vizită. Dacă familia Terada ar avea destule resurse şi ar fi dornică să mă ajute, aş putea ataca Hagi pe mare. Dar acest lucru trebuie făcut anul acesta, şi asta înseamnă că trebuie să plec înainte să înceapă taifunurile.

— De ce trebuie să te duci tu? a întrebat Kaede. Trimite un mesager.

— Fumio va avea încredere în mine, dar nu cred că familia lui va vorbi cu altcineva. Acum că ploile au încetat, Kahei şi Gemba trebuie să plece imediat la Inuyama. Am să plec cu câţiva oameni, Makoto, poate şi Jiro.

— Ia-mă cu tine, a spus Kaede.

M-am gândit la complicaţiile călătoriei cu soţia mea, la luarea cel puţin a unei femei care s-o însoţească, la găsirea unei găzduiri corespunzătoare...

— Nu, rămâi aici cu Sugita. Nu vreau să lipsim amândoi de pe domeniu în acelaşi timp. Şi Amano trebuie să rămână aici.

— Aş vrea să fi fost Makoto, a zis ea. Sunt geloasă pe el.

— El e gelos pe tine, am spus pe un ton vesel. El consideră că petrec prea mult timp stând de vorbă cu tine. Soţia are un singur rol, să asigure moştenitori. Bărbatul trebuie să caute orice altceva la tovarăşii lui.

Glumeam, însă ea m-a luat în serios.

— Ar trebui să-ţi dăruiesc un copil.

Şi-a strâns buzele şi am văzut că avea ochii umezi de lacrimi.

— Uneori mă tem că n-am să mai pot face niciodată copii. Aş vrea să nu fi murit copilul nostru.

— Vom avea alţi copii, am spus. Toate fete, la fel de frumoase ca mama lor.

Am luat-o în braţe. Era o noapte caldă, liniştită, dar pielea ei era rece şi ea tremura.

— Nu pleca, mi-a spus.

— N-am să lipsesc decât o săptămână, cel mult.

A doua zi, fraţii Miyoshi au pornit spre Inuyama pentru a-mi susţine cauza în faţa lui Arai, iar în ziua următoare am plecat cu Makoto către coastă. Kaede era tot supărată şi despărţirea noastră a fost cam rece. Era prima noastră neînţelegere. Ea voia să vină cu mine; aş fi putut să o iau, dar nu am luat-o. Nu ştiam ce mult avea să dureze sau cât aveam să suferim amândoi până să o revăd.

Totuşi, am plecat destul de voios cu Makoto, Jiro şi trei soldaţi.

Purtam haine de călătorie fără însemne, ca să ne putem mişca iute şi fără formalităţi. Eram fericit că părăseam pentru o vreme cetatea şi eram fericit şi că puteam să las deoparte munca nemiloasă de stârpire a Tribului. Ploile se sfârşiseră, aerul era limpede, cerul foarte albastru. Pretutindeni pe drum vedeam semne că pământul revenea la prosperitate. Câmpurile de orez erau de un verde strălucitor, recolta avea să fie bogată; în iarnă asta, cel puţin, nimeni nu avea să moară de foame.

Makoto era tăcut şi rezervat în prezenţa lui Kaede, însă când eram singuri vorbeam cum numai cei mai buni prieteni pot să vorbească. Mă văzuse în cele mai slabe şi mai vulnerabile momente ale mele, iar eu aveam încredere în el ca în nimeni altcineva. Mi-am deschis inima în faţa lui şi, în afară de Kaede, numai el ştia că mă aşteptam permanent la un atac din partea Tribului şi că detestam profund ce trebuia să fac pentru a-i stârpi. Singurul lucru care îl îndurera cu privire la mine era profunzimea iubirii mele pentru Kaede. Era gelos, poate, deşi încerca să ascundă asta; pe lângă asta, credea că acest lucru avea ceva nefiresc: nu se cuvenea ca un bărbat să simtă o astfel de pasiune pentru soţia lui. Nu vorbea despre asta, însă citeam pe faţa lui dezaprobarea.

Îl luase pe Jiro sub aripa lui cu obişnuita sa grijă discretă şi îşi găsea timp să-l înveţe să scrie; precum şi să-l antreneze să lupte cu parul şi lancea. Se dovedi că Jiro învăţa repede. Părea că luase mai mulţi centimetri în înălţime în cursul verii şi începuse şi să se împlinească, acum că mânca aşa cum trebuie. Din când în când, îi propuneam să se întoarcă la familia lui din Hagi ca să ajute la strânsul recoltei de acolo, însă el se ruga să i se dea voie să rămână, jurând că avea să mă

slujească fie pe mine, fie pe Makoto tot restul vieţii lui. Era reprezentativ pentru majoritatea fiilor de fermieri, care veniseră să lupte alături de mine: ager la minte, curajos, puternic. I-am înarmat cu lănci lungi şi i-am echipat cu armură de piele, împărţindu-i în unităţi de câte douăzeci de oameni, flecare cu conducătorul ei. Pe cei care au dovedit aptitudini corespunzătoare i-am antrenat ca arcaşi. Îi socoteam printre cele mai de preţ bunuri ale mele.

În după-amiaza celei de a treia zi, am ajuns la coastă. Nu era deprimantă ca ţinutul din jurul lui Matsue, ba chiar, în acea zi de sfârşit de toamnă era frumoasă. Mai multe insule cu coaste abrupte se înălţau dintr-o mare liniştită a cărei culoare era albastru-închis, aproape indigo. Briza forma pe suprafaţa apei valuri triunghiulare ca nişte lame de cuţit. Insulele păreau nelocuite, cu nimic care să întrerupă verdele uniform al pinilor şi cedrilor care se agăţau de ele.

Departe în zare, abia vizibilă în ceaţă, am distins forma mătăhăloasă a Oshimei, cu conul vulcanului ei ascuns în nori. Dincolo de ea, ascuns vederii, se afla cetatea Hagi.

— După câte s-ar putea presupune, ăsta e bârlogul dragonului, a spus Makoto. Şi cum ai de gând să îl abordezi?

De pe stânca pe care stăteau caii noştri drumul cobora până la un mic golf unde se afla un sat de pescari - câteva cocioabe, bărci trase pe prundiş, porţile unui altar închinat zeului mării.

— Am putea lua o barcă de acolo, am spus cu îndoială, căci locul părea pustiu.

În locul focurilor pe care pescarii le aprindeau ca să obţină sare din apa de mare nu erau acum decât nişte mormane de buşteni negri, carbonizaţi, şi nu se zărea vreo mişcare.

— N-am mers niciodată cu barca, decât ca să trec râul, a exclamat Jiro.

— Nici eu, mi-a murmurat Makoto, în timp ce întorceam către sat caii.

Sătenii ne văzuseră deja şi se ascunseseră. Când ne-am apropiat de cocioabe, au încercat să fugă. Frumuseţea locului era înşelătoare; văzusem mulţi oameni sărăciţi pe lot cuprinsul Celor Trei Ţări, dar aceştia erau de departe cei mai săraci şi mai amărâţi. Soldaţii mei au alergat după unul dintre ei, care fugea împleticindu-se pe prundiş, cărând un copil de vreo doi ani. L-au ajuns uşor, împovărat cum era de fiul lui, şi i-au tras pe amândoi înapoi. Copilul urla, însă tatăl avea privirea unui om care trecuse de durere sau teamă.

— Nu vrem să vă facem rău sau să luăm ceva de la voi, am spus.

Caut pe cineva care să meargă cu mine la Oshima.

S-a uitat în sus la mine, cu neîncrederea întipărită pe faţă. Unul dintre soldaţii care îl ţineau i-a tras o palmă.

— Vorbeşte când te întreabă Excelenţa Sa!

— Excelenţa Sa? Faptul că e senior nu-l va salva de Terada. Ştii cum numim noi Oshima? Intrarea în iad.

— Iad sau nu, trebuie să ajung acolo, am răspuns. Şi voi plăti.

— La ce ne servesc argintii? a spus el cu amărăciune. Dacă cineva ştie că am arginţi, mă va ucide pentru ei. Sunt în viaţă doar fiindcă nu mi-a rămas nimic care să merite să fie furat. Bandiţii mi-au luat deja nevasta şi fiicele. Fiul meu nu era înţărcat când i-au răpit mama. I-am dat să sugă cârpe înmuiate în apă şi saramură. Am mestecat peşte şi l-am hrănit din gura mea ca pe o pasăre de mare. Nu pot să-l părăsesc ca să merg cu tine la moarte sigură pe Oshima.

— Atunci găseşte pe cineva care vrea să mă ducă, am spus. Când ne vom întoarce la Maruyama, vom trimite soldaţi ca să-i nimicească pe bandiţi. Domeniul îi aparţine acum soţiei mele, Shirakawa Kaede. Vom face ca acest loc să fie sigur pentru voi.

— Nu contează cui aparţine, Excelenţa Ta nu se va mai întoarce de la Oshima.

— Luaţi copilul! Ie-a poruncit mânios Makoto soldaţilor, şi i-a spus pescarului: Dacă nu te supui, vei muri!

— Luaţi-l! a ţipat omul. Ucideţi-l! Trebuia să o fac eu însumi. Pe urmă ucideţi-mă şi pe mine şi suferinţa mea va lua sfârşit.

Makoto a sărit de pe cal să apuce el însuşi copilul. Acesta s-a agăţat de gâtul tatălui său ca o maimuţă, plângând zgomotos.

— Lăsaţi-i, am spus, descălecând şi eu şi dându-i frai ele lui Jiro.

Nu putem să-i forţăm.

L-am studiat pe om, având grijă să-i evit ochii; după prima privire rapidă, nu s-a mai uitat la mine.

— Ce mâncare avem? am întrebat.

Jiro a desfăcut desagii şi a scos orez înfăşurat în varec, condimentat cu prune în saramură, şi peşte uscat.

— Vreau să vorbim între patru ochi, i-am spus omului. Vrei să mănânci cu mine, tu şi copilul?

A înghiţit în sec, cu ochii aţintiţi pe mâncare. Copilul a simţit mirosul de peşte şi a întors capul. A întins o mână spre Jiro. Tatăl a dat din cap.

— Daţi-i drumul, le-am spus soldaţilor şi am luat mâncarea de la Jiro.

În faţa uneia dintre cocioabe se afla o barcă răsturnată.

— Să ne aşezăm acolo, am spus.

Am pornit spre barcă şi omul m-a urmat. M-am aşezat, iar el a îngenuncheat la picioarele mele, înclinându-şi capul. A aşezat copilul pe nisip şi i-a împins şi lui capul în jos. Copilul nu mai plângea, dar din când în când îşi trăgea nasul cu zgomot.

Am întins mâncarea şi am şoptit deasupra ei prima rugăciune a Hiddenilor, urmărind tot timpul faţa omului.

Gura lui şoptea cuvinte. Nu s-a atins de mâncare. Copilul a întins mâna după ea, începând iar să zbiere. Tatăl a spus:

— Dacă încerci cumva să mă prinzi în capcană, fie ca atunci Cel Secret să te ierte.

A spus a doua rugăciune şi a luat turta de orez. A rupt-o bucăţi şi şi-a hrănit fiul.

— În sfârşit, fiul meu va fi cunoscut gustul orezului înainte să moară.

— Nn încerc să te prind în capcană, am spus. I-am dat altă turtă de orez pe care a îndesat-o în gură. Sunt Otori Takeo, moştenitorul clanului Otori. Dar am crescut printre Hiddeni şi în copilărie mă chema Tomasu.

— Fie ca el să te binecuvânteze şi să te păzească, a spus el, luând peştele de la mine. Cum m-ai ghicit?

— Când ai spus că ar fi trebuit să te omori şi să-ţi omori fiul, ochii ţi-au fugit în sus de parcă te-ai fi rugat.

— M-am rugat de multe ori la Cel Secret să mă ia la el. Dar ştii că este interzis să mă omor sau să-mi omor fiul.

— Toţi sunteţi Hiddeni aici?

— Da, de generaţii întregi, de când au venit de pe insula principală primii învăţători. Niciodată n-am fost persecutaţi pentru asta. Stăpâna domeniului care a murit anul trecut ne proteja. Dar cu trecerea timpului, banditii şi piraţii au devenit mai îndrăzneţi şi mai numeroşi, şi ei ştiu că nu putem să ripostăm.

A rupt o bucată de peşte şi i-a dat-o copilului. Ţinând-o în pumn, băiatul s-a uitat lung la mine. Avea ochii cu pleoapele roşii pe margini şi lipicioşi, şi faţa murdară şi brăzdată de lacrimi. Brusc, mi-a zâmbit slab, şovăitor.

— Cum ţi-am spus, soţia mea a moştenit acest domeniu de la doamna Maruyama. Îţi jur că îl vom curăţa de toţi banditii şi vom face din el un loc sigur pentru voi. L-am cunoscut pe fiul lui Terada în Hagi şi trebuie să vorbesc cu el.

— Există un om care te-ar putea ajuta. Nu are copii şi am auzit că a fost la Oshima. Am să încerc să-l găsesc. Du-te la altar. Preoţii au fugit, aşa că nu e nimeni acolo, dar poţi să foloseşti clădirile şi să-ţi laşi acolo caii şi oamenii. Dacă e dispus să te ducă, va veni la tine la noapte. Până la Oshima e o jumătate de zi de mers cu barca şi va trebui să plecaţi când mareea e înaltă - dimineaţa sau seara, am să las asta în seama lui.

— Nu o să regreţi că ne ajuţi.

Pentru prima dată, un zâmbet fugar i-a străbătut faţa.

— S-ar putea să regrete Excelenţa Ta odată ce ajungi la Oshima.

M-am ridicat şi am început să mă îndepărtez. Nu făcusem mai mult de zece paşi când a strigat la mine.

— Domnule! Senior Otori!

Când m-am întors a fugit spre mine, cu copilul clătinându-se după el, încă mai sugând din peşte. M-a întrebat stingherit:

— Vei ucide atunci?

— Da, am răspuns. Am ucis şi voi mai ucide, chiar dacă sunt blestemat pentru asta.

— Fie ca El să aibă milă de tine, a şoptit el.

Soarele apunea într-o văpaie purpurie şi pe prundişul negru se întindeau umbre lungi. Păsările de mare ţipau a jale ca nişte suflete pierdute. Valurile scăldau stâncile şi se retrăgeau cu un oftat greu.

Clădirile altarului se ruinau, lemnăria era acoperită cu licheni, putrezind sub copacii înveliţi în muşchi, pe care vânturile de nord ale iernii îi răsuciseră în forme groteşti. Totuşi, acum, noaptea era fără vânt, apăsătoare şi încremenită, târâitul greierilor şi bâzâitul subţire al ţânţarilor răspunzând în ecou oftatului valurilor. Am lăsat caii să pască în grădina neîngrijită şi să se adape din heleşteie. Acestea erau goale, peştele fusese mâncat de mult,- o broască solitară orăcăia amărâtă, şi din când în când ţipau bufniţele.

Jiro a făcut un foc, arzând lemn verde ca să ţină insectele la distanţă, şi am mâncat puţin din ceea ce adusesem cu noi, făcându-ne raţii întrucât era clar că aici nu aveam să găsim nimic de mâncare. Le-am spus soldaţilor să se culce primii; aveam să-i trezim la miezul nopţii. Le-am auzit şoaptele o vreme, apoi respiraţia lor a devenit uniformă.

— Dacă omul ăsta nu apare în noaptea asta, ce facem? a întrebat Makoto.

— Eu cred că o să vină, am răspuns.

Jiro stătea tăcut lângă foc, capul căzându-i în timp ce se lupta cu somnul.

— Culcă-te, i-a spus Makoto, iar când băiatul a adormit brusc, lucru firesc la vârsta lui, mi-a spus încet: Ce-ai spus de l-ai îmblânzit pe pescar?

— I-am hrănit copilul. Uneori e de ajuns.

— A fost mai mult de atât. Te asculta de parcă vorbeaţi aceeaşi limbă.

Am dat din umeri.

— Să vedem dacă apare celălalt.

Makoto a spus:

— La fel e şi cu proscrisul. Te abordează de parcă ar avea un drept asupra ta şi îţi vorbeşte aproape ca un egal. La râu îmi venea să îl ucid pentru insolenţa lui, însă tu îl ascultai şi el te asculta pe tine.

— Yo-An mi-a salvat viaţa pe drumul spre Terayama.

— Ştii chiar şi cum îl cheamă, a spus Makoto. Eu în viaţa mea n-am cunoscut un proscris pe nume.

Mă usturau ochii de la fum. N-am răspuns. Nu-i spusesem niciodată lui Makoto că mă născusem în neamul Hiddenilor şi crescusem printre ei. Era ceva despre care fusesem crescut să nu vorbesc niciodată, poate singura învăţătură pe care o mai respectam.

— Despre tatăl tău ai vorbit, a spus Makoto. Ştiu că avea sânge amestecat, al Tribului şi al Otorilor. Dar n-ai pomenit niciodată de mama ta. Cine era?

— Era o ţărancă din Mino. E un sat micuţ din munţii din cealaltă parte a Inuyamei, aproape de graniţele Celor Trei Ţări. Nimeni n-a auzit de el. Poate de asta avem o legătură strânsă cu proscrişii şi pescarii.

Ani încercat să vorbesc pe un ton detaşat. Nn voiam să mă gândesc la mama. Mă îndepărtasem atât de mult de viaţa alături de ea şi de credinţele cu care fusesem crescut, încât mă simţeam jenat când mă gândeam la ea. Nu doar că supravieţuisem când toţi ai mei muriseră, ci nici nu mai credeam în lucrurile pentru care ei îşi pierduseră viaţa. Acum aveam alte ţeluri, alte preocupări, mult mai presante.

— Era? Nu mai trăieşte?

În grădina tăcută, neglijată, cu focul care ardea scoţând fum şi marea care gemea, am simţit născându-se între noi încordarea. Voia să-mi cunoască cele mai ascunse secrete; doream să-mi deschid inima în faţa lui. Acum că toată lumea dormea şi numai noi eram treji în acest loc sinistru, poate că s-a furişat şi dorinţa. Am fost întotdeauna conştient de iubirea lui pentru mine; era ceva pe care ajunsesem să mă bazez, la fel ca loialitatea fraţilor Miyoshi, la fel ca iubirea mea pentru Kaede. Makoto era o constantă în lumea mea. Aveam nevoie de el. Se poate să se fi schimbat relaţia noastră din noaptea în care mă consolase la Terayama, dar în această clipă mi-am amintit ce singur şi vulnerabil fusesem după moartea lui Shigeru şi că simţisem că aş putea să-i spun orice.

Focul se stinsese, aşa că abia îi vedeam faţa, însă îmi dădeam seama că ochii lui erau aţintiţi asupra mea. M-am întrebat ce bănuia; eram atât de sigur că bănuia ceva, încât mă aşteptam ca în orice clipă să spună singur.

Am zis:

— Mama era din secta Hiddenilor. Am fost crescut în credinţele lor. Din câte ştiu, ea şi toată familia mea au fost masacrate de către Tohani. Pe mine m-a salvat Shigeru. Yo-An şi pescarul ăsta sunt tot din secta Hiddenilor. Ne-am... recunoscut.

Nu a rostit nici un cuvânt. Am continuat:

— Am încredere că n-ai să spui nimănui.

— Stareţul nostru ştia?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre asta, dar se poate să-i fi spus Shigeru. Oricum, nu mai sunt credincios. Am încălcat toate poruncile,

mai ales porunca să nu ucizi.

— Sigur că n-am să repet niciodată asta. Ar face un rău ireparabil în rândul clasei războinicilor. Cei mai mulţi consideră că Iida era îndreptăţit să îi persecute, şi nu puţini l-au imitat. Asta explică multe lucruri legate de tine pe care nu le înţelegeam.

— Tu, ca războinic şi călugăr, discipol al Celui Luminat, probabil că îi urăşti pe Hiddeni.

— Nu îi urăsc pe cât mă nedumiresc credinţele lor misterioase. Ştiu foarte puţine despre ei şi ceea ce ştiu probabil că e deformat. Poate că într-o zi când o să fie pace, vom discuta despre asta.

Am auzit în glasul lui un efort de a fi raţional, de a nu mă răni.

— Principalul lucru pe care l-am învăţat de la mama a fost compasiunea, am spus. Compasiunea şi aversiunea faţă de cruzime. Însă felul în care am fost educat de atunci încoace a reuşit să distrugă de tot compasiunea şi să întărească cruzimea.

— Astea sunt cerinţele cârmuirii şi războiului, a răspuns el. Asta e drumul pe care ne conduce soarta. Şi la templu eram învăţaţi să nu ucidem, dar numai sfinţii pot aspira la asta la sfârşitul vieţii lor active. Să lupţi ca să te aperi, să-ţi răzbuni stăpânul sau să aduci pacea şi dreptatea nu e păcat.

— Aşa m-a învăţat şi pe mine Shigeru.

A urmat un moment de tăcere, în care am crezut că o să întindă mâna spre mine. Ca să fiu sincer, nu m-aş fi ferit. Am simţit brusc dorinţa să mă întind jos şi să fiu ţinut în braţe de cineva. Poate chiar am făcut o mişcare extrem de uşoară de apropiere. Însă el a fost cel care s-a retras. Ridicându-se în picioare, a spus:

— Culcă-te. Eu am să stau de pază o vreme şi peste puţin timp am să-i trezesc pe soldaţi.

Ani rămas aproape de foc ca să mă feresc de ţânţari, însă ei tot mai bâzâiau ascuţit în jurul capului meu. Marca continua să îşi trimită valurile pe prundiş şi să şi le retragă apoi. Mă neliniştea ceea ce dezvăluisem, lipsa mea de credinţă şi ce avea să creadă acum Makoto despre mine. Copilăreşte, aş fi vrut ca el să mă liniştească, să-mi spună că nu avea nici o importanţă. O voiam pe Kaede. Mă temeam că o să dispar în bârlogul dragonului din Oshima şi că n-am s-o mai văd niciodată.

În cele din urmă, m-a luat somnul. Pentru prima dată de la moartea mamei am visat-o intens. Eram în faţa casei noastre din Mino, iar ea stătea în picioare în faţa mea. Simţeam mirosul mâncării pe vatră şi auzeam zgomotul făcut de toporul cu care tatăl meu vitreg tăia lemne. În vis, am simţit un val de bucurie şi uşurare că totuşi erau în viaţă. Dar am auzit un râcâit la picioarele mele şi am simţit ceva târându-se spre mine. Mama s-a uitat în jos cu ochi goi, miraţi. Am vrut să văd la ce se uita şi i-am urmărit privirea. Pământul era o masă neagră, în

mişcare, de crabi cu carapacele smulse de pe spate. Apoi a început ţipătul, zgomotul pe care îl auzisem cu mult timp în urmă în alt altar, când un bărbat era sfâşiat de Tohani.

Ştiam sigur că crabii aveau să mă sfâşie, tot aşa cum le smulsesem eu carapacele.

M-am trezit îngrozit şi transpirat. Makoto stătea îngenuncheat lângă mine.

— A venit un om, a spus el. Nu vrea să vorbească decât cu tine.

Sentimentul de groază mă apăsa. Nu voiam să mă duc cu acest străin la Oshima. Voiam să mă întorc îndată la Maruyama, la Kaede. Doream să fi putut să trimit pe altcineva în ceea ce era foarte posibil să fie o călătorie zadarnică. Dar probabil că oricine altcineva ar fi fost ucis de piraţi înainte să apuce să transmită mesajul. După ce bătusem atâta drum, după ce îmi fusese trimis omul ăsta care avea să mă ducă la Oshima şi la familia Terada, nu puteam să fac cale-ntoarsă.

Omul era îngenuncheat în spatele lui Makoto. Pe întuneric, nu-l vedeam prea bine. S-a scuzat că nu a venit mai devreme, dar mareea nu a fost potrivită până în a doua jumătate a Orei Boului, şi cum luna era aproape plină, s-a gândit că aş prefera să plec noaptea decât să aştept fluxul de după-amiază. Părea mai tânăr decât pescarul care îl trimisese la mine, şi vorbirea îi era mai rafinată şi mai educată, aşa că mi-a fost greu să-mi dau seama de unde vine.

Makoto a vrut să trimită măcar un soldat cu mine, însă călăuza mea a refuzat să mai ia pe cineva, spunând că barca lui era prea mică.

M-am oferit să-i dau argintii înainte de plecare, însă el a râs şi a spus că nu avea rost să îi dăm atât de uşor piraţilor; avea să-i ia când ne întorceam, iar dacă nu ne mai întorceam, avea să vină altcineva după ei.

— Dacă seniorul Otori nu se întoarce, singura plată va fi sabia, a spus Makoto sumbru.

— Dar dacă eu mor, cei care depind de mine merită o compensaţie, i-a întors-o omul. Astea sunt condiţiile mele.

Le-am acceptat, neluând în seamă presimţirile rele ale lui Makoto. Voiam să pornesc la drum, să scap de coşmarul din vis. Calul meu, Shun, a nechezat trist când am plecat. Îl însărcinasem pe Makoto să aibă grijă de el cu preţul vieţii. Am luat-o pe Yato cu mine şi, ca de obicei, am ascuns sub haine armele Tribului.

Barca era trasă chiar deasupra semnului de cotă maximă a apei. N-am vorbit în timp ce ne-am îndreptat spre ea. L-am ajutat să o tragă în apă şi am sărit înăuntru. El a mai împins-o puţin şi apoi a sărit şi el, vâslind de la pupa cu singura vâslă. Mai târziu am luat eu vâsla, în timp ce el a înălţat o mică velă pătrată făcută din paie. Ea strălucea galbenă în lumina lunii, iar amuletele prinse de catarg zornăiau în vântul dinspre uscat care, împreună cu fluxul, avea să ne ducă spre

insulă.

Era o noapte splendidă, luna aproape plină aruncând o potecă de argint pe marea liniştită. Barca îşi cânta cântecul despre vânt şi valuri, acelaşi cântec pe care îl ţineam minte de la bărcile în care fusesem cu Fumio în Hagi. Am simţit iarăşi ceva din libertatea şi emoţia clandestină a acelor nopţi, şi sentimentul a destrămat năvodul groazei în care mă prinsese visul.

Acum îl vedeam foarte clar pe tânărul care stătea în picioare în capătul bărcii. Trăsăturile lui îmi erau vag cunoscute, totuşi nu credeam că ne mai întâlnisem.

— Cum te cheamă?

— Ryoma, domnule.

— Fără alt nume?

A clătinat din cap şi m-am gândit că nu o să mai spună nimic. Ei bine, mă ducea la Oshima; nu trebuia să şi stea de vorbă cu mine. Am căscat şi m-am înfăşurat mai bine în chimonou. M-am gândit că aş putea să şi dorm puţin.

Ryoma a spus:

— Dacă aş avea încă un nume, ar fi acelaşi ca al dumneavoastră.

Am deschis ochii brusc şi am dus mâna spre Yato, căci primul meu gând a fost că a vrut să spună Kikuta - că era şi el un asasin de-al lor. Însă el nu s-a clintit de la pupa bărcii şi a continuat calm, dar cu o undă de amărăciune:

— De drept ar trebui să mă numesc Otori, dar tata nu a vrut să mă recunoască.

Povestea lui era destul de obişnuită. Mama lui fusese servitoare în cetatea Hagi, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Atrăsese atenţia seniorului Otori cel mic, Masahiro. Familia ei nu avusese altă alternativă decât să o vândă spre prostituţie; ea a devenit prostituată şi a pierdut orice şansă ca fiul ei să fie recunoscut vreodată. Masahiro avea o mulţime de fii nelegitimi şi nu îl interesau alţii.

— Totuşi, oamenii spun că semăn cu el, a zis el.

Deja stelele dispăruseră şi cerul pălise. Se crăpa de ziuă, cu un răsărit de soare la fel de învăpăiat ca apusul din seara precedentă. Acum că îl vedeam bine, mi-am dat seama de ce trăsăturile lui mi se păruseră cunoscute. La fel ca ale mele, trăsăturile lui purtau pecetea Otorilor, urâţite ca ale tatălui său de o bărbie uşor deformată şi de nişte ochi speriaţi.

— Există o asemănare, am spus. Aşadar, suntem veri.

Nu i-am spus lui Ryoma, dar mi-am amintit foarte clar glasul lui Masahiro când îl surprinsesem spunând: *dacă ar fi să-i adoptăm pe toţi copiii noştri nelegitimi...* Fiul lui mă intriga; el era ce aş fi fost eu dacă drumurile noastre n-ar fi avut o foarte mică abatere. Eu eram revendicat de ambele părţi ale obârşiei mele, el de nici una.

— Şi uită-te la noi, a spus el. Tu eşti seniorul Otori Takeo, adoptat de Shigeru şi moştenitor de drept al domeniului, iar eu nu sunt cu mult mai bun decât un proscris.

— Aşadar, ştii câte ceva despre povestea mea.

— Mama ştie totul despre clanul Otori, a spus el râzând. În plus, probabil că îţi cunoşti faima.

Purtarea lui era ciudată, mieroasă şi familiară totodată. Îmi imaginam că mama lui îl răsfăţase, crescându-l cu aşteptări nerealiste şi idei false despre statutul lui, spunându-i poveşti despre rudele lui, seniorii Otori, făcându-l să fie mândru şi nemulţumit, nu prea înzestrat să se confrunte cu realitatea vieţii lui.

— De asta ai acceptat să mă ajuţi?

— În parte. Am vrut să te cunosc. Am lucrat pentru familia Te-rada; am fost de multe ori la Oshima. Oamenii îi spun Intrarea în iad, însă eu am fost acolo şi am supravieţuit.

Glasul lui suna aproape lăudăros, însă când a vorbit iar, a făcut-o cu un ton rugător.

— Am sperat că poate mă ajuţi şi tu în schimb.

S-a uitat la mine.

— Ai de gând să ataci cetatea Hagi?

Nu voiam să îi spun prea multe, gândindu-mă că poate era iscoadă.

— Cred că e un lucru îndeobşte cunoscut că tatăl tău şi fratele lui mai mare l-au trădat pe seniorul Shigeru în faţa lui Iida. Îi fac răspunzători de moartea lui.

Atunci a zâmbit.

— Asta speram. Şi eu am de rezolvat o răfuială cu ei.

— Cu propriul tău tată?

— Îl urăsc mai mult decât credeam că e cu putinţă să urăşti un om, a răspuns el. Şi familia Terada îi urăşte pe Otori. Dacă porneşti împotriva lor, s-ar putea să-ţi găseşti aliaţi la Oshima.

Vărul ăsta al meu nu era deloc prost; ştia foarte bine ce misiune aveam.

— Îţi sunt îndatorat că mă duci acolo, am spus. Am făcut multe datorii căutând să răzbun pe deplin moartea lui Shigeru, iar când voi stăpâni Hagi, le voi plăti pe toate.

— Dă-mi numele meu, a spus el. Asta e tot ce vreau.

În timp ce ne apropiam de insulă, mi-a povestit că se ducea acolo din când în când, ducând mesaje şi fragmente de informaţii despre expediţii către continent sau transportul pe mare de argint, mătase şi alte bunuri de preţ între oraşele de coastă.

— Familia Terada nu poate să facă mai mult decât să îi enerveze pe Otori, însă împreună poate o să reuşiţi să-i distrugeţi.

Nici nu l-am aprobat, nici nu l-am contrazis, ci am căutat să schimb subiectul, întrebându-l despre pescar şi cum a ajuns să îl cunoască.

— Dacă vrei să ştii dacă eu cred prostiile pe care le crede el, răspunsul e nu! a spus el.

M-a privit şi a râs.

— Dar mama crede. Credinţa asta e foarte răspândită printre prostituate. Poate le consolează pentru viaţa lor amărâtă. Şi în plus, ele ar trebui să ştie cel mai bine că toţi bărbaţii sunt la fel pe sub hainele lor. Eu nu cred în vreun zeu sau în vreo viaţă de dincolo de asta. Nimeni nu e pedepsit după moarte. De asta vreau să-i văd pedepsiţi acum.

Soarele risipise ceaţa şi forma de con a insulei se vedea acum clar, înălţându-se din ocean, cu fumul ridicându-se din ea. Valurile se spărgeau albe de stâncile negre-cenuşii. Vântul prinsese putere şi ne mâna în zbor pe crestele valurilor înalte. Goana fluxului pe lângă insulă s-a însufleţit. Mi-am simţit stomacul în gât când am coborât un uriaş talaz verde şi am urcat altul. M-am uitat în sus spre insula stâncoasă şi am inspirat adânc de două ori. Nu voiam să sufăr de rău de mare când mă confruntam cu piraţii.

Apoi am ocolit promontoriul şi am intrat în golf. Ryoma a strigat la mine să iau vâsla, în vreme ce vela flutura şi se îndoia. A dezlegat-o şi a lăsat-o să cadă, apoi a luat vâsla şi a îndreptat barca prin apa mai calmă către portul adăpostit. Era un refugiu natural cu apă adâncă, cu ziduri de piatră şi diguri de spargere a valurilor construite în jurul lui. M-am înviorat când am văzut flota ancorată acolo, zece sau douăsprezece vase cel puţin, solide şi capabile să înfrunte marea, în stare să transporte zeci de oameni.

Portul era păzit la fiecare capăt de forturi de lemn, şi am văzut oameni înăuntru, la deschizăturile pentru săgeţi, fără îndoială cu arcurile aţintite spre mine. Ryoma a făcut un semn cu mâna şi a strigat ceva. Din fortul mai apropiat au ieşit doi bărbaţi. Însă în timp ce veneau spre noi, unul dintre ei a dat din cap indiferent în semn de recunoaştere.

Când ne-am apropiat de chei a strigat:

— Hei, Ryoma, cine e însoţitorul tău?

— Seniorul Otori Takeo, a răspuns cu importanţă Ryoma.

— Aşa? Fratele tău, nu? Încă o greşeală de-a mamei tale?

Ryoma a dus barca la chei cu multă îndemânare şi a ţinut-o în echilibru până m-am dat jos din ea. Cei doi bărbaţi chicoteau încă. Nu am vrut să pornesc o sfadă, însă nu aveam de gând să îi las să mă insulte şi să scape basma curată.

— Sunt Otori Takeo, am spus. Nu sunt greşeala nimănui. Mă aflu aici ca să vorbesc cu Terada Fumio şi tatăl lui.

— Iar noi ne aflăm aici ca să-i ţinem departe de ei pe cei ca tine, a spus paznicul mai masiv.

Avea părul lung şi o barbă deasă ca a unui nordic, şi faţa brăzdată

de cicatrici. Mi-a fluturat în faţă sabia lui şi a rânjit. A fost foarte uşor; prostia şi aroganţa lui l-au făcut imediat vulnerabil la somnul Kikuta. I-am susţinut privirea şi rânjetul i s-a transformat într-un icnet de uimire, în timp ce şi-a dat ochii peste cap şi genunchii i s-au înmuiat. Era un bărbat solid şi a căzut greoi, lovindu-se cu capul de pietre.

Celălalt s-a repezit imediat cu sabia la mine, dar a fost exact mişcarea pe care o aşteptam şi deja mă divizasem şi o trăsesem pe Yato din teacă. În timp ce sabia lui străpungea inutil imaginea mea, am izbit-o, am răsucit-o şi i-a zburat din mână.

— Te rog să-i comunici lui Terada că mă aflu aici, am spus.

Ryoma legase barca şi se afla pe chei. A cules de jos sabia bărbatului şi i-a spus:

— Tâmpitule, acesta este seniorul Otori. Cel despre care se povesteşte atât. Ai noroc că nu te-a omorât pe loc.

Din fort veniseră în fugă alţi oameni. Toţi au căzut acum în genunchi.

— Iertaţi-mă, stăpâne. N-am vrut să vă jignesc, s-a bâlbâit paznicul, cu ochii mari de ceea ce fără îndoială credea că e vrăjitorie.

— Ai noroc că sunt în toane bune, am spus. Dar l-ai insultat pe vărul meu. Cred că ar trebui să-i ceri scuze.

Cu Yato aţintită spre beregata lui, omul şi-a cerut scuze, lucru care l-a făcut pe Ryoma să zâmbească superior, de satisfacţie.

— Cum e cu Teruo? a întrebat, arătând spre tovarăşul lui aflat în stare de inconştienţă.

— Nu o să păţească nimic. Când se va trezi, va şti să se poarte mai frumos. Acum, fiţi buni şi informaţi-l pe Terada Fumio despre sosirea mea.

Doi oameni au plecat în grabă, în timp ce restul s-a întors în fort. M-am aşezat pe zidul cheiului. Un motan cu pete negre şi galbene, care urmărise cu interes întreaga scenă, a veni şi l-a mirosit pe bărbatul întins pe jos, apoi a sărit pe zid lângă mine şi a început să se spele. Era cea mai grasă pisică pe care o văzusem în viaţa mea. Se ştie că oamenii care călătoresc pe mare sunt superstiţioşi; fără îndoială că oamenii de pe insulă credeau că motanul purta noroc datorită culorii lui, aşa că îl răsfăţau şi îl hrăneau bine. M-am întrebat dacă îl luau cu ei în călătoriile lor.

Am mângâiat pisica şi m-am uitat în jur. În spatele portului era un sat mic, iar dincolo de el, la mijlocul coastei unui deal, se afla o clădire impunătoare din lemn, în partea casă, în parte castel. Avea o frumoasă privelişte a coastei şi a mării tocmai până la cetatea Hagi. N-am putut să nu admir poziţia şi construcţia refugiului şi am înţeles de ce nimeni nu putuse să-i alunge pe piraţi din bârlogul lor.

I-am văzut pe cei doi urcând în grabă poteca de munte şi le-am auzit glasurile în timp ce transmiteau mesajul la porţile reşedinţei.

Apoi am prins sunetul familiar al glasului lui Fumio, puţin mai profund şi mai matur decât îl ţineam minte, dar cu aceeaşi cadenţă surescitată. M-am ridicat şi m-am dus în capătul cheiului. Pisica a sărit jos şi m-a urmat. Deja se adunase o gloată măricică, ostilă şi bănuitoare. Am rămas cu mâna aproape de sabie şi am sperat ca prezenţa pisicii să îi liniştească. Stăteau şi se uitau curioşi la mine, în vreme ce Ryoma le spunea cine sunt.

— Acesta e seniorul Otori Takeo, fiul şi moştenitorul seniorului Shigeru, care l-a ucis pe Iida.

Când şi când adăuga, aproape ca pentru sine:

— Mi-a zis văr.

Fumio a coborât în fugă dealul. Mă întrebasem ce primire avea să-mi facă, însă ea a fost tot atât de caldă pe cât aş fi putut spera. Ne-am îmbrăţişat ca doi fraţi. Arăta mai matur, îşi lăsase mustaţă şi se lăţise în umeri - de fapt, părea la fel de bine hrănit ca pisica - dar faţa mobilă şi privirea vioaie erau neschimbate.

— Ai venit singur? m-a întrebat el, dându-se înapoi şi studiindu-mă atent.

— M-a adus omul ăsta.

L-am arătat pe Ryoma care, la apropierea lui Fumio, căzuse la pământ. Indiferent de pretenţiile lui, ştia unde se afla adevărata putere.

— Nu pot să stau mult, am spus. Sper să mă ducă la noapte înapoi.

— Aşteaptă-l aici pe seniorul Otori, i-a spus Fumio, apoi, în timp ce ne îndepărtam, le-a spus cu nonşalanţă gărzilor: Daţi-i ceva de mâncare.

Şi nu-l necăjiţi, am vrut să adaug, dar m-am temut să nu-l fac şi mai mult să se ruşineze. Am sperat că acum aveau să se poarte mai frumos cu el, însă mă îndoiam. Părea genul care ademenea zeflemeaua, sortit întotdeauna să fie victimă.

— Îmi închipui că ai venit cu un scop, a spus Fumio, urcând cu paşi mari dealul. Nu îşi pierduse deloc energia şi vigoarea. O să facem o baie şi o să mâncăm, pe urmă am să te duc la tata.

Indiferent de cât de urgentă era misiunea mea, ispita apei calde a fost mai puternică. Casa fortificată fusese construită în jurul unui şirag de iezere în care apa bulbucea din stânci. Chiar şi fără violenţii ei locuitori, Oshima, Intrarea în iad, ar fi fost un loc înspăimântător.

Vulcanul fumega deasupra noastră, aerul mirosea a sulf şi aburii se ridicau de pe suprafaţa iezerelor în care se desluşeau bolovani care semănau cu nişte morţi împietriţi.

Ne-am dezbrăcat şi am intrat în apă. Nu mai fusesem într-o apă aşa de fierbinte. Am crezut că o să mi se jupoaie pielea. După primul moment chinuitor, senzaţia a fost de nedescris. Ea a îndepărtat zilele de mers călare şi somn pe apucate, călătoria cu barca din timpul

nopţii. Ştiam că trebuie să fiu în gardă - o prietenie din copilărie nu prea era temei de încredere - însă în acea clipă oricine ar fi putut să mă asasineze şi probabil că aş fi murit fericit.

Fumio a spus:

— Am primit, din când în când, veşti despre tine. Ai fost ocupat de când ne-am întâlnit ultima dată. Mi-a părut foarte rău când am auzit despre moartea seniorului Shigeru.

— A fost o pierdere cumplită, nu doar pentru mine, ci şi pentru clan. Încă îi mai urmăresc pe cei care l-au omorât.

— Iida e mort, totuşi?

— Da, Iida a plătit, însă seniorii Otori au fost cei care au pus la cale moartea lui Shigeru şi care l-au trădat lui Iida.

— Ai de gând să îi pedepseşti? Dacă da, poţi să contezi pe familia Terada.

l-am povestit pe scurt despre căsătoria mea cu Kaede, despre călătoria noastră la Maruyama şi despre forţele pe care le comandam.

— Însă trebuie să mă întorc la Hagi şi să-mi iau în primire moştenirea de acolo. Seniorii Otori nu mi-o vor da pe cale paşnică, aşa că am să le-o iau cu forţa. Şi prefer să fie aşa, căci atunci îi voi distruge şi pe ei.

Fumio a zâmbit şi a ridicat din sprâncene.

— Te-ai schimbat de când ne-am cunoscut.

— Am fost silit să o fac.

Am ieşit din apa fierbinte, ne-am îmbrăcat şi ni s-a servit mâncare în una dintre multele camere ale casei. Era ca un depozit, un tezaur de obiecte frumoase şi de preţ, toate furate probabil de pe corăbiile care făceau negoţ: sculpturi de fildeş, vase de culoare galben-verzuie, ţesături de brocart, boluri din aur şi argint, piei de tigru şi leopard. Nu mai fusesem într-o încăpere ca asta în care erau etalate atâtea lucruri de preţ, dar care nu avea nimic din austeritatea şi eleganta cu care eram obişnuit în reşedinţele clasei războinicilor.

— Uită-te mai bine la ele, mi-a spus Fumio după ce am terminat de mâncat. Eu mă duc să vorbesc cu tata. Dacă îţi face cu ochiul ceva, ia-l. Tata le dobândeşte, însă ele nu înseamnă nimic pentru el.

I-am mulţumit pentru ofertă, însă nu aveam nici o intenţie să iau ceva cu mine la plecare. Am stat liniştit aşteptându-l să se întoarcă, relaxat, dar în gardă. Primirea pe care mi-o făcuse Fumio fusese afectuoasă, însă nu cunoşteam ce alte alianţe putea să aibă familia Terada; din câte ştiam, era posibil să aibă o înţelegere cu familia Kikuta. Am ascultat atent, localizându-i pe toţi cei din casă, încercând să identific glasuri, accente - deşi îmi dădusem seama de mult că, dacă intrasem într-o capcană, aveam puţine şanse să scap. Intrasem cu adevărat singur în bârlogul dragonului.

Îl localizasem deja pe Terada - dragonul însuşi - către partea din

spate a casei. Îi auzisem glasul dând ordine, cerând ceai, un evantai, vin. Glasul era aspru, plin de energie, ca al lui Fumio, adesea pătimaş şi tot adesea supărat, dar uneori dezvăluind un umor mucalit. Nu îl subestimam pe Terada Fumifusa. Scăpase ierarhiei rigide a sistemului de clanuri, îi sfidase pe Otori, şi făcuse ca numele lui să fie unul dintre cele mai temute din Ţara de Mijloc.

În cele din urmă, Fumio s-a întors să mă ia şi m-a condus în partea din spate a casei, într-o încăpere ca un cuib de vultur, cocoţată sus, deasupra satului şi portului, cu faţa spre Hagi. Am putut chiar să disting în depărtare linia familiară a lanţurilor muntoase de dincolo de oraş. Maica ora liniştită, vârstată ca mătasea, de culoare indigo, iar valurile formau un tiv alb ca zăpada în jurul stâncilor. Dedesubt plutea un vultur, nu mai mare decât o ciocârlie.

Nu mai fusesem într-o cameră ca asta. Nici chiar catul superior al celui mai înalt castel nu era atât de sus şi atât de expus elementelor naturii. M-am întrebat ce se întâmpla când taifunurile toamnei se abăteau năvalnic asupra coastei. Clădirea era adăpostită de curbura insulei; o asemenea construcţie trăda o mândrie imensă, la fel de mare ca a oricărui conducător de oşti.

Terada şedea pe o blană de tigru, cu faţa spre ferestrele deschise. Lângă el, pe o masă joasă, se aflau hărţi marine şi schiţe, tot felul de planuri care semănau cu o evidenţă a transporturilor pe mare, şi un tub asemănător unui fluier din bambus. Un scrib stătea în genunchi într-un capăt al mesei, cu tuşul în faţă şi cu pensula în mână.

M-am înclinat adânc în faţa lui Terada şi mi-am spus numele şi obârşia. El mi-a întors plecăciunea, ceea ce a fost un lucru curtenitor, căci dacă cineva deţinea puterea în acest loc acela era fără îndoială el.

— Am auzit foarte multe despre tine de la fiul meu, a spus el. Eşti bine-venit aici.

Mi-a făcut un semn să mă aşez lângă el. Când am înaintat, scribul a atins podeaua cu fruntea şi rămas nemişcat.

— Am auzit că ai doborât un om de-al meu fără să-l atingi cu un deget. Cum ai reuşit?

— Făcea asta câinilor când eram copii, a intervenit Fumio, aşezându-se cu picioarele încrucişate pe podea.

— Am asemenea talente, am spus. N-am vrut să-i fac rău.

— Talente de-ale Tribului? a întrebat Terada.

Nu aveam nici o îndoială că profitase şi el însuşi de ele şi ştia foarte bine despre ce vorbeam. Mi-am înclinat uşor capul.

Şi-a îngustat ochii şi şi-a ţuguiat buzele.

— Arată-mi exact cum faci.

A întins mâna şi l-a lovit pe scrib în cap cu evantaiul.

— Uite, foloseşte-l pe omul ăsta.

— Iartă-mă, am spus. Micile talente pe care le am nu trebuie

demonstrate ca trucuri.
— Hmm! a mârâit el, uitându-se lung la mine. Vrei să spui că nu vrei să execuţi la cerere?
— Stăpânul Terada a înţeles exact.
A urmat un moment de tăcere stânjenitoare, apoi a chicotit.
— Fumio m-a avertizat că n-am să pot să-ţi dau ordine. Ai moştenit mai mult decât înfăţişarea Otorilor, le-ai moştenit şi încăpăţânarea. Ei bine, nu am o părere prea bună despre magie, decât dacă e genul pe care oricine poate s-o folosească.
A luat tubul şi a dus capătul lui la ochi, închizându-l pe celălalt.
— Asta e magia mea, a spus el şi mi-a întins tubul.
— Du-l la ochi, a spus Fumio, zâmbind.
L-am luat cu prudenţă, încercând să-l miros discret în caz că era otrăvit.
Fumio a râs.
— N-are nimic!
M-am uitat prin tub şi am avut un şoc. Munţii îndepărtaţi, cetatea Hagi păreau să fi sărit înspre mine. Am luat tubul de la ochi şi erau iar unde fuseseră înainte, înceţoşaţi şi nedesluşiţi.
— Ce e asta? am întrebat.
Nu arăta şi nu se simţea ca fiind ceva magic. Fusese făcut de mâini omeneşti.
— E un fel de sticlă tăiată ca o lentilă. Măreşte obiectele şi micşorează distanţa.
— E de pe continent?
— Am luat-o de pe o corabie de pe continent, şi acolo au de mult invenţii asemănătoare. Dar eu cred că asta a fost făcută într-o ţară îndepărtată de barbarii din sud.
S-a aplecat şi mi-a luat tubul, s-a uitat prin el şi a zâmbit.
— Imaginează-ţi ţările şi oamenii care pot să facă astfel de lucruri. Noi credem că aici, pe Cele Opt Insule, suntem întreaga lume, însă câteodată mă gândesc că nu ştim nimic.
— Oamenii aduc rapoarte despre arme care ucid de la o distanţă uriaşă cu plumb şi foc, a spus Fumio. Încercăm să găsim câteva pentru noi.
S-a uitat pe fereastră, cu ochii plini de un jind neostoit după acea vastă lume de dincolo. Mi-am închipuit că limitarea la insulă însemna pentru el o adevărată temniţă.
Ceva la ciudatul artefact din faţa mea şi la armele despre care vorbea m-au umplut de un sentiment prevestitor de rău. Înălţimea la care se afla camera, distanţa mare până la stâncile de jos, propria-mi oboseală mi-au făcut capul să se învârtească o clipă. Am încercat să respir adânc, calm, însă simţeam sudoarea rece brobonindu-mi fruntea şi usturându-mă la subsuori. Prevedeam că alianţa cu piraţii avea să le

crească forţa şi să deschidă calea unui potop de lucruri noi care urmau să schimbe complet societatea în care mă zbăteam să mă stabilesc. În cameră se lăsase liniştea. Auzeam zgomotele înăbuşite ale casei, bătăile aripilor vulturului, sâsâitul îndepărtat al mării, glasurile oamenilor din port. O femeie cânta încet în timp ce zdrobea orez, o baladă veche cu o fată care s-a îndrăgostit de un pescar.

Aerul părea să licărească la fel ca marea de jos, ca şi cum un văl de mătase fusese retras încetişor de pe faţa realităţii. Cu multe luni în urmă, Kenji îmi spusese că odată toţi oamenii aveau talentele pe care acum numai Tribul le mai avea - şi dintre membrii Tribului numai o mână de indivizi ca mine. În scurtă vreme, aveam să dispărem şi noi, iar talentele noastre aveau să fie uitate, înlocuite de magia tehnică pe care şi-o doreau atât cei doi Terada. M-am gândit la rolul meu în stârpirea acelor talente, m-am gândit la membrii Tribului pe care deja îi nimicisem, şi am simţit o undă arzătoare de regret. Totuşi, am ştiut că am să fac un pact cu familia Terada, că n-am să dau înapoi acum. Iar dacă tubul de văzut la distanţă şi armele de foc aveau să-mi fie de ajutor, nu aveam să ezit să le folosesc. Camera s-a stabilizat. Sângele meu şi-a reluat curgerea normală. Nu trecuseră decât câteva clipe. Terada a spus:

— Cred că ai de făcut o propunere. M-ar interesa s-o aud.

I-am spus că eu credeam că cetatea Hagi putea fi cucerită doar de pe mare. Am prezentat în linii mari planul meu de a trimite jumătate din armata mea ca momeală pentru a ţintui forţele Otori pe malul râului, în vreme ce cealaltă jumătate o transportam cu corabia şi atacam castelul însuşi. În schimbul ajutorului de la familia Terada, aveam să îi repun în drepturi în Hagi şi să ţin o flotă permanentă de vase de război sub comanda lor. Odată pacea restabilită, clanul avea să finanţeze expediţiile spre continent pentru comerţ şi schimbul de cunoştinţe.

— Cunosc forţa şi influenţa familiei voastre, am concluzionat. Nu cred că vreţi să rămâneţi pentru totdeauna pe Oshima.

— E drept că mi-ar plăcea să mă întorc în casa familiei mele, a răspuns Terada. Otorii au confiscat-o, după cum ştii.

— Îţi va fi dată înapoi, am promis.

— Eşti foarte încrezător! a exclamat el, amuzat.

— Ştiu că pot să reuşesc cu ajutorul vostru.

— Când ai vrea să lansezi acest atac?

Fumio s-a uitat la mine cu ochi strălucitori.

— Cât mai repede. Viteza şi atacul prin surprindere se numără printre cele mai grozave arme ale mele.

— Aşteptăm în orice zi primul taifun, a spus Terada. De asta toate corăbiile noastre sunt în port. Va trece mai bine de o lună până să putem porni iar în larg.

— Atunci vom porni de îndată ce vremea se îmbunătăţeşte.
— Nu eşti mai mare ca fiul meu, a spus el. Ce te face să crezi că poţi să conduci o armată?
I-am dat detalii despre echipamentul şi forţele noastre, despre baza noastră de la Maruyama şi despre luptele pe care le câştigaserăm deja. Ochii i s-au îngustat şi a mârâit, nespunând nimic o vreme. Intuiam la el atât prudenţă, cât şi dorinţă de răzbunare. În cele din urmă, a bătut cu evantaiul în masă, făcându-l pe scrib să tresară. S-a înclinat adânc în faţa mea şi a rostit mai oficial decât vorbise până acum:
— Senior Otori, te voi ajuta în această întreprindere şi te voi vedea instalat în Hagi. Casa şi familia Terada ţi-o jură. Îţi oferim loialitatea noastră şi corăbiile, iar oamenii noştri sunt la dispoziţia ta.
I-am mulţumit cu o oarecare emoţie. A pus să se aducă vin şi am băut în cinstea înţelegerii noastre. Fumio era în culmea fericirii; după cum am aflat mai târziu, avea motive să vrea să se întoarcă în Hagi, printre care fata cu care urma să se însoare. Am luat toţi trei masa de prânz împreună, discutând despre trupe şi strategie. Către mijlocul după-amiezii, Fumio m-a dus în port să-mi arate corăbiile.
Ryoma aştepta pe chei, cu pisica şezând lângă el. Ne-a întâmpinat cu căldură şi m-a urmat ca o umbră când am urcat la bordul celei mai apropiate Corăbii şi Fumio m-a condus prin ea. M-au impresionat mărimea şi capacitatea ei, precum şi felul în care piraţii o consolidaseră cu pereţi şi scuturi de lemn. Era echipată cu vele uriaşe de pânză groasă şi cu multe vâsle. Planul, care fusese doar o idee vagă în mintea mea, a devenit dintr-odată real.
Am stabilit ca Fumio să-i trimită vorbă lui Ryoma de îndată ce vremea era favorabilă. La următoarea lună plină, aveam să încep să-mi deplasez oamenii în nord. Bărcile aveau să vină după noi la altarul lui Katte Jinja, şi aveau să ne aducă pe Oshima. De acolo urma să luăm cu asalt oraşul şi castelul.
— Să explorăm Hagi noaptea... o să fie exact ca pe vremuri, a spus Fumio, zâmbind.
— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. Probabil tu mi-ai susţinut cauza în faţa tatălui tău.
— N-a fost nevoie; a văzut toate avantajele unei alianţe cu tine şi te recunoaşte ca fiind moştenitorul de drept al clanului. Dar nu cred că ar fi fost de acord dacă nu veneai personal, singur. A fost impresionat. Îi place cutezanţa.
Ştiusem că trebuie să vin aşa, însă informaţia m-a neliniştit. Atât de multe de realizat, numai să le realizez, numai să ţin unită alianţa mea peticită.
Fumio voia să mai stau, însă acum eram mai nerăbdător ca niciodată să ajung înapoi la Maruyama, să încep pregătirile, să împiedic cu orice preţ un atac din partea lui Arai. În plus, nu aveam

încredere în vreme. Aerul era nefiresc de încremenit şi cerul se înnorase căpătând o culoare de plumb, cu umbre negre la orizont.

Ryoma a spus:

— Dacă plecăm repede, vom avea iarăşi ajutorul fluxului.

M-am îmbrăţişat cu Fumio pe chei şi am coborât în bărcuţă.

Ne-am fluturat mâinile a rămas-bun şi am plecat, lăsând fluxul să ne ducă departe de insulă.

Ryoma se tot uita neliniştit la cerul plumburiu, şi pe bună dreptate, căci eram abia la o jumătate de milă de Oshima când vântul a început să se înteţească. În câteva clipe sufla puternic, aruncându-ne pe feţe o ploaie înţepătoare. Nu puteam avansa împotriva lui cu vâsla şi, de cum am încercat să ridicăm vela, ne-a fost smulsă din mâini.

Ryoma a strigat:

— Va trebui să ne întoarcem!

N-am putut să-l contrazic, deşi m-a cuprins deznădejdea la gândul că o să întârzii şi mai mult. Hula creştea cu fiecare minut, valuri mari şi verzi care se ridicau ameninţătoare deasupra noastră şi ne aruncau în sus doar ca să ne lase să cădem ca într-un abis. Probabil că amândoi ne înverziserăm ca valurile şi, la a patra sau a cincea cădere, am vomitat amândoi în acelaşi timp. Mirosul uşor acru părea extrem de slab pe uriaşul fundal al vântului şi apei.

Furtuna ne ducea spre port şi amândoi ne-am luptat cu vâsla pentru a cârmi barca în intrare. Nu credeam că o să reuşim: ne aşteptam ca forţa furtunii să ne împingă în largul mării, dar adăpostul pământului din golf ne-a îngăduit cu milostenie să cârmim în spatele digului spărgător de valuri. Însă nici chiar aici n-am scăpat de primejdie. Apa din interiorul refugiului era agitată ca într-un vas în clocot. Barca noastră a fost împinsă spre zid, trasă înapoi şi apoi aruncată din nou în zid cu un pocnet surd.

S-a răsturnat; m-am pomenit zbătându-mă sub apă, am văzut suprafaţa deasupra mea şi am încercat să înot în sus spre ea. Ryoma era la doi metri de mine. I-am văzut faţa, gura deschisă de parcă striga după ajutor. L-am apucat de haine şi l-am tras în sus. Am ieşit împreună la suprafaţă. El a luat o gură mare de aer şi a intrat în panică, bătând din braţe şi apoi m-a înşfăcat gata să mă sugrume. Greutatea lui m-a tras iarăşi sub apă. Nu puteam să mă eliberez. Ştiam că pot să-mi ţin respiraţia mult timp, dar mai devreme sau mai târziu chiar şi eu, cu toate talentele mele moştenite de la Trib, trebuia să respir. A început să-mi bubuie capul şi să mă doară plămânii. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, am încercat să-l strâng de gât ca să-l fac neputincios, destul cât să scăpăm amândoi din asta. Am gândit cu claritate: *E vărul meu, nu fiul meu,* iar apoi, *poate că profeţia a fost greşită.*

Nu-mi venea să cred că am să mor înecat. Aveam vederea

încețoșată, când neagră, când plină de lumină albă, și simțeam în cap o durere cumplită.

Sunt tras în lumea de apoi, m-am gândit, și atunci mi-am scos capul din apă și am luat câteva guri de aer.

Doi dintre oamenii lui Fumio ne-au sărit în ajutor, erau acum lângă noi în apă, legați cu frânghii de chei. Intraseră până la noi și ne trăseseră pe amândoi în sus, de păr. Ne-au scos pe pietrele de pe mal, unde amândoi am vomitat iar, mai ales apă de mare.

Ryoma era într-o stare mai proastă decât mine. Ca mulți marinari și pescari, nu știa să înoate și avea o teamă cumplită de înec.

Deja ploua cu găleata și țărmul îndepărtat nu se mai vedea deloc. Bărcile piraților scârțâiau și gemeau în timp ce se legănau. Fumio stătea în genunchi lângă mine.

— Dacă poți să mergi acum, o să intrăm în casă înainte să se înrăutățească furtuna.

M-am ridicat în picioare. Mă durea în gât și mă usturau ochii, dar altfel eram nevătămat. O aveam încă pe Yato la cingătoare, la fel și celelalte arme. Nu puteam face nimic împotriva vremii, însă eram supărat și neliniștit.

— Cât o să țină?

— Nu cred că e un taifun adevărat, doar o furtună locală. Până dimineață s-ar putea domoli.

Fumio a fost prea optimist. Furtuna a ținut trei zile și încă două marea a fost prea agitată pentru bărcuța lui Ryoma. Oricum a avut nevoie de reparații, care au luat patru zile după ce s-a oprit ploaia. Fumio a vrut să mă trimită înapoi cu una dintre corăbiile piraților, însă eu nu am vrut să fiu văzut pe ea sau cu ei, de teamă ca iscoadele să nu-mi ghicească strategia. Am petrecut zilele negăsindu-mi locul, neliniștit în privința lui Makoto - avea să mă aștepte, avea să se întoarcă la Maruyama, sau avea să mă abandoneze de tot acum că știa că eram unul de-al Hiddaiilor și să se întoarcă la Teiayama?- și încă și mai neliniștit în privința lui Kaede. Nu intenționasem să stau departe de ea atâta timp.

Am avut prilejul să port multe conversații cu Fumio, despre corăbii și navigație, lupta pe mare, înarmarea marinarilor și așa mai departe. Urmat peste tot de pisica bălțată care era la fel de curioasă ca mine, am inspectat toate corăbiile și armele pe care le aveau și am fost și mai impresionat de puterea lor. Și în fiecare noapte, în timp ce de jos venea zgomotul făcut de marinarii prinși în jocuri de noroc și de fetele lor care cântau și dansau, stăteam de vorbă până târziu cu tatăl lui. Am ajuns să apreciez și mai mult șiretenia și curajul bătrânului, și mă bucuram că avea să-mi fie aliat.

Luna trecuse de ultimul pătrar când, în cele din urmă, am pornit la drum pe o mare calmă după-amiază târziu ca să profităm de fluxul de

seară. Ryoma îşi revenise şi, la cererea mea, fusese primit în reşedinţa Terada în ultima noastră noapte pe insulă şi mâncase împreună cu noi. Prezenţa bătrânului pirat îl redusese de tot la tăcere, dar ştiam că se simţea onorat şi încântat.

Era destul vânt ca să înălţăm noua velă din pânză galbenă, pe care ne-o făcuseră piraţii. Ne dăruiseră şi amulete noi ca să le înlocuim pe cele pierdute când barca s-a stricat, precum şi o sculptură mică reprezentându-l pe zeul mării, sub a cărui protecţie specială, spuneau ei, era clar că ne aflam. Amuletele cântau în vânt şi, când am trecut în viteză pe lângă partea de sud a insulei, s-a auzit un bubuit îndepărtat ca un ecou, şi o mică rafală de fum negru şi cenuşă s-a înălţat din crater. Coastele insulei au fost învăluite în aburi. M-am uitat mult timp la ea, gândindu-mă că localnicii avuseseră dreptate când o porecliseră Intrarea în iad. Treptat, insula s-a micşorat, până când ceaţa violacee a serii a venit de pe mare şi a ascuns-o de tot.

Din fericire, cea mai mare parte a traversării am făcut-o înainte de lăsarea nopţii, căci ceaţa s-a prefăcut într-un nor des şi când s-a lăsat întunericul acesta a fost total. Ryoma alterna între izbucniri de limbuţie şi tăceri lungi, gânditoare. Nu puteam decât să am încredere în el şi să facem cu rândul la vâslă. Cu mult înainte ca forma neagră a uscatului să se zărească în faţa noastră, am auzit schimbarea din cântecul mării, foşnetul valurilor pe prundiş. Am sosit la ţărm exact în locul din care plecaserăm, şi Jiro ne aştepta pe plajă lângă un foc mic. A sărit în picioare când barca a scârţâit pe pietre şi a ţinut-o în timp ce am sărit din ea.

— Senior Otori! Ne pierduserăm speranţa. Makoto a fost pe cale să se întoarcă la Maruyama să raporteze că aţi dispărut.

— Am întârziat din pricina furtunii.

Eram foarte uşurat că mai erau încă aici, că nu mă părăsiseră.

Ryoma era epuizat, dar nu a vrut să părăsească barca, nici să se odihnească până se lumina de ziuă. În ciuda lăudăroşeniei lui de mai înainte, am ghicit că îi era frică; voia să se întoarcă acasă pe întuneric, fără ca cineva să ştie unde fusese. L-am trimis pe Jiro înapoi la altar să aducă argintii pe care i-i promiseserăm şi mâncarea de care ne puteam lipsi. Când ne întorceam, trebuia să asigurăm linia coastei înainte de a ne îmbarca, ceea ce însemna să o curăţăm de bandiţi. I-am spus lui Ryoma să ne aştepte de îndată ce vremea se stabiliza.

Devenise iarăşi ursuz. Am simţit că voia de la mine promisiuni şi asigurări pe care nu puteam să le dau. M-am gândit că îl dezamăgisem în vreun fel. Poate se aşteptase să-l recunosc legal, pe loc, şi să-l iau cu mine la Maruyama, dar nu voiam să mă împovărez cu încă un om de care să răspund. Pe de altă parte, nu-mi puteam permite să mi-l fac duşman. Mă bazam pe el ca mesager şi aveam nevoie de tăcerea lui. Am încercat să-l fac să realizeze necesitatea discreţiei depline şi i-am

dat de înţeles că statutul lui viitor depindea de asta. A jurat că nu va spune nimănui şi a luat banii şi mâncarea de la jiro cu recunoştinţă profundă. I-am mulţumit călduros - îi eram cu adevărat recunoscător - dar n-am putut să nu mă gândesc că mi-ar fi fost mai uşor să tratez cu un pescar de rând, şi ar fi fost şi mai demn de încredere.

Makoto, foarte uşurat că m-am întors cu bine, îl însoţise pe Jiro pe plajă şi, în timp ce mergeam spre altar, i-am povestit despre succesul călătoriei mele, ascultând tot timpul plescăitul slab al vâslei în timp ce Ryoma se pierdea în întuneric.

CAPITOLUL ŞASE

Când Takeo plecă spre coastă şi fraţii Miyoshi spre Inuyama, Kaede văzu entuziasmul şi nerăbdarea de pe feţele lor şi îi fu ciudă că rămânea acasă. În zilele care urmară, fu chinuită de temeri şi nelinişti. Îi lipsea prezenţa fizică a soţului ei mai mult decât ar fi crezut că e cu putinţă; era geloasă pe Makoto fiindcă el avusese voie să-l însoţească, pe când ea nu; se temea pentru siguranţa lui Takeo şi totodată era supărată pe el.

Pentru el răzbunarea e mai importantă decât mine, se gândea ea adesea. *Oare s-a însurat cu mine doar ca să-şi îndeplinească mai repede planurile de răzbunare?* Credea că el o iubea profund, însă era bărbat, războinic, şi dacă ar fi trebuit să aleagă, era sigură că ar fi ales răzbunarea. *Eu aş fi fost la fel dacă eram bărbat,* îşi spunea ea. *Nici măcar nu pot să-i dăruiesc un copil: ce rost am eu ca femeie? Trebuia să mă fi născut bărbat. Sau să-mi fie îngăduit să mă întorc bărbat!*

Nu dezvăluise nimănui aceste gânduri. Într-adevăr, nu era nimeni în care să aibă încredere. Sugita şi ceilalţi sfetnici erau politicoşi, chiar afectuoşi cu ea, însă păreau să îi evite compania. Îşi făcea de lucru toată ziua, supraveghind gospodăria, ieşind călare cu Amano şi făcând copii după documentele pe care i le încredinţase Takeo.

După tentativa de furt, se gândise că asta ar fi o măsură de precauţie înţeleaptă şi spera s-o ajute să înţeleagă ferocitatea campaniei lui Takeo împotriva Tribului şi suferinţa pe care Tribul i-o pricinuise. Măcelul o tulburase, la fel ca mormanele de morţi de după bătălia de la Asagawa. Dura atât de mult să creşti un om şi viaţa era stinsă atât de uşor. Îi era frică de pedeapsă, atât din partea celor vii, cât şi din partea celor morţi. Totuşi, ce altceva putea să facă Takeo când atâţia conspirau să îl ucidă?

Şi ea ucisese, pusese să fie ucişi oameni la porunca ei. Oare pierderea copilului fusese pedeapsa pentru propriile ei fapte? Dorinţele i se schimbau; acum era hotărâtă să protejeze şi să educe, să dea viaţă, nu s-o distrugă. Oare era cu putinţă să îşi păstreze domeniul şi să-l cârmuiască fără violenţă? Avea la dispoziţie multe ore de singurătate pentru a se gândi la aceste lucruri.

Takeo spusese că va fi înapoi într-o săptămână; timpul trecuse, el nu se întorsese şi neliniştea ei sporise. Erau planuri şi hotărâri care trebuiau făcute şi luate cu privire la viitorul domeniului, dar sfetnicii continuau să fie evazivi şi fiecare propunere pe care i-o făcea lui Sugita era întâmpinată cu o plecăciune adâncă şi sfatul să aştepte

întoarcerea soţului ei. Încercase de două ori să-i convoace pe sfetnici la o şedinţă de consiliu, însă ei invocaseră unul câte unul starea proastă de sănătate.

— Este anormal că toată lumea e bolnavă în aceeaşi zi, îi spuse ea ţâfnoasă lui Sugita. Nu ştiam că Maruyama e atât de nesănătoasă pentru bătrâni.

— Aveţi răbdare, doamnă Kaede, spuse el. Nu trebuie să se ia nici o hotărâre înainte de întoarcerea seniorului Takeo. S-ar putea ca el să aibă ordine urgente pentru oameni; ei trebuie să fie pregătiţi pentru el. Tot ce putem să facem este să-l aşteptăm.

Enervarea ei fu atenuată de înţelegerea faptului că, deşi domeniul era al ei, toată lumea ţinea cont de părerea lui Takeo. Era soţul ei şi trebuia şi ea să ţină cont de părerea lui, lotuşi, Mamyama şi Shirakawa erau ale ei şi ar fi trebuit să poată să acţioneze aici după cum dorea. O parte din ea era contrariată că Takeo plecase să facă o alianţă cu piraţii. Lucrul ăsta avea ceva nefiresc, la fel ca şi legătura lui cu proscrişii şi fermierii. Se gândi că probabil toate astea se trăgeau din faptul că el se născuse în secta Hiddenilor. Această informaţie pe care el i-o împărtăşise o atrăgea şi o dezgusta totodată. Toate regulile clasei ei spuneau că sângele ei era mai pur decât al lui şi că, prin naştere, ea era de rang superior. Îi era ruşine de acest sentiment şi căuta să îl înăbuşe, însă el nu-i dădea pace, şi, cu cât întoarcerea lui Takeo întârzia, cu atât devenea mai insistent.

— Unde e nepotul tău? îl întrebă pe Sugita, vrând ceva care să-i abată gândurile. Trimite-l la mine. Vreau să privesc o persoană tânără, sub treizeci de ani.

Hiroshi nu se dovedi deloc o companie mai bună, întrucât îi era la fel de ciudă că fusese lăsat acasă. Sperase să se ducă la Inuyama cu Kahei şi Gemba.

— Ei nici măcar nu ştiu drumul, bombăni el. Le-aş fi arătat totul. Trebuie să rămân aici să studiez cu unchiul meu. Până şi lui Jiro i s-a îngăduit să meargă cu seniorul Takeo.

— Jiro e mult mai mare decât tine, spuse Kaede.

— Doar cu cinci ani. Şi el e cel care ar trebui să studieze. Eu ştiu deja mult mai multe litere decât el.

— Asta fiindcă tu ai început mai devreme. N-ar trebui să dispreţuieşti oamenii fiindcă n-au avut şansele tale.

Îl cercetă; era cam scund pentru vârsta lui, dar puternic şi bine legat; avea să fie un bărbat chipeş.

— Eşti cam de aceeaşi vârstă cu sora mea, spuse ea.

— Sora dumneavoastră vă seamănă?

— Aşa zice lumea. Eu cred că e mai frumoasă.

— Asta n-ar puica fi cu putinţă, spuse el repede, făcând-o să râdă. Hi se îmbujora uşor. Toată lumea zice că doamna Otori este cea mai

frumoasă femeie din Cele Trei Ţări.

— Ce au văzut ei? ripostă ea. În capitală, la curtea împăratului, sunt femei atât de fermecătoare, încât bărbaţilor li se scurg ochii după ele. Sunt ţinute după paravane ca nu cumva să orbească întreaga curte.

— Soţii lor ce fac? întrebă el cu îndoială.

— Ei trebuie să umble legaţi la ochi, îl tachina ea şi îi aruncă pe cap o pânză care se afla lângă ea.

Îl ţinu în braţe câteva clipe în joacă, apoi băiatul se smulse de lângă ea. Văzu că era bosumflat; îl tratase ca pe un copil, iar el voia să fie bărbat.

— Fetele au noroc, ele nu trebuie să studieze, spuse el.

— Dar surorii mele îi place mult să studieze şi mie la fel. Fetele ar trebui să înveţe să citească şi să scrie la fel ca băieţii. Atunci pot să-şi ajute soţii, cum îl ajut eu pe al meu.

— Cei mai mulţi oameni au scribi pentru treaba asta, mai ales dacă ei nu ştiu să scrie.

— Soţul meu ştie să scrie, spuse ea repede, dar la fel ca Jiro, a început să înveţe mai târziu decât tine.

Hiroshi păru îngrozit.

— N-am vrut să spun nimic rău despre el! Seniorul Otori mi-a salvat viaţa şi a răzbunat moartea tatălui meu. Îi datorez totul, dar...

— Dar ce? îl îmboldi ea, sesizând cu neplăcere o umbră de lipsă de loialitate.

— Spun doar ce zice lumea, răspunse Hiroshi. Se zice că e ciudat. Are relaţii cu proscrişii; îi lasă pe fermieri să lupte; a pornit o campanie împotriva anumitor negustori, pe care nimeni nu o înţelege. Oamenii spun că nu se poate să fi fost crescut ca războinic şi se întreabă care a fost educaţia lui.

— Cine spune asta? Oamenii din oraş?

— Nu, oamenii din familia mea.

— Războinicii Maruyama?

— Da, şi unii spun că e vrăjitor.

Nu fu surprinsă; astea erau exact lucrurile care o îngrijorau la Takeo; totuşi era revoltată că războinicii ei erau atât de lipsiţi de loialitate faţă de el.

— Poate că educaţia lui a fost cam neobişnuită, spuse ea, însă este moştenitorul clanului Otori prin sânge şi prin adopţie, precum şi soţul meu. Nimeni nu are dreptul să spună ceva contra lui.

Avea să afle cine vorbise şi să-i reducă la tăcere.

— Trebuie sa fii iscoada mea, îi spuse ea lui Hiroshi. Să-mi raportezi pe oricine dă cel mai mic semn de trădare.

După asta, Hiroshi venea la ea în fiecare zi, îi arăta ce învăţase şi îi spunea ce auzea în rândul clasei războinicilor. Nu era ceva clar, doar şoapte, uneori glume, poate nu mai mult decât flecăreala fără rost a

bărbaţilor care nu prea aveau cu ce să-şi ocupe timpul. Kaede se hotărî ca deocamdată să nu facă nimic în privinţa asta, dar să-l prevină pe Takeo când se întorcea.

Începu perioada marii călduri şi afară era prea sufocant pentru călărie. Întrucât Kaede nu putea să ia decizii până la întoarcerea lui Takeo, şi întrucât îl aştepta din zi în zi, îşi petrecea majoritatea timpului stând în genunchi la masa de lac, copiind documentele Tribului. Toate uşile reşedinţei erau deschise ca să intre picul de adiere, iar zgomotul făcut de insecte era asurzitor. Camera ei preferată dădea spre heleşteie şi o cascadă; printre tufele de azalee vedea casa pentru ceai, care purta patina vremii. În fiecare zi, îşi promitea că în acea seară avea să facă acolo ceai pentru Takeo, şi în fiecare zi era dezamăgită. Uneori veneau la heleşteie pescăruşi şi străfulgerarea de portocaliu şi albastru îi distrăgea momentan atenţia. Odată, un bâtlan poposi în faţa verandei şi ea se gândi că era un semn că el avea să se întoarcă în acea zi, însă el nu veni.

Nu lăsă pe nimeni să vadă ce scria, căci îşi dădu repede seama de importanţa documentelor. Era uimită de ceea ce descoperise Shigeru şi se întreba dacă avusese vreun informator din cadrul Tribului. În fiecare seară, ascundea în alt loc documentele originale şi copiile şi căuta să încredinţeze cât mai mult memoriei. Ideea reţelei secrete ajunsese să o obsedeze, se uita peste tot după semne ale ei, nu avea încredere în nimeni, cu toate că primul lucru pe care îl făcuse Takeo la Maruyama fusese să cureţe castelul. Raza de acţiune a Tribului o speria, nu vedea cum avea să scape vreodată Takeo de ei. Apoi se pomenea gândindu-se că ei îl prinseseră deja din urmă, că el zăcea mort undeva şi ea nu avea să-l mai vadă niciodată.

A avut dreptate, se gândi ea. *Trebuie omorâţi toţi; trebuie stârpiţi, căci vor să îl distrugă. Şi dacă îl distrug pe el, mă distrug pe mine.*

În minte îi apăreau des chipul Shizukăi şi cel al lui Muto Kenji. Regreta încrederea pe care şi-o pusese în Shizuka şi se întreba cât din viaţa ei dezvăluise Shizuka altora din Trib. Crezuse că şi Shizuka şi Kenji ţinuseră la ea; dacă toată acea afecţiune fusese simulată? Fusese cât pe ce să moară împreună în castelul din Inuyama; asta nu conta câtuşi de puţin? Se simţea trădată de Shizuka, însă în acelaşi timp îi era tare dor de ea şi îşi dorea să fi avut pe cineva ca ea în care să se încreadă.

Îi veni sângerarea lunară, provocându-i o nouă dezamăgire şi făcând-o să se izoleze o săptămână. Nu o vizită nici chiar Hiroshi. Când se sfârşi, era terminată şi copierea, şi Kaede deveni şi mai neliniştită. Sărbătoarea Morţilor veni şi trecu, lăsând-o plină de tristeţe şi regrete după cei răposaţi. Lucrările la reşedinţă, care continuaseră toată vara, luară sfârşit şi camerele arătau frumos, însă dădeau senzaţia de pustiu şi nelocuit. Într-o dimineaţă, Hiroshi

întrebă: „De ce sora dumneavoastră nu se află şi ea aici?” iar ea, dintr-un impuls de moment, spuse: „Mergem acasă la mine să o aduc?”

Fusese o săptămână cu cer plumburiii, de parcă un taifun ameninţa să vină, dar apoi se înseninase brusc şi căldura se ostoise puţin. Nopţile erau mai răcoroase şi părea un timp numai bun pentru călătorie. Sugita încercă să o facă să renunţe, şi chiar şi evazivii sfetnici apărură unul câte unul pentru a pleda împotrivă, însă ea îi ignoră. Shirakawa era doar la două sau trei zile depărtare. Dacă Takeo venea acasă înainte de întoarcerea ei, putea să o urmeze. Şi călătoria avea s-o împiedice să se mai frământe toată ziua.

— Putem să trimitem după surorile dumneavoastră, spuse Sugita. E o idee excelentă; ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta. Mă voi duce să le escortez.

— Trebuie să-mi văd casa, răspunse ea.

Acum, că îi intrase în cap ideea asta, nu putea să renunţe la ea.

— N-am mai vorbit cu oamenii mei de când m-am căsătorit.

Trebuia să mă fi dus acum câteva luni. Trebuie să îmi controlez pământul şi să am grijă ca recolta să fie strânsă.

Însă nu îi spuse lui Sugita că mai avea un motiv să plece, unul care fusese în mintea ei toată vara. Voia să se ducă la grotele sacre ale familiei Shirakawa, să bea din apa sacră a râului şi să se roage la zeiţă să aibă un copil.

— Voi fi plecată doar câteva zile.

— Mă tem că soţul dumneavoastră nu va fi de acord.

— Are încredere în judecata mea cu privire la toate lucrurile, răspunse ea. Şi, la urma urmelor, doamna Naomi nu călătorea deseori singură?

Pentru că el era obişnuit să primească ordine de la o femeie, ea reuşi să-i învingă presimţirile rele. Îl alese pe Amano să meargă cu ea, precum şi câţiva dintre oamenii ei care o însoţiseră de când plecase primăvara la Terayama. După o oarecare chibzuială, nu luă nici o femeie cu ea, nici chiar pe Manami. Voia să meargă repede, călare, fără formalităţile şi demnitatea pe care ar fi trebuit să le afişeze dacă ar fi călătorii cu tot alaiul. Manami o imploră şi apoi se bosumflă, dar Kaede se arătă neînduplecată.

Încalecă pe Raku, refuzând să ducă cu ea până şi un palanchin. Plănuise ca înainte de plecare să ascundă copiile documentelor sub podeaua din camera de ceai, dar indiciile despre lipsa de loialitate încă o îngrijorau, şi, în cele din urmă, nu putu să suporte să le lase acolo unde ar fi putut să le găsească oricine. Se hotărî să ia ambele seturi cu ea, gândindu-se deja că originalele le putea ascunde undeva în casa ei de la Shirakawa. După multe rugăminţi, lui Hiroshi îi fu îngăduit s-o însoţească şi ea îl luă deoparte şi îl făcu să-i promită că nu o să scape cuferele din ochi în călătorie. Şi, în ultimul moment, luă

sabia pe care i-o dăruise Takeo.

Amano reuşi să-l convingă pe Hiroshi să nu ia cu el sabia tatălui său, însă băiatul îşi aduse arcul şi un pumnal, precum şi un mic cal dereş înfocat din grajdurile familiei sale, animal care făcu pe nebunul toată prima zi, spre hazul necontenit al bărbaţilor. De două ori se răsuci şi o rupse la fugă spre casă, până când băiatul îl struni şi îi ajunse din urmă, vânăt la faţă de furie, dar altfel neînfricat.

— E o creatură arătoasă, dar nedeprinsă la drum, spuse Amano.

Şi îl faci să fie încordat. Nu strânge aşa tare. Mai uşurel.

Îl luă pe Hiroshi să călărească alături de el; calul se potoli şi a doua zi nu mai făcu probleme. Kaede se simţea fericită că era pe drum. După cum sperase, călătoria o împiedica să clocească gânduri negre. Vremea era frumoasă, câmpiile în plin avânt al recoltării, oamenii voioşi la perspectiva de a-şi revedea casele şi familiile după multe luni. Hiroshi era un tovarăş bun, plin de informaţii despre ţinutul prin care treceau.

— Aş vrea ca tata să mă fi învăţat la fel de multe câte te-a învăţat tatăl tău, spuse ea, impresionată de cunoştinţele lui. Când aveam vârsta ta, eram ostatică în castelul Noguchi.

— Mă punea tot timpul să învăţ. Nu mă lăsa să irosesc o clipă.

— Viaţa e foarte scurtă şi fragilă, spuse Kaede. Poate ştia că nu o să te vadă adult.

Hiroshi dădu din cap şi călări în tăcere o vreme.

Trebuie să-i fie dor de tatăl lui, dar nu vrea s-o arate, se gândi ea şi se pomeni invidiind felul în care acesta fusese educat. *Aşa îmi voi creşte şi eu copiii; fetele, precum şi băieţii vor fi învăţaţi să ştie de toate şi vor şti să fie puternici.*

În dimineaţa celei de a treia zi, trecură râul Shirakawa şi intrară pe domeniul familiei. Râul era puţin adânc şi uşor de trecut cu piciorul, apele lui albe şi repezi învârtejându-se printre stânci. La graniţă nu era barieră; ieşiră din jurisdicţia marilor clanuri şi intraseră în regiunea proprietarilor de pământ mai mici, unde vecinii fie erau implicaţi în neînţelegeri mărunte, fie făcuseră alianţe amicale între ei. În mod oficial, aceste familii de războinici erau loiale faţă de Kumamoto sau Maruyama, însă nu se mutau în cetăţi, preferând să trăiască mai departe pe pământurile lor şi să le cultive, plătind o taxă foarte mică.

— N-am mai trecut niciodată râul Shirakawa, spuse Hiroshi în timp ce caii împroşcau în mers apa. Niciodată n-am ajuns atât de departe de Maruyama.

— Aşa că acum e rândul meu să-ţi dau informaţii, spuse ea făcându-i plăcere să arate reperele importante ale ţinutului ei. Am să te duc mai târziu la locul de unde izvorăşte râul, la marile grote, numai că va trebui să aştepţi afară.

— De ce? întrebă el.

— E un loc sacru pentru femei. Bărbaţii nu au voie să pună piciorul acolo.

Acum era nerăbdătoare să ajungă acasă şi nu mai zăboviră pe drum, însă ea cerceta cu atenţie totul: aspectul pământului, evoluţia strânsului recoltei, starea boilor şi a copiilor. Faţă de acum un an când se întorsese cu Shizuka, lucrurile se îmbunătăţiseră, însă mai existau multe semne de sărăcie şi lăsare în paragină.

I-am abandonat, se gândi ea cu vinovăţie. *Ar fi trebuit să vin acasă de multă vreme.* Se gândi la fuga ei vijelioasă la Terayama din primăvară: parcă fusese altă persoană, una vrăjită.

Amano trimisese înainte doi oameni, iar Shoji Kiyoshi, mai-marele slujitor al domeniului, o aştepta la poarta casei. O întâmpină cu uimire şi, se gândi ea, cu răceală. Femeile casei erau aliniate în grădină, dar nici urmă de surorile ei sau de Ayame.

Raku necheză, întorcând capul spre grajduri şi lunca în care alergase iarna. Amano înainta să o ajute să descalece. Hiroshi se lăsă să alunece de pe dereş şi acesta încercă să dea cu piciorul în calul de lângă el.

— Unde sunt surorile mele? întrebă Kaede cu voce puternică, curmând saluturile murmurate ale femeilor.

Nu răspunse nimeni. Un sfrâncioc cârâia insistent în arborele de camfor de lângă poartă, sporind nervozitatea femeii.

— Doamnă Shirakawa..., începu Shoji. Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Unde sunt?

— Ni s-a spus că... aţi trimis instrucţiuni ca ele să se ducă la seniorul Fujiwara.

— N-am făcut aşa ceva! De cât timp sunt acolo?

— De două luni, cel puţin. Se uită la călăreţi şi la servitoare. Ar trebui să vorbim între patru ochi.

— Da, îndată, aprobă ea.

Una dintre femei înainta în fugă cu un vas cu apă.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Shirakawa.

Kaede se spălă pe picioare şi păşi pe verandă. Neliniştea începea să se furişeze în ea. Casa era ciudat de tăcută. Voia să audă glasurile surorilor ei, Hana şi Ai; îşi dădu seama ce dor îi fusese de ele.

Era cu puţin trecut de amiază. Dădu instrucţiuni ca oamenii să mănânce şi caii să fie adăpaţi, şi cu toţii să fie pregătiţi în caz că avea nevoie de ei. Îl dusese pe Hiroshi în camera ei şi îi spusese să stea acolo cu documentele cât timp vorbea ca cu Shoji. Nu îi era deloc foame, însă aranja ca femeile să aducă mâncare pentru băiat. Apoi se duse în fosta cameră a tatălui ei şi trimise după Shoji.

Camera arăta de parcă cineva tocmai ieşise din ea. Pe masa de scris era o pensulă. Probabil că Hana îşi continuase studiile chiar şi după plecarea lui Kaede. Luă pensula şi se uită apatică la ea, când Shoji

bătu la uşă.

Intră şi îngenunche dinaintea ei, scuzându-se:

— N-am ştiut că nu a fost dorinţa dumneavoastră. Părea o poveste foarte verosimilă. Însuşi seniorul Fujiwara a venit aici şi a vorbit cu Ai.

I se păru că simte în glasul lui o umbră de nesinceritate.

— De ce le-a invitat? Ce treabă avea cu ele? Glasul îi tremura.

— Şi dumneavoastră v-aţi dus de multe ori acolo, răspunse Shoji.

— De atunci totul s-a schimbat! exclamă ea. Eu şi seniorul Otori Takeo ne-am căsătorit la Terayama. Ne-am stabilit la Maruyama. Trebuie să fi auzit de asta.

— Mi-a venit greu să cred, răspunse el. Deoarece toată lumea credea că sunteţi logodită cu seniorul Fujiwara şi o să vă căsătoriţi cu el.

— N-a existat nici o logodnă! spuse ea furioasă. Cum îndrăzneşti să pui la îndoială căsătoria mea?!

Văzu muşchii maxilarului lui încordându-se şi îşi dădu seama că era la fel de nervos ca ea. Bărbatul se aplecă în faţă.

— Ce trebuie să facem? şuieră el. Auzim despre o căsătorie făcută fără logodnă, fără permisiune cerută sau acordată, fără ca cineva din familia dumneavoastră să fie de faţă. Mă bucur că tatăl dumneavoastră e deja mort. L-aţi ucis prin ruşinea pe care aţi adus-o asupra lui, dar măcar e cruţat de această nouă ruşine...

Se întrerupse. Se uitară lung unul la celălalt, amândoi şocaţi de izbucnirea lui.

Va trebui să-i iau viaţa, se gândi cu groază Kaede. *Nu poate să-mi vorbească aşa şi să mai trăiască. Însă am nevoie de eh cine altcineva poate să aibă grijă de toate lucrurile aici pentru minei* Apoi o cuprinse teama că el ar putea încerca să-i ia domeniul, folosindu-şi supărarea pentru â-şi masca ambiţia şi lăcomia. Se întrebă dacă el preluase controlul asupra oamenilor pe care ea şi Kondo îi adunaseră iarna - dacă acum i se supuneau lui. Îşi dori ca Kondo să fi fost acolo, apoi îşi dădu seama că nu putea să aibă încredere în omul Tribului nici cât în principalul însoţitor al tatălui ei. Nimeni nu putea să o ajute. Luptându-se să-şi ascundă neliniştea, continuă să se uite lung la Shoji până acesta lăsă privirea în jos.

El îşi recapătă controlul.

— Iertaţi-mă. Vă ştiu de când v-aţi născut. Datoria mea e să vorbesc cu dumneavoastră, chiar dacă mă doare.

— De data asta te voi ierta, spuse ea. Dar tu l-ai făcut de ocară pe tatăl meu prin lipsa de respect faţă de moştenitoarea lui. Dacă îmi mai vorbeşti vreodată aşa, îţi voi porunci să-ţi spinteci burta.

— Sunteţi doar o femeie, spuse el, căutând s-o împace, dar înfuriind-o şi mai tare. Nu aveţi pe nimeni ca să vă îndrume.

— Îl am pe soţul meu, spuse ea scurt. Nici tu, nici seniorul Fujiwara

nu puteţi face nimic ca să schimbaţi asta. Acum du-te la el şi spune-i că surorile mele trebuie să vină imediat acasă. Se vor întoarce cu mine la Maruyama.

El plecă imediat. Şocată şi neliniştită, ea nu-şi găsea locul aşteptând întoarcerea lui. Îl luă pe Hiroshi şi îi arătă casa şi grădina, în timp ce verifica toate reparaţiile care pusese să fie făcute toamna. Ibişii cu creastă, cu penajul lor de vară, se hrăneau pe digurile câmpurilor de orez, iar sfrânciocul continuă să îi certe când îi încălcară teritoriul. Apoi ea îi spuse să aducă cuferele cu documente şi, cărând câte unul fiecare, o luară în susul râului Shirakawa, sau Râul Alb, spre locul în care acesta izvora din munţi. Nu voia să Ic ascundă unde le-ar fi putut găsi Shoji; nu voia să le încredinţeze unei fiinţe umane. Se hotărâse să le dea zeiţei.

Locul sfânt o linişti, ca întotdeauna, însă atmosfera lui sacră, nemuritoare, mai degrabă o copleşi decât o îmbărbăta. Pe sub arcul uriaş al intrării în grotă râul curgea încet şi constant în heleşteie adânci cu apă verde, dezminţindu-şi numele, şi formele torsionate ale stâncilor calcifiate luceau ca sideful în semiîntuneric.

Cuplul bătrân care îngrijea altarul ieşi să o întâmpine. Lăsându-l pe Hiroshi în compania bărbatului, Kaede merse înainte cu soţia lui, fiecare ducând un cufăr.

În grotă erau aprinse lămpi şi lumânări, şi stânca umedă sclipea. Mugetul râului acoperea toate celelalte zgomote. Păşiră cu grijă din piatră în piatră, pe lângă ciuperca uriaşă, pe lângă cascada îngheţată, pe lângă scara cerului - toate forme făcute de apa calcaroasă - până ajunseră la stânca sub formă de zeiţă, din care cădeau picături ca nişte lacrimi lăptoase.

Kaede spuse:

— Trebuie să o rog pe zeiţă să protejeze aceste comori. Dacă nu vin eu însămi după ele, trebuie să rămână aici pe vecie cu ea.

Bătrâna dădu din cap şi se înclină. În spatele stâncii fusese scobită o peşteră, mult deasupra celui mai înalt nivel al râului. Se căţărară până la ea şi aşezară cuferele înăuntru. Kaede observă că peştera conţinea multe alte obiecte care îi fuseseră date zeiţei. Se întrebă care le era povestea şi ce se întâmplase cu femeile care le puseseră acolo. Se simţea un miros umed, de vechi. Unele obiecte erau în descompunere; altele putreziseră deja. Oare şi documentele Tribului aveau să putrezească aici, ascunse în munte?

Aerul era rece şi umed, făcând-o să tremure. Când puse cufărul jos, îşi simţi dintr-odată braţele goale şi uşoare. În acel moment, înţolesc cil zeiţa îi cunoştea nevoia - braţele ei goale, pântecul ei gol aveau să fie umplute.

Îngenunche în faţa stâncii şi luă în căuşul mâinilor apă din micul lac ce se formase la baza ei. În timp ce bău, se rugă aproape fără cuvinte.

Apa era bună ca laptele.
Îngenunchind în spatele ei, femeia începu să îngâne o rugăciune atât de veche, încât Kaede nu recunoscu cuvintele, dar înţelesul ei trecu pe lângă ea şi se contopi cu năzuinţa ei. Forma din piatră nu avea ochi, nici trăsături, totuşi simţi privirea binevoitoare a zeiţei aţintită asupra ei. Îşi aduse aminte de viziunea pe care o avusese la Terayama şi de vorbele care îi fuseseră spuse: *Ai răbdare; el va veni după tine.*
Auzi din nou clar cuvintele şi preţ de o clipă o nedumeriră. Apoi înţelese ce voiau să spună: *el o să se întoarcă. Sigur că se va întoarce. Voi avea răbdare,* jură ea din nou. *De îndată ce surorile mele sunt aici, vom pleca imediat la Maruyama. Şi când se va întoarce Takeo, voi zămisli un copil. Am avut dreptate să vin aici.*
Se simţea atât de puternică după vizita la grote, încât la sfârşitul după-amiezii se duse la templul familiei ca să aducă un respectuos omagiu la mormântul tatălui ei. Hiroshi veni cu ea, la fel ca şi una dintre femeile casei, Ayako, care pregăti ofrande de fructe şi orez şi un vas cu tămâie fumegândă.
Cenuşa lui era îngropată printre mormintele strămoşilor ei, seniorii Shirakawa. Sub cedrii uriaşi era semiîntuneric şi răcoare. Vântul foşnea printre crengi, purtând târâitul greierilor. De-a lungul anilor, cutremurele deplasaseră coloanele şi stâlpii, iar pământul se ridicase de parcă morţii încercau să scape.
Mormântul tatălui ei era încă intact. Kaede luă de la Ayako ofrandele şi le aşeză în faţa pietrei. Bătu din palme şi înclină capul. Îi era groază să audă sau să vadă spiritul lui; totuşi, voia să-l împace. Nu se putea gândi cu calm la moartea lui. El voise să moară, însă nu reuşise să găsească curajul de a se omorî? Shizuka şi Kondo îl uciseseră: asta însemna crimă? Era conştientă şi de rolul pe care îl jucase ea, de ruşinea pe care o adusese asupra lui; oare spiritul lui avea să ceară acum o plată?
Luă de la Ayako vasul cu tămâia care ardea mocnit şi lăsă fumul să plutească peste mormânt şi peste faţa şi mâinile ei ca să o purifice. Puse jos vasul şi bătu iar din palme de trei ori. Vântul se domoli, greierii amuţiră şi, în acea clipă, simţi pământul cutremurându-se uşor sub ea. Peisajul vibra. Copacii se clătinară.
— Cutremur! exclamă Hiroshi în spatele ei, în timp ce Ayako scoase un strigăt de spaimă.
Cutremurul dură puţin, nu urmară replici, dar în drum spre casă Ayako fu agitată şi nervoasă.
— Spiritul tatălui dumneavoastră v-a vorbit, îi murmură ea lui Kaede. Ce a spus?
— Aprobă tot ce am făcut, răspunse ea cu o încredere pe care era departe de a o simţi.

În realitate, cutremurul o şocase. Se temea de stafia supărată, înrăită a tatălui ei şi simţea că ataca tot ce trăise ea în grotele sacre, la picioarele zeiţei.

— Slavă cerului! spuse Ayako, însă buzele i se strânseră şi toată seara continuă să-i arunce priviri neliniştite lui Kaede.

— Apropo, unde e Sunoda, nepotul lui Akita? o întrebă Kaede în timp ce mâncau.

Tânărul acesta venise cu unchiul său iarna trecută şi ea îl obligase să rămână în casa ei ca ostatic, în grija lui Shoji. Se gândi că s-ar putea să aibă nevoie de el acum.

— I s-a îngăduit să se întoarcă la Inuyama, spuse Ayako.

— Cum?

Shoji eliberase ostaticul ei? Nu-i venea să creadă până unde mersese trădarea lui.

— S-a spus că tatăl lui e bolnav, explică Ayako.

Aşadar, ostaticul ei plecase, slăbindu-i şi mai mult puterea.

Căzuse deja amurgul când auzi afară glasul lui Shoji. Hiroshi plecase cu Amano acasă la acesta să-i cunoască familia şi să doarmă acolo, şi Kaede aştepta în camera tatălui ei, cercetând amănunţit registrele domeniului. Văzu multe semne de proastă administrare şi când fu evident că Shoji se întorsese singur, mânia ei împotriva principalului însoţitor al tatălui ei deveni şi mai puternică.

Când el veni la ea, Ayako îl urmă, aducând ceai, însă Kaede era prea nervoasă ca să bea.

— Unde sunt surorile mele? întrebă ea cu glas poruncitor.

El bău cu recunoştinţă ceaiul înainte de a răspunde. Arăta înfierbântat şi obosit.

— Seniorul Fujiwara se bucură de întoarcerea dumneavoastră, spuse el. Vă transmite salutările lui şi vă roagă să treceţi pe la el mâine. Va trimite palanchinul său şi o escortă.

— N-am nici o intenţie să trec pe la el, replică ea, încercând să îşi păstreze calmul. Aştept ca surorile mele să-mi fie înapoiate mâine şi după aceea vom pleca la Maruyama cât mai repede.

— Mă tem că surorile dumneavoastră nu sunt acolo, spuse el. Ei îi sări inima din piept.

— Unde sunt?

— Seniorul Fujiwara spune că doamna Shirakawa nu trebuie să se alarmeze. Sunt în siguranţă şi el îi va spune unde sunt mâine, când îl va vizita.

— Îndrăzneşti să-mi aduci un astfel de mesaj?

Glasul îi suna chiar şi ei slab şi neconvingător.

Shoji lăsă capul în jos.

— Nu-mi face deloc plăcere. Însă seniorul Fujiwara este cine este; nu pot să-l înfrunt sau să nu-i dau ascultare, şi cred că nici

dumneavoastră nu puteţi.

— Sunt ostatice, atunci? întrebă ea cu glas coborât.

El nu răspunse direct, ci doar zise:

— Am să dau ordine pentru călătoria dumneavoastră de mâine. Să vă însoţesc?

— Nu! strigă ea. Iar dacă trebuie să mă duc, mă voi duce călare. Nu am să aştept palanchinul lui. Spune-i lui Amano că voi merge cu surul meu şi că el trebuie să vină cu mine.

O clipă, crezu că el o să se opună, însă el se înclină adânc şi se supuse.

După plecarea lui, în mintea tinerei totul se învălmăşea. Dacă în Shoji nu putea să aibă încredere, în care dintre bărbaţii de pe domeniu putea să se încreadă? Încercau să o prindă în capcană? De bună seamă, nici chiar Fujiwara n-ar fi îndrăznit. Acum era căsătorită. La un moment dat, se gândi să se întoarcă imediat la Maruyama; în clipa următoare, îşi dădu seama că Ai şi Hana erau în stăpânirea altcuiva şi înţelese ce însemna să fie la mâna cuiva prinse ostatice.

Aşa trebuie să fi suferit mama şi doamna Naomi, se gândi ea. *Trebuie să mă duc la Fujiwara, să mă târguiesc cu el pentru surorile mele. El m-a ajutat înainte. Acum nu se va întoarce complet împotriva mea.*

Apoi începu să-şi facă griji în privinţa lui Hiroshi. Păruse cea mai sigură călătorie; totuşi, nu putu să nu aibă sentimentul că îl ex-pusese pericolului. Să-l ia şi pe el la seniorul Fujiwara sau să-l trimită acasă cât mai repede?

Se sculă devreme şi trimise după Amano. Se îmbrăcă în hainele simple de călătorie pe care le purtase când venise aici, *deşi* auzea parcă glasul Shizukăi: *nu puteţi apărea înaintea seniorului Fujiwara călare ca un războinic.* Intuiţia îi spunea să amâne călătoria câteva zile, să trimită mesaje şi daruri şi apoi să călătorească în palanchinul lui, cu escorta lui, îmbrăcată perfect pentru el, înfăţişându-se precum comorile fără cusur pe care el le preţuia. Aşa ar fi sfătuit-o Shizuka, chiar şi Manami. Însă nerăbdarea ei era prea mare. Ştia că n-ar fi putut să suporte aşteptarea. Avea să-l întâlnească încă o dată pe seniorul Fujiwara, avea să afle unde erau surorile ei şi ce voia el, şi apoi avea să se întoarcă imediat la Maruyama, la Takeo.

Când veni Amano, ea expedie femeile ca să poată vorbi în tihnă cu el, şi îi explică repede situaţia.

— Trebuie să mă duc la seniorul Fujiwara, dar ca să-ţi spun drept, intenţiile lui mă nelinişte sc. S-ar putea să trebuiască să plecăm repede şi să ne întoarcem în viteză la Maruyama. Fii gata pentru asta şi ai grijă ca oamenii şi caii să fie pregătiţi.

Ochii lui se îngustară.

— Sigur nu va avea loc nici o luptă?

— Nu ştiu. Mă tem că vor încerca să mă reţină.

— Împotriva dorinţei dumneavoastră? E cu neputinţă!

— E puţin probabil, ştiu, dar sunt neliniştită. De ce au fost luate surorile mele dacă nu să-mi forţeze mâna în vreun fel?

— Trebuie să plecăm imediat, spuse el, prea tânăr ca să nu fie intimidat de rangul nobilului. Lăsaţi-l pe soţul dumneavoastră să vorbească cu seniorul Fujiwara cu sabia.

— Mă tem pentru surorile mele. Trebuie măcar să aflu unde sunt. Shoji spune că nu îl putem sfida pe seniorul Fujiwara şi cred că are dreptate. Mă voi duce să vorbesc cu el. Dar nu voi intra în casă. N-am să-i las să mă ducă înăuntru.

Amano se înclină. Kaede continuă:

— Hiroshi ar trebui să fie trimis acasă? Aş vrea să nu-l fi adus; acum mai port şi povara siguranţei lui.

Siguranţa stă în numărul de oameni, spuse Amano. Ar trebui să rămână cu noi. Şi, oricum, dacă e să fie probleme, nu ne prea dă mâna să ne lipsim de oamenii care să-l escorteze înapoi. Voi muri înainte ca el sau dumneavoastră să păţiţi ceva. Ea zâmbi, recunoscătoare pentru loialitatea lui.

— Atunci să plecăm neîntârziat.

Vremea se schimbase iar. Seninul şi răcoarea din ultimele zile făcuseră loc iarăşi zăpuşelii. Ziua era umedă şi aerul încremenit, genul de zi care vestea taifunurile de sfârşit de vară. Caii asudau şi erau neliniştiţi, dereşul lui Hiroshi se arăta mai agitat ca niciodată.

Kaede vru să stea de vorbă cu Hiroshi, să-l avertizeze despre posibilele pericole care îi aşteptau, să-l facă să promită că nu se va implica într-o eventuală luptă; însă calul era prea agitat şi Amano îl luă pe băiat să meargă în faţă cu ea, ca nu cumva să devină nervos şi Raku. Kaede simţea transpiraţia curgându-i pe sub haine. Spera să nu sosească roşie la faţă şi udă leoarcă. Aproape că regreta deja pripeala deciziei ei. Dar, ca întotdeauna, mersul călare o făcea să se simtă mai puternică. Înainte nu călătorise decât cu palanchinul, neputând să privească peisajul de după draperiile de mătase şi paravanele de hârtie impregnată cu ulei care o împrejmuiau. Acum putea să absoarbă frumuseţea priveliştii, rodnicia pământului şi verdele abundent al pădurilor, măreţia munţilor îndepărtaţi, lanţ după lanţ, fiecare uşor mai neclar decât cel din faţă, pierzându-se în zare până se contopeau cu cerul.

Nu eră de mirare că seniorul Fujiwara nu voia să părăsească acest loc frumos. Imaginea lui, seducătoare şi contrariantă, îi apăru în faţa ochilor. Îşi aduse aminte că el păruse întotdeauna s-o placă şi să o admire. Nu-i venea să creadă că i-ar fi făcut rău. Dar simţurile ei erau în alertă. *Oare asta simţi când mergi călare la luptă?* se întrebă ea. *Că viaţa nu ţi-a părut niciodată mai frumoasă şi mai efemeră, că o înţelegi şi în acelaşi timp o iroseşti într-o singură răsuflare?*

Puse mâna pe sabia de la cingătoare şi atingerea mânerului o linişti.

Mai erau doar câteva mile până la porţile reşedinţei lui Fujiwara, când văzură înaintea lor praf pe drum, şi din norii de praf apărură purtătorii de palanchin şi călăreţii trimişi de nobil să o aducă.

Conducătorul lor recunoscu creasta argintie a râului de pe cămaşa purtată peste armură de Amano şi trase de frâu pentru a-l saluta. Privirea lui se abătu o clipă asupra lui Kaede, apoi muşchii gâtului i se încordară, după care ochii îi fugiră înapoi la ea plini de uimire.

— Doamna Shirakawa! exclamă el şi strigă la purtătorii palanchinului: Jos! Jos!

Ei lăsară palanchinul şi îngenunchează în praf. Călăreţii descălecară şi rămaseră cu capetele plecate. Păreau supuşi, însă ea văzu că erau de două ori mai mulţi decât oamenii ei.

— Sunt în drum să-i fac o vizită Excelenţei Sale, spuse ea.

Îl recunoscu pe şeful lor, însă nu îşi aducea aminte cum îl cheamă. Era bărbatul care în trecut venise întotdeauna să o escorteze la seniorul Fujiwara.

— Sunt Murită, spuse el. N-ar prefera doamna Shirakawa să fie transportată?

— Voi merge călare, spuse ea scurt. Acum suntem foarte aproape.

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire. *Nu e de acord,* se gândi ea şi se uită la Amano şi Hiroshi care erau acum alături de ea. Chipul lui Amano nu trăda nimic, dar Hiroshi se îmbujorase.

Le e jenă pentru mine? Mă Jac de ruşine şi îi fac şi pe ei? Kaede îşi îndreptă spatele şi îl îmboldi pe Raku să pornească înainte.

Murită trimise înainte doi oameni de-ai lui, sporindu-i senzaţia de nelinişte cu privire la primirea care îi aştepta, dar singurul lucru pe care îl putea face era să-şi continue drumul.

Caii îi simţiseră. Raku se dădu puţin într-o parte, ciulindu-şi urechile şi privind în jur, iar calul lui Hiroshi îşi azvârli capul în aer şi încercă să lovească cu copitele. Băiatul strânse cu atâta putere de frâie, încât încheieturile degetelor i se albiră, dar recapătă controlul asupra animalului.

Când ajunseră la reşedinţă, porţile erau deschise şi gărzile înarmate stăteau în picioare în curte. Amano descăleca şi veni să o ajute pe Kaede să coboare de pe Raku.

— Nu mă voi da jos până nu vine seniorul Fujiwara, spuse ea cu îndrăzneală. Nu am de gând să rămân.

Murită şovăi, nedorind să ducă un astfel de mesaj.

— Spune-i că sunt aici, insistă ea.

— Doamnă Shirakawa.

El înclină capul şi descăleca, însă în clipa aceea tânărul tovarăş al seniorului Fujiwara, Mamoru, actorul, ieşi din casă şi îngenunche în faţa calului ei.

— Bine aţi venit, doamnă, spuse el. Vă rog să intraţi în casă.

Ea se temu că, dacă intra, nu avea să mai iasă niciodată.

— Mamoru, spuse ea tăios, nu voi intra în casă. Am venit să aflu unde sunt surorile mele.

Atunci el se ridică, şi veni în dreapta calului ei, interpunându-se între ea şi Amano. Deşi rareori se uita direct la ea, acum părea că încearcă să-i întâlnească privirea.

— Doamnă Shirakawa..., începu el, şi ea simţi ceva în glasul lui.

— Încalecă, îi ordonă ea lui Amano şi acesta se supuse pe loc.

— Vă rog, spuse încet Mamoru, e mai bine să vă supuneţi. Vă implor. Pentru binele dumneavoastră, pentru binele oamenilor dumneavoastră, al băiatului...

— Dacă seniorul Fujiwara nu va veni să vorbească cu mine şi nu îmi va spune ce vreau să ştiu, nu mai am ce căuta aici.

Nu văzu cine dădu ordinul. Observă doar o privire aruncată între Mamoru şi Murită.

— Porneşte! îi strigă ea lui Amano şi încercă să-l întoarcă pe Raku, însă Murită ţinea căpăstrul.

Se apleca în faţă trăgând sabia şi îmboldindu-l pe Raku să se ridice pe picioarele din spate. Calul îşi eliberă capul din strânsoarea omului şi se ridică, lovind cu picioarele din fată. Ha îl lovi cu sabia pe Murită şi văzu lama crestându-i mâna. Acesta scoase un strigăt de furie, trăgându-şi sabia. Femeia crezu că o va ucide, însă el apucă iar căpăstrul, trăgând în jos capul calului. Ea simţi ceva zbătându-se în spatele ei: era calul lui Hiroshi, care intrase în panică. Mamoru o trăgea de haine, strigând la ea, implorând-o să se predea. Dincolo de acesta, ea îl zări pe Amano. Avea sabia scoasă din teacă, dar, până să apuce să o folosească, o săgeată îl lovi în piept. Văzu privirea uimită din ochii lui, apoi sângele începu să-i curgă la fiecare respiraţie şi căzu în faţă.

— Nu! ţipă ea.

În acelaşi moment, Murită, de furie şi frustrare, înfipse sabia în pieptul lui Raku. Calul necheză strident de durere şi frică şi sângele lui de un roşu aprins începu să gâlgâie. Murită o apucă pe Kaede şi încercă să o tragă de pe cal. Ea dădu să-l mai lovească o dată cu sabia, însă calul era în cădere, doborând-o şi pe ea, şi lovitura ei nu avu forţă. Murită o prinse de mijloc şi îi smulse fără efort sabia din mână. Fără să spună ceva, o duse spre casă, mai mult târând-o.

— Ajutor! Ajutor! strigă ea, întorcându-şi capul, încercând să se uite în urmă la oamenii ei, însă în urma atacului rapid, feroce, toţi erau morţi sau pe moarte. Hiroshi! ţipă ea, şi auzi tropăitul copitelor.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca Murită să o ducă în casă fu dereşul care fugea mâncând pământul, ducându-l pe băiat departe, împotriva voinţei lui. Asta însemnă pentru ea singura mângâiere.

Murită o percheziţiona căutând alte arme, şi găsi cuţitul; mâna lui sângera abundent şi din cauza furiei se purta grosolan. Mamoru alergă înaintea lor să deschidă uşile, în timp ce Murită o ducea în camerele pentru oaspeţi. Când îi dădu drumul, ea căzu la pământ, hohotind de mânie şi durere.

— Raku! Raku! plângea ea, jelindu-l cu durere ca pe copilul ei.

Apoi plânse pentru Amano şi pentru ceilalţi pe care îi dusese la moarte.

Mamoru îngenunche lângă ea, bolborosind:

— Îmi pare rău, doamnă Shirakawa. Trebuie să vă supuneţi. Nimeni nu o să vă facă rău. Credeţi-mă, toţi cei de aici vă iubim şi vă stimăm. Vă rog să vă liniştiţi.

Când singurul ei răspuns fu doar să plângă cu şi mai multă disperare, el le spuse servitoarelor:

— Trimite-ţi după dr. Ishida.

După câteva minute, ea observă prezenţa doctorului. Acesta îngenunche alături. Femeia înălţă capul, dându-şi părul la o parte şi uitându-se la el cu ochi îndureraţi.

— Doamnă Shirakawa..., începu el, dar ea îl întrerupse.

— Numele meu e Otori. Sunt căsătorită. Ce înseamnă această insultă gravă? Nu-i vei lăsa să mă reţină aici. Le vei spune să mă lase să plec imediat.

— Aş vrea să pot, spuse el cu glas scăzut. Dar toţi ne ducem traiul aici după voinţa Excelenţei Sale, nu a noastră.

— Ce vrea de la mine? De ce a făcut asta? Mi-a răpit surorile, mi-a omorât oamenii!

Lacrimile îi curgeau din nou pe obraz.

— Nu trebuia să-mi omoare calul, spuse ea, secătuită de plâns.

Ishida le spuse servitoarelor să aducă apă fierbinte şi nişte ierburi de acasă de la el. Apoi o examina cu blândeţe, uitându-se în ochii ei şi luându-i pulsul.

— Iertaţi-mă, spuse el, dar trebuie să vă întreb dacă purtaţi în pântece un copil?

— De ce trebuie să ştii tu asta? N-are nici o legătură cu tine!

— Intenţia Excelenţei Sale este de a se căsători cu dumneavoastră. A cerut deja permisiunea împăratului precum şi a seniorului Arai.

— N-am fost niciodată logodiţi, hohoti Kaede. Sunt căsătorită cu Otori Takeo.

Ishida spuse cu blândeţe:

— Nu pot să discut cu dumneavoastră despre aceste lucruri. Veţi vorbi personal cu Excelenţa Sa. Dar, ca doctor al dumneavoastră, trebuie să ştiu dacă sunteţi gravidă.

— Şi dacă sunt?

— Atunci vom scăpa de copil.

Când Kaede scoase un strigăt de durere, el spuse:

— Seniorul Fujiwara v-a făcut deja mari concesii. Putea să vă omoare pentru infidelitate. Vă iartă şi se va căsători cu dumneavoastră, dar nu va da numele lui copilului altui bărbat.

Singurul ei răspuns fu să izbucnească iar în hohote de plâns. Servitoarea se întoarse cu ierburile şi ceainicul, şi Ishida prepară infuzia.

— Beţi-o, îi spuse el lui Kaede. O să vă liniştească.

— Şi dacă refuz? zise ea, aşezându-se brusc şi smulgându-i bolul din mână.

Îl ţinu la distanţă de parcă avea de gând să-l verse pe rogojină.

— Şi dacă refuz toată mâncarea şi băutura? Se va însura cu un cadavru?

— Atunci vă condamnaţi surorile la moarte... sau mai rău, spuse el. Regret totul, situaţia nu-mi face nici o plăcere, nici nu sunt mândru că sunt implicat în ea. Tot ce pot să fac este să fiu cu desăvârşire sincer cu dumneavoastră. Dacă vă supuneţi voinţei Excelenţei Sale, vă veţi păstra onoarea şi le veţi cruţa lor viaţa.

Ea îl privi lung. Duse încet ceaşca la buze.

— Nu sunt gravidă, spuse ea şi bău infuzia.

Ishida stătu cu ea până simţurile femeii începură să amorţească şi, când ea se linişti, le spuse servitoarelor să o ducă în casa pentru baie şi să o spele de sânge.

La vremea când era îmbăiată şi îmbrăcată, infuzia îi alinase durerea şi scurtul episod sângeros părea un vis urât. După-amiază chiar dormi puţin, auzind ca din altă ţară rugăciunile preoţilor de curăţare a casei de pângărirea morţii şi de redare a păcii şi armoniei. Când se trezi şi se pomeni în camera cunoscută, uită pentru o clipă lunile trecute şi se gândi: *Mă aflu acasă la Fujiwara. De când sunt aici? Trebuie să o chem pe Shizuka să o întreb.*

Apoi îşi aduse aminte, dar fără vreo emoţie deosebită, de ceea ce îi fusese smuls cu atâta violenţă.

Soarele asfinţise, răcoarea punând capăt unei zile lungi şi grele. Auzea paşii uşori ai servitoarelor şi glasurile lor şoptite. O servitoare intră în cameră cu o tavă cu mâncare. Kaede ciuguli absentă din ea, însă mirosul mâncării o îngreţoşă şi ceru să fie luată.

Servitoarea se întoarse cu nişte ceai. Fu urmată în încăpere de altă femeie, între două vârste, cu ochi mici şi pătrunzători, în mod clar nu o servitoare, judecând după hainele elegante şi rafinamentul ei. Se înclină până la pământ în faţa lui Kaede şi spuse:

— Sunt Ono Rieko, o verişoară a regretatei soţii a seniorului Fujiwara. Am petrecut mulţi ani în casa Excelenţei Sale. Excelenţa Sa m-a chemat ca să mă ocup de pregătirile pentru ceremonia de nuntă.

Vă rog să mă acceptaţi cu bunătate.

Se înclină din nou până la podea.

Kaede simţi o antipatie instinctivă pentru femeia din faţa ei. Nu avea o înfăţişare neplăcută - nu şi-l închipuia pe Fujiwara suportând în preajma lui o persoană neatrăgătoare - dar simţea la ea şi îngâmfare şi josnicie.

— Am de ales? întrebă ea cu asprime.

Rieko râse uşor în timp ce se aşeză.

— Sunt sigură că doamna Shirakawa îşi va schimba părerea despre mine. Sunt doar o persoană foarte obişnuită, însă v-aş putea sfătui cu privire la anumite lucruri.

Începu să toarne ceaiul, spunând:

— Doctorul Ishida vrea să beţi acum această ceaşcă. Şi întrucât este prima noapte cu lună, seniorul Fujiwara va veni în scurt timp să vă spună bun venit, şi să privească luna nouă cu dumneavoastră. Beţi-vă ceaiul şi eu voi avea grijă să fiţi îmbrăcată şi pieptănată cum se cuvine.

Kaede luă o gură de ceai şi apoi încă una, încercând să nu-l bea repede, deşi îi era cumplit de sete. Era calmă şi nu simţea mai nimic; totuşi, parcă avea un bubuit surd în tâmple. Îi era groază să-l întâlnească, îi era groază de puterea pe care o avea asupra ei. Era puterea pe care o aveau pretutindeni bărbaţii asupra femeilor, în toate aspectele vieţii lor. Trebuie să fi fost nebună să creadă că putea să lupte cu acea putere. Îşi aduse aminte foarte clar de vorbele doamnei Naomi: *Trebuie să par o femeie lipsită de apărare, altfel aceşti războinici mă vor zdrobi.*

Acum o zdrobeau pe ea. Shizuka o avertizase că măritişul ei o să-i înfurie pe mai-marii din clasa ei, că nu vor fi niciodată de acord cu el. Însă, dacă ar fi ascultat şi ar fi făcut ce i se spunea, n-ar mai fi avut parte de lunile petrecute cu Takeo. Gândul la el era acum atât de dureros, chiar şi cu ceaiul calmant, încât îl puse bine în ungherele secrete ale inimii ei, ascuns ca şi documentele Tribului în Grotele Sacre.

Îşi dădu seama că Rieko o cerceta cu atenţie. Îşi întoarse faţa şi mai luă o gură de ceai.

— Gata, gata, doamnă Shirakawa, spuse ea cu vioiciune. Nu trebuie să fiţi deprimată. Sunteţi pe cale să încheiaţi o căsătorie strălucită.

Veni puţin mai aproape, târându-se în genunchi.

— Sunteţi la fel de frumoasă pe cât se spune, lăsând la o parte faptul că sunteţi prea înaltă, dar pielea dumneavoastră are tendinţa să se ofilească şi privirea asta tristă nu vă prinde. Frumuseţea este cea mai mare avere a dumneavoastră: trebuie să facem tot ce putem să o păstrăm.

Luă ceaşca şi o puse pe tavă. Apoi desfăcu părul lui Kaede din legăturile care îl ţineau strâns la spate şi începu să îl pieptene.

— Câţi ani aveţi?

— Şaisprezece, răspunse Kaede.

— Credeam că sunteţi mai mare, că aveţi douăzeci, cel puţin. Probabil că sunteţi genul care îmbătrâneşte repede. Va trebui să avem grijă de asta.

Pieptenele o zgârie, umplându-i ochii de lacrimi de durere. Rieko spuse:

— Părul dumneavoastră trebuie să fie foarte greu de aranjat; e moale.

— De obicei îl leg la spate, spuse Kaede.

— Moda în capitală este să fie purtat adunat în vârful capului, spuse Rieko, trăgând de păr intenţionat, provocându-i din nou durere. Părul des şi aspru este mai bun.

În timp ce simpatia şi înţelegerea ar fi putut alina durerea lui Kaede, răutatea lui Rieko o oţeli, făcând-o să ia hotărârea să nu cedeze niciodată, să nu îşi arate niciodată sentimentele. *Am dormit în gheaţă,* se gândi ea. *Zeiţa mi-a vorbit. Voi descoperi aici o putere de vreun fel şi o voi folosi, până când Takeo va veni să mă salveze.* Era sigură că el o să vină, sau o să moară în încercarea de a veni, iar când avea să îi vadă trupul neînsufleţit avea să fie eliberată de promisiunea făcută şi avea să i se alăture în umbrele lumii de dincolo.

În depărtare câinii începură să latre brusc, aţâţaţi, şi după o clipă casa se zgâlţâi, ceva mai tare şi mai mult timp decât în ziua precedentă.

Kaede simţi ca întotdeauna: un şoc, uimire că pământul putea să tremure ca iaurtul proaspăt de soia, şi un fel de exaltare că nimic nu era stabil sau sigur. Nimic nu dura o veşnicie, nici chiar Fujiwara şi casa lui plină de comori.

Rieko aruncă pieptenele şi se ridică în picioare. Servitoarele veniră în fugă la uşă.

— Să ieşim repede, strigă Rieko, cu nelinişte în glas.

— De ce? întrebă Kaede. Cutremurul nu va fi mare.

Rieko părăsise deja încăperea. Kaede o auzea poruncind servitoarelor să stingă toate lămpile, aproape zbierând la ele de panică. Kaede rămase pe loc, ascultând paşii care alergau, glasurile ridicate, câinii care lătrau. După câteva clipe, ridică pieptenele şi termină aranjatul părului. Întrucât o durea capul, îşi lăsă părul desfăcut.

Chimonoul cu care o îmbrăcaseră mai devreme părea foarte potrivit pentru privitul lunii: era gri-perlat, brodat cu trifoi roşu şi păsări cântătoare de un galben pal. Voia să privească luna, să se scalde în lumina ei argintie şi să îşi reamintească faptul că venea şi pleca în ceruri, dispărând trei zile şi apoi întorcându-se.

Servitoarele lăsaseră uşile de la verandă deschise. Kaede ieşi şi

îngenunche pe podeaua de lemn, uitându-se către munţi, amintindu-şi cum stătuse acolo cu Fujiwara, înfăşuraţi în blănuri de urs în timp ce ningea.

Se produse încă un cutremur slab, însă ei nu îi era frică. Văzu munţii tremurând pe fundalul cerului violet-deschis. Formele întunecate ale copacilor din grădină se legănau, deşi nu bătea vântul, iar păsările, agitate, cântau ca în zori.

Cântecul lor se stinse apoi treptat şi câinii tăcură. Secera subţire şi aurie a lunii noi atârna lângă luceafărul de seară deasupra piscurilor. Kaede închise ochii.

Simţi parfumul lui Fujiwara înainte de a-l auzi. Apoi auzi paşii, foşnetul mătăsii. Deschise ochii.

Era la câţiva paşi acum, uitându-se la ea cu privirea vrăjită, plină de dorinţă pe care ea şi-o amintea foarte bine.

— Doamnă Shirakawa.

— Senior Fujiwara.

Ea îi susţinu privirea mai mult decât trebuia, înainte de a se prosterna încet până atinse podeaua cu fruntea.

Fujiwara păşi pe verandă, urmat de Mamoru, care ducea carpete şi pernuţe. Abia după ce nobilul se aşeză, îi dădu lui Kaede permisiunea să se ridice de la podea. Întinse mâna şi atinse chimonoul de mătase.

— E foarte potrivit. M-am gândit eu că o să fie. L-aţi uluit peste măsură pe sărmanul Murită când aţi apărut călare. Era să vă străpungă cu lancea din greşeală.

Ea crezu că o să leşine de furia care erupse brusc din liniştea indusă de ierburi. Faptul că el făcea aluzie cu atâta lejeritate, în glumă, la uciderea oamenilor ei, a lui Amano, pe care îl ştia de când era copil...

— Cum îndrăzneşti să-mi faci asta? spuse ea şi auzi icnetul de uimire al lui Mamoru. M-am căsătorit acum trei luni la Terayama cu Otori Takeo. Soţul meu te va pedepsi.

Se întrerupse, încercând să-şi recapete controlul.

— Credeam că o să ne bucurăm de lună înainte de a sta de vorbă, răspunse el, fără să aibă vreo reacţie la modul insultător în care îi vorbise. Unde sunt femeile dumneavoastră? De ce sunteţi singură aici?

— Au fugit când s-a clătinat pământul, răspunse ea scurt.

— Dumneavoastră nu v-a fost frică?

— N-are de ce să-mi fie frică. Mi-ai făcut deja cel mai mare rău pe care mi-l poate face cineva.

— Se pare că trebuie să stăm de vorbă acum, spuse el. Mamoru, adu vin şi pe urmă ai grijă să nu fim deranjaţi.

Până se întoarse Mamoru, Fujiwara se uită gânditor la lună fără să vorbească. Când tânărul se retrase din nou în umbră, îi făcu semn lui Kaede să toarne vin. Bău şi spuse:

— Căsătoria dumneavoastră cu persoana care îşi spune Otori

Takeo a fost anulată. A fost încheiată fără permisiune şi a fost declarată nulă.

— Cu a cui putere?

— A seniorului Arai, a mai-marelui servitorilor dumneavoastră, Shoji, şi a mea. Clanul Otori l-a renegat deja pe Takeo şi a declarat ilegală adoptarea lui. Părerea generală a fost că ar trebui să muriţi pentru nesupunerea faţă de Arai şi infidelitatea faţă de mine, mai ales când implicarea dumneavoastră în moartea lui Iida a devenit cunoscută de mult mai multă lume.

— Am avut o înţelegere că n-ai să împărtăşeşti nimănui secretele mele, spuse ea.

— Credeam că aveam o înţelegere să ne căsătorim.

Ea nu găsi nici un răspuns care să nu-l insulte şi mai mult şi, de fapt, cuvintele lui o înspăimântaseră. Îşi dădea seama foarte bine că el putea porunci să fie omorâtă dintr-un capriciu de moment. Nimeni n-ar fi îndrăznit să nu asculte o astfel de poruncă sau să îl judece după aceea.

El continuă:

— Sunteţi conştientă de marele respect pe care vi-l port. Am reuşit să fac un fel de tranzacţie cu Arai. A fost de acord să vă cruţe dacă mă însor cu dumneavoastră şi vă ţin în izolare. Îi voi susţine cauza în faţa împăratului la timpul cuvenit. În schimb, i le-am trimis pe surorile dumneavoastră.

— I le-ai dat lui Arai? Sunt în Inuyama?

— Cred că e un lucru foarte obişnuit să predai femei drept ostatice, răspunse el. Apropo, Arai a fost furios când aţi îndrăznit să-l ţineţi ostatic pe nepotul lui Akita. Putea să fie o mutare bună, însă aţi stricat totul în primăvară, când aţi acţionat atât de pripit. N-aţi reuşit decât să îi supăraţi şi mai mult pe Arai şi suita lui. Arai a fost înainte susţinătorul dumneavoastră. A fost o mare nesăbuinţă să vă purtaţi atât de urât cu el...

— Acum ştiu că Shoji m-a trădat, spuse ea cu amărăciune. Nepotului lui Akita n-ar fi trebuit să i se îngăduie să plece acasă.

— Nu trebuie să fiţi severă cu Shoji. Glasul lui Fujiwara deveni prietenos şi calm. A făcut ce a crezut că e bine pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră, la fel ca noi toţi. Aş vrea ca nunta noastră să aibă loc cât mai curând: cred că înainte de sfârşitul săptămânii.

Rieko vă va învăţa cum să vă îmbrăcaţi şi să vă purtaţi.

Kaede simţi disperarea coborând asupra ei precum plasa vânătorului asupra raţei sălbatice.

— Toţi bărbaţii care au avut legătură cu mine au murit, în afară de soţul meu legitim, seniorul Otori Takeo. Nu ţi-e frică?

— Se vorbeşte că mor doar bărbaţii care vă doresc; eu nu vă doresc mai mult decât v-am dorit vreodată. Nu mai vreau copii. Căsătoria

noastră e menită să vă salveze viaţa. Va fi doar cu numele. Bău iar şi puse cupa pe podea. Acum s-ar cuveni să vă exprimaţi recunoştinţa.

— Urmează să fiu doar una dintre proprietăţile dumitale?

— Doamnă Shirakawa, sunteţi unul dintre puţinii oameni cărora le-am arătat comorile mele - singura femeie. Ştiţi că îmi place să le ţin departe de ochii lumii, tăinuite, ascunse.

Inima ei se strânse de frică. Nu spuse nimic.

— Şi nu cred că Takeo va veni să vă salveze. Arai este hotărât să-l pedepsească. Acum pregăteşte o campanie împotriva lui. Domeniile Maruyama şi Shirakawa vor fi luate în numele dumneavoastră şi date mie în calitate de soţ.

O învălui cu privirea lui, de parcă ar fi vrut să-i soarbă fiecare strop al suferinţei.

— Dorinţa lui de a vă avea i-a adus pierzania. Takeo va fi mort înainte de iarnă.

Toată iarna precedentă, Kaede îl studiase pe Fujiwara şi-i cunoştea toate expresiile schimbătoare ale feţei. Lui îi plăcea să creadă că e impasibil, că întotdeauna îşi controla perfect sentimentele, dar ea devenise specialistă în a-l citi. Îi auzi nota de cruzime din glas şi sesiză gustul plăcerii pe limba lui. Îl mai auzise când el rostise numele lui Takeo. Îl crezuse aproape îndrăgostit de Takeo când îi spusese secretele ei, atunci când zăpada zăcea groasă pe pământ şi ţurţuri atârnau de streşini ca nişte picioare lungi de om. Văzuse licărul de dorinţă din ochii lui, uşoara destindere a gurii, felul în care limba lui se mişca atunci când îi rostea numele. Acum îşi dădu seama că nobilul dorea moartea lui Takeo. Asta avea să-i facă plăcere şi să-l elibereze de obsesia lui. Şi nu avea nici o îndoială că suferinţa ei avea să-i sporească plăcerea.

În acea clipă, luă două hotărâri: nu-şi va exterioriza durerea şi avea să trăiască. Avea să se supună voinţei lui pentru a nu-i oferi nici un pretext să o ucidă înainte ca Takeo să vină după ea, dar nici nu avea să-i dea nici lui, nici drăcoaicei pe care el i-o destinase satisfacţia de a vedea ce mult suferea.

Se uită cu ochi plini de dispreţ la Fujiwara, apoi privirea îi lunecă pe lângă el, către lună.

*

Căsătoria avu loc câteva zile mai târziu. Kaede bău infuziile preparate de Ishida, recunoscătoare pentru starea de amorţeală pe care i-o provocau. Era hotărâtă să nu aibă sentimente, să fie rece ca gheaţa, amintindu-şi cum fusese cu mult timp în urmă când privirea lui Takeo o cufundase în somnul adânc şi rece. Nu îi învinuia pe Ishida şi Mamoru pentru rolul pe care îl jucau în întemniţarea ei, căci ştia că erau obligaţi de acelaşi cod rigid ca şi ea, dar jură că Murită avea să plătească pentru omorârea oamenilor şi a calului ei, şi ajunse

să o urască pe Rieko. Se văzu supunându-se ritualurilor de parcă ar fi fost o păpuşă sau o marionetă pe o scenă. Familia ei era reprezentată prin Shoji şi doi dintre servitorii ei: pe unul îl ştia că era frate cu Hirogawa, bărbatul pe care îi poruncise lui Kondo să-l execute când refuzase să o slujească, în ziua morţi tatălui ei. *Trebuia să iau viaţa întregii lui familii,* se gândi ea cu amărăciune. *I-am cruţat doar ca să-mi fac din el un duşman.* Se mai aflau şi alţi bărbaţi acolo, de rang înalt, care trebuie să fi fost trimişi de Arai, îşi închipui ca. Nu o salutară în nici un fel şi nu i se spuse numele lor. Asta o făcu să-şi dea seama foarte clar de noua ei situaţie: nu mai era stăpâna unui domeniu, aliata şi egala soţului ei, ci a doua soţie a unui nobil, fără altă viaţă decât aceea pe care el socotea cu cale să i-o îngăduie.

Avu loc o ceremonie sofisticată, mult mai fastuoasă decât nunta ei de la Terayama. Rugăciunile şi cântările păreau să nu se mai termine. Era ameţită din cauza tămâii şi a clopotelor, iar când trebui să îndeplinească ritualul schimbării celor trei cupe cu vin cu proaspătul ei soţ se temu că o să leşine. Toată săptămâna mâncase foarte puţin, se simţea ca o fantomă.

Ziua era nefiresc de înăbuşitoare şi liniştită. Spre seară începu să plouă abundent.

De la altar o luară cu palanchinul şi Rieko şi celelalte femei o dezbrăcară şi o îmbăiară. O unseră bine cu creme şi îi parfumară părul. O îmbrăcară în chimonouri de noapte, mult mai somptuoase decât cele pe care le purta de obicei ziua. Apoi fu dusă în noile odăi aflate în adâncul reşedinţei, cele pe care nu le mai văzuse şi despre care nici măcar nu ştia că fuseseră de curând decorate. Grinzile şi ciubucele străluceau de la foiţele de aur, paravanele fuseseră pictate cu păsări şi flori, iar rogojinile din paie erau moi şi miroseau frumos. Din cauza ploii, odăile erau întunecate, însă zeci de lămpi ardeau în suporturi de metal sculptate ornamental.

— Toate astea sunt pentru dumneavoastră, zise Rieko cu o notă de invidie în glas.

Kaede nu răspunse. Îi veni să spună *Care e rostul, dacă nu se va culca niciodată cu mine?* - dar ce treabă avea Rieko cu asta? Apoi se gândi: poate că el intenţionează să o facă, doar o dată, aş cum făcuse cu prima lui soţie, ca să conceapă un copil. Începu să tremure de repulsie şi frică.

— Nn aveţi de ce să vă fie frică, rosti pe un ton batjocoritor Rieko. Nu e ca şi cum n-aţi şti la ce să vă aşteptaţi de la căsătorie. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aşa cum ar trebui să fiţi, virgină...

Lui Kaede nu-i veni să creadă că femeia îndrăznea să-i vorbească în felul ăsta în faţa servitoarelor.

— Spune-le servitoarelor să plece, zise ea, şi când rămaseră singure, spuse: Dacă mă mai insulţi, voi avea grijă să fii dată afară.

Rieko râse în felul ei sec.

— Nu cred că stăpâna mea îşi înţelege bine situaţia. Seniorul Fujiwara nu mă va da afară niciodată. În locul dumneavoastră, m-aş teme mai mult pentru propriul meu viitor. Dacă greşiţi în vreun fel, dacă vă purtaţi altfel decât e de aşteptat să se poarte soţia seniorului Fujiwara - s-ar putea să vă pomeniţi *dumneavoastră* dată afară. Credeţi că sunteţi viteaza şi că aţi avea curajul să vă luaţi viaţa. Daţi-mi voie să vă spun că e mai greu decât pare. Când se ajunge la momentul decisiv, cele mai multe femei se sperie. Suntem nişte fiinţe slabe care ne agăţăm de viaţă.

Luă o lampă şi o ridică pentru ca lumina să cadă pe faţa lui Kaede.

— Probabil toată viaţa vi s-a spus că sunteţi frumoasă, dar acum sunteţi mai puţin frumoasă decât cu o săptămână în urmă, şi într-un an veţi fi şi mai puţin frumoasă. Aţi ajuns la apogeu; de acum înainte frumuseţea dumneavoastră se va ofili.

Apropie puţin lampa. Kaede simţi pe obraz dogoarea flăcării.

— Aş putea să vă umplu de răni acum, şuieră Rieko. Aţi fi alungată din casă. Seniorul Fujiwara vă va păstra doar atâta vreme cât îi încântaţi ochiul. După aceea, singurul loc pentru femeile ca dumneavoastră este bordelul.

Kaede îi susţinu privirea fără să clintească. Flacăra pâlpâia între ele. Afară vântul se înteţea şi o rafală bruscă zgâlţâi clădirea. La mare depărtare, ca din altă ţară, un câine urla.

Rieko râse iar şi puse lampa pe podea.

— Aşa că nu doamna e în măsură să vorbească de înlăturarea mea. Dar cred că sunteţi foarte obosită. Vă voi ierta. Trebuie să fim prietene bune, aşa cum doreşte Excelenţa Sa. Va veni curând la dumneavoastră. Eu voi fi în camera de alături.

Kaede rămase nemişcată, ascultând vântul care se înteţea. Nu se putu abţine să nu se gândească la noaptea nunţii cu Takeo, la atingerea pielii lui, la buzele lui pe ceafa ei când îi dăduse la o parte greutatea părului, la plăcerea pe care o provocase întregului ei corp înainte de a o pătrunde şi de a deveni o singură fiinţă. Încercă să ţină la distanţă amintirile, dar dorinţa pusese stăpânire pe ea şi ameninţa să-i topească amorţeala de gheaţă.

Auzi paşi afară şi rămase rigidă. Jurase să nu-şi trădeze sentimentele, dar era sigură că trupul care o durea avea să o trădeze cumva.

Lăsându-şi servitorii afară, Fujiwara intră în cameră. Kaede se înclină imediat până la pământ dinaintea lui, nevrând ca el să-i vadă faţa, dar însuşi gestul de supunere o făcu să tremure şi mai mult.

În spatele nobilului intră Mamoru, ducând un mic cufăr sculptat făcut din lemn de santal. Îl aşeză pe podea, făcu o plecăciune adâncă şi se retrase târâş până la uşa camerei alăturate.

— Ridică-te, draga mea soţie, spuse seniorul Fujiwara, şi când ea se supuse, o văzu pe Rieko dându-i prin uşă lui Mamoru o ploscă cu vin.

Femeia se înclină şi se făcu nevăzută, însă Kaede era sigură că trăgea cu urechea.

Mamoru turnă vin şi Fujiwara bău, uitându-se la Kaede cu atenţie concentrată. Tânărul îi dădu şi ei o cupă şi ea o duse la buze. Vinul era dulce şi tare. Luă doar o înghiţitură foarte mică. Se părea că totul conspira să-i incendieze corpul.

— Nu cred că a arătat vreodată atât de fermecătoare, îi spuse seniorul Fujiwara lui Mamoru. Uită-te şi tu cum suferinţa a scos în evidenţii forma perfecta a chipului ei. Ocini au o expresie mai profundă, iar gura este modelată acum ca o gură de femeie. Va fi o provocare pentru mine.

Mamoru se înclină fără să răspundă.

După o scurtă tăcere, Fujiwara spuse „Lasă-ne singuri” şi, după ce tânărul plecă, luă cufărul şi se ridică în picioare.

— Vino, îi spuse el lui Kaede.

Ea îl urmă ca o somnambulă. Un servitor nevăzut deschise uşa din fundul camerei şi intrară în altă odaie. Aici paturile erau aşternute cu cuverturi de mătase şi suporturi de lemn pentru perne. În încăpere plutea un parfum greu. Uşa se închise şi rămaseră singuri.

— Te sperii degeaba, spuse Fujiwara. Sau poate te-am judecat greşit şi ceea ce vei simţi va fi dezamăgire.

Pentru prima dată, ea îi simţi lovitura dispreţului. El o citise în mod clar, îi percepuse dorinţa. O străbătu un val de căldură.

— Stai jos, spuse el.

Ea se lăsă pe podea, privind mereu în jos. Se aşeză şi el, punând cufărul între ei.

— Trebuie să petrecem puţin timp împreună. E doar o formalitate.

Kaede nu răspunse, neştiind ce să zică.

— Vorbeşte cu mine, porunci el. Spune-mi ceva interesant sau amuzant.

Asta părea absolut imposibil. În cele din urmă, ea zise:

— Pot să-i pun seniorului Fujiwara o întrebare?

— Poţi.

— Ce urmează să fac aici? Cum am să-mi petrec zilele?

— Făcând ceea ce fac femeile. Te va învăţa Rieko.

— Pot să-mi continui studiile?

— Eu cred că educarea unei fete a fost oarecum o greşeală. Nu pare să-ţi fi îndreptat caracterul. Poţi să citeşti puţin Confucius, îţi propun.

Vântul bătea în rafale mai puternice. Aici, în mijlocul casei, erau apăraţi de întreaga lui forţă, însă chiar şi aşa grinzile şi stâlpii se zgâlţâiau şi acoperişul scârţâia.

— Pot să-mi văd surorile?

— Peste aproximativ un an, când seniorul Arai îşi va fi încheiat campania împotriva clanului Otori, s-ar putea să mergem la Inuyama.

— Pot să le scriu? întrebă Kaede, tot mai furioasă că era nevoită să cerşească asemenea favoruri.

Din cauza curentului, flăcările lămpilor pâlpâiau şi afară vântul gemea cu glas aproape omenesc. Kaede se gândi brusc la servitoarele alături de care dormise în castelul Noguchi. În nopţile furtunoase, când nimeni nu putea să doarmă din pricina vântului, ele se speriau şi mai mult una pe cealaltă cu poveşti cu stafii. Acum i se păru că aude aceleaşi glasuri ca de stafie pe care şi le imaginase atunci vorbind în multele limbi ale vântului. Toate poveştile servitoarelor erau despre fete ca ele, care fuseseră ucise pe nedrept sau muriseră din dragoste, care fuseseră părăsite de iubiţii lor, trădate de soţi, omorâte de stăpâni. Stafiile lor furioase, geloase cereau dreptate din lumea umbrelor. O trecu un fior.

— Ţi-e frig?

— Nu, mă gândeam la stafii. Poate m-a atins una. Vântul devine mai puternic. E un taifun?

— Cred că da, răspunse el.

Takeo, unde eşti? se gândi ea. *Eşti undeva afară pe vremea asta? Te gândeşti la mine în clipa asta? Stafia ta e cea care zăboveşte în spatele meu făcându-mă să tremur?*

Fujiwara o urmărea.

— Una dintre multele calităţi pe care le admir la tine este că nu îţi este frică. Nici de cutremur, nici de taifun. Aceste lucruri le fac să intre în mare panică pe cele mai multe femei. Sigur, lucrul ăsta parc mai feminin, iar îndrăzneala ta te-a dus prea departe. Trebuie să fii apărată de ea.

Nici nu ştie cât mi-e ie frică să aud de moartea lor, se gândi ea. *A lui Takeo mai ales, dar şi a lui Ai şi a Hanei. Trebuie să nu o arăt niciodată.*

Fujiwara se aplecă uşor în faţă şi, cu o mână albă, cu degete lungi, îi indică să se uite la cufăr.

— Ţi-am adus un dar de nuntă, spuse el deschizând capacul şi scoţând un obiect înfăşurat în mătase. Nu cred că eşti obişnuită cu aceste curiozităţi. Unele sunt foarte vechi. Le colecţionez de mulţi ani.

Puse obiectul pe podea în faţa ei.

— Poţi să te uiţi la el după ce plec.

Kaede se uită cu circumspecţie la obiectul acoperit. Tonul lui o avertiza că se distra pe seama ei cu un fel de plăcere plină de cruzime. Habar n-avea ce putea fi: o statuie mică, poate, sau un flacon cu parfum.

Ridică ochii spre faţa lui şi-i văzu zâmbetul slab care îi juca pe buze. Nu avea arme şi mijloace de apărare împotriva lui în afară de frumuseţea şi curajul ei. Privi pe lângă el, senină şi nemişcată.

El se ridică şi îi ură noapte bună. Ea se înclină până la podea. Vântul zgâlţâia acoperişul şi ploaia bătea în el. Nu îi auzi paşii în timp ce se îndepărta: era ca şi cum ar fi dispărut în furtună.

Era singură, cu toate că ştia că Rieko şi servitoarele aşteptau în camerele de alături. Îşi lăsă privirea să cadă asupra mătăsii de un roşu-închis şi, după câteva clipe, o ridică şi dezveli obiectul dinăuntru.

Era un membru masculin în stare de erecţie, sculptat dintr-un lemn roşcat, mătăsos, de cireş poate, şi perfect în fiecare detaliu. Se simţea şi dezgustată şi fascinată de el, aşa cum fără doar şi poate Fujiwara ştiuse că o să fie. Nu avea să se atingă niciodată de trupul ei, nu avea să se culce niciodată cu ca, însă îi citise dorinţa trezită şi prin acest dar pervers o dispreţuia şi o chinuia totodată.

Apoi ochii i se umplură de lacrimi. Înfăşură la loc sculptura şi o puse înapoi în cufăr. După aceea se întinse pe salteaua din odaia ei matrimonială şi plânse în tăcere după bărbatul pe care îl iubea şi îl dorea.

CAPITOLUL ŞAPTE

— M-am temut că o să trebuiască să-i raportez soţiei tale că ai dispărut, mi-a spus Makoto când ne-am croit drum pe întuneric spre altar. Mi-a fost groază de asta mai mult decât de orice bătălie cu care m-am confruntat vreodată.

— Eu m-am temut că m-ai părăsit, am răspuns.

— Sper că mă cunoşti mai bine de atât! Era datoria mea să-i spun doamnei Otori, dar l-aş fi lăsat pe Jiro aici cu cai şi mâncare şi m-aş fi întors de îndată ce voi fi vorbit cu ea. Adăugă cu glas scăzut: Nu te-aş părăsi niciodată, Takeo, trebuie să ştii asta.

Mi-a fost ruşine de îndoielile mele şi nu i le-am împărtăşit. A strigat la oamenii care stăteau de pază şi ei au răspuns tot printr-un strigăt.

— Sunteţi treji toţi? am întrebat, căci de obicei împărţeau paza de noapte şi dormeau cu rândul.

— Nici unul dintre noi n-a putut să doarmă, a răspuns el. Noaptea e prea liniştită şi apăsătoare. Furtuna recentă, cea care te-a făcut să întârzii, a apărut din senin. Şi în ultimele zile am avut sentimentul că ne spionează cineva. Ieri, Jiro s-a dus în pădure după igname sălbatice şi a văzut pe cineva stând la pândă printre copaci. M-am gândit că poate bandiţii despre care a vorbit pescarul au fost înştiinţaţi de prezenţa noastră şi ne verificau forţa.

Făcuserăm mai mult zgomot decât o cireada de boi când înaintaserăm cu greu pe poteca năpădită de buruieni. Dacă cineva ne spiona, ştia fără doar şi poate de întoarcerea mea.

— Probabil se tem de rivalitatea noastră, am răspuns. De îndată ce ne întoarcem cu mai mulţi oameni, vom scăpa de ei, dar cum acum suntem doar şase nu putem să ne luptăm. Vom pleca de îndată ce se crapă de ziuă şi să sperăm că n-or să ne atace pe drum.

Imposibil de spus ce oră era sau cât mai dura până apăreau zorile. Clădirile vechiului altar erau pline de zgomote ciudate: lemnăria scârţâia, stuful foşnea. Bufniţele au ţipat toată noaptea în pădure şi o dată am auzit un mers uşor, tiptil: un câine sălbatic poate, sau chiar un lup. Am încercat să dorm, dar mintea îmi era plină de toţi cei care voiau să mă ucidă. Era foarte posibil să mi se fi dat de urmă aici, iar întârzierea sporea probabilitatea. Poate că pescarul - chiar şi Ryoma - lăsase să-i scape ceva despre călătoria mea la Oshima, şi ştiam prea bine că iscoadele Tribului erau pretutindeni. Lăsând la o parte edictul pe care îl dăduseră împotriva mea, mulţi dintre ei se simţeau obligaţi de duşmănii ancestrale să-şi răzbune rudele.

Cu toate că ziua poate credeam în adevărul profeţiei, în primele ore ale dimineţii, ca întotdeauna, nu mi s-a mai părut reconfortantă. Mă apropiam pas cu pas de atingerea scopului meu; nu suportam gândul de a muri înainte de a fi reuşit. Dar cu atâţia care se uniseră împotriva mea, eram la fel de nebun ca Yo-An să cred că puteam să-i înving?

Trebuie să fi aţipit, căci atunci când am deschis ochii cerul era de un gri-deschis şi păsările începeau să cânte. Jiro dormea lângă mine, respirând adânc şi egal ca un copil. L-am atins pe umăr să-l trezesc şi el a deschis ochii, zâmbind. Apoi, în timp ce se întorcea din lumea viselor, am văzut apărându-i pe faţă dezamăgirea şi durerea.

— Visai? l-am întrebat.

— Da. L-am văzut pe fratele meu. Eram tare bucuros că totuşi e în viaţă. Mi-a strigat să-l urmez şi apoi a dispărut în pădurea din spatele casei noastre.

Făcu un efort vizibil să-şi stăpânească emoţiile şi s-a ridicat imediat în picioare.

— Plecăm chiar acum, nu-i aşa? Mă duc să pregătesc caii.

M-am gândit la visul pe care îl avusesem despre mama şi m-am întrebat ce încercau morţii să ne spună. La lumina zorilor, altarul arăta mai fantomatic ca niciodată. Era un loc rece, ostil şi abia aşteptam să plec de acolo.

Caii îşi reveniseră după zile de odihnă şi am mers repede. Ziua era tot înăbuşitoare, cu nori cenuşii şi fără vânt. M-am uitat în urmă la plajă în timp ce urcam poteca de costişă, întrebându-mă ce făceau pescarul şi copilul lui, însă cocioabele nu trădau vreo urmă de viaţă. Toţi eram nervoşi. Urechile mele erau atente la orice sunet, încordându-se să audă dincolo de tropăitul cailor, scârţâitul şi zornăitul harnaşamentului, precum şi prin mugetul înfundat al mării.

În vârful coastei m-am oprit o clipă şi m-am uitat în zare spre Oshima. Era ascunsă în ceaţă, însă o cunună grea de nori arăta unde se afla.

Jiro se oprise lângă mine, ceilalţi călărind mai departe şi intrând în pădurea din faţă. Pentru o clipă se lăsă o linişte deplină şi, în acel moment, am auzit sunetul inconfundabil, ceva între scârţâit şi suspin, al unei corzi de arc ce era trasă.

Am strigat să-l avertizez pe Jiro şi am încercat să ajung la el ca să-l împing în jos, însă Shun a sărit lateral, cât pe ce să mă dezechilibreze, şi m-am pomenit agăţat de gâtul lui. Jiro a întors capul şi s-a uitat înspre pădure. Săgeata a trecut şuierând pe deasupra mea şi l-a lovit în ochi.

Jiro a scos un strigăt de uimire şi durere; şi-a dus mâinile la ochi, apoi a căzut în faţă pe gâtul calului. Calul a nechezat speriat, s-a cabrat puţin şi a rupt-o la fugă după tovarăşii săi din faţă, călăreţul lui legănându-se neajutorat dintr-o parte în alta.

Shun a întins gâtul şi a pornit în galop spre adăpostul copacilor. În faţă, Makoto şi gărzile se întorseseră. Unul dintre oameni a înaintat şi a reuşit să apuce de căpăstru calul speriat.

Makoto l-a ridicat pe Jiro din şa, însă când am ajuns la el băiatul murise. Săgeata îi pătrunsese drept în cap, spulberându-i spatele craniului. Am descălecat, am retezat săgeata şi am tras afară tija. Săgeata era masivă şi avea pene de vultur. Arcul care o trimisese trebuie să fi fost uriaş, genul pe care îl folosesc arcaşii singuratici.

Durerea pe care o simţeam era aproape insuportabilă. Săgeata îmi fusese destinată mie. Dacă n-aş fi auzit-o şi nu m-aş fi ferit, Jiro n-ar fi fost mort. M-a apucat o furie nebună. Aveam să-l ucid pe cel care îl omorâse sau să mor.

Makoto mi-a spus în şoaptă:

— Trebuie să fie o ambuscadă. Să ne adăpostim şi să vedem câţi sunt.

— Nu, asta îmi era destinată mie, am spus la fel de încet. Asta e opera Tribului. Rămâneţi aici; adăpostiţi-vă. Eu mă duc după el. E numai unul - doi, cel mult.

Nu-i voiam pe oameni cu mine. Numai eu puteam să mă mişc nevăzut şi neauzit, numai eu aveam talentele necesare să mă apropii de acest asasin.

— Să veniţi când vă chem; vreau să-l prind viu.

Makoto a spus:

— Dacă e numai unul, decât să ne adăpostim mai bine ne continuăm drumul. Dă-mi coiful tău; am să-l iau eu pe Shun. Poate reuşim să-l derutăm. Ne va urmări pe noi, iar tu îl poţi surprinde din spate.

Nu ştiam în ce măsură avea să ţină această viclenie sau cât de aproape era arcaşul. Va fi văzut că săgeata mă ratase. Va fi bănuit că am să mă duc după el. Dar dacă oamenii mei mergeau înainte, cel puţin nu aveau să mă stingherească. Până acum arcaşul putea fi oriunde în pădure, dar socoteam că eu pot să mă mişc mai repede şi mai în linişte decât el. Când caii au pornit la drum cu trista lor povară, m-am făcut invizibil şi am urcat în fugă panta, croindu-mi drum printre copaci. Nu credeam că arcaşul rămăsese în locul din care trăsese săgeata; îmi imaginam că o luase spre sud-vest ca să scape de noi acolo unde drumul cotea spre sud. Dar chiar dacă încă ne urmărea, nu ştia unde eram acum, decât dacă avea supremele talente ale Tribului.

Nu a trecut mult şi am auzit respiraţia unui om şi apăsarea uşoară a unui picior pe pământul moale. M-am oprit şi mi-am ţinut răsuflarea. A trecut la zece paşi pe lângă mine fără să mă vadă.

Era Kikuta Hajime, tânărul luptător din Matsue, cu care mă antrenasem. Ultima dată îl văzusem în sala de lupte, când plecasem

spre Hagi cu Akio. Atunci îmi închipuisem că el crezuse că nu o să mă mai vadă niciodată. Însă Akio nu reuşise să mă ucidă după cum plănuise, iar acum Hajime fusese trimis să-mi vină de hac. Avea arcul uriaş azvârlit pe umăr; ca majoritatea oamenilor masivi, se mişca legănat, călcând pe partea din exterior a picioarelor, însă iute şi în linişte. Numai urechile mele puteau să îl audă.

L-am urmat către drum, unde am auzit caii din faţa noastră, care alergau de parcă zburau. L-am auzit chiar şi pe un om din gardă strigându-i lui Makoto să meargă mai repede, adresându-i-se cu „Senior Otori", viclenia făcându-mă să zâmbesc cu amărăciune. Eu şi prada mea am urcat în viteză coasta şi am coborât-o iar, apoi am ieşit pe un afloriment stâncos de unde se vedea bine drumul de dedesubt.

Hajime şi-a fixat bine picioarele pe stâncă şi a luat arcul de pe umăr. A pus săgeata în coardă; l-am auzit inspirând adânc aer în piept în timp ce trăgea coarda: muşchii braţelor îi cran încordaţi, iar cei ai gâtului pulsau. În lupta corp la corp cu el n-aş fi avut nici o şansă. Probabil că i-aş fi putut veni de hac cu Yato dacă îl atacam pe la spate, însă ar fi trebuit să fiu sigur că îl ucid din prima lovitură, iar eu voiam să-l prind viu.

A rămas nemişcat, aşteptând să-i apară ţinta de sub copaci. Acum abia îi mai auzeam respiraţia. Ştiam tehnica pe care o folosea şi antrenamentul pe care îl făcuse îmi era destul de cunoscut ca să-mi dau seama cât era de concentrat. Era una cu arcul, cu săgeata. Reprezenta, probabil, o privelişte minunată, însă singurul lucru de care eram conştient era dorinţa de a-l vedea suferind şi apoi murind. Am încercat să-mi potolesc furia. Aveam doar câteva clipe să gândesc.

Aveam încă la mine armele Tribului, printre care un set de cuţite de aruncat. Nu eram specialist în aruncarea cuţitelor, însă îmi puteau fi acum de folos. Le ştersesem şi le unsesem cu ulei după ce mă murasem în portul piraţilor; alunecau ca mătasea din teaca lor. Când jos caii s-au apropiat, am ieşit în fugă din ascunzătoare, tot invizibil, aruncând cuţitele.

Primele două au trecut pe lângă el, spulberându-i concentrarea şi făcându-l să se întoarcă spre mine. Se uita peste capul meu cu aceeaşi expresie nedumerită pe care o avusese în sala de antrenament când mă făcusem invizibil. Mi-a venit să râd şi totodată am fost îndurerat mai presus de cuvinte. Al treilea cuţit l-a nimerit în obraz, multele lui vârfuri făcând sângele să ţâşnească imediat. S-a tras involuntar un pas în spate şi am văzut că era chiar pe buza hăului. I-am aruncat următoarele două cuţite direct în faţă şi am redevenit vizibil chiar sub ochii lui. Yato mi-a sărit în mână. S-a aruncat în spate ca să evite lovitura şi s-a prăbuşit în gol, căzând greoi aproape sub picioarele cailor.

Era ameţit de cădere şi sângele îi curgea din obraz şi din ochi, dar

tot a fost nevoie să ne luptăm cinci inşi cu el ca să îl imobilizăm.

N-a scos un sunet, însă ochii îi ardeau de furie şi răutate. Trebuia să mă hotărăsc dacă să-l ucid pe loc sau să-l târăsc până la Maruyama, unde să născocesc o moarte lentă care să-mi aline durerea pierderii lui Jiro.

După ce Hajime a fost legat fedeleş, l-am tras pe Makoto deoparte şi i-am cerut sfatul. Nu puteam să-mi scot din minte că eu şi Hajime ne antrenaserăm împreună, că fuseserăm aproape prieteni. Un cod precum cel al Tribului transcendea orice simpatie personală sau loialitate. Nu ştiam eu asta din proprie experienţă, din trădarea lui Shigeru de către Kenji? Totuşi, faptul mă şoca pentru a nu ştiu câta oară.

Hajime a strigat la mine:

— Hei, câine!

Una dintre gărzi l-a lovit cu piciorul.

— Cum îndrăzneşti să i te adresezi în felul ăsta seniorului Otori?

— Vino încoace, senior Otori, a spus batjocoritor luptătorul. Am să-ţi spun ceva.

M-am dus la el.

— Fiul tău e la familia Kikuta, a spus el. Şi mama lui a murit.

— Yuki a murit?

— După ce s-a născut băiatul, au forţat-o să ia otravă. Akio îl va creşte singur. Familia Kikuta vrea să te omoare. I-ai trădat; nu te vor lăsa să trăieşti. Şi îl au pe fiul tău.

A scos un mârâit ca de animal şi, scoţând toată limba, a strâns cu putere din dinţi retezând-o. Ochii îi erau înnebuniţi de durere şi furie; totuşi, n-a mai scos nici un sunet. Şi-a scuipat limba şi un jet gros de sânge. Gâtul i s-a umplut de sânge, sufocându-l. Trupul puternic i se arcuia şi se zbătea, luptându-se cu moartea pe care i-o impusese voinţa lui, în timp ce se îneca cu propriul sânge.

M-am întors într-o parte, îngreţoşat şi întristat din cale afară. Furia mi se domolise. În locul ei simţeam o greutate de plumb, de parcă cerul îmi căzuse în suflet. Le-am poruncit oamenilor să-l târască în pădure, să-i reteze capul şi să-i lase trupul să fie mâncat de lupi şi vulpi.

Corpul lui Jiro l-am luat cu noi. Ne-am oprit într-un orăşel de pe coastă, Ohama, unde am ţinut slujba de înmormântare la altarul de acolo şi am plătit să-i fie ridicat sub cedri un felinar din piatră. Am donat altarului arcul şi săgeţile, şi cred că încă mai atârnă acolo, sub grinzi, alături de picturile dedicate cailor, căci locul era închinat zeiţei cailor.

Printre picturi sunt şi caii mei. A trebuit să rămânem în oraş aproape două săptămâni, în primul rând ca să îndeplinim ceremoniile funerare şi să ne curăţăm de pângărirea morţii, şi apoi pentru

Sărbătoarea Morţilor. Am împrumutat de la preot tuş şi pensule şi l-am pictat pe Shun pe o placă de lemn. Cred că am pus în pictură nu doar respectul şi recunoştinţa mea pentru calul care îmi salvase viaţa, ci şi jalea mea după Jiro, după Yuki, şi durerea că se părea că îmi este sortit să fiu martor la moartea altora. Şi poate dorul de Kaede, a cărei lipsă o simţeam cu durere fizică şi sufletească, mi-a aprins dorinţa de ea.

Am pictat obsesiv: Shun, Raku, Kyu, Aoi. Nu mai pictasem de mult, şi pensula şi sunetul produs de întinderea tuşului pe lemn au avut un efect liniştitor asupra mea. În timp ce stăteam singur în templul cufundat în linişte, mi-am permis să-mi închipui că asta era întreaga mea viaţă. Mă retrăsesem din lume şi îmi petreceam zilele pictând tablouri votive pentru pelerini. Mi-am amintit cuvintele stareţului de la Terayama la prima mea vizită acolo făcută cu mult timp în urmă cu Shigeru: *Întoarce-te când toate astea se vor sfârşi. Se va găsi aici un loc pentru tine.*

Se vor sfârşi vreodată? am întrebat, cum întrebasem atunci.

Adesea mă pomeneam cu ochii în lacrimi. Eram îndurerat de Jiro şi Yuki, de vieţile lor scurte, de devotamentul lor faţă de mine, pe care nu îl meritasem, de faptul ol îşi găsiseră moartea din pricina mea. Doream să-i răzbun, însă brutalitatea sinuciderii lui Hajime mă dezgustase. Oare ce ciclu fără de sfârşit al morţii şi răzbunării stârnisem? Mi-am amintit de tot ce trăiserăm împreună eu şi Yuki şi am regretat amarnic... Ce? Că nu o iubisem? Poate că nu o iubisem cu pasiunea pe care o simţeam pentru Kaede, dar o dorisem, şi amintirea a făcut să fiu iar chinuit de dorinţă şi să plâng după trupul ei acum încremenit pe vecie.

M-am bucurat că ceremoniile Sărbătorii Morţii mi-au oferit prilejul să-mi iau rămas-bun de la spiritul ei. Am aprins lumânări pentru toţi morţii care plecaseră înaintea mea şi le-am cerut iertare şi îndrumare. Se împlinea un an de când stătusem cu Shigeru pe malul râului din Yamagata şi lăsaserăm în voia curentului bărcuţele noastre în flăcări; un an de când rostisem numele lui Kaede, de când îi văzusem faţa luminându-se şi ştiusem că mă iubea.

Dorinţa mă chinuia. Aş fi putut să mă culc cu Makoto şi astfel să mă ostoiesc şi totodată să-i alin şi lui durerea, însă cu toate că am fost deseori ispitit ceva m-a reţinut. Ziua, în timp ce pictam ore întregi, mă gândeam la anul trecut şi la tot ce făcusem în el, la greşelile mele şi la suferinţa pe care le-o pricinuisem celor din jurul meu. Lăsând la o parte decizia mea de a merge cu Tribul, am ajuns să-mi dau seama că toate greşelile mele izvorau din dorinţa necontrolată. Dacă nu m-aş fi culcat cu Makoto, obsesia lui nu l-ar fi condus să o dea în vileag pe Kaede tatălui ei. Dacă nu m-aş fi culcat cu ea, n-ar fi fost cât pe ce să moară când a pierdut copilul. Şi dacă nu m-aş fi culcat cu Yuki, ea ar

fi fost încă în viaţă, iar fiul care avea să mă ucidă nu s-ar fi născut. M-am pomenit gândindu-mă la Shigeru, care se opusese căsătoriei şi îi nedumerise pe cei apropiaţi prin abstinenţa lui, şi asta din cauză că îi jurase doamnei Maruyama că nu avea să se culce decât cu ea. Nu ştiam nici un alt bărbat care să fi făcut un astfel de jurământ, dar, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult voiam să-l întrec în tot ce făceam. Îngenunchind în tăcere în faţa lui Kannon, zeiţa cu cap de cal, i-am jurat că de acum înainte îi voi dărui numai lui Kaede, soţia mea, toată iubirea mea fizică şi emoţională.

Despărţirea noastră mă făcuse să-mi dau seama din nou câtă nevoie aveam de ea, că însemna punctul fix care dădea stabilitate vieţii mele şi o consolida. Iubirea mea era antidotul otrăvii pe care mi-o inoculaseră furia şi durerea; la fel ca toate antidoturile, o ţineam bine ascunsă şi bine păzită.

Makoto, la fel de îndurerat ca mine, petrecea şi el multe ore cufundat în meditaţie. Nu prea vorbeam în timpul zilei, dar după masa de seară discutam deseori până noaptea târziu. Bineînţeles că şi el auzise vorbele pe care mi le spusese Hajime şi încercase să mă întrebe despre Yuki, despre fiul meu, însă la început nu suportam să vorbesc despre nici unul. Totuşi, în prima noapte a sărbătorii, după ce ne-am întors de pe ţărm, am băut puţin vin împreună. Uşurat că reţinerea dintre noi părea să fi dispărut şi având totală încredere în el, cum nu mai aveam în nimeni, am simţit că trebuie să-i spun vorbele profeţiei.

A ascultat cu atenţie în timp ce am descris-o pe bătrâna oarbă, înfăţişarea ei evlavioasă, peştera, roata cu rugăciuni şi semnul Hiddenilor.

— Am auzit de ea, a spus el. Mulţi care aspiră la sfinţenie se duc să o caute, dar n-am mai cunoscut pe nimeni care să fi găsit drumul.

— Am fost dus de Yo-An, proscrisul.

A rămas tăcut. Era o noapte caldă, liniştită, şi toate uşile erau deschise. Luna plină îşi revărsa lumina peste altar şi grota sacră. Marea mugea pe prundişul de pe plajă. O şopârlă traversă tavanul ţinându-se cu picioarele micuţe de grinzi. Ţânţarii bâzâiau ascuţit şi fluturii de noapte se învârteau în jurul lămpilor. Le-am stins ca să nu îşi ardă aripile: luna era destul de strălucitoare ca să lumineze camera.

În cele din urmă, Makoto a spus:

— Atunci trebuie să accept că e apărat de Cel Luminat, ca şi tine.

— Sfânta mi-a spus: *E totuna,* am zis. La vremea aceea n-am înţeles, dar mai târziu, la Terayama, mi-am amintit cuvintele rostite de Shigeru chiar înainte să moară, şi am înţeles adevărul celor spuse de ea.

— Nu poţi să-l exprimi în cuvinte?

— Nu, dar e adevărat, şi îmi duc viaţa potrivit lui. Nu există diferenţe între noi: castele noastre, în aceeaşi măsură ca şi credinţele

noastre, sunt iluzii care se interpun între noi şi adevăr. Aşa îi tratează Cerul pe toţi oamenii, şi aşa trebuie să fac şi eu.

— Te-am urmat datorită iubirii mele pentru tine şi pentru că eu cred în dreptatea cauzei noastre, a spus el, zâmbind. Nu mi-am dat seama că o să-mi fii şi sfătuitor spiritual.

— Nu ştiu nimic despre chestiunile spirituale, am spus, bănuind că râdea de mine. Am abandonat credinţele copilăriei mele şi nu le pot înlocui cu altele. Toate învăţăturile religioase mi se par alcătuite pe jumătate din adevăr profund şi pe jumătate din nebunie totală. Oamenii se agaţă de credinţele lor de parcă ar putea fi salvaţi de ele, însă dincolo de toate învăţăturile există un loc al adevărului unde e totuna, sau toate sunt una.

Makoto râse.

— Se pare că înţelegi mai multe decât înţeleg eu după ani de studiu şi cugetare. Ce ţi-a mai spus sfânta?

I-am repetat cuvintele profeţiei: *În tine sunt amestecate trei seminţii. Te-ai născut în neamul Hiddenilor, însă viaţa ta a fost iată în vileag şi nu-ţi mai aparţine. Pământul va da ceea ce doreşte Cerul.*

Pământurile tale se vor întinde de la mare la mare, dar pacea va veni cu preţul vărsării de sânge. Cinci bătălii îţi vor aduce pacea, patru de câştigat şi una de pierdut...

În acest punct m-am oprit, neştiind dacă să continui.

— Cinci bătălii? a spus Makoto. Câte am dus?

— Două, dacă punem la socoteală lupta cu Jin-emon şi cu bandiţii.

— Deci de asta ai întrebat dacă lupta aia poate fi numită bătălie! Tu crezi toate astea?

— De cele mai multe ori. N-ar trebui?

— Eu aş crede tot ce am auzit de la ea, dacă aş fi avut norocul să îngenunchez la picioarele ei, a spus încet Makoto. A mai fost ceva?

— *Mulţi trebuie să moară,* am citat, *dar tu eşti ferit de moarte, în afară de cea pricinuită de mâinile propriului tău fiu.*

— Îmi pare rău, a spus el cu milă. Asta-i o povară greu de purtat de orice bărbat, mai ales de tine, care ai o relaţie atât de strânsă cu copiii. Îmi închipui că tânjeşti să ai fiii tăi.

M-a impresionat că îmi cunoştea atât de bine caracterul.

— Când am crezut că am pierdut-o pentru totdeauna pe Kaede, când m-am dus prima dată la Trib, m-am culcat cu fata care m-a ajutat să-l scot pe Shigeru din Inuyama. O chema Yuki. Ea a fost cea care i-a dus capul la templu.

— O ţin minte, a spus încet Makoto. N-am să-i uit niciodată sosirea şi şocul pe care mi l-au pricinuit veştile ei.

— Era fiica lui Muto Kenji, am continuat, îndurerat iarăşi de pierderea suferită de Kenji. Nu-mi vine să cred că Tribul s-a folosit astfel de ea. Au vrut un copil şi odată ce s-a născut au ucis-o. Regret

amarnic şi nu trebuia s-o fi făcut, nu doar din cauza fiului meu, ci şi fiindcă asta i-a pricinuit ei moartea. Dacă o fi ca fiul meu să mă ucidă, o voi merita din plin.

— Toţi tinerii greşesc, spuse Makoto. Soarta noastră e să trebuiască să trăim consecinţele greşelilor noastre.

A întins mâna şi a strâns-o pe a mea.

— Mă bucur că mi-ai spus toate astea, a zis. Ele confirmă multe lucruri pe care le simţeam cu privire la tine, că ai fost ales de Cer şi eşti apărat într-o anumită măsură până îţi atingi scopurile.

— Aş vrea să fi fost apărat de durere, am zis.

— Atunci chiar ai ajunge la iluminare, a răspuns el sec.

*

Luna plină a adus o schimbare vremii. Căldura s-a ostoit şi aerul s-a limpezit. În răcoarea dimineţilor se simţea chiar o fărâmă de toamnă. După ce Sărbătoarea Morţilor a luat sfârşit, starea de spirit mi s-a îmbunătăţit puţin. Mi-au venit în minte alte cuvinte ale stareţului, reamintindu-mi că toţi cei care mă urmau şi mă susţineau o făceau de bunăvoie. Trebuia să-mi las durerea la o parte şi să mă ocup iar de cauza mea pentru ca moartea lor să nu fie în zadar. Mi-am amintit şi de cuvintele pe care mi le spusese Shigeru în micul sat numit Hinade, din partea îndepărtată a Celor Trei Ţări.

Numai copiii plâng. Bărbaţii şi femeile rabdă.

Ne-am făcut planuri să plecăm mai departe a doua zi, însă în după-amiaza aceea a fost un cutremur slab, destul ca să facă clopoţeii de vânt să sune şi *clinii* să urle. Seara a mai fost unul, mai puternic. O lampă s-a răsturnat într-o casă mai sus de cea în care eram găzduiţi şi am petrecut cea mai mare parte a nopţii ajutându-i pe localnici să stăpânească incendiul care a izbucnit. Drept urmare, am mai întârziat câteva zile.

Când am plecat, eram deja nebun de nerăbdare să fiu iar cu Kaede. M-am grăbit spre Maruyama, sculându-mă devreme şi zorind caii până noaptea târziu sub luna în descreştere. Eram tăcuţi; simţeam prea acut lipsa lui Jiro ca să mai facem haz şi să sporovăim cu inima uşoară ca atunci când plecaserăm de acasă, şi aveam o senzaţie vagă de nelinişte de care nu puteam să scap.

Intraserăm bine în Ora Câinelui când am ajuns în oraş. Cele mai multe case erau deja întunecate şi porţile castelului erau zăvorâte. Gărzile ne-au întâmpinat cu căldură, dar n-au putut să-mi risipească neliniştea. Mi-am spus că eram doar obosit şi irascibil după călătoria anevoioasă. Voiam o baie fierbinte, ceva bun să mănânc şi să mă culc cu soţia mea. Servitoarea ei, Manami, m-a întâmpinat la intrarea în reşedinţă, şi, de cum i-am văzut faţa, am ştiut că s-a întâmplat ceva.

I-am cerut să-i spună lui Kaede că mă întorsesem şi ea a căzut în genunchi.

— Domnule... senior Otori..., s-a bâlbâit ea, a plecat la Shirakawa să îşi aducă aici surorile.

— Ce?

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Kaede plecase de capul ei fără să-mi spună sau să mă întrebe?

— De când? Când e aşteptată să se întoarcă?

— A plecat la scurt timp după festivalul de Sărbătoare a Morţilor.

Manami părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu vreau să o alarmez pe Excelenţa Voastră, dar trebuia să vină până acum.

— De ce nu te-ai dus cu ea?

— Nu a vrut să mă ia. A vrut să meargă călare, repede, pentru a fi înapoi înainte de întoarcerea dumneavoastră.

— Aprinde lămpile şi trimite pe cineva să-l aducă pe seniorul Sugita, am spus, dar se părea că acesta auzise deja de întoarcerea mea şi era pe drum.

Am intrat în reşedinţă. Mi s-a părut că încă mai simt în aer parfumul lui Kaede. Camerele frumoase cu tapiseriile lor şi paravanele pictate erau la fel cum le proiectase ea; amintirea prezenţei ei plutea peste tot.

Manami le spusese slujnicelor să aducă lămpi, şi formele lor întunecate se mişcau în tăcere prin încăperi. Una s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit că baia era pregătită, dar i-am spus că o să vorbesc cu Sugita mai întâi.

Am intrat în camera preferată a lui Kaede şi privirea mi-a căzut pe masa de scris unde ea stătea atât de des în genunchi copiind documentele Tribului. Cutia de lemn în care le ţinea stătea întotdeauna lângă masă; nu era acolo. Mă întrebam dacă o ascunsese sau o luase cu ea, când slujnica a anunţat sosirea lui Sugita.

— Ţi-am încredinţat-o pe soţia mea, am spus. Depăşisem furia, eram doar împietrit până în străfundurile fiinţei mele. De ce ai lăsat-o să plece?

Păru surprins de întrebare.

— Iertaţi-mă, spuse el. Doamna Otori a insistat să plece. A luat cu ea o mulţime de oameni, conduşi de Amano Tenzo. S-a dus şi nepotul meu, Hiroshi. Era o călătorie de plăcere, să-şi vadă casa părintească şi să-şi aducă aici surorile.

— Atunci de ce nu s-a întors?

Părea o treabă destul de inofensivă: poate că exageram eu.

— Sunt sigur că mâine va fi aici, a spus Sugita. Doamna Naomi făcea multe călătorii de felul ăsta; domeniul e obişnuit ca stăpâna lui să călătorească astfel.

Slujnica a adus ceai şi mâncare şi, în timp ce mâncam, am vorbit pe scurt despre călătoria mea. Nu-i spusesem lui Sugita exact ce aveam în

minte în caz că nu rezolvam nimic, şi nici acum nu am intrat în detalii, ci i-am spus doar că elaboram o strategie pe termen lung.

Nu se primise nici o veste de la fraţii Miyoshi şi nici un raport despre ce punea la cale Arai sau clanul Otori. Mă simţeam de parcă rătăceam în semiîntuneric. Voiam să stau de vorbă cu Kaede şi uram această lipsă de informaţii. Măcar de-aş fi avut şi eu o reţea de spioni care să lucreze pentru mine... M-am pomenit întrebându-mă, ca şi altă dată, dacă era cu putinţă să găsesc copii talentaţi, orfani din Trib, dacă existau, şi să-i cresc pentru scopurile mele. M-am gândit la fiul meu cu un dor ciudat. Oare moştenea o combinaţie de talente de la Yuki şi de la mine?

Dacă da, aveau să fie folosite împotriva mea. Sugita a spus:

— Aud că tânărul Jiro a murit.

— Da, din păcate. A fost lovit de o săgeată pregătită pentru mine.

— Ce noroc că Excelenţa Voastră a scăpat! exclamă el. Ce s-a întâmplat cu asasinul?

— A murit. Nu va fi ultimul atentat. Este opera Tribului.

M-am întrebat cât ştia Sugita despre faptul că aveam şi sângele Tribului în vine, ce zvonuri circulaseră despre mine în absenţa mea.

— Apropo, soţia mea copia ceva pentru mine. Ce s-a întâmplat cu pergamentele şi cutia?

— Nu le scăpa o clipă din ochi, a răspuns el. Dacă nu sunt aici, trebuie să le fi luat cu ea.

N-am vrut să-mi arăt îngrijorarea, aşa că n-am mai spus nimic. Sugita a plecat şi am făcut o baie, strigându-i unei slujnice să vină să mă frece pe spate, dorindu-mi să apară pe neaşteptate Kaede, aşa cum apăruse în casă la Niwa, şi apoi aducându-mi aminte de Yuki. Când slujnica a plecat, am rămas în apa fierbinte gândindu-mă la ce aveam să-i spun lui Kaede, căci ştiam că trebuie să-i destăinuiesc profeţia despre fiul meu, totuşi nu aveam idee cum să rostesc cuvintele.

Manami aşternuse paturile şi aştepta să stingă lămpile. Am întrebat-o despre cutia cu documente şi mi-a dat acelaşi răspuns ca Sugita.

Somnul a venit târziu. Am auzit primul cântat al cocoşilor şi apoi, chiar când se crăpa de ziuă, am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit, soarele era sus pe cer şi auzeam de jur împrejur zgomotele casei.

Manami tocmai intrase cu micul dejun şi se agita pe lângă mine şi îmi spunea să mă odihnesc după o călătorie aşa de lungă şi obositoare, când am auzit afară glasul lui Makoto. I-am cerut lui Manami să-l aducă înăuntru, însă el mi-a strigat din grădină, neobosindu-se să-şi desfacă sandalele:

— Vino imediat! S-a întors băiatul, Hiroshi.

M-am ridicat atât de repede, încât am dat peste tavă şi am răsturnat totul. Manami a scos un strigăt şi a început să adune lucrurile. I-am

spus cu asprime să le lase şi să-mi aducă hainele.

După ce m-am îmbrăcat, m-am dus la Makoto.

— Unde e?

— Acasă la unchiul lui. Nu-i într-o formă prea bună. Makoto m-a prins de umăr.

— Îmi pare rău; vestea pe care o aduce e cumplită.

Primul meu gând a fost la cutremur. Am văzut iarăşi flăcările cu care ne luptaserăm să le stingem şi mi-am închipuit-o pe Kaede prinsă în ele, captivă în casa care ardea. M-am uitat la Makoto, am văzut durerea din ochii lui şi am încercat să formulez cuvintele de nerostit.

— Nu a murit, a adăugat el repede. Dar se pare că Amano şi toţi oamenii au fost măcelăriţi. Numai Hiroshi a scăpat.

Nu puteam să-mi imaginez ce se întâmplase. Nimeni de pe domeniile Maruyama sau Shirakawa n-ar fi îndrăznit să-i facă rău lui Kaede. Oare o răpise Tribul ca să lovească în mine?

— A fost mâna seniorului Fujiwara, a spus Makoto. Ea e în casa lui.

Am traversat în fugă curtea principală, am ieşit pe porţile castelului, am coborât panta şi am trecut podul intrând în oraş. Casa lui Sugita era chiar peste drum. Un grup de oameni se adunase în faţa ei, uitându-se lung şi în tăcere la ea. Am trecut printre ei şi am intrat în grădină. Doi rândaşi se străduiau să convingă un cal extenuat să se ridice în picioare. Era un dereş frumos, cu coastele întunecate de sudoare. Ochii i se rostogoleau în cap şi din gură îi ieşea spumă. Nu credeam că o să se mai ridice vreodată.

— Băiatul a călărit zi şi noapte ca să ajungă aici, a spus Makoto, dar abia dacă l-am auzit.

Şi mai mult decât de obicei, eram conştient în mod acut de fiecare detaliu din jurul meu: luciul podelelor de lemn din casă, parfumul florilor aşezate în firide, cântecul păsărelelor din arbuştii din grădină. În capul meu un glas monoton repeta: *Fujiwara!*

La apropierea noastră, Sugita a ieşit din casă, palid ca un mort. Nu a putut să-mi spună nimic. Arăta ca un om care se hotărâse deja să-şi pună capăt vieţii, o umbră a celui care fusese în seara dinainte.

— Senior Otori…, a rostit el, nedesluşit.

— Băiatul e rănit? Poate să vorbească?

— Mai bine aţi veni să vorbiţi dumneavoastră cu el.

Hiroshi zăcea într-o cameră din partea din spate a casei. Camera dădea spre o mică grădină verde; auzeam curgând prin ea un pârâu. Aici era mai răcoare decât în camerele principale şi lumina orbitoare a dimineţii era temperată de copacii umbroşi. Două femei stăteau în genunchi lângă băiat, una ştergându-i faţa şi braţele cu o cârpă umedă. Cealaltă ţinea un bol cu ceai din care încerca să-l convingă să bea.

Amândouă s-au oprit şi s-au înclinat până la pământ când am intrat.

Hiroshi a întors capul, m-a văzut şi a încercat să se ridice în capul oaselor.

— Senior Otori, a şoptit el şi, în ciuda voinţei lui, ochii i s-au umplut de lacrimi. Luptându-se să şi le stăpânească, a spus: îmi pare rău. Îmi pare rău. Iertaţi-mă.

Mi-a fost milă de el. Se străduia din răsputeri să fie războinic, se străduia din răsputeri să trăiască după codul strict al războinicului. Am îngenuncheat lângă el şi i-am pus cu blândeţe mâna pe păr. Era încă pieptănat ca un copil; mai avea mult până să devină major, totuşi încerca să se poarte ca un bărbat.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Ochii lui erau fixaţi pe faţa mea, dar nu i-am susţinut privirea. A vorbit cu un glas liniştit, constant, de parcă în lungul drum spre casă repetase, iar şi iar, ce avea de spus.

— Când am ajuns acasă la doamna Otori, însoţitorul, stăpânul Shoji - n-am încredere în el, ne-a trădat! - i-a spus doamnei că surorile ei erau în vizită la seniorul Fujiwara. Ea l-a trimis să le aducă înapoi, însă el s-a întors spunând că nu mai erau acolo, dar că seniorul avea să-i spună doamnei Shirakawa - el numai aşa o numea - unde sunt, dacă îi făcea o vizită. Ne-am dus a doua zi. Un bărbat pe nume Murită ne-a ieşit în întâmpinare. De cum doamna Otori a intrat pe poartă, a fost capturată. Amano, care era alături de ea, a fost ucis imediat. Mai mult n-am văzut.

Glasul i s-a frânt şi a inspirat adânc.

— Calul meu a rupt-o la fugă. N-am putut să-l stăpânesc. Ar fi trebuit să iau un cal mai liniştit, însă îmi plăcea ăsta fiindcă era tare frumos. Amano m-a dojenit pentru asta; a spus că e prea puternic pentru mine. N-am vrut să ascult. N-am putut să o apăr.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Una dintre femei s-a aplecat şi i le-a şters.

Makoto a spus cu blândeţe:

— Trebuie să-i fim recunoscători calului tău. Cu siguranţă ţi-a salvat viaţa, şi dacă n-ai fi scăpat, n-am fi ştiut ce s-a întâmplat.

Am încercat să găsesc ceva de spus ca să-l consolez pe Hiroshi, dar n-am găsit nimic.

— Senior Otori, a spus el, încercând să se ridice. Am să vă arăt drumul. Putem să mergem s-o aducem înapoi!

Efortul a fost prea mare pentru el. Am văzut că ochii începeau să-i devină sticloşi. L-am luat de umeri şi l-am silit să se întindă. Acum pe faţa lui transpiraţia era amestecată cu lacrimile şi băiatul tremura tot.

— Are nevoie de odihnă, însă devine agitat şi încearcă să se ridice, a spus Sugita.

— Uită-te la mine, Hiroshi.

M-am aplecat asupra lui şi privirile noastre s-au întâlnit. A adormit

imediat. Corpul i s-a destins şi respiraţia i-a devenit egală.

Femeile nu s-au putut abţine să nu scoată un icnet scurt şi am prins privirea pe care au schimbat-o fulgerător între ele. Păreau să se ferească de mine, întorcând capul şi având mare grijă să nu se atingă de hainele mele.

— O să doarmă mult timp, am spus. Are nevoie de asta. Să-mi spuneţi când se trezeşte.

M-am ridicat în picioare. S-au ridicat şi Makoto şi Sugita, uitându-se la mine şi aşteptând. Pe dinăuntru clocoteam de revoltă, dar calmul amorţitor al şocului coborâse asupra mea.

— Vino cu mine, i-am spus lui Sugita.

De fapt, voiam să vorbesc numai cu Makoto, dar nu puteam să risc să-l las pe Sugita singur. Mă temeam că avea să-şi despice burta şi nu îmi puteam permite să îl pierd. Clanul Maruyama îi era în primul rând loial lui Kaede, nu mie; nu ştiam cum aveau să reacţioneze la această veste. Aveam încredere în Sugita mai mult decât în ceilalţi şi consideram că, dacă el rămânea loial, la fel aveau să rămână şi ei.

Am trecut podul şi am urcat dealul spre castel. Mulţimea din faţa casei se mărise şi pe străzi apăreau oameni înarmaţi. Era o atmosferă de nelinişte - nu chiar panică sau frică, doar o ceată de oameni nesupuşi care se învârteau în cerc, lansând zvonuri, pregătindu-se pentru o acţiune neaşteptată. Trebuia să iau repede hotărâri, înainte ca situaţia să se agraveze şi să scape de sub control.

Imediat ce am intrat pe porţile castelului, i-am spus lui Makoto:

— Pregăteşte oamenii. Vom lua jumătate din războinicii noştri şi vom pleca de îndată împotriva lui Fujiwara. Sugita, tu trebuie să rămâi aici să ţii în frâu oraşul. Îţi vom lăsa două mii de oameni. Aprovizionează castelul pentru un eventual asediu. Vom pleca mâine de cum se luminează.

Makoto era tras la faţă şi glasul îi era neliniştit.

— Nu te pripi. Nu avem idee unde se află Arai. S-ar putea să cazi pur şi simplu într-o capcană. Atacându-l pe seniorul Fujiwara, un bărbat cu rangul şi statutul lui, nu-ţi vei face decât rău. Poate e mai bine să nu reacţionezi ime...

L-am întrerupt:

— Mi-e cu neputinţă să aştept. Nu voi face nimic decât s-o aduc înapoi. Apucă-te imediat de treabă.

Am petrecut ziua pregătindu-ne cu febrilitate. Ştiam că am dreptate să acţionez imediat. Prima reacţie a oamenilor din Maruyama a fost de furie şi de revoltă. Voiam să profit de asta. Dacă amânam, aş fi fost considerat nehotărât, părând că accept părerea altora despre legitimitatea mea. Eram foarte conştient de riscurile pe care mi le asumam şi ştiam că mă pripeam din nou, însă nu-mi venea în minte nici un alt mod de a acţiona.

La sfârşitul după-amiezii, i-am spus lui Sugita să cheme sfetnicii. Într-o oră s-au adunat toţi. I-am înştiinţat despre intenţiile mele, i-am avertizat cu privire la consecinţe şi le-am spus că aşteptam loialitatea lor totală faţă de mine şi soţia mea. Nici unul dintre ei nu a făcut vreo obiecţie - cred că furia mea era prea puternică pentru asta - dar mă simţeam neliniştit în privinţa lor. Erau din aceeaşi generaţie cu Fujiwara şi Arai şi erau formaţi de acelaşi cod. În Sugita aveam încredere, dar cum Kaede era plecată, putea el să-mi garanteze că nu mă vor trăda cât lipseam?

Apoi l-am cerut pe Shun şi am ieşit la o plimbare cu el ca să-mi limpezesc mintea, să-i antrenez picioarele înainte de a-l lua într-o nouă călătorie grea, şi să mă uit la starea pământului.

Cam jumătate din recolta de orez era strânsă, fermierii lucrând zi şi noapte ca să taie orezul înainte ca vremea să se schimbe. Cei cu care am vorbit erau neliniştiţi, prevăzând un taifun iminent luându-se după nimbul din jurul ultimei luni pline, după gâştele migratoare şi după propria durere din oase. Am aranjat ca războinicii lui Sugita să dea o mână de ajutor la întărirea digurilor şi a malurilor împotriva inundaţiilor; aveau să se plângă, fără doar şi poate, dar speram că simţul crizei avea să le înăbuşe mândria.

În cele din urmă m-am pomenit, doar pe jumătate intenţionat, la marginea cătunului în care se aşezaseră proscrişii. Deasupra lui atârna mirosul obişnuit de piei tăbăcite şi de sânge proaspăt. Câţiva oameni, printre care şi Yo-An, jupuiau un cal mort. Am recunoscut roşul aprins amestecat cu alb şi negru; era calul lui Hiroshi, cel pe care îl văzusem trăgând să moară în acea dimineaţă. L-am strigat pe Yo-An şi am descălecat, dând frâiele unuia dintre rândaşii care veniseră cu mine. M-am dus la malul râului şi Yo-An a venit şi s-a aşezat pe vine lângă apă, spălându-şi mâinile şi braţele de sânge.

— Ai auzit vestea?

A dat din cap, s-a uitat la mine şi a spus:

— Ce veţi face?

— Ce *ar trebui* să fac?

Îmi doream o vorbă de la vreun zeu. Voiam să mai aud o profeţie, una care să o includă pe Kaede, una care să unească viitorul meu şi al ei.

— Mai sunt trei bătălii, a spus Yo-An. Una de pierdut şi două de câştigat. Pe urmă veţi domni în pace, de la mare până la mare.

— Cu soţia mea?

S-a uitat departe peste apă. Două egrete albe pescuiau lângă zăgaz. Un pescăruş îşi luă zborul dintr-o salcie, ca o străfulgerare de portocaliu cu albastru.

— Daca e să pierdeţi o bătălie, ar trebui să o pierdeţi acum, a spus Yo-An.

— Dacă o pierd pe soţia mea, nu mai contează nimic pentru mine, am zis. O să mă omor.

— Asta ne este interzis, a răspuns el repede. Dumnezeu are planul lui cu viaţa dumneavoastră. Tot ce trebuie să faceţi este să-l urmaţi.

Cum nu am răspuns, a continuat:

— Contează pentru noi, care am lăsat totul pentru dumneavoastră. Contează pentru cei de pe pământurile Otorilor, care suferă acum. Putem îndura războiul dacă din el vine pacea. Nu ne abandonaţi.

Stând lângă râul liniştit în lumina serii, m-am gândit că, dacă nu o aduceam înapoi pe Kaede, inima avea să mi se frângă de tot. Un bâtlan cenuşiu a venit în zbor uşor peste suprafaţa apei. Şi-a adunat aripile uriaşe şi a aterizat lin. A întors capul spre noi, ne-a privit, apoi, mulţumit că nu reprezentam nici un pericol pentru el, a început să meargă în linişte prin apa puţin adâncă.

Adevăratul meu ţel era să răzbun complet moartea lui Shigeru şi să îmi iau în primire moştenirea. Atunci profeţia avea să fie îndeplinită. Însă îmi era cu neputinţă să las pe cineva să mi-o răpească pe Kaede fără să mă opun. Nu puteam face nimic decât să mă duc după ea, chiar dacă asta însemna să sacrific tot pentru ce luptasem.

Mi-am luat rămas-bun de la Yo-An şi m-am întors la castel. Venise vestea că Hiroshi se trezise şi se simţea mai bine. Am cerut să fie adus repede la mine. În timp ce aşteptam, am scotocit reşedinţa în căutarea cutiei cu documente, dar nici urmă de ea. Lucrul ăsta a fost încă o sursă de îngrijorare. Mă temeam că poate fusese furată, ceea ce ar fi însemnat că Tribul pătrunsese o dată în castel şi putea să o facă iar.

Hiroshi a venit la mine chiar înainte de a se înnopta. Era palid şi avea cearcăne negre, dar altfel se recuperase repede. Fizic şi psihic era la fel de rezistent ca un adult. L-am întrebat despre toate detaliile călătoriei şi i-am cerut să-mi descrie terenul din jurul reşedinţei Shirakawa şi a lui Fujiwara. Mi-a povestit cum fusese ucis Raku şi vestea m-a întristat profund. Surul cu coamă neagră fusese primul meu cal, o legătură cu Shigeru în scurta mea viaţă ca fiu al lui în cetatea Hagi. Raku fusese darul meu pentru Kaede când nu avusesem altceva să-i ofer, şi el o adusese la Terayama.

Îi expediasem pe toţi ceilalţi ca să pot vorbi între patru ochi cu Hiroshi şi acum i-am spus să vină mai aproape.

— Promite-mi că n-ai să spui nimănui ce-o să vorbim acum.

— Jur, a spus el, adăugând repede: Senior Otori, deja vă datorez viaţa. Am să fac orice ca să vă ajut să o salvaţi pe doamna Otori.

— O vom salva, am spus. Plec mâine.

— Luaţi-mă cu dumneavoastră, se rugă el.

Eram ispitit să o fac, dar nu credeam că se simţea suficient de bine.

— Nu, tu rămâi aici.

A părut că vrea să protesteze, dar s-a gândit mai bine şi şi-a muşcat

buza.

— Ştii dacă soţia mea a luat cu ea documentele pe care le copia?

El a şoptit:

— Am luat atât originalele, cât şi copiile. Le-am ascuns la Shirakawa, în Grotele Sacre.

Am binecuvântat-o pe Kaede în inima mea pentru înţelepciunea şi precauţia ei.

— Mai ştie cineva asta? A clătinat din cap.

— Şi ai putea să le mai găseşti?

— Desigur.

— Nu trebuie s;1 spui nimănui undo sunt. Într-o bună zi, vom face împreună o călătorie să le recuperăm.

— Atunci putem să-l pedepsim pe Shoji, a spus el cu voioşie, şi după o clipă a adăugat: Senior Otori, pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— În ziua în care a murit tata, oamenii care au ucis gărzile s-au făcut nevăzuţi în vreun fel. Dumneavoastră puteţi să faceţi asta?

— De ce întrebi? Crezi că pot?

— Azi, femeile din cameră spuneau că sunteţi vrăjitor - iertaţi-mă. Dar puteţi să faceţi multe lucruri ciudate, cum a fost când m-aţi adormit.

S-a uitat la mine încruntându-se.

— Nu a fost un somn obişnuit; am văzut vise pline de viaţă şi am înţeles lucruri pe care nu le pricepusem înainte. Dacă puteţi să vă faceţi invizibil, mă învăţaţi şi pe mine?

— Unele lucruri nu pot fi învăţate, am spus. Sunt talente cu care te naşti. Ai deja multe aptitudini şi ai avut parte de cea mai bună creştere.

Ceva din ce am spus i-au făcut ochii să se umple brusc de lacrimi.

— Mi s-a spus că Jiro a murit.

— Da, a fost ucis de un asasin care mă ţintea pe mine.

— Şi l-aţi ucis pe asasin?

— Am pus să fie omorât, dar era deja pe moarte. Şi-a retezat limba cu dinţii.

Ochii lui Hiroshi străluceau. Îmi venea să-i explic câte ceva despre durerea mea la moartea lui Hajime şi a lui Jiro, despre repulsia mea faţă de ciclul fără de sfârşit al vărsării de sânge şi al răzbunării, dar nu credeam că acest fiu de războinic ar fi capabil să înţeleagă, chiar şi după somnul Kikuta, şi mai voiam să-i cer ceva.

— Mulţi oameni mă cred vrăjitor?

— Unii vorbesc despre asta, a recunoscui el. În general, femeile şi idioţii.

— Mă tem de trădare în castel. De asta vreau să te las aici. Dacă tu crezi că e vreun pericol ca Maruyama să treacă de partea lui Arai în

lipsa mea, trimite-mi vorbă.

Hiroshi m-a privit revoltat.

— Nimeni de aici nu i-ar fi necredincios seniorului Otori.

— Aş vrea să pot să fiu şi eu la fel de sigur.

— Voi veni să vă caut eu însumi, a promis el.

— Doar să ai grija să iei un cal liniştit, i-am spus.

L-am trimis înapoi acasă la unchiul lui şi am poruncit să fie adusă mâncarea. Makoto s-a întors cu un raport despre pregătiri; totul era gata pentru plecarea noastră în zori. Totuşi, după masă, a încercat din nou să mă convingă să renunţ.

— E nebunie curată, a spus el. După seara asta n-am să mai scot o vorbă şi am să merg cu tine, dar să ataci un nobil a cărui logodnică ai furat-o...

— Eram căsătoriţi legal, am spus. El este cel care a comis o mare nebunie.

— Nu te-am prevenit eu la Terayama despre cum o să fie privită de lume o astfel de căsătorie? Nechibzuinţa ta te-a condus la asta şi o să te ducă la pieire dacă o ţii tot aşa.

— Eşti sigur că nu erai şi atunci motivat de gelozie cum eşti acum? Mereu ţi-a fost ciudă pe iubirea mea pentru Kaede.

— Numai din cauză că ea vă va distruge pe amândoi, a răspuns el încet. Pasiunea te face orb la toate. Ai acţionat greşit. Ar fi bine să accepţi asta şi să încerci să faci pace cu Arai. Nu uita că probabil îi ţine pe fraţii Miyoshi ostatici. Atacarea seniorului Fujiwara nu va face decât să-l înfurie şi mai mult...

— Să nu-mi dai astfel de sfaturi! am spus furios. Să accept că mi-a fost luată soţia? Toată lumea m-ar dispreţui. Aş prefera să mor!

— Toţi vom muri, probabil, a răspuns el. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun aceste lucruri, Takeo, dar am datoria să o fac. Totuşi, ţi-am spus de multe ori că îţi susţin cauza şi te voi urma, indiferent ce alegi să faci.

Eram prea supărat ca să mai vorbesc cu el. I-am spus că vreau să rămân singur şi am strigat-o pe Manami. A intrat, cu ochii roşii de plâns, a dus tăvile cu mâncare şi a aşternut patul. Am făcut o baie, gândindu-mă că putea să fie ultima pentru ceva timp. Nu voiam să nu mai fiu mânios fiindcă, atunci când mi se domolea furia, altceva mai rău - neliniştea - îi lua locul. Voiam să păstrez starea de spirit neagră, irascibilă a laturii mele Kikuta care mă făcea să nu am teamă. Mi-a venit în minte una dintre învăţăturile lui Matsuda: *Dacă lupţi cu disperare, vei supravieţui. Dacă încerci să supravieţuieşti, vei muri,*

Venise vremea să lupt cu disperare, căci, dacă o pierdeam pe Kaede, pierdeam totul.

Manami era şi mai nefericită dimineaţă, vărsând o grămadă de lacrimi când îşi luă la revedere şi făcându-le şi pe celelalte slujnice să

plângă. Dar starea de spirit printre oamenii mei şi pe străzi era veselă, mulţi orăşeni venind grămadă să strige şi să ne facă cu mâna când am trecut pe lângă ei. Am luat numai războinici, în majoritate Otori şi alţii care erau cu mine de la Terayama, lăsându-i pe fermieri să termine de strâns recolta şi să-şi apere casele şi oraşul. Cei mai mulţi dintre soldaţii Maruyama au rămas să apere castelul, dar câţiva au venit cu noi pe post de călăuze şi cercetaşi.

Aveam în jur de cinci sute de războinici călare şi alţii pe jos. Restul erau pedestraşi înarmaţi cu lănci şi pari. Mai aveam un şir de cai de povară, precum şi hamali care cărau provizii. Eram mândru de cât de repede fusese adunată şi echipată armata mea.

Nu ajunseserăm departe şi eram pe cale să trecem râul Asagawa, unde îl bătuserăm crunt pe Iida Nariaki, când mi-am dat seama că Yo-An şi o mână de proscrişi ne urmau. După ce am trecut râul, am luat-o pe drumul de la sud de Shirakawa. Nu mai călătorisem pe acel drum, dar ştiam că avea să ne ia cel puţin două zile să ajungem acasă la Kaede, iar Makoto îmi spusese că reşedinţa lui Fujiwara era situată la mică distanţă mai la sud.

Când ne-am oprit pentru masa de prânz, m-am dus să vorbesc cu Yo-An, simţind în acest timp privirile pe care le aruncau oamenii în direcţia mea. Am ciulit urechile ca să prind eventualele comentarii, hotărât să pedepsesc pe oricine bombănea ceva, însă nu a îndrăznit nici unul.

Yo-An s-a prosternat la picioarele mele şi i-am spus să se ridice.

— De ce aţi venit?

A schiţat un zâmbet care era mai mult o grimasă, arătându-şi dinţii stricaţi.

— Să îngropăm morţii.

Era un răspuns care dădea fiori şi pe care nu voiam să-l aud.

— Se schimbă vremea, a continuat Yo-An, uitându-se la masa de nori înalţi care se răspândeau pe cer, de la vest, ca nişte cozi de cai. Vine un taifun.

— N-ai nici o veste bună pentru mine?

— Dumnezeu are întotdeauna veşti bune pentru dumneavoastră, a răspuns el. O să vă reamintesc de asta după aceea.

— După aceea?

— După bătălia pe care o pierdeţi.

— Poate nu am s-o pierd!

Chiar nici nu puteam să-mi imaginez asta, cu oamenii mei atât de odihniţi şi dornici de luptă şi cu furia care clocotea atât de puternic în mine.

Yo-An nu a mai spus nimic, dar buzele i s-au mişcat în tăcere şi am ştiut că se ruga.

Şi Makoto părea că se roagă când ne-am continuat drumul, sau era

în acea stare de meditaţie pe care o ating călugării. Arăta senin şi retras în sine, de parcă îşi încheiase deja legăturile cu lumea asta. Nu i-am adresat aproape nici un cuvânt, căci încă mai eram supărat pe el, însă am călărit alături, cum făcuserăm de atâtea ori înainte. Indiferent de îndoielile lui cu privire la această campanie, ştiam că nu o să mă părăsească şi, puţin câte puţin, liniştită de ritmul cailor, furia mea pe el s-a domolit.

Cerul s-a acoperit treptat de nori, cu o nuanţă mai închisă la orizont. Aerul era nefiresc de încremenit. În acea noapte, am ridicat tabăra în afara unui orăşel; la primele ore ale dimineţii, a început să plouă. La amiază ploua torenţial, încetinindu-ne înaintarea şi deprimându-ne. Totuşi, îmi tot spuneam că nu era vânt. Puţină ploaie nu ne omora.

Makoto era mai puţin optimist, temându-se că aveam să fim opriţi la râul Shirakawa care pe vremea asta tindea să iasă brusc din matcă.

Dar nici n-am ajuns la râul Shirakawa. Când ne-am apropiat de limitele domeniului Maruyama, am trimis cercetaşi înainte. S-au întors după-amiază târziu spunând că reperaseră o forţă de mărime medie, cu un efectiv de poate o mie cinci sute de oameni, care ridica tabăra pe şesul din faţă. Steagurile erau ale clanului Seishuu, însă văzuseră şi blazonul seniorului Fujiwara.

— A ieşit în întâmpinarea noastră, i-am spus lui Makoto. Ştia care o să fie reacţia mea.

— Aproape sigur nu e aici în persoană, a răspuns Makoto. Dar ar fi capabil să comande orice număr de aliaţi. După cum mă temeam, ţi-au întins o capcană. Reacţia ta n-a fost greu de ghicit.

— Îi vom ataca în zori.

Eram uşurat că armata era atât de mică. Nu eram deloc intimidat de Fujiwara; lucrul de care mă temeam era o confruntare cu Arai şi unii dintre cei treizeci de mii de oameni pe care îi avea sub arme. Ultimul lucru pe care îl auzisem despre Arai era că se afla la Inuyama, departe în răsăritul Celor Trei Ţări. Dar nu avusesem nici o veste toată vara despre deplasările lui; din câte ştiam, putea să se fi întors în Kumamoto, la distanţă de-o zi de Shirakawa.

Am întrebat amănunţit cercetaşii despre teren. Unul dintre ei, Sakai, cunoştea bine zona căci crescuse acolo. Considera că e un câmp de luptă bun, sau ar fi pe vreme mai frumoasă. Era un şes mic, flancat la sud şi la est de lanţuri muntoase, dar deschis pe celelalte laturi. La sud se afla o trecătoare, prin care veniseră probabil duşmanii noştri, şi o vale largă ducea spre nord, ajungând în cele din urmă la drumul de coastă. Drumul pe care veniserăm se unea cu această vale cu două mile înainte de primele aflorimente stâncoase ale şesului.

În această regiune muntoasă nu prea exista apă, de aceea nu era cultivată. Caii păşteau buruieni şi erau adunaţi laolaltă o dată pe an,

toamna. La începutul primăverii, iarba era arsă. Sakai mi-a spus că doamna Maruyama venea aici la vânătoarea cu şoimi când era mai tânără, şi am văzut mai mulţi vulturi căutând hrană înainte de apusul soarelui.

Valea din spatele nostru m-a liniştit. Era o cale de retragere, la nevoie. Nu aveam de gând să mă retrag şi nu voiam să mă refugiez în cetate. Scopul meu era să merg doar înainte, să zdrobesc pe oricine îmi stătea în cale, să-mi recapăt soţia şi să şterg insulta îngrozitoare a răpirii ei. Totuşi, Matsuda mă învăţase să nu înaintez niciodată fără să ştiu cum am să mă retrag, şi cu toată furia mea nu aveam de gând să-mi sacrific zadarnic oamenii.

Nici o noapte nu a părut vreodată atât de lungă. Ploaia s-a rărit puţin şi în zori era doar o burniţă, lucru care mi-a ridicat moralul. Ne-am trezit pe întuneric şi am pornit de cum s-a luminat, desfăşurând steagurile Otori, dar fără să sunăm încă din cochiliile de scoică.

Chiar înainte de capătul văii, am ordonat o oprire. Luându-l pe Sakai cu mine, am pornit pe jos, la adăpostul copacilor, spre marginea şesului. Acesta se întindea departe spre sud-est într-o serie de ridicături mici, rotunde, acoperite cu iarbă înaltă şi flori de câmp, întreruptă de aflorimente de stânci cu forme ciudate de culoare alb-cenuşie, multe dintre ele smălţate de licheni galbeni şi portocalii. Din cauza ploii pământul de sub picioarele noastre era noroios şi alunecos, iar ceaţa atârna în fâşii deasupra şesului. Nu vedeai în faţă decât până la două sute de paşi; totuşi, îi auzeam clar pe duşmanii noştri: nechezatul cailor, strigătele oamenilor, scârţâitul şi zornăitul harnaşamentelor.

— Până unde ai mers aseară? l-am întrebat în şoaptă pe Sakai.

— Doar până la prima movilă; nu mult mai departe de atât. Erau prin preajmă şi cercetaşii lor.

— Probabil că ştiu că suntem aici. Oare de ce n-au atacat deja? M-aş fi aşteptat să ne prindă în ambuscadă la începutul văii; zgomotele pe care le-am auzit erau ale armatei mele care se pregătea de acţiune, dar nu se pusese încă în mişcare.

— Poate că n-au vrut să renunţe la avantajul povârnişului, şi-a dat el cu părerea.

Într-adevăr, panta putea fi în favoarea lor, dar nu era deosebit de abruptă şi nu oferea un avantaj uriaş. Mai mult mă deranja ceaţa, deoarece era imposibil de văzut cu câţi oameni ne confruntam. Am stat în tăcere pe vine câteva clipe, ascultând. Dincolo de ploaie şi de oftatul copacilor, auzeam în mod egal ambele armate. Dinspre duşman, zgomotele păreau să crească precum hula mării.

— Ai văzut o mie cinci sute cel mult?

— Două mii, mai degrabă, a răspuns Sakai. Aş pune rămăşag pe asta.

Am clătinat din cap. Poate că vremea, lipsa de somn, neliniştea mă făceau să mă alarmez inutil. Poate că auzul îmi juca feste. Totuşi, când ne-am întors la forţa principală, i-am chemat pe Makoto şi pe căpitani şi le-am spus că mă temeam că era posibil să fim întrecuţi mult numericeşte de către duşman, în caro caz aveam să ne retragem imediat la semnalul cochiliei.

— Ne retragem la Maruyama? a întrebat Makoto.

Ăsta fusese unul dintre planurile mele, dar îmi trebuia o alternativă. Duşmanii mei asta s-ar fi aşteptat să fac, şi din câte ştiam era posibil să fi atacat deja cetatea, în care caz aveam să mă pomenesc cu adevărat prins în capcană. L-am luat pe Makoto deoparte şi i-am spus:

— Dacă şi Arai s-a declarat împotriva noastră, nu putem ţine piept luptei. Singura noastră speranţă e să ne retragem până pe coastă şi să cerem familiei Terada să ne transporte la Oshima. Dacă începem să ne retragem, vreau să te duci înainte să-l găseşti pe Ryoma. Trebuie să aranjeze asta cu Terada Fumio.

— Se va spune că eu am fugit primul, protesta el. Aş prefera să rămân alături de tine.

— N-am pe cine altcineva să trimit. Tu îl cunoşti pe Ryoma şi cunoşti drumul. Oricum, probabil că vom fugi toţi.

Atunci s-a uitat curios la mine:

— Ai o premoniţie privitor la înfruntarea asta? Asta e bătălia pe care o pierdem?

— În caz că este, vreau să-mi feresc oamenii, am răspuns. Am pierdut foarte multe, nu-mi permit să-i pierd şi pe ei. La urma urmelor, sunt încă două de câştigat!

A zâmbit; ne-am strâns scurt mâinile. M-am întors în fruntea trupelor şi am dat semnalul de înaintare.

Arcaşii călare mergeau în faţă, urmaţi de pedestraşi flancaţi de războinicii pe cai. Când am ieşit din vale, la semnalul meu arcaşii s-au împărţit în două grupuri şi s-au deplasat lateral. Le-am poruncit pedestraşilor să se oprească înainte de a intra în raza arcaşilor duşmanilor.

Forţele lor s-au ivit din ceaţă. Am trimis înainte un războinic Otori. El a tunat cu un glas puternic:

— Seniorul Orori Takeo trece prin acest ţinut! Lăsaţi-l să treacă sau pregătiţi-vă să muriţi!

Unul dintre oamenii lor a răspuns strigând:

— Seniorul Fujiwara ne-a poruncit să-l pedepsim pe aşa-numitul Otori! Îi vom avea capul, şi pe al vostru, înainte de amiază!

Pentru ei, noi trebuie să fi părut o forţă jalnică. Pedestraşii lor, exagerat de încrezători în ei, au început să şiroiască în josul pantei, cu lăncile pregătite de atac. Imediat arcaşii noştri au tras şi duşmanul s-a ciocnit de o grindină de săgeţi. Arcaşii lor au plătit cu aceeaşi monedă,

însă noi eram încă în afara razei lor, şi călăreţii noştri au trecut valvârtej printre pedestraşi şi s-au năpustit asupra arcaşilor înainte ca ei să apuce să fixeze în arc altă săgeată.

Apoi pedestraşii noştri au năvălit înainte şi i-au gonit înapoi în susul pantei. Ştiam că oamenii mei erau bine antrenaţi, dar ferocitatea lor m-a surprins chiar şi pe mine. Păreau de neoprit în goana lor înainte. Duşmanul a început să se retragă, mai repede decât mă aşteptasem, şi am alergat după ei, cu săbiile scoase, lovind în dreapta şi în stânga şi tăind oamenii care se retrăgeau.

Makoto era la dreapta mea, suflătorul din cochilia de scoică la stânga mea când am ajuns pe creasta dealului. Câmpia se întindea unduitoare către lanţul muntos îndepărtat de la est. Dar în loc de o mică armată în retragere, ne-am confruntat cu o privelişte mult mai descurajantă. În adâncitura dintre micile dealuri, se mai afla o armată, una uriaşă, armata apuseană a lui Arai, cu steagurile fluturând, cu oamenii pregătiţi.

— Suflă în cochilie! i-am strigat omului de lângă mine.

Trebuia să mă fi încrezut de la început în auzul meu. Omul a dus cochilia la buze şi sunetul tânguitor a răsunat peste şes, dealurile trimiţând înapoi ecoul.

— Pleacă! am urlat la Makoto şi el şi-a întors cu greu calul şi a pornit în galop.

Calul se împotrivea zăbalei, nevrând să îşi părăsească tovarăşii, şi Shun a scos un scâncet spre el. Dar în câteva clipe ne întorseserăm toţi şi alergam după Makoto înapoi în vale.

Fusesem mândru de atacul oamenilor mei dar, în acea clipă, în revărsatul ceţos al zilei de toamnă, am fost şi mai mândru de ei când s-au supus pe loc ordinelor şi au început să se retragă.

Iuţeala cu care ne-am întors schimbând direcţia l-a luat prin surprindere pe vrăjmaşul nostru. Socotiseră că o să ne năpustim la vale după ei unde, împreună cu oamenii lui Arai, aveau să ne facă bucăţi. La prima înfruntare le cauzaserăm pierderi mai mari şi înaintarea lor fusese stânjenită de morţii căzuţi şi de deruta care învăluia ambele armate. Cam pe la vremea asta a început iar să plouă mai tare, prefăcând pământul de sub picioare într-un noroi alunecos, lucru care ne favoriza întrucât eram aproape în vale unde solul era mai stâncos.

Eu mă aflam în spate, îndemnând oamenii să înainteze şi, din când în când, întorcându-mă să-i resping pe urmăritorii care se găseau cel mai aproape de noi. În locul în care valea se îngusta, am lăsat două sute dintre cei mai buni războinici ai mei, cu ordinul de a rezista cât mai mult, pentru a-i da timp forţei principale să scape.

Am mers toată ziua şi la lăsarea nopţii eram mult înaintea urmăritorilor noştri, dar cu pierderile şi ariergarda pe care o lăsaserăm

în urmă eram doar jumătate din câţi porniserăm. Am lăsat oamenii să se odihnească două ore, dar vremea se înrăutăţea şi, aşa cum mă temusem, vântul se înteţea. Astfel am mers mai departe toată noaptea şi ziua următoare, mâncând prea puţin, odihnindu-ne prea puţin, respingând, când şi când, cetele mici de călăreţi care ne prindeau din urmă, gonind cu disperare spre coastă.

În noaptea aceea, eram la o aruncătură de băţ de Maruyama şi l-am trimis pe Sakai înainte să vadă care era situaţia în oraş. Din cauza vremii care se înrăutăţea, el era de părere că ar trebui să ne retragem acolo, însă eu încă aveam reţineri să mă angajez la un asediu îndelungat şi încă nu eram sigur de partea cui avea să fie oraşul. Ne-am oprit pentru o vreme, am mâncat puţin, am lăsat caii să se odihnească. Eram obosit până peste poate şi amintirile mele despre acel răstimp sunt ceţoase. Ştiam că mă confrunt cu o înfrângere totală - fusesem deja înfrânt. O parte din mine regreta că nu am murit în luptă în încercarea mea disperată de a o salva pe Kaede; o altă parte se agăţa de profeţie, crezând că totuşi avea să se îndeplinească; iar a treia parte din mine se întreba, pur şi simplu, ce făceam stând ca o stafie în templul în care ne adăpostiserăm, în timp ce pleoapele mă dureau şi tot corpul meu tânjea după somn.

Rafale de vânt urlau în jurul stâlpilor şi, din când în când, acoperişul se zgâlţâia şi se ridica de parcă era gata să zboare. Nimeni nu a vorbit mult; deasupra tuturor plutea un aer de resemnare: nu trecuserăm cu totul în lumea morţilor, însă eram în drum spre acolo. Oamenii au dormit, în afară de gărzi, însă eu nu. Nu voiam să dorm până nu îi vedeam în siguranţă. Ştiam că trebuie să plecăm mai departe curând - mai aveam de mers cea mai mare parte a nopţii - însă nu-mi venea să-i scol înainte de a se fi odihnit.

Îmi tot spuneam să-i mai las doar câteva minute, până se întoarce Sakai, şi apoi, în cele din urmă, am auzit prin vânt şi potop zgomotul de copite: nu un cal, m-am gândit, ci doi.

M-am dus pe verandă să mă uit prin întuneric şi ploaie şi l-am văzut pe Sakai şi, în spatele lui, l-am văzut şi pe Hiroshi lunecând de pe spinarea unui cal bătrân, costeliv.

Sakai a strigat:

— L-am întâlnit pe drum, chiar cum ieşi din oraş. Venea în căutarea dumneavoastră! Pe vremea asta!

Erau un fel de veri şi am sesizat în glasul lui mândria.

— Hiroshi! am spus, şi el a venit în fugă pe verandă, scoţându-şi sandalele şi căzând în genunchi.

— Senior Otori.

L-am tras înăuntru din ploaie şi m-am uitat cu uimire la el.

— Unchiul meu a murit şi oraşul s-a predat oamenilor lui Arai, a spus el furios. Nu-mi vine să cred! Aproape de îndată ce aţi plecat,

sfetnicii au luat hotărârea asta; unchiul a preferat să-şi ia viaţa decât să fie de acord. Oamenii lui Arai au sosit azi, dis-de dimineaţă şi sfetnicii au depus imediat armele.

Cu toate că aproape mă aşteptam la vestea asta, lovitura a fost totuşi cruntă, sporită de moartea lui Sugita care o sprijinise cu atâta credinţă pe Kaede. Totuşi eram uşurat că îmi urmasem instinctele şi nu renunţasem la retragerea spre coastă. Însă acum trebuia să ne punem imediat în mişcare. Le-am strigat gărzilor să-i scoale pe oameni.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi spui? l-am întrebat pe Hiroshi.

— Chiar dacă toată Maruyama v-a părăsit, eu nu vă voi părăsi, a spus el. V-am promis că am să vin; ba chiar am ales cel mai bătrân cal din grajd.

— Ar fi fost mai bine să rămâi acasă. Acum viitorul meu arată sumbru.

Sakai a spus cu glas coborât:

— Şi mie mi-e ruşine. Credeam că or să vă fie alături.

— Nu pot să-i condamn, am spus. Arai e mult mai puternic şi noi am ştiut întotdeauna că Maruyama nu poate să reziste la un asediu îndelungat. Mai bine să te predai imediat, să cruţi oamenii şi să salvezi recolta.

— Ei se aşteaptă să vă retrageţi în oraş, a spus Hiroshi. Majoritatea oamenilor lui Arai vă aşteaptă la râul Asagawa.

— Atunci poate vor fi mai puţini în urmărirea noastră, am spus. Nu se aşteaptă ca eu să mă deplasez spre coastă. Dacă mergem zi şi noapte, putem să ajungem acolo în câteva zile.

M-am întors spre Sakai.

— Nu arc rost ca un copil ca Hiroshi să nu dea ascultare propriului clan şi să-şi sacrifice viaţa pentru o cauză pierdută. Du-l înapoi la Maruyama. Vă dezleg pe el şi pe tine de orice obligaţie faţă de mine.

Amândoi au refuzat cu fermitate să mă părăsească şi nu aveam timp de ceartă. Oamenii se treziseră şi erau gata de plecare. Continua să plouă puternic, dar vântul slăbise puţin, redeşteptându-mi speranţa că partea cea mai rea a furtunii trecuse. Era prea întuneric ca să mergem într-un ritm mai rapid. Oamenii din faţă aveau făclii care arătau drumul, dar de multe ori ploaia le stingea şi rămânea numai fumul. Mergeam orbeşte.

Există multe legende despre clanul Otori, multe balade şi cronici despre faptele vitejeşti ale membrilor lui, însă nici una nu a captivat imaginaţia ca această fugă disperată şi blestemată de la o margine la alta a ţării. Toţi eram tineri şi aveam energia şi nebunia tinereţii. Ne mişcăm mai repede decât ar fi putut crede cineva, dar nu destul de repede. Eu călăream întotdeauna în spate, îndemnând oamenii să înainteze, nelăsând pe nimeni să rămână în urmă. În prima zi, am

respins două atacuri din spate, câştigând timp preţios ca principala noastră forţă să meargă înainte. Apoi urmărirea păru să se stingă. Îmi imaginez că nimeni nu s-a gândit că o să ne continuăm drumul, căci de acum era clar că intram în inima zbuciumată a furtunii.

Furtuna ne ascundea fuga, dar ştiam că, dacă se mai înrăutăţea puţin, pierdeam orice speranţă de a scăpa cu barca. În a doua noapte, Shun era atât de obosit încât abia mai putea să ridice piciorul. În timp ce înainta cu greu, am aţipit şi uneori am visat că morţii călăresc alături de mine. L-am auzit pe Amano strigându-l pe Jiro şi l-am auzit pe băiat răspunzând, râzând vesel. Apoi mi s-a părut că lângă mine călărea Shigeru şi eu eram pe Raku. Mergeam la castelul din Hagi, cum merseserăm în ziua adopţiei mele. L-am văzut în mulţime pe duşmanul lui Shigeru, omul cu un singur braţ, Ando, şi am auzit glasurile perfide ale seniorilor Otori. Am întors capul să strig la Shigeru ca să-l avertizez şi l-am văzut aşa cum îl văzusem ultima dată în viaţă pe malul râului din Inuyama. Avea ochii întunecaţi de durere şi din gură îi curgea sânge.

— Yato e la tine? a întrebat el, la fel cum întrebase atunci.

M-am trezit brusc. Eram foarte ud, simţeam că devenisem un spirit al râului, care respira apă în loc de aer. În faţa mea, soldaţii se mişcau ca nişte stafii. Dar auzeam tălăzuirea mării şi când au venit zorile ne-au arătat coasta măturată de vânt.

Toate insulele din larg erau ascunse vederii de perdele grele de ploaie şi cu fiecare clipă vântul devenea mai puternic. Urla ca un demon în chinuri când am ajuns la stâncile unde Hajime stătuse la pândă la cererea mea. Doi pini fuseseră scoşi din rădăcini şi zăceau de-a curmezişul drumului. A trebuit să-i dăm la o parte ca să putem înainta.

Apoi m-am dus în faţă şi am arătat drumul spre altarul lui Katte Jinja. Una dintre clădiri îşi pierduse acoperişul, iar stuful zbura prin grădină. Dar calul lui Makoto era priponit în ce mai rămăsese din clădire, cu spatele la vânt, cu capul plecat, alături de alt armăsar pe care nu l-am recunoscut. Makoto era în holul principal cu Ryoma.

Am ştiut că situaţia este fără speranţă înainte ca ei să spună ceva. De fapt eram uimit că Makoto reuşise să ajungă aici. Faptul că îl găsise pe Ryoma părea un miracol. I-am îmbrăţişat pe amândoi, extrem de recunoscător pentru loialitatea lor. Mai târziu am aflat că Fumio îi spusese lui Ryoma să vină să mă aştepte cu mesajul că ne vom întâlni de îndată ce vremea se îmbunătăţeşte.

Nu dăduserăm greş din cauza lipsei de prevedere, de curaj sau de rezistenţă. Fuseserăm înfrânţi în cele din urmă de vreme, de marile forţe ale naturii, de soarta însăşi.

— E şi Yo-An aici, a spus Makoto. A luat un cal rămas fără stăpân şi m-a urmat.

În timpul fugii spre coastă, nu mă gândisem mai deloc la Yo-An, dar nu m-am mirat să-l găsesc aici. Era ca şi cum m-aş fi aşteptat să apară iar în felul aproape supranatural în care apăruse în viaţa mea. Dar în acea clipă nu voiam să vorbesc cu el. Eram prea obosit ca să mă gândesc şi la altceva în afară de adunarea oamenilor în clădirile altarului, de protejarea cailor cât mai mult cu putinţă şi de salvarea a ceea ce mai rămăsese din proviziile noastre îmbibate de apă. După aceea nu mai puteam face nimic decât să aşteptăm ca taifunul să se potolească.

A durat două zile. În a doua noapte, m-am deşteptat şi mi-am dat seama că liniştea mă trezise din somn. Vântul se mai domolise şi, deşi streşinile tot mai picurau, nu mai ploua. De jur împrejurul meu oamenii dormeau ca morţii. M-am ridicat şi m-am dus afară. Stelele străluceau ca nişte lămpi şi aerul era curat şi rece. M-am dus să mă uit la cai. Gărzile m-au salutat cu glas coborât.

— S-a înseninat, a spus unul cu voioşie, însă eu ştiam că pentru noi era prea târziu.

M-am dus mai departe în vechiul cimitir. Yo-An a apărut ca o stafie în grădina distrusă. S-a uitat la faţa mea.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Acum trebuie să mă hotărăsc dacă să acţionez ca un războinic sau nu, am spus.

— Ar trebui să-i mulţumiţi lui Dumnezeu, a răspuns el. Acum, că s-a terminat cu bătălia pierdută, celelalte două le veţi câştiga.

Acelaşi lucru i-l spusesem şi eu lui Makoto, dar asta fusese înainte ca vântul şi ploaia să-mi vină de hac.

— Un războinic adevărat şi-ar despica acum burta, am spus, gândind cu voce tare.

— Viaţa dumneavoastră nu vă aparţine ca să v-o luaţi. Dumnezeu mai are încă planul lui cu dumneavoastră.

— Dacă nu mă omor, va trebui să mă predau lui Arai. Îmi suflă în ceafă şi familia Terada nu are cum să ajungă la noi înaintea lui.

Aerul nopţii era minunat. Am auzit şoapta înăbuşită a aripilor unei bufniţe şi în vechiul heleşteu o broască a orăcăit. Spargerea valurilor pe prundiş slăbea.

— Tu ce vei face, Yo-An? Te vei întoarce la Maruyama?

Speram cu nelinişte că proscrişii aveau să fie bine trataţi când nu mai eram eu acolo să-i protejez. Cum ţara era în fierbere, aveau să fie mai vulnerabili ca niciodată, găsiţi ţapi ispăşitori, denunţaţi de săteni, persecutaţi de războinici. Yo-An a spus:

— Mă simt foarte aproape de Dumnezeu. Cred că mă va chema curând la el.

N-am ştiut ce să răspund la asta. Yo-An a continuat:

— L-aţi scutit de suferinţă pe fratele meu în Yamagata. Dacă se

ajunge la asta, veţi face acelaşi lucru şi pentru mine?

— Să nu mai spui aşa ceva, am răspuns. Mi-ai salvat viaţa, cum poţi să-mi ceri să o iau pe a ta?

— Veţi face? Nu mi-e frică de moarte, dar mi-e frică de durere.

— Întoarce-te la Maruyama, l-am îndemnat. Ia calul cu care ai venit. Stai departe de drumurile principale. Voi trimite după tine dacă am să reuşesc. Dar să ştii că se prea poate ca Arai să-mi ia viaţa. Probabil nu o să ne mai întâlnim niciodată.

A zâmbit uşor, în felul lui caracteristic.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, am spus.

— Tot ce s-a petrecut între noi face parte din planul lui Dumnezeu. *Lui* ar trebui să-i mulţumeşti.

M-am dus cu el la cai şi am vorbit cu gărzile. S-au uitat cu neîncredere când am dezlegat armăsarul şi Yo-An a sărit pe spatele lui.

După ce s-a pierdut în întuneric, m-am culcat din nou, dar nu am dormit. M-am gândit la Kaede şi la ce mult o iubeam. M-am gândit la viaţa mea ieşită din comun. Îmi părea bine că trăisem aşa cum trăisem, eu toate greşelile mele. Nu regretam nimic, în afară de cei care muriseră înaintea mea. Zorile au venit atât de senine şi perfecte cum nu mai văzusem. M-am spălat cât de bine am putut şi mi-am aranjat părul, iar când soldaţii mei neîngrijiţi s-au trezit, le-am poruncit să facă la fel. L-am chemat pe Ryoma, i-am mulţumit pentru serviciu şi l-am întrebat dacă vrea să aştepte măcar până aude de moartea mea şi să-i ducă vestea lui Fumio la Oshima. Apoi am adunat oamenii şi le-am vorbit.

— Am să mă predau seniorului Arai. În schimb, sunt sigur că el vă va cruţa viaţa şi va accepta să îl slujiţi. Vă mulţumesc pentru loialitatea voastră. Nimeni n-a fost mai bine slujit ca mine.

Le-am spus să aştepte în altar sub comanda căpitanilor lor şi le-am cerut lui Makoto, Sakai şi Hiroshi să vină cu mine. Makoto purta steagul Otorilor, iar Sakai steagul clanului Maruyama. Amândouă erau rupte şi pătate de noroi. Caii erau înţepeniţi şi înceţi, însă în timp ce mergeam a ieşit soarele şi i-a încălzit puţin. Un şir de raţe sălbatice zbura pe cer şi un cerb răgea în pădure. Peste apă se vedeau norii de deasupra Oshimei; în afară de ei, cerul era senin, de un albastru intens.

Am trecut pe lângă primii căzuţi. Furtuna scobise drumul din jurul lor şi slăbise stânca pe care stătuse Hajime. O mică alunecare de teren rostogolise bolovani la vale, şi în timp ce caii călcau cu grijă în jurul lor, m-am gândit la tânărul luptător. Dacă săgeata lui şi-ar fi atins ţinta, Jiro ar mai fi fost în viaţă, la fel ca mulţi alţii. M-am gândit la corpul lui Hajime, care zăcea neîngropat nu departe de aici: în scurtă vreme avea să fie răzbunat.

Nu ajunseserăm departe când am auzit în faţă tropăitul rapid al unor cai. Am ridicat mâna şi ne-am oprit toţi patru. Călăreţii au venit la trap, un grup de vreo sută de oameni, doi stegari purtând în fruntea lor blazonul lui Arai. Când ne-au văzut în drum, s-au oprit brusc.

Conducătorul a înaintat. Purta armură completă şi avea un coif lucrat fin, împodobit cu o semilună.

Eram recunoscător pentru căldura soarelui căci nu mai îmi era frig şi puteam să vorbesc cu fermitate.

— Sunt Otori Takeo. Acesta este Sugita Hiroshi, nepotul seniorului Sugita din Maruyama. Vă cer să-i cruţaţi viaţa şi să-l duceţi înapoi în siguranţă la clanul lui. Sakai Masaki e vărul lui şi îl va însoţi.

Hiroshi n-a spus nimic. Am fost mândru de el. Conducătorul şi-a înclinat uşor capul. Am interpretat gestul drept acceptare.

— Eu sunt Akita Tsumoto, a spus el. Am poruncă să-l aduc pe seniorul Otori la seniorul Arai. Doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Sunt pregătit să mă predau seniorului Arai, cu condiţia să cruţe viaţa oamenilor mei şi să-i ia în slujba lui, am spus.

— Dacă vin în mod paşnic, pot să vă însoţească.

— Trimiteţi câţiva oameni de-ai dumneavoastră cu Kubo Makoto, am spus. El le va spune să se predea fără luptă. Unde este Excelenţa Sa?

— Nu departe de aici. Am stat în Shuho până s-a domolit taifunul.

Makoto a plecat cu majoritatea războinicilor, iar eu, Sakai şi Hiroshi am mers în tăcere mai departe cu Akita.

CAPITOLUL OPT

Primăvara se transformase în vară; plantatul se terminase. Au început ploile mari; răsadurile au crescut şi au dat câmpurilor un verde strălucitor. Ploaia o ţinea în casă pe Shizuka, de unde o urmărea revărsându-se în cascadă din streşini, în timp ce o ajuta pe bunica ei să împletească sandale şi pelerine de ploaie din paie de orez şi avea grijă de viermii de mătase din şurile aerisite. Uneori se ducea în ţesătorie şi petrecea o oră sau două la războiul de ţesut. Mereu era câte ceva de făcut: cusut, vopsit, conservat şi gătit, şi ea găsea liniştitoare aceste sarcini de rutină. Deşi era uşurată că lăsase deoparte rolurile pe care le jucase şi îi părea bine că este cu fiii şi familia ei, deseori o depresie ciudată punea stăpânire pe ea. Nu îi fusese niciodată frică de ceva, dar acum o tulbura neliniştea. Dormea prost, se trezea la cel mai mic zgomot; când dormea, visa morţii.

Tatăl lui Kaede venea deseori la ea, fixând-o cu ochii lui lipsiţi de vedere. Se dusese la altar să depună ofrande, sperând să împace spiritul lui, dar coşmarurile tot o mai chinuiau. Îi era dor de Kaede, de Ishida, dorea cu înfocare să se întoarcă Kondo cu veşti despre ei, şi în acelaşi timp îi era groază de întoarcerea lui.

Ploile se sfârşiră şi urmară zile umede şi fierbinţi din miez de vară. Pepenii şi castraveţii se copseseră şi erau puşi la saramură cu ierburi. Shizuka adesea cutreiera munţii culegând ciuperci sălbatice, roibă şi vinerită pentru vopsit şi alte ierburi, mai periculoase, din care Kenji prepara otrăvuri.

Îşi urmărea fiii şi pe ceilalţi copii la antrenamente, aproape minunându-se de cum se trezeau în ei talentele Tribului. Apăreau şi se făceau nevăzuţi pe neaşteptate, şi uneori ea vedea forma neclară, tremurătoare în timp ce ei învăţau să folosească al doilea sine.

Fiul ei cel mare, Zenko, era mai puţin talentat ca fratele lui. Mai avea doar în jur de un an până la maturitate, şi talentele lui ar fi trebuit să se dezvolte rapid. Dar Shizuka vedea că îl interesau mai mult caii şi sabia: semăna cu tatăl lui. Oare acum avea să-l recunoască Arai? Sau avea să caute în continuare să îşi protejeze fiul legitim înlăturându-l pe cel nelegitim?

Zenko o preocupa mai mult decât Taku. Deja era clar că Taku avea să fie foarte talentat; el avea să rămână alături de Trib şi să ajungă mare în el. Kenji nu avea fii, şi era posibil ca într-o bună zi Taku să ajungă chiar şeful familiei Muto. Talentele lui erau precoce: invizibilitatea la el era un lucru firesc, nu trebuise să o înveţe, şi avea auzul ascuţit; odată cu instalarea pubertăţii, era posibil să ajungă chiar ca al lui Takeo. Avea membre foarte mobile, ca ale ei, şi putea să

se înghesuie în cel mai mic spaţiu şi să stea ascuns ore în şir. Îi plăcea să le joace feste slujnicelor, ascunzându-se într-un butoi de murături gol sau într-un coş din bambus şi să sară afară speriindu-le ca năzdrăvanul Tanuki din basme.

Se pomeni comparându-şi fiul cel mic cu Takeo. Dacă vărul ei ar fi avut aceeaşi creştere, dacă familia Kikuta ar fi ştiut despre el de la naştere, ar fi făcut parte din Trib, ca şi copiii ei, ca şi ea, şi ar fi fost nemilos, ascultător, încrezător...

Doar că eu pun la îndoiala mult, se gândi ca. *Nici măcar nu cred că mai sunt ascultătoare. Şi ce s-a întâmplat cu lipsa mea de îndurare, cu cruzimea mea? Nu îl voi ucide niciodată pe Takeo, nici nu voi face ceva care să-i aducă suferinţă lui Kaede. N-au cum să mă oblige. Am fost trimisă să o slujesc şi am ajuns să o iubesc, l-am dat toată loialitatea mea şi nu o voi lua înapoi. În Inuyama i-am spus că şi femeile pot să se poarte cu onoare.*

Se gândi iar la Ishuda şi se întrebă dacă bunătatea şi compasiunea sunt contagioase şi se molipsise de ele de la el. Şi apoi se gândi la celălalt secret, mai ascuns. Unde fusese atunci supunerea ei?

Sărbătoarea Stelei Ţesătoare căzu într-o noapte ploioasă. Copiii erau cătrăniţi, căci asta însemna că gaiţele nu puteau să construiască un pod peste Cer pentru ca prinţesa să-şi întâlnească iubitul. Avea să rateze singura lor întâlnire şi avea să fie despărţită de el încă un an.

Shizuka luă acest lucru ca pe un semn rău şi depresia ei se adânci.

Când şi când, veneau mesageri de la Yamagata şi de dincolo. Ei aduseră vestea căsătoriei lui Takeo cu Kaede, a fugii lor din Terayama, povestiră despre înfrângerea lui Jin-emon. Slujnicele se minunară ca de ceva desprins dintr-o legendă veche şi compuseră cântece despre toate acestea. Kenji şi Shizuka discutau noaptea despre aceste evenimente, amândoi sfâşiaţi de acelaşi amestec de groază şi admiraţie involuntară. Apoi tânărul cuplu şi armata lui se mută în Maruyama şi veştile despre ei se împuţinară, deşi, din când în când, veneau rapoarte despre campania lui Takeo împotriva Tribului.

— Se pare că a învăţat să fie nemilos, îi spuse unchiul ei, dar nu discutară mai mult.

Kenji avea alte preocupări. Nu mai vorbea despre Yuki, dar când trecură cele şapte luni şi nu mai veni nici o veste despre ea, întreaga casă intră într-o perioadă de aşteptare. Toată lumea de-abia aştepta să-l vadă pe acest copil Muto, primul nepot al şefului familiei, care fusese reclamat de familia Kikuta şi avea să fie crescut de ei.

Într-o după-amiază, chiar înainte de Sărbătoarea Morţilor, Shizuka se duse sus la cascadă. Era o zi înăbuşitoare, fără vânt, şi se aşeză cu picioarele în apa rece. Cascada era albă pe fundalul stâncilor cenuşii şi ceaţa fină a stropilor de apă făcea curcubeie. Greierii ţârâiau în cedri, călcând-o pe nervi. Prin târâitul lor monoton îl auzi pe fiul ei cel mic

apropiindu-se, dar se prefăcu indiferentă; chiar în ultima clipă, când el credea că o s-o ia prin surprindere, întinse mâna şi îl prinse pe după genunchi şi îl trase în poala ei.

— M-ai auzit, spuse el, dezamăgit.

— Făceai un zgomot mai puternic decât un mistreţ.

— Ba nu!

— Poate am ceva din auzul familiei Kikuta, îl tachina ea.

— Eu am.

— Ştiu. Şi cred că auzul tău se va ascuţi şi mai mult când vei fi mai mare.

Îi desfăcu palma şi urmări linia care o traversa drept. Spuse:

— Tu şi cu mine avem aceleaşi linii pe mâini.

— Ca Takeo, spuse el cu mândrie.

— Ce ştii tu despre Takeo? întrebă ea, zâmbind.

— Şi el e Kikuta. Unchiul Kenji ne-a povestit despre el că poate să facă lucruri pe care nu le poate face nimeni, spune unchiul.

Se opri o clipă, apoi spuse încetişor:

— Aş vrea să nu fim nevoiţi să-l ucidem.

— De unde ştii asta? Unchiul ţi-a spus şi asta?

— Am auzit. Aud o mulţime de lucruri. Oamenii nu ştiu că sunt acolo.

— Ai fost trimis să mă cauţi? întrebă ea, spunându-şi în gând să fie atentă să nu împărtăşească nici un secret în casa bunicilor ei fără să verifice mai întâi unde se află fiul ei.

— Nu chiar. Nu mi-a spus nimeni să vin, dar cred că ar trebui să mergi acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit mătuşa Seiko. E foarte nefericită. Iar unchiul... Se întrerupse şi se uită lung la ea.

— Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Yuki, se gândi ea imediat. Se ridică repede şi îşi puse sandalele. Inima îi bătea cu putere, avea gura uscată. Dacă venise mătuşa ei, nu putea fi vorba decât de o veste proastă - cea mai proastă.

Temerile îi fură adeverite de valul de doliu care părea să se fi aşternut peste întregul sat. Gărzile erau palide la faţă şi nu mai zâmbeau sau făceau glume. Nu se opri să le pună întrebări, ci se grăbi spre casa bunicilor ei. Femeile satului se adunaseră deja acolo, lăsând focurile neaprinse şi masa de seară nepreparată. Îşi croi drum cu forţa printre ele, în timp ce acestea îngânau cuvinte de simpatie şi condoleanţe. În casă, mătuşa ei, soţia lui Kenji, era îngenuncheată pe podea, alături de bunica ei, înconjurată de femeile din gospodărie. Era trasă la faţă, avea ochii roşii şi corpul i se scutura de hohote de plâns.

— Mătuşă!

Shizuka îngenunche dinaintea ei şi făcu o plecăciune adâncă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
— Yuki s-a stins, spuse încet bunica ei.
— Şi pruncul?
— Pruncul e bine; e băiat.
— Îmi pare tare rău, spuse Shizuka. Naşterea... Mătuşa ei fu zguduită de hohote şi mai puternice.
— Nu a fost de vină naşterea, spuse bătrâna, cuprinzând-o în braţe pe Seiko şi legănând-o ca pe un copil.
— Unde e unchiul?
— În camera de alături, cu tatăl lui. Du-te la el. Poate reuşeşti să îl consolezi.
Shizuka se ridică şi se duse în camera alăturată, simţindu-şi ochii înfierbântaţi de lacrimi nevărsate.
Kenji şedea nemişcat lângă tatăl său, în camera întunecată. Toate obloanele erau închise şi căldura era înăbuşitoare. Pe faţa bătrânului se prelingeau lacrimi; când şi când, şi le ştergea cu mâneca, dar ochii unchiului ei erau uscaţi.
— Unchiule, şopti ea.
O vreme el nu se mişcă. Ea îngenunche în tăcere. Apoi el întoarse capul şi o privi.
— Shizuka, spuse el.
Lacrimi apărură în ochii lui făcându-i lucioşi, însă nu căzură.
— Soţia mea e aici. Ai văzut-o? Ea dădu din cap.
— Fiica noastră e moartă.
— E o veste cumplită, spuse ea. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea voastră.
Frazele păreau inutile şi goale de înţeles.
El nu mai spuse nimic. În cele din urmă, ea îndrăzni să întrebe:
— Cum s-a întâmplat?
— Au ucis-o Kikuţii. Au obligat-o să ia otravă. Vorbea de parcă nu credea propriile cuvinte.
Nici Shizukăi nu-i venea să le creadă. În ciuda căldurii, se simţea îngheţată până în măduva oaselor.
— De ce? Cum au putut să facă aşa ceva?
— N-au avut încredere în ea că o să-l ţină ascuns de Takeo sau că o să-l crească în ura faţă de tatăl lui.
Pe ea nu o mai uimea nimic la Trib, însă această dezvăluire aproape că îi opri inima în loc şi o amuţi.
— Cine ştie, poate au vrut şi să mă pedepsească pe mine, spuse el. Soţia mea mă învinuieşte că nu m-am dus eu însumi după Takeo, că n-am ştiut de documentele lui Shigeru, că am răsfăţat-o pe Yuki când era copil.
— Să nu vorbim acum despre lucrurile astea, spuse ea. Nu ai de ce să te învinuieşti.

El se uita în depărtare. Ea se întrebă ce vedea.

— Nu trebuia s-o ucidă, spuse el. Nu-i voi ierta niciodată pentru asta.

Glasul i se frânse, şi deşi avea faţa contractată, lacrimile căzură.

Sărbătoarea Morţilor a fost celebrată cu mai multă solemnitate şi durere ca de obicei. Mâncarea a fost depusă la altarele din munţi şi pe piscuri au fost aprinse focuri ca să lumineze drumul de întoarcere în lumea morţilor. Totuşi, parcă morţilor nu le venea să se întoarcă. Voiau să rămână cu cei vii şi să le amintească, iar şi iar, cum muriseră, şi că aveau nevoie de mustrări de cuget, de răzbunare.

Kenji şi soţia lui nu îşi aduceau alinare unul celuilalt, nu puteau să se apropie în durerea lor, fiecare învinuindu-l pe celălalt de moartea lui Yuki. Shizuka petrecea multe ore cu fiecare dintre ei, neputând să le ofere altă consolare în afară de prezenţa ei. Bunica ei îi prepara lui Seiko ceaiuri de liniştire, şi femeia dormea mult şi des, dar Kenji nu voia să ia nimic care să-i amorţească durerea, şi Shizuka stătea deseori cu el până noaptea târziu, ascultându-l vorbind despre fiica lui.

— Am crescut-o ca pe un băiat, spuse el într-o noapte. Era aşa de talentată. Şi neînfricată. Soţia mea e de părere că i-am dat prea multă libertate. Mă învinuieşte că am antrenat-o ca pe un băiat. Yuki a devenit prea independentă; credea că poate să facă orice. În cele din urmă, Shizuka, a murit fiindcă era femeie.

După o clipă, adăugă:

— Probabil singura femeie pe care am iubit-o în viaţa mea. Într-un gest neaşteptat de afecţiune, întinse mâna şi o atinse pe braţ.

— Iartă-mă. Bineînţeles că ţin foarte mult la tine.

— Şi eu la tine, răspunse ea. Aş vrea să-ţi pot alina durerea.

— Ei bine, nimic nu poate să o aline, spuse el. N-am să trec niciodată peste asta. Trebuie fie să o urmez pe Yuki în moarte, fie să trăiesc cu durerea, aşa cum trebuie să trăim toţi cu ea. Între timp...

Oftă adânc.

Ceilalţi din casă se retrăseseră. Era ceva mai răcoare şi uşile erau deschise ca să lase să intre briza uşoară care cobora, când şi când, din munţi. O singură lampă ardea lângă Kenji. Shizuka se mişcă uşor ca să-i vadă faţa.

— Ce? îl îmboldi ea.

El păru să schimbe subiectul.

— L-am sacrificat pe Shigeru dându-l pe mâna Kikuţilor de dragul unităţii. Acum ei mi-au luat şi fiica.

Tăcu din nou.

— Ce ai de gând să faci?

— Băiatul e nepotul meu - singurul pe care îl voi avea vreodată. Mi-e greu să accept că e pierdut de tot pentru familia Muto. Îmi închipui

că şi tatăl lui va manifesta un anumit interes pentru el, dacă îl cunosc pe Takeo. Am mai spus că nu voi căuta să-l omor pe Takeo; în parte, de asta m-am ascuns aici toată vara. Acum am să merg mai departe: vreau ca familia Muto să ajungă la o înţelegere cu el, să încheie un armistiţiu.

— Şi să porniţi împotriva familiei Kikuta?

— Nu voi mai face niciodată ceva în înţelegere cu ei. Dacă Takeo poate să-i distrugă, am să fac tot ce îmi stă în putere ca să-l ajut.

Ea văzu ceva pe faţa lui şi îşi dădu seama că el spera că Takeo îi va oferi răzbunarea pe care o dorea cu înfocare.

— Vei distruge Tribul, şopti ea.

— Ne distrugem singuri deja, spuse el trist. Mai mult, totul se schimbă în jurul nostru. Cred că suntem la capătul unei ere. Când acest război se va sfârşi, cel care va fi victorios va domni peste toate Cele Trei Ţări. Takeo viva să îşi capete moştenirea şi să-i pedepsească pe unchii lui Shigeru, dar, indiferent cine conduce clanul Otori, Arai va trebui să lupte cu el: fie clanul Otori câştigă, fie trebuie înfrânt de tot şi şters de pe faţa pământului, căci nu va fi pace câtă vreme fierbe la graniţă.

— Familia Kikuta pare să fie de partea seniorilor Otori împotriva lui Takeo?

— Da, am auzit că însuşi Kotaro este în Hagi. Cred că, până la urmă, în ciuda forţei lui aparente, Arai nu va reuşi să învingă clanul Otori. Să ştii că ei au o anumită legitimitate să revendice Cele Trei Ţări, datorită legăturii lor strămoşeşti cu casa împăratului. Sabia lui Shigeru, Yato, a fost făurită şi dăruită drept recunoaştere a acestui lucru cu sute de ani în urmă.

Tăcu şi un zâmbet slab îi arcui buzele.

— Dar sabia l-a găsit pe Takeo. Nu s-a dus la Shoichi sau Masahiro.

Se întoarse către ea şi zâmbetul i se accentua.

— Am să îţi spun o poveste. Poate ştii că l-am cunoscut pe Shigeru la Yaegahara. Eu aveam în jur de douăzeci şi cinci de ani; el trebuie să fi avut nouăsprezece. Eu lucram ca iscoadă şi mesager secret pentru familia Noguchi, care pe atunci erau aliaţii Otorilor. Ştiam deja că familia Noguchi o să schimbe tabăra în timpul bătăliei şi o să se întoarcă împotriva foştilor aliaţi, oferindu-i lui Iida victoria şi pricinuind moartea a mii de oameni. Întotdeauna am fost detaşat de ce e bine şi ce e rău în meseria noastră, dar proporţia trădării m-a fascinat. Conştiinţa trădării avea ceva înspăimântător pe care îmi plăcea să-l observ. Voiam să văd faţa lui Otori Shigemori când familia Noguchi se întorcea împotriva lui. Aşa că, din acest motiv destul de josnic, mă aflam acolo în toiul bătăliei. În majoritatea timpului, eram invizibil. Trebuie să spun că faptul de a fi în mijlocul încăierării, nevăzut, avea ceva extrem de excitant. L-am văzut pe Shigemori; am

văzut expresia de pe faţa lui când şi-a dat seama că totul e pierdut. L-am văzut prăbuşindu-se. Sabia lui, care era bine cunoscută şi pe care o doreau mulţi, i-a zburat din mâini în clipa morţii şi a căzut la picioarele mele. Am ridicat-o. Mi-a preluat invizibilitatea şi a părut să-şi croiască drum spre mâna mea. Încă mai păstra căldura mâinilor stăpânului ei. Mi-a spus că trebuie să o protejez şi să-l găsesc pe adevăratul ei stăpân.

— A vorbit cu tine?

— Numai aşa pot să descriu asta. După ce Shigemori a murit, Otorii au intrat într-o stare de disperare nebună. Lupta a mai durat câteva ore, pe care le-am petrecut căutându-l pe Shigeru. Îl cunoşteam; îl mai văzusem o dată, cu câţiva ani înainte, când se antrena în munţi cu Matsuda. Abia când înfruntarea s-a sfârşit, am dat de el. Pe atunci oamenii lui Iida îl căutau pretutindeni. Tuturor le-ar fi convenit dacă putea fi declarat mort în luptă. L-am găsit lângă un pârâu. Era complet singur şi se pregătea să îşi ia viaţa, spălându-şi sângele de pe mâini şi de pe faţă, şi îşi dădea cu parfum părul şi barba. Îşi scosese coiful şi îşi desfăcuse armura. Era calm de parcă se pregătea să se scalde în pârâu... Sabia mi-a spus: „Acesta este stăpânul meu”, aşa că l-am strigat, „Senior Otori”, şi când s-a întors m-am lăsat văzut de el şi i-am întins sabia. „Yato”, a salutat-o el, luând sabia cu ambele mâini şi înclinându-se adânc. Apoi s-a uitat la sabie şi s-a uitat la mine şi a părut să iasă din transa în care căzuse. I-am spus ceva de genul „Nu vă omorâţi” şi apoi, de parcă sabia ar fi vorbit prin intermediul meu, „Trăiţi şi răzbunaţi-vă”, iar el a zâmbit şi a sărit în picioare, cu sabia în mână. L-am ajutat să scape şi apoi l-am dus înapoi în casa din Hagi a mamei lui. Când am ajuns acolo, eram deja prieteni.

— De multe ori m-am întrebat cum v-aţi cunoscut, spuse Shizuka. Aşadar i-ai salvat viaţa.

— Nu eu, ci Yato. Aşa ninge ca din mână în mani Acum e la Takeo fiindcă i-a dat-o Ytiki în Inuyama. Şi din cauza nesupunerii ei, familia Kikuta a început să nu mai aibă încredere în ea.

— Ce ciudate sunt căile sorţii! murmură Shizuka.

— Da, între noi toţi există o legătură cu care nu pot să mă lupt. Fiindcă Yato l-a ales pe Takeo, prin fiica mea, e motivul principal pentru care simt că trebuie să lucrez cu el. În afară de asta, pot să-mi respect promisiunea de a nu-i face rău niciodată, şi poate să repar greşeala de a fi contribuit la moartea lui Shigeru.

Se opri şi apoi spuse cu glas coborât:

— Nu i-am văzut faţa când eu şi Takeo nu ne-am întors în acea noapte la Inuyama, însă este expresia pe care o are când mă vizitează în vis.

Câteva clipe nici unul nu mai spuse nimic. Un fulger lumină brusc încăperea şi Shizuka auzi tunetul rostogolindu-se în munţi. Kenji

continuă:

— Sper că sângele tău Kikuta nu ni te va lua acum.

— Nu. Hotărârea pe care ai luat-o este pentru mine o uşurare fiindcă asta înseamnă că pot să-i rămân credincioasă lui Kaede. Îmi pare rău, dar n-aş fi făcut niciodată ceva care să-l rănească pe vreunul dintre ei.

Mărturisirea ei îl făcu să zâmbească.

— Eram sigur de asta. Nu doar datorită afecţiunii tale pentru Kaede; ştiu cât de puternice erau sentimentele tale şi pentru Shigeru, şi pentru doamna Maruyama, şi ştiu şi rolul pe care l-ai jucat la alianţa cu Arai.

Kenji se uită atent la ea.

— Shizuka, n-ai părut foarte mirată când ţi-am spus despre documentele lui Shigeru. Încerc să îmi dau seama cine din Trib ar fi putut să fie informatorul lui.

Shizuka tremura fără să vrea. Nesupunerea ei - trădarea ei, ca să-i spună pe nume - era pe cale să fie scoasă la lumină. Pedeapsa Tribului îi depăşea imaginaţia.

— Tu ai fost, nu-i aşa? întrebă Kenji.

— Unchiule..., începu ea.

— Nu te speria, spuse el repede. N-am să vorbesc niciodată, cu nimeni, despre asta. Dar aş vrea să ştiu de ce.

— S-a întâmplat după Yaegahara, spuse ea. După cum ştii, l-am informat pe Iida că Shigeru dorea să facă alianţă cu clanul Seishuu. Shigeru i-a destăinuit asta lui Arai, iar eu am transmis informaţia mai departe. Din cauza mea, Tohanii au ieşit victorioşi, din cauza mea au murit zece mii de oameni în luptă şi nenumăraţi alţii după aceea de pe urma torturii şi a înfometării. În anii care au urmat, l-am urmărit pe Shigeru şi răbdarea şi forţa lui sufletească m-au umplut de admiraţie pentru el. Mi se părea că e singurul om bun pe care l-am cunoscut în viaţa mea, iar eu jucasem un rol de frunte în prăbuşirea lui. Aşa că m-am hotărât să-l ajut, să-mi repar greşeala. M-a întrebat multe lucruri despre Trib, iar eu i-am spus tot ce ştiam. Nu mi-a fost greu să păstrez secretul cu privire la faptul că i-am spus, deoarece fusesem antrenată să păstrez secrete.

Se opri şi apoi spuse:

— Mi-e teamă că te vei supăra foarte tare.

El clătină din cap.

— Ar trebui să mă supăr, presupun. Dacă aş fi aflat mai demult de asta, aş fi fost nevoit să poruncesc să fii pedepsită, omorâtă.

Se uită la ea cu admiraţie.

— Ai cu adevărat darul cutezanţei caracteristic Kikuţilor. În realitate, îmi pare bine că ai făcut ce ai făcut. L-ai ajutat pe Shigeru, şi acum acea moştenire îl protejează pe Takeo. Poate chiar răscumpără

trădarea mea.

— Te vei duce acum la Takeo? întrebă ea.

— Speram s-ă mai am ceva veşti. Kondo ar trebui să se întoarcă în scurtă vreme. Altfel, da, mă voi duce la Maniyama.

— Trimite un mesager. Trimite-mă pe mine. E prea periculos să te duci tu însuţi. Dar oare Takeo va avea încredere în cineva din Trib?

— Poate o să mergem amândoi. Şi îi vom lua şi pe fiii tăi.

Ea se uită la el fix. Un ţânţar bâzâia aproape de părul ei, însă femeia nu-l goni.

— Ei vor fi garanţia noastră pentru el, spuse încet Kenji.

Fulgeră iar; tunetul era mai aproape. Dintr-odată începu să plouă puternic. Apa se revărsa din streşini şi din grădină venea miros de pământ ud.

Furtuna biciui satul trei sau patru zile. Înainte de întoarcerea lui Kondo, sosi alt mesaj, de la o fată Muto care lucra în reşedinţa din sud a seniorului Fujiwara. Mesajul era scurt, scris în grabă şi pare-se sub ameninţarea unui pericol, şi spunea doar că Shirakawa Kaede era în casă şi era căsătorită cu Fujiwara. Lipsa amănuntelor fu un chin pentru cei doi.

— Ce i-au făcut acum? spuse Kenji, mânia scoţându-l din durerea lui.

— Noi am ştiut mereu că acea căsătorie cu Takeo nu va fi recunoscută, spuse Shizuka. Îmi închipui că Fujiwara şi Arai au aranjat asta. Seniorul Fujiwara voia să se însoare cu ea înainte ca ea să plece în primăvară. Mă tem că a încurajat-o să se apropie de el.

Şi-o imagină pe Kaede închisă în reşedinţa luxoasă, îşi aduse aminte de cruzimea nobilului şi îşi dori să fi acţionat altfel.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, îi spuse ea unchiului ei. Înainte eram indiferentă la toate. Acum constat că îmi pasă foarte mult; sunt revoltată şi îngrozită, şi mi-e tare milă de amândoi.

— De când am văzut-o prima dată pe doamna Shirakawa, m-a înduioşat situaţia ei, răspunse el. E greu să nu îţi fie şi mai tare milă de ea acum.

— Ce va face Takeo? se întrebă cu glas tare Shizuka.

— Va porni război, prezise Kenji. Şi aproape sigur va fi înfrânt. S-ar putea să fie prea târziu să facem pace cu el.

Shizuka văzu durerea coborând iar asupra unchiului ei. Se temu că el chiar avea să-şi urmeze fiica în moarte şi căută să aibă grijă să nu rămână niciodată singur.

Mai trecu o săptămână până când, în sfârşit, Kondo se întoarse. Vremea se înseninase şi Shizuka se duse la altar să se roage iar la zeul războiului să-l apere pe Takeo. După ce se înclină, bătu de trei ori din palme, rugându-se şi pentru Kaede, să poată fi salvată. Când se

întoarse să plece, Taku prinse formă pâlpâind chiar în faţa ei, ieşind din invizibilitate.

— Ha! exclamă el victorios. De data asta nu m-ai auzit!

Ea fu uimită, căci nici nu îl auzise, nici nu îi percepuse prezenţa.

— Bravo!

Taku zâmbi larg.

— S-a întors Kondo Kiichi. Te aşteaptă. Unchiul vrea să auzi ce veşti a adus.

— Deci să am grijă să nu auzi şi tu, îl tachina ea.

— Îmi place să aud lucruri, răspunse el. Îmi place să cunosc secretele tuturor.

O luă la fugă înaintea ei pe strada plină de praf, făcându-se invizibil ori de câte ori trecea de la soare la umbră.

Pentru el e numai o joacă, aşa cum era şi pentru mine, se gândi ea. *Dar anul trecut, la un moment dat, n-a mai fost o joacă. Ce s-a întâmplat cu mine? Am învăţat ce înseamnă frica? Frica ie a pierde oamenii pe care îi iubesc?*

Kondo stătea cu unchiul ei în camera principală a casei. Ea îngenunche dinaintea lor şi îl salută pe bărbatul care, în urmă cu două luni, voise să se însoare cu ca. Revăzându-I acum, fu sigură că nu îl voia. Avea să găsească un pretext, să spună că e bolnavă.

El era slab la faţă şi avea ochii duşi în fundul capului, însă o salută cu căldură.

— Îmi pare rău că am întârziat atât, spuse el. La un moment dat, n-am crezut că am să mă mai întorc. Am fost arestat de cum am ajuns la Inuyama. Atacul asupra ta, eşuat, îi fusese raportat lui Arai, şi am fost recunoscut de oamenii care ne-au însoţit la Shirakawa. M-am aşteptat să fiu omorât. Însă atunci a avut loc o tragedie: a izbucnit o molimă de vărsat de vânt. Fiul lui Arai a murit. Când perioada de doliu s-a terminat, a trimis după mine şi m-a întrebat în amănunt despre tine.

— Acum îl interesează iar fiii tăi, spuse Kenji.

— A declarat că îmi este îndatorat, întrucât ţi-am salvat viaţa. A dorit să mă întorc în slujba lui şi s-a oferit să-mi recunoască gradul de războinic al familiei mele şi să-mi dea leafă.

Shizuka se uită la unchiul ei, dar Kenji nu spuse nimic. Kondo continuă:

— Am acceptat. Am sperat că fac ceea ce trebuie. Cum sunt momentan fără stăpân, îmi convine, desigur, dar dacă familia Muto se împotriveşte...

— Ne poţi fi de folos acolo, spuse Kenji.

— Seniorul Arai a presupus că ştiu unde eşti şi mi-a cerut să-ţi transmit mesajul că doreşte să-şi vadă fiii, şi pe tine, şi să discute despre adopţia lor legală.

— Vrea să ne reluăm relaţia? întrebă Shizuka.

— Vrea să te muţi în Inuyama, ca mamă a băieţilor.

Nu spuse *şi ca amantă a lui,* dar Shizuka se prinse. Kondo nu dădea nici un semn de supărare sau gelozie în timp ce vorbea, însă faţa lui avea, când şi când, o expresie ironică. Bineînţeles că, dacă intra în clasa războinicilor, avea să facă o partidă bună în cadrul ei. Doar fiindcă fusese fără stăpân văzuse în ea o soluţie.

Nu ştia dacă pragmatismul lui mai mult o supăra sau o amuza. Nu avea nici o intenţie să-şi trimită fiii la Arai, sau să se mai culce vreodată cu el, sau să se mărite cu Kondo. Spera din toată inima ca Kenji să nu-i poruncească să facă vreuna dintre ele.

— Trebuie să ne gândim bine la toate astea, spuse unchiul ei.

— Da, desigur, răspunse Kondo. Oricum, campania împotriva lui Otori Takeo a complicat lucrurile.

— Speram să avem veşti despre el, murmură Kenji.

— Căsătoria l-a înfuriat pe Arai. A declarat-o imediat fără valoare şi i-a trimis seniorului Fujiwara un contingent mare de soldaţi. La sfârşitul verii, s-a mutat el însuşi la Kumamoto, destul de aproape pentru a lovi Maruyama. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că doamna Shirakawa locuieşte în casa seniorului Fujiwara şi s-a măritat cu el. Este izolată, practic închisă.

Pufni zgomotos şi îşi azvârli capul pe spate.

— Ştiu că Fujiwara se considera logodit cu ea, dar nu trebuia să acţioneze aşa cum a făcut-o. A pus să fie luată cu forţa; mai mulţi oameni de-ai ei au fost ucişi, printre care Amano Tenzo, ceea ce a fost o mare pierdere. Nu era nevoie de asta. Ai şi Hana sunt ostatice în Inuyama. Problemele puteau fi negociate fără vărsare de sânge.

Shizuka simţi un val de tristeţe pentru cele două fete.

— Le-ai văzut acolo?

— Nu, nu era permis.

Părea sincer supărat în numele lui Kaede, şi Shizuka îşi aduse aminte de devotamentul lui greu de crezut faţă de ea.

— Şi Takeo? întrebă ea.

— Se pare că Takeo a pornit împotriva lui Fujiwara şi s-a întâlnit cu armata lui Arai. A fost silit să se retragă. După asta, totul este foarte neclar. În vest a fost un taifun foarte puternic, timpuriu. Ambele armate au fost prinse în apropierea coastei. Încă nimeni nu ştie cu adevărat care a fost rezultatul.

— Dacă Arai îl învinge pe Takeo, ce va (ace cu el? întrebă Shizuka.

— Asta se întreabă toată lumea! Unii spun că va pune să fie executat; alţii sunt de părere că n-ar îndrăzni asta datorită reputaţiei lui Takeo; iar alţii spun că se va alia cu el împotriva Otorilor din Hagi.

— În apropierea coastei? întrebă Kenji. Unde exact?

— Lângă un oraş numit Shuho, parcă. Eu nu cunosc regiunea.

— Shuho? spuse Kenji. N-am fost niciodată acolo, dar se spune că

există un frumos lac natural pe care mi-am dorit întotdeauna să-l vizitez. E mult de când n-am mai făcut nici o călătorie. Acum vremea e perfectă pentru asta. Ar fi bine să veniţi amândoi cu mine.

Vorbea degajat, dar Shizuka îi sesiză nerăbdarea.

— Şi băieţii? întrebă ea.

— Îi vom lua pe amândoi; va fi o experienţă bună pentru ei şi s-ar putea chiar să avem nevoie de talentele lui Taku.

Kenji se ridică în picioare.

— Trebuie să plecăm îndată. Vom lua cai în Yamagata.

— Care e planul dumneavoastră? spuse Kondo. Dacă pot să întreb, intenţionaţi să vă asiguraţi că Takeo este eliminat?

— Nu chiar. Am să-ţi spun pe drum.

Când Kondo se înclină şi părăsi camera, Kenji îi şopti Shizukăi:

— Poate vom ajunge acolo la timp să-i salvăm viaţa.

CAPITOLUL NOUA

Nimeni nu a vorbit pe drum, însă atitudinea lui Akita şi a oamenilor lui părea curtenitoare şi respectuoasă. Speram că predându-mă îmi salvasem oamenii şi pe Hiroshi, însă nu mă aşteptam ca viaţa mea să fie cruţată. Îi eram recunoscător lui Arai că mă trata ca pe un senior Otori, unul din clasa lui, şi că nu mă umilea, însă îmi închipuiam că fie avea să mă execute, fie avea să-mi poruncească să mă omor. În ciuda învăţăturilor din copilărie, a vorbelor lui Yo-An şi a promisiunii pe care i-o făcusem lui Kaede, ştiam că nu aveam altă variantă decât să mă supun.

Taifunul alungase toată umiditatea din aer şi dimineaţa era senină şi clară. Mintea mea avea aceeaşi claritate; Arai mă înfrânsese; mă predasem; aveam să mă supun lui, să fac ce îmi spunea. Începeam să înţeleg de ce războinicii aveau un respect atât de mare pentru codul lor. El făcea ca viaţa să fie foarte simplă.

Mi-au venit în minte cuvintele profeţiei, dar le-am îndepărtat. Nu voiam să mă abată ceva de la calea corectă. M-am uitat la Hiroshi care călărea lângă mine, cu umerii drepţi, cu capul sus. Calul bătrân înainta calm, pufnind alene de plăcerea dată de căldura soarelui. M-am gândit la educaţia care făcuse ca la acest băiat curajul să devină a doua natură. Ştia din instinct să se poarte cu onoare, însă îmi părea rău că ajunsese să cunoască atât de tânăr înfrângerea şi capitularea.

În jurul nostru vedeam urmele dezastrului lăsat de taifun când măturase coasta. Case fără acoperiş, copaci uriaşi smulşi din rădăcini, orez culcat la pământ şi râuri ieşite din matcă, care duceau la vale boi, câini şi alte animale înecate şi prinse între gunoaie. Preţ de câteva clipe, mi-am făcut griji pentru fermierii din Maruyama, întrebându-mă dacă sistemele de apărare pe care le construiseră fuseseră destul de rezistente ca să le apere ogoarele, şi ce avea să se întâmple cu ei dacă eu şi Kaede nu eram acolo să îi protejăm. Al cui avea să fie acum domeniul şi cine avea să aibă grijă de el? Fusese doar pentru o vară al meu şi mă durea că îl pierdusem. Îmi folosisem toată energia ca să-l scot la liman. Nu încăpea îndoială şi că Tribul avea să se întoarcă, să-i pedepsească pe cei care îi înlăturaseră pe membrii lui şi să îşi reia cruda meserie. Şi nimeni în afară de mine nu putea să îi oprească.

Când ne-am apropiat de orăşelul Shuho, i-am văzut pe oamenii lui Arai umblând după hrană. Mi-am imaginat privaţiunile suplimentare pe care această forţă uriaşă alcătuită din oameni şi cai le impunea ţinutului. Toată recolta strânsă avea să fie luată, iar cea care nu fusese

strânsă fusese distrusă de furtună. Am sperat că aceşti săteni aveau ogoare secrete şi depozite ascunse; dacă nu, la iarnă puteau să moară de foame.

Shuho era renumit pentru multele lui izvoare reci care formau un lac de un albastru strălucitor. Apa era cunoscută pentru însuşirile ei tămăduitoare şi era închinată zeiţei norocului. Poate datorită acestui lucru locul avea o atmosferă veselă, în ciuda invaziei trupelor şi a dezastrului provocat de furtună. Orăşenii deja reparau şi reclădeau, făcând glume între ei, chiar cântând. Cântecul însufleţit al loviturilor de ciocan şi al şuieratului fierăstraielor se suprapunea peste sunetul apei revărsat de peste tot de izvoare.

Am intrat pe strada principală când, spre uimirea mea, am auzit pe cineva strigându-mă pe nume.

— Takeo! Senior Otori!

Am recunoscut glasul, deşi pe moment n-am ştiut de unde să-l iau. Apoi mirosul dulce de lemn proaspăt tăiat l-a adus la suprafaţa minţii mele: Shiro, meşterul tâmplar din Hagi, care construise casa pentru ceai şi podeaua-privighetoare la cererea lui Shigeru.

Am întors capul în direcţia glasului şi l-am văzut făcându-mi cu mâna din vârful unui acoperiş. A strigat iar „Senior Otori!” şi, încet, cântecul oraşului s-a stins deoarece, unul câte unul, oamenii şi-au pus uneltele jos şi s-au întors să se uite lung.

Privirea lor mută şi arzătoare a poposit asupra mea şi m-am simţit privit la fel cum se uitaseră oamenii la Shigeru când se întorcea de la Terayama la Yamagata, mâniindu-i şi alarmându-i pe Tohanii care ne însoţeau, şi la mine când fusesem printre proscrişi.

M-am uitat înainte, fără să răspund în vreun fel. Nu voiam să-l supăr pe Akita. La urma urmelor, eram un prizonier. Dar mi-am auzit numele repetat din gură în gură, ca zumzetul albinelor în jurul polenului.

Hiroshi a şoptit:

— Toţi îl cunosc pe seniorul Otori.

— Taci, am răspuns, sperând ca ei să nu fie pedepsiţi pentru asta.

M-am întrebat de ce se afla Shiro aici, dacă fusese alungat din Ţara de Mijloc după moartea lui Shigeru, şi ce veşti avea din Hagi.

Arai îşi instalase cartierul general într-un templu mic de pe coasta dealului, deasupra oraşului. Fireşte, nu era însoţit de toată armata sa; mai târziu, am aflat că o parte era tot în Inuyama, iar restul ridicase tabăra la mijlocul drumului dintre Hagi şi Kumamoto.

Am descălecat şi i-am spus lui Hiroshi să rămână cu caii şi să aibă grijă să fie hrăniţi. A părut gata să protesteze, dar apoi a lăsat capul în jos, întristându-se brusc.

Sakai a pus mâna pe umerii băiatului şi Hiroshi a luai căpăstrul lui Shun. Am simţit că mi se strânge inima când m-am uitat la micul

murg care mergea docil lângă ei, frecându-şi capul de braţul lui Hiroshi. Îmi salvase viaţa de multe ori şi nu voiam să mă despart de el. Gândul că era posibil să nu-l mai văd m-a izbit pentru prima dată şi mi-am dat seama cât de mult voiam să nu mor. Mi-am îngăduit să trăiesc o clipă senzaţia, apoi m-am înconjurat, ca o apărare, de şinele meu Kikuta, recunoscător pentru forţa secretă a Tribului, care acum avea să mă susţină.

— Pe aici, a spus Akita. Seniorul Arai doreşte să vă vadă imediat.

Auzeam deja glasul lui Arai în interiorul templului, supărat şi puternic.

La marginea verandei a venit o servitoare cu apă şi m-am spălat pe picioare. Pentru restul corpului meu n-am avut ce să fac; armura şi hainele mele erau respingătoare, acoperite de noroi şi sânge. Mă mira că Akita putea să arate aşa de îngrijit după luptă şi urmărirea prin ploaie, dar, când m-a condus în camera în care erau adunaţi Arai şi toţi însoţitorii săi principali, am văzut că toţi erau la fel de bine îmbrăcaţi şi curaţi.

Printre aceşti oameni solizi Arai era cel mai masiv. Părea să fi crescut în înălţime de când îl văzusem ultima dată la Terayama. Victoriile lui îi dăduseră greutatea puterii. Dăduse dovadă de hotărârea sa caracteristică în preluarea controlului după moartea lui Iida şi a lui Shigeru; avea curaj fizic, gândea repede şi era neîndurător, şi se pricepea să-i facă pe oameni să-i rămână loiali. Defectele lui erau pripeala şi încăpăţânarea; nu era nici flexibil, nici răbdător şi socoteam că era lacom. În vreme ce Shigeru dorise puterea fiindcă având-o putea să guverneze cu dreptate şi în armonie cu Cerul, Arai voia putere de dragul puterii.

Toate aceste gânduri mi-au trecut fulgerător prin minte când am aruncat o privire rapidă spre bărbatul aşezat pe porţiunea înălţată a camerei, flancat de însoţitorii lui. Purta o armură splendidă, lucrată în roşu şi auriu, dar pe cap nu avea nimic. Îşi lăsase barbă şi mustaţă, şi le simţeam parfumul. Ochii ni s-au întâlnit o clipă, dar n-am citit în ei decât supărare.

Probabil că încăperea servea drept sală de audienţă a templului; dincolo de uşile interioare, care erau pe jumătate deschise, auzeam mişcările şi şoaptele călugărilor şi preoţilor, iar în aer plutea miros de tămâie.

Am căzut la podea, prosternându-mă.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de păcănitul nervos al evantaiului lui Arai. Auzeam respiraţia accelerată a oamenilor din jurul meu, inimile bătându-le ca nişte tobe şi, în depărtare, cântecul oraşului care se reconstruia. Mi s-a părut că îl aud pe Shun scâncind în locul în care se aflau caii, sunetul nerăbdător al calului care vede hrană.

— Ce prost eşti, Otori! a strigat Arai în liniştea din cameră. Îţi ordon să te însori şi tu refuzi. Dispari luni întregi abandonându-ţi moştenirea. Reapari şi ai îndrăzneala să te însori cu o femeie aflată sub protecţia mea fără să-mi ceri permisiunea. Cutezi să ataci un nobil, seniorul Fujiwara. Toate astea puteau fi evitate. Puteam să fim aliaţi.

A continuat pe tonul ăsta o vreme, punctând fiecare frază cu o lovitură a evantaiului de parcă îi venea să-mi dea numai în cap. Dar furia lui nu mă atingea, în parte fiindcă mă învelisem în întuneric, în parte fiindcă simţeam că era în mare măsură simulată. Nu eram supărat; el avea tot dreptul să fie supărat pe mine. Am aşteptat cu faţa pe podea să văd ce avea să facă în continuare.

Şi-a terminat dojenile şi insultele şi a urmat încă o tăcere lungă. În cele din urmă, a mârâit:

— Plecaţi. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Otori.

Cineva din stânga lui a şoptit:

— E un lucru înţelept, stăpâne? Reputaţia lui...

— Nu mi-e frică de Otori! a răcnit Arai, înfuriindu-se iar.

Am auzit oamenii plecând unul câte unul şi l-am auzit pe Arai ridicându-se şi coborând de pe platformă.

— Ridică-te, a poruncit el.

M-am îndreptat de spate, dar am rămas cu privirea în jos. A îngenuncheat astfel încât genunchii să ni se atingă şi să putem vorbi fără să fim auziţi.

— Ei bine, acum suntem singuri. Putem să vorbim despre strategie.

— Îmi pare foarte rău că l-am insultat pe seniorul Arai, am spus.

— Bine, bine, ce a fost a fost. Sfetnicii mei sunt de părere că, pentru insolenţa ta, ar trebui să ţi se poruncească să te omori.

Spre uimirea mea, a început să chicotească.

— Doamna Shirakawa e o femeie frumoasă. Probabil eşti pedepsit destul că ai pierdut-o. Cred că mulţi te invidiază că ai mers înainte şi ai făcut ce ei doreau să facă dar n-au îndrăznit. Şi, dată fiind reputaţia ei, trăieşti, lucru pe care mulţi îl consideră un miracol. Totuşi, femeile se duc; ceea ce contează este puterea - puterea şi răzbunarea.

M-am înclinat iar, pentru a nu-mi da în vileag furia pe care mi-au stârnit-o cuvintele lui superficiale. A continuat:

— Îmi place îndrăzneala, Takeo. Admir ce ai făcut pentru Shigeru. De mult i-am promis că o să te sprijin în caz că o să moară; mă enervează, cum probabil te enervează şi pe tine, că unchii lui au rămas nepedepsiţi. Am vorbit cu fraţii Miyoshi când i-ai trimis la mine. Ba chiar Kahei e aici cu oamenii mei; poţi să vorbeşti cu el mai târziu. Cel mic e tot în Inuyama. Am aflat de la ei că ai păcălit principala armată a Otorilor şi că mulţi din clan te susţin. Te-ai luptat bine la Asagawa. Nariaki mă sâcâia şi mi-a părut bine că a fost

înlăturat. Am trecut prin Maruyama şi am văzut ce treabă bună ai făcut acolo, iar Kahei mi-a povestit cum te-ai răfuit cu Tribul. Ai învăţat bine lecţiile lui Shigeru. Ar fi mândru de tine.

— Nu merit laudele dumneavoastră, am spus. Îmi voi lua viaţa, dacă asta doriţi. Sau mă voi retrage la o mănăstire - Terayama, de exemplu.

— Da, parcă şi văd asta, a răspuns el, sec. Îţi cunosc reputaţia. Aş prefera să mă folosesc eu de ea decât să te ştiu pitit în vreun templu, atrăgând toţi răzvrătiţii din Cele Trei Ţări.

Adăugă degajat:

— Poţi să-ţi iei viaţa, dacă doreşti. E dreptul tău de războinic şi n-am să te împiedic. Însă aş prefera să lupţi alături de mine.

— Senior Arai.

— Cele Trei Ţări mi se supun în întregime acum, în afară de clanul Otori. Vreau să mă ocup de ei înainte de venirea iernii. Armata lor principală e încă în afara Yamagatei. Am credinţa că pot fi înfrânţi, însă se vor retrage în Hagi, şi se spune că oraşul nu poate fi cucerit printr-un asediu, mai ales după ce încep ninsorile.

S-a uitat lung la mine, studiindu-mi faţa. Mi-am păstrat expresia impasivă şi privirea în lături.

— Am două întrebări pentru tine, Takeo. Cum ai reuşit să identifici Tribul în Maruyama? Şi retragerea ta spre coastă a fost deliberată? Noi credeam că te-ai prins în capcană, însă tu te-ai mişcat prea repede pentru noi, de parcă treaba ar fi fost premeditată.

Am ridicat capul şi privirile ni s-au întâlnit o clipă.

— Accept oferta dumneavoastră de alianţă, am spus. Vă voi sluji cu credinţă. Înţeleg că, în schimb, mă recunoaşteţi drept moştenitor legal al clanului Otori şi mă veţi sprijini în revendicarea moştenirii din Hagi.

A bătut din palme şi, când la uşă a apărut o servitoare, a poruncit să se aducă vin. Nu i-am spus că n-am să renunţ niciodată la Kaede, şi fără îndoială nici el nu a fost tocmai sincer cu mine, dar am băut ceremonios în cinstea alianţei noastre. Aş fi preferat ceva de mâncare, chiar şi ceai. Vinul mi-a lovit ca focul stomacul gol.

— Acum poţi să răspunzi la întrebările mele, a spus Arai.

I-am povestit despre documentele lui Shigeru despre Trib şi cum le primisem la Terayama.

— Unde sunt acum? La Maruyama?

— Nu.

— Atunci, unde? Nu vrei să-mi spui?

— Nu sunt în posesia mea, dar ştiu unde se află în siguranţă. Şi cea mai mare parte a informaţiilor o port în minte.

— Deci de asta ai avut atâtea reuşite, a spus el.

— Tribul pare nerăbdător să mă asasineze, am spus. În Maruyama

nu erau mulţi membri, însă fiecare reprezenta o ameninţare, aşa că a trebuit să-i stârpesc. Aş fi preferat să-i folosesc; ştiu ce pot să facă şi ce utili pot să fie.

— Îmi vei da şi mie acele documente?

— Dacă asta ne ajută pe amândoi să ne atingem scopurile.

A rămas o vreme tăcut, gândindu-se la vorbele mele.

— M-a înfuriat rolul pe care l-a jucat Tribul anul trecut, a spus el. Nu ştiam că sunt atât de puternici. Te-au luat şi au reuşit să te ţină ascuns, în vreme ce oamenii mei scotoceau Yamagata în căutarea ta. Mi-am dat seama brusc că sunt ca umezeala de sub o casă sau ca viermii care găuresc lemnul şi distrug temelia unei clădiri uriaşe. Şi eu am vrut să-i curăţ - dar ar fi fost mai înţelept să îi controlez. Asta mă aduce la alt lucru despre care vreau să vorbesc cu tine. O ţii minte pe Muto Shizuka?

— Desigur.

— Probabil ştii că am doi fii cu ea.

Am dat din cap. Ştiam cum îi cheamă, Zenko şi Taku, şi câţi ani aveau.

— Ştii unde sunt? a întrebat Arai.

Glasul lui avea o notă ciudată; nu implora, dar era pe-aproape. Nu ştiam sigur, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu precis, am spus. Cred că aş putea ghici de unde să începeţi să căutaţi.

— Fiul meu, din căsătoria mea, a murit de curând, a spus el brusc.

— N-am auzit de asta. Îmi pare foarte rău.

— De vărsat de vânt, sărmanul. Mama lui nu stă bine cu sănătatea şi pierderea a afectat-o foarte tare.

— Toată compasiunea mea.

— I-am trimis Shizukăi mesaje cum că îmi vreau fiii alături de mine. Îi voi recunoaşte şi îi voi adopta legal. Dar n-am primit nici o veste de la ea.

— E dreptul dumneavoastră ca tată al lor, am spus. Dar Tribul are obiceiul să revendice copiii cu sânge amestecat, care le-au moştenit talentele.

— Care sunt aceste talente? a întrebat el, curios. Ştiu că Shizuka era o iscoadă fără egal şi am auzit tot felul de zvonuri despre voi.

— Nimic nemaipomenit, am spus. Toată lumea le exagerează. Este în principal o chestiune de antrenament.

— Mira-m-aş, a spus el, uitându-se lung la mine.

Am rezistat tentaţiei de a-i întâlni privirea. Brusc mi-am dat seama că vinul şi suspendarea pedepsei cu moartea mă ameţiseră. Am rămas nemişcat şi n-am spus nimic, punându-mă iar la adăpostul autocontrolului.

— Ei bine, vom mai vorbi despre asta. Cealaltă întrebare a mea se

referă la retragerea ta spre coastă. Ne aşteptam să te retragi în Maruyama.

I-am spus despre pactul meu cu familia Terada şi despre planul meu de a intra în Hagi cu corabia şi de a pătrunde în castel de pe mare, trimiţând totodată o armată pentru a momi forţele Otorilor şi de a le lega de uscat. Planul I-a captivat imediat, cum eram sigur că o să se întâmple, şi i-a sporit entuziasmul de a se năpusti asupra Otorilor înainte ca cetatea Hagi să fie închisă de iarnă.

— Poţi să convingi familia Terada să încheie alianţă cu mine? a întrebat el cu ochii arzând de nerăbdare.

— Cred că vor dori ceva în schimb.

— Află ce anume. Cât de repede poţi să ajungi la ei?

— Dacă vremea rămâne frumoasă, pot să le trimit vorbă în mai puţin de o zi.

— Mă las mult în seama ta, Otori. Să nu mă dezamăgeşti.

Îmi vorbea cu aroganţa unui suzeran, dar cred că amândoi ştiam câtă putere deţineam şi eu în tranzacţia noastră. M-am înclinat iar şi, când m-am ridicat, am spus:

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Dacă aş veni la dumneavoastră la primăvară şi v-aş cere permisiunea să mă căsătoresc cu doamna Shirakawa, mi-aţi acorda-o?

A zâmbit în barbă.

— Logodna cu seniorul Fujiwara a fost deja stabilită. În ciuda afecţiunii mele pentru doamna Shirakawa şi pentru tine, căsătoria voastră devenise imposibilă. Nu puteam să insult un om cu rangul şi relaţiile lui Fujiwara. În plus - se aplecă în faţă şi coborî glasul - Fujiwara mi-a spus un secret despre moartea lui Iida, secret pe care foarte puţini dintre noi îl ştiu.

Chicoti iarăşi.

— Doamna Shirakawa e o femeie mult prea periculoasă pentru a fi lăsată să trăiască în mod liber. Prefer să fie ţinută în izolare de cineva ca Fujiwara. Mulţi au fost de părere că ar trebui să fie omorâtă; într-un fel, prin mărinimia lui, i-a salvat viaţa.

Nu voiam să mai aud nimic despre Kaede; mă înfuria prea tare. Ştiam că situaţia mea e încă primejdioasă şi că nu trebuie să las emoţia să-mi întunece judecata. În ciuda atitudinii prietenoase a lui Arai şi a ofertei lui de alianţă, nu aveam totală încredere în el. Simţeam că mă iertase prea uşor şi că ascundea ceva cu privire la mine, pe care nu îl dezvăluise încă.

Când ne-am ridicat în picioare, a spus neglijent:

— Văd că ai sabia lui Shigeru. Pot să o văd?

Am scos sabia de la cingătoare şi i-am întins-o. A primit-o cu reverenţă şi a tras-o din teacă. Lumina a căzut pe lama ei strălucitoare

de un gri-albăstrui, dându-i la iveală modelele vălurite.

— Şarpele, a spus Arai. Dă o senzaţie extrem de plăcută când o ţii în mână.

Vedeam că râvneşte la ea. M-am întrebat dacă trebuia să i-o fac cadou. Nu aveam nici o intenţie să renunţ la ea.

— Am făcut un jurământ că am să o păstrez până la moarte şi am să o dau mai departe moştenitorului meu, am murmurat. Este o comoară a Otorilor...

— Desigur, a răspuns Arai cu răceală, nelăsând sabia din mână. Fiindcă veni vorba de moştenitori, îţi voi găsi o mireasă mai potrivită. Doamna Shirakawa are două surori. Mă gândesc să o mărit pe cea mare cu nepotul lui Akita, dar pentru cea mică încă nu s-a aranjat nimic. E o fată frumoasă, seamănă mult cu sora ei.

— Mulţumesc, dar nu mă pot gândi la căsătorie câtă vreme viitorul meu nu e sigur.

— Păi, nu-i nici o grabă. Fata are doar zece ani.

A făcut câteva mişcări cu sabia şi Yato a cântat a jale prin aer. Mi-ar fi plăcut să o iau şi să o las să reteze gâtul lui Arai. Nu o voiam pe sora lui Kaede; o voiam pe Kaede. Ştiam că acum se juca cu mine, dar nu bănuiam unde dorea să ajungă.

În timp ce mă uitam la faţa lui zâmbitoare, m-am gândit ce uşor ar fi fost să-l fixez cu privirea şi, în timp ce el îşi pierdea cunoştinţa, să-mi iau sabia... să mă fac invizibil, să ocolesc gărzile şi să fug în ţară.

Şi pe urmă ce? Aveam să fiu iar fugar şi oamenii mei, Makoto, fraţii Miyoshi - Hiroshi, probabil - aveau să fie măcelăriţi.

Toate aceste gânduri îmi treceau fulgerător prin minte, unul după altul, când Arai a ridicat-o pe Yato deasupra capului. Era o privelişte frumoasă: bărbatul masiv, cu faţa vrăjită, mişcându-se atât de uşor, sabia spintecând aerul mai repede decât apuca ochiul să vadă. Fără doar şi poate, mă aflam în prezenţa unui maestru, a cărui iscusinţă provenea din anii de practică şi disciplină. Eram impresionat şi admiraţia mă făcea să am încredere în bărbatul din faţa mea. Aveam să mă port ca un războinic; aveam să-i ascult poruncile, indiferent care erau ele.

— Este o armă nemaipomenită, a spus el în cele din urmă, terminând exerciţiul, dar tot fără să îmi înapoieze sabia.

Respira ceva mai greu şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Mai e un subiect pe care trebuie să-l discutăm, Takeo.

N-am spus nimic.

— Circulă multe zvonuri despre tine. Cel mai dăunător şi cel mai persistent este că ai o legătură cu Hiddenii. Împrejurările morţii lui Shigeru şi a doamnei Maruyama nu fac decât să îl accentueze. Tohanii au pretins întotdeauna că Shigeru a mărturisit că era credincios, că nu

a vrut să depună jurământul solemn împotriva Hiddenilor sau să calce în picioare imaginile atunci când i-a poruncit Iida să o facă. Din păcate, nici un martor demn de crezare nu a supravieţuit căderii Inuyamei, aşa că nu vom şti niciodată sigur.

— Nu a vorbit niciodată cu mine despre asta, am răspuns cu sinceritate.

Pulsul mi se accelerase. Simţeam că sunt pe calc să fiu forţat să mă lepăd în mod public de credinţele copilăriei mele şi mă codeam. Nu mă ducea mintea ce alegere trebuia să fac.

— Doamna Maruyama era cunoscută pentru faptul că îi simpatiza pe aceşti oameni. Se spunea că mulţi din sectă şi-au găsit refugiul pe domeniul ei. N-ai găsit dovezi despre ei?

— M-a preocupat mai mult să depistez membri ai Tribului, am răspuns. Hiddenii mi s-au părut întotdeauna inofensivi.

— Inofensivi?! explodă Arai, înfuriindu-se iar. Credinţa lor e cea mai vătămătoare şi primejdioasă dintre credinţe; ea ameninţă structura societăţii noastre. Ea susţine că cei mai decăzuţi dintre decăzuţi - ţăranii, proscrişii - sunt egali cu nobilii şi războinicii. Are îndrăzneala să spună că marii seniori vor fi pedepsiţi după moarte la fel ca oamenii de rând şi neagă existenţa şi învăţăturile Celui Luminat.

S-a uitat urât la mine, cu venele de la gât umflate, cu ochii tăioşi.

— Nu sunt credincios, am spus.

Spuneam adevărul, dar tot am simţit un junghi de regret pentru învăţăturile din copilărie şi o anumită mustrare de cuget pentru lipsa mea de credinţă.

Arai a mârâit:

— Vino cu mine.

A ieşit valvârtej pe verandă. Paznicii lui au sărit imediat în picioare, unul dintre ei aducându-i sandalele. Am mers în urma suitei lui în timp ce el a ocolit heleşteul albastru şi a trecut pe lângă locul în care erau priponiţi caii. Shun m-a zărit şi a nechezat. Hiroshi era lângă el, cu o găleată în mână. Când m-a văzut înconjurat de gărzi, s-a albit la faţă. Scăpând găleata, s-a luat după noi. În acea clipă, am prins o mişcare departe în stânga mea. Am auzit glasul lui Makoto şi, întorcând capul, l-am văzut ieşind călare pe porţile mai joase ale zonei în care se afla templul. Oamenii mei se adunau afară.

S-a lăsat un fel de linişte. Îmi închipui că toată lumea s-a gândit că urma să fiu executat, deoarece Arai se îndrepta spre munte, cu Yato tot în mâna lui.

În locul în care se înălţau stâncile se afla un grup de prizonieri legaţi; arătau ca un amestec de bandiţi, iscoade, războinici fără stăpân şi obişnuiţii ghinionişti care s-au aflat pur şi simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Cei mai mulţi stăteau pe vine în tăcere, resemnaţi în faţa sorţii lor; unul sau doi se tânguiau cu groază; altul

bocea.

Printre gemetele lor, l-am auzit clar pe Yo-An rugându-se în surdină.

Arai a dat o poruncă şi proscrişii au fost traşi în faţă. M-am uitat în jos la el. Îngheţasem. Nu aveam să simt nici milă, nici groază. Aveam să fac pur şi simplu ce poruncea seniorul Arai.

Arai a spus:

— Otori, aş vrea să-ţi cer să calci în picioare imaginile scârboase ale Hiddenilor, însă nu avem nici una aici. Această fiinţă, acest proscris a fost cules de pe drum aseară, căci călărea un cal de războinic.

Câţiva dintre oamenii mei îl ştiau de la Yamagata. Pe atunci se bănuia că avea o legătură cu tine. S-a crezut că a murit. Acum a reapărut, după ce a fugit în mod ilegal de la locul în care locuia şi, ne dăm seama, după ce te-a însoţit în multe dintre bătăliile tale. Nu face nici un secret din faptul că e credincios.

S-a uitat la Yo-An cu o expresie de dezgust pe faţă. Apoi s-a întors spre mine şi a întins sabia.

— Hai să văd cum taie Yato, a spus el.

Nu vedeam ochii lui Yo-An. Voiam să mă uit adânc în ei, însă el era legat cu capul plecat şi nu putea să şi-l mişte. A continuat să şoptească rugăciuni pe care numai eu le auzeam, cele rostite de Hiddeni în clipa morţii. Nu aveam timp să fac ceva în afară de a lua sabia şi a o mânui. Ştiam că, dacă aş fi ezitat o clipă, n-aş mai fi putut în veci să fac asta şi aş fi aruncat la gunoi toate lucrurile pentru care mă luptasem.

Am simţit în mână greutatea cunoscută, reconfortantă a lui Yato, m-am rugat să nu mă dezamăgească şi mi-am fixat ochii pe gâtul lui Yo-An.

Lama a tăiat exact ca întotdeauna.

L-ai scutit pe fratele meu de suferinţă la Yamagata. Dacă se va ajunge la asta, vei face acelaşi lucru pentru mine?

Se ajunsese la asta şi făceam ce-mi ceruse el. L-am scutit de chinul torturii şi i-am oferit aceeaşi moarte rapidă şi onorabilă ca a lui Shigeru. Însă tot mai consider moartea lui ca fiind una dintre cele mai rele fapte din viaţa mea, iar amintirea ei mă face să-mi fie rău de la stomac.

Atunci nu puteam să arăt nimic din toate astea. Orice semn de slăbiciune sau regret mi-ar fi adus sfârşitul. Moartea unui proscris era mai puţin importantă decât a unui câine. Nu m-am uitat la capul retezat, la sângele care gâlgâia. Am verificat tăişul săbiei; nu avea nici urmă de sânge pe el. M-am uitat la Arai.

Mi-a întâlnit privirea o clipă înainte să las ochii în jos.

— Gata, a spus el cu mulţumire, uitându-se în jur la însoţitorii lui. Ştiam eu că nu avem de ce să ne facem griji în privinţa lui Otori.

M-a bătut pe umăr; buna dispoziţie îi revenise complet.

— Vom mânca împreună şi vom vorbi despre planurile noastre.

Oamenii tăi pot să se odihnească aici; voi avea grijă să fie hrăniţi.

Pierdusem de tot noţiunea timpului. Trebuie să fi fost pe la amiază. În timp ce mâncam, temperatura a început să scadă şi s-a iscat un vânt rece dinspre nord-vest. Instalarea neaşteptată a frigului l-a grăbit pe Arai să intre în acţiune. S-a hotărât să plece a doua zi, de cum se lumina, să facă joncţiunea cu restul armatei sale şi să pornească îndată spre Hagi. Eu trebuia să mă întorc cu oamenii mei pe coastă, să iau legătura cu Terada şi să fac pregătirile pentru atacul pe mare.

Am stabilit ca bătălia să aibă loc la următoarea lună plină, în cea de a zecea lună. Dacă până atunci nu izbuteam să duc la bun sfârşit călătoria pe mare, Arai avea să abandoneze campania, să consolideze teritoriul pe care îl ocupase până acum şi să se retragă în Inuyama, unde urma să mă duc şi eu. Nici unul dintre noi nu a acordat mare importanţă acestui al doilea plan. Eram hotărâţi să rezolvăm lucrurile înainte de venirea iernii.

A fost chemat Kahei şi ne-am salutat cu încântare, căci amândoi ne temuserăm că nu o să ne mai întâlnim niciodată. Întrucât nu puteam să-mi iau toţi oamenii cu corabia, aveam să-i las să se odihnească o zi sau două înainte de a-i trimite în est sub comanda lui Kahei. Încă nu vorbisem cu Makoto şi nu eram sigur dacă să-l iau cu mine sau să-l trimit cu Kahei. Ţineam minte că îmi spusese că nu avea mai deloc experienţă cu corăbiile şi marea.

Când ne-am întâlnit cu el, am fost foarte ocupaţi să organizăm încartiruirea şi mâncarea într-un ţinut ajuns deja la limitele lui. Mi-am dat seama că avea ceva în privire, însă n-am vrut să vorbesc nici cu el, nici cu altcineva. Când totul a fost rezolvat cât s-a putut de bine şi m-am întors la heleşteu, se însera. Rămăşiţele lui Yo-An dispăruseră. La fel şi ale tuturor celorlalţi prizonieri, executaţi şi îngropaţi fără ceremonie. M-am întrebat cine îi îngropase. Yo-An venise cu mine să îngroape morţii, dar pe el cine îl îngropase?

Întrucât treceam pe lângă locul unde se aflau caii, m-am dus să văd ce fac caii mei. Sakai şi Hiroshi erau acolo şi îi hrăneau, bucuroşi că atât animalele, cât şi ei aveau încă o zi sau două de odihnă.

— Poate ar trebui să pleci mâine cu seniorul Arai, i-am spus lui Sakai. Se pare că suntem iar în aceeaşi tabără; poţi să-l duci pe Hiroshi acasă.

— Iertaţi-mă, senior Otori, dar aş prefera să rămân cu dumneavoastră, a spus el.

— Caii s-au obişnuit acum cu noi, a intervenit Hiroshi, mângâind gâtul scurt şi musculos al lui Shun, în timp ce animalul mânca lacom. Nu mă trimiteţi înapoi.

Eram prea obosit ca să mă contrazic pe tema asta şi, de fapt, preferam ca atât calul meu, cât şi băiatul să rămână cu oamenii mei. I-am lăsat şi m-am îndreptat spre altar, simţind că trebuia să fac ceva

pentru a marca moartea lui Yo-An şi rolul pe care îl jucasem în ea. Mi-am clătit gura şi m-am spălat pe mâini în bazin, am cerut să fiu curăţat de pângărirea morţii şi am cerut binecuvântarea zeiţei, în tot acest timp mirându-mă de mine; păream să cred în tot sau în nimic.

Am stat acolo o vreme, în timp ce soarele apunea pe după cedri, uitându-mă la uimitoarea apă albastră a heleşteului. Peştişori argintii înotau în apa puţin adâncă şi un bâtlan a sosit cu marile lui aripi cenuşii să pescuiască. A rămas în picioare în felul lui liniştit, răbdător, cu capul întors într-o parte, cu ochii negri, ficşi. A atacat. Peştele s-a zbătut scurt şi a fost înghiţit.

Fumul de la focuri plutea în sus, amestecându-se cu ceaţa care se aduna peste heleşteu. Primele stele începeau deja să apară pe un cer ca mătasea de un gri sidefiu. Urma să fie o noapte fără lună. Vântul avea gust de iarnă. Oraşul fredona un cântec de seară despre mulţi oameni care erau hrăniţi; mirosul de mâncare gătită plutea către mine.

Nu îmi era foame; de fapt, cea mai mare parte a zilei mă luptasem cu greaţa. Când fusesem cu Arai şi oamenii lui, mă forţasem să mănânc şi să beau cu poftă şi ştiam că în scurtă vreme trebuia să mă duc iar la ei, să mai închinăm câteva cupe în cinstea victoriei noastre comune. Însă amânam, uitându-mă în schimb la apa din bazin care îşi schimba culoarea, devenind gri ca şi cerul.

Bâtlanul, mai înţelept ca mine, şi-a luat zborul cu o bătaie din aripi, pentru a se duce la culcare.

Când se întunecă, se părea că puteam să mă gândesc la Yo-An fără să mă trădez. Oare acum sufletul lui era cu Dumnezeu, cu Cel Secret care vede tot şi ne va judeca pe toţi? Nu credeam că există un astfel de zeu: dacă exista, de ce îşi lăsa adepţii pradă suferinţei pe care o îndurau Hiddenii? Dacă exista, sigur eram deja osândit să ajung în iad.

Viaţa ta a fost dată în vileag şi nu îţi mai aparţine. Yo-An crezuse în această profeţie. *Pacea va veni cu preţul vărsării de sânge.* În ciuda învăţăturii Hiddenilor să nu ucizi, el ştiuse şi acceptase asta. Eram mai hotărât ca niciodată să aduc acea pace, astfel că sângele lui, vărsat de mine, nu avea să fie în zadar.

Spunându-mi că nu trebuie să stau acolo şi să-mi fac gânduri negre, mă ridicasem în picioare când am auzit în depărtare glasul lui Makoto. Cineva a răspuns şi mi-am dat seama că era Shiro. În una dintre acele feste pe care le joacă memoria, uitasem complet să mă duc la el mai devreme. Întâlnirea mea cu Arai şi ce se întâmplase după aceea aşternuse un strat prea gros peste asta. Acum mi-am adus aminte de glasul care mă strigase pe nume şi de liniştea care se lăsase în timp ce treceam călare prin oraş.

Makoto a strigat:

— Takeo! Omul ăsta te caută pe tine. Vrea să mergi acasă la el.

Shiro a zâmbit larg.

— Nu avem decât jumătate de acoperiş pe casă. Dar avem mâncare în plus şi lemne de foc. Ar fi o onoare.

I-am fost recunoscător, simţind că lumescul lui simţ practic era exact ce îmi trebuia.

Makoto m-a întrebat încet:

— Te simţi bine?

Am dat din cap, neavând brusc încredere în glasul meu.

— Îmi pare foarte rău de moartea lui Yo-An, a spus el. Era a doua oară când rostea numele proscrisului.

— Nu merita asta, am spus.

— În multe privinţe, a fost mai mult decât merita: o moarte rapidă de mâinile tale. Putea să fie mult mai rău.

— Să nu vorbim despre asta; s-a terminat.

M-am întors spre Shiro şi l-am întrebat când plecase din Hagi.

— Acum mai bine de un an, a spus el. Moartea seniorului Shigeru m-a întristat şi n-am mai dorit să-i slujesc pe Otori odată ce el şi dumneavoastră nu mai eraţi. Acesta e oraşul meu natal; am fost zece băieţi la părinţi şi mi-am făcut ucenicia în Hagi, în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

— Mă mir că te-au lăsat să pleci, am spus, căci dulgherii cu iscusinţa lui Shiro erau de obicei foarte preţuiţi şi păstraţi cu gelozie de clanuri.

— I-am plătit, a spus el, chicotind. Fieful nu avea bani; lăsau să plece pe oricine, dacă le dădea în schimb destui bani.

— Nu aveau bani? am exclamat. Dar Otorii se numără printre cele mai bogate clanuri din Cele Trei Ţări. Ce s-a întâmplat?

— Războiul, proasta administrare, lăcomia. Iar piraţii şi-au adus şi ei contribuţia. Comerţul pe mare e în impas.

— Asta e o veste încurajatoare, a spus Makoto. Îşi pot permite să-şi întreţină armata?

— Abia-abia, a spus Shiro. Oamenii sunt bine echipaţi - cea mai mare parte a venitului feudei a fost cheltuită pe armuri şi arme - dar mâncarea e întotdeauna puţină şi taxele sunt mari până la cer. E multă nemulţumire. Dacă seniorul Takeo se întoarce în Hagi, cred că jumătate din armată i se va alătura.

— Se ştie că am de gând să mă întorc? am întrebat.

M-am gândit ce iscoade aveau Otorii şi cât de repede urma să ajungă la ei această veste. Chiar dacă nu mai puteau să-şi permită să plătească Tribul, nu încăpea îndoială că familia Kikuta avea să lucreze gratis pentru ei.

— Asta speră toată lumea, a răspuns Shiro, Şi întrucât seniorul Arai nu v-a executat, aşa cum credeam toţi că o să facă...

— Şi eu am crezut asta, a declarat Makoto. Părea că am să te văd pentru ultima dată.

Shiro s-a uitat la heleşteul liniştit care, în lumina ce murea, era acum cenuşiu-închis.

— S-ar fi înroşit, a spus el încet. Mai mulţi arcaşi îl ţinteau pe seniorul Arai.

— Să nu spui astfel de lucruri! l-am avertizat. Acum suntem aliaţi. L-am recunoscut drept superiorul meu.

— Poate, a mârâit Shiro. Dar nu Arai a fost cel care s-a căţărat în Inuyama ca să-l răzbune pe seniorul Shigeru.

Shiro şi familia lui - soţia, două fiice şi ginerii - ne-au primit în acea parte a casei de curând reparată.

Am luat masa de seară cu ei, apoi eu şi Makoto ne-am dus să bem vin cu Arai. Atmosfera a fost veselă, chiar gălăgioasă; era clar că Arai era convins că ultima redută a opoziţiei era pe cale să cadă.

Şi pe urmă ce? Nu voiam să mă gândesc prea mult la viitor. Arai voia să mă vadă instalat în Hagi, unde aveam să conving clanul Otori să se alieze cu el, şi credeam că dorea sincer să-i vadă pedepsiţi pe unchii lui Shigeru, dar tot mai speram să-mi recapăt soţia, şi dacă îmi era sortit să domnesc de la mare până la mare, la un moment dat avea să trebuiască să mă lupt cu Arai.

Totuşi, acum îi jurasem credinţă...

Am băut fără măsură, primind cu bucurie alinarea acră a vinului, sperând că o să-mi amorţească gândurile pentru o vreme.

A fost o noapte scurtă. Cu mult înainte de ivirea zorilor, primele trupe ale lui Arai se agitau, pregătindu-se de lunga călătorie. Până la Ora Dragonului, plecaseră toţi, lăsând oraşul cufundat în linişte o vreme, până când zgomotul reparaţiilor puse iar stăpânire pe el. Sakai şi Hiroshi petrecuseră noaptea la cai - din fericire, cum s-a dovedit, căci, spre indignarea lui Hiroshi, doi războinici încercaseră pe rând să o şteargă cu Shun, pretinzând că e al lor. Se părea că reputaţia lui crescuse odată cu a mea.

Mi-am petrecut ziua făcând planuri. Am ales toţi oamenii care ştiau să înoate sau care ştiau câte ceva despre bărci şi mare: toţi Otorii şi nişte localnici care ni se alăturaseră de când ajunserăm la coastă. Am cercetat amănunţit armurile şi armele şi i-am echipat pe marinari cu cele mai bune dintre ele. I-am trimis pe suliţaşi în pădure să taie doage şi suliţe pentru oamenii care aveau să plece cu Kahei. Cei rămaşi au fost trimişi să ajute la reconstruirea oraşului după furtună şi să salveze cât mai mult din recoltă. Makoto a pornit spre coastă ca să ia legătura cu Ryoma şi să trimită familiei Terada detaliile planurilor noastre. Marşul pe uscat al lui Arai avea să dureze de două ori mai mult decât voiajul nostru pe mare, aşa că aveam timp să ne pregătim minuţios.

Spre uşurarea mea, oraşul avea depozite ascunse care le scăpaseră oamenilor flămânzi ai lui Arai, şi orăşenii erau dispuşi să le împartă cu

noi. Multe sacrificii se făceau pentru mine,- foarte multe depindeau de acest asalt disperat. Şi cum rămânea cu iarna care se apropia? Oare aceste lupte pentru putere aveau să condamne la foamete mii de oameni?

Nu mă puteam gândi la asta. Luasem hotărârea. Trebuia să merg înainte.

În acea noapte, am stat de vorbă despre construcţii cu Shiro şi ginerii lui. Ei nu lucraseră doar la casa lui Shigeru, ci construiseră majoritatea caselor din Hagi şi făcuseră toată tâmplăria pentru castelul Hagi. Mi-au desenat planul interiorului, completând ceea ce ţineam minte din ziua în care fusesem adoptat de clanul Otori. Ba mai mult, mi-au dezvăluit podelele secrete, trapele şi compartimentele ascunse pe care le instalaseră la ordinele lui Masahiro.

— Seamănă cu o casă a Tribului, am spus.

Dulgherii s-au uitat cu viclenie unul la altul.

— Păi, poate că anumiţi oameni au avut o contribuţie la proiectarea lui, a spus Shiro, mai turnând vin.

M-am culcat, gândindu-mă la familia Kikuta şi la relaţia Tribului cu seniorii Otori. Oare chiar acum stăteau la pândă să pună mâna pe mine în Hagi, ştiind că nu mai era nevoie să mă urmărească deoarece aveam să vin eu la ei? Nu trecuseră prea multe săptămâni de la ultimul lor atentat la viaţa mea, în această zonă, şi am dormit uşor, trezindu-mă deseori la auzul zgomotelor nopţii de toamnă şi ale oraşului adormit. Eram singur într-o cameră mică din fundul casei; Shiro şi familia lui erau în camera alăturată. Gărzile mele stăteau afară pe verandă şi fiecare casă de pe stradă avea câini. Ar fi fost cu neputinţă ca cineva să se apropie de mine. Totuşi, pe la cea mai întunecată oră din noapte, am fost trezit din aţipeală de o respiraţie în cameră.

N-am avut nici o îndoială că era un intrus, căci respira încet, aproape imperceptibil, cum fusesem antrenat şi eu să respir. Însă această respiraţie avea ceva diferit: era uşoară şi nu provenea de la ce m-aş fi aşteptat să fie un bărbat. Nu vedeam nimic în întuneric, însă m-am făcut imediat invizibil deoarece era posibil ca intrusul să aibă o vedere nocturnă mai bună ca a mea. M-am îndepărtat în linişte de saltea şi m-am ghemuit în colţul camerei. După sunetele extrem de slabe şi o senzaţie de mişcare a aerului mi-am dat seama că se apropiase de saltea. Mi s-a părut că îi simt acum mirosul, însă nu era în întregime mirosul unui bărbat. Oare familia Kikuta trimisese o femeie sau un copil să mă atace? Am avut un moment de repulsie la gândul că trebuia să ucid un copil, am reperat unde era nasul, şi am păşit spre el.

Mâinile mele i-au cuprins beregata. Aş fi putut să le încleştez atunci şi să-l ucid pe loc, însă de cum i-am încercuit gâtul mi-am dat seama

că era într-adevăr un gât de copil. Am slăbit puţin strânsoarea; îşi încordase toţi muşchii pentru a-mi da iluzia că era mai solid decât în realitate. Simţind că am slăbit strânsoarea, a înghiţit şi a spus repede:

— Senior Takeo. Familia Muto doreşte un armistiţiu.

L-am apucat de braţe, l-am silit să îşi desfacă palmele, am scos din hainele lui un cuţit şi un ştreang, l-am ţinut de nas ca să fie nevoit să deschidă gura şi am pipăit înăuntru după ace sau otravă. Am făcut toate astea pe întuneric şi el s-a supus fără împotrivire. Apoi i-am strigat lui Shiro să aducă o lampă din bucătărie.

Când l-a văzut pe intrus, era să scape lampa.

— Cum a intrat? E cu neputinţă!

A vrut să-i tragă băiatului o chelfăneală, dar l-am oprit. Am întors mâinile băiatului cu palmele în sus şi am văzut de-a curmezişul lor linia distinctivă. L-am lovit peste faţă.

— Ce e cu minciunile astea despre familia Muto, când tu eşti însemnat ca fiind un Kikuta?

— Sunt fiul lui Muto Shizuka, a spus el încet. Mama şi maestrul Muto au venit să vă propună un armistiţiu.

— Şi de ce eşti tu aici? Nu sunt obişnuit să negociez cu puştii!

— Am vrut să văd dacă pot să pătrund, a răspuns el, bâlbâindu-se puţin pentru prima dată.

— Mama ta nu ştie că eşti aici? Era să te ucid! Ce s-ar mai fi întâmplat atunci cu armistiţiul?

L-am lovit din nou, dar nu prea tare.

— Idiotule mic!

Mi-am dat seama că vorbeam exact ca Kenji.

— Eşti Zenko sau Taku?

— Taku, a şoptit el.

Cel mic, mi-am dat seama.

— Unde e acum Shizuka?

— Nu departe. Să vă duc acolo?

— La o oră decentă din zi, poale.

— Trebuie să mă întorc, a spus el, agitat. Chiar o să se supere când o să constate că am dispărut.

— Să-ţi fie învăţătură de minte. Nu te-ai gândit la asta înainte s-o ştergi?

— Uneori uit să gândesc, a spus el cu mâhnire. Vreau să încerc ceva şi o fac pur şi simplu.

M-am stăpânit să nu râd.

— Până dimineaţă, ai să stai legat. Pe urmă o să mergem împreună la mama ta.

I-am spus lui Shiro să aducă o frânghie şi am legat băiatul fedeleş, poruncindu-i unui paznic ruşinat să nu-l scape din ochi. Taku părea foarte resemnat, de fapt. M-am gândit că era sigur că o să izbutească

să scape şi voiam să dorm puţin. I-am spus să se uite la mine. S-a supus oarecum cu reţinere şi aproape imediat şi-a dat ochii peste cap şi a închis pleoapele. Indiferent care erau talentele lui - şi nu aveam nici o îndoială că erau considerabile - nu rezista în faţa somnului Kikuta.

Asta-i ceva ce pot să-l învăţ, m-am surprins gândind chiar înainte să adorm şi eu.

Când m-am trezit, mai dormea încă. I-am studiat faţa o vreme. Nu vedeam nici o asemănare cu mine sau cu familia Kikuta; semăna în general cu mama lui, dar avea ceva şi din tatăl său. Dacă fiul lui Arai căzuse în mâinile mele... dacă familia Muto chiar voia să facă pace cu mine... Abia când a început să mă cuprindă uşurarea mi-am dat seama cât de groază îmi fusese de o întâlnire cu bătrânul meu învăţător, Kenji, şi de rezultatul ei.

Taku nu se mai trezea. Asta nu mă îngrijora. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, Shizuka o să vină după el. Am mâncat puţin de dimineaţă cu Shiro şi am stat pe verandă cu planurile castelului Hagi, memorându-le în timp ce o aşteptam.

Deşi mă uitam după ea, a fost aproape de casă înainte de a o recunoaşte. Mă văzuse, dar ar fi mers drept înainte dacă n-aş fi strigat-o.

— Hei, tu!

Nu am vrut să-i spun pe nume.

S-a oprit şi a întrebat fără să se întoarcă:

— Eu, senior?

— Vino înăuntru dacă vrei ceea ce cauţi.

S-a apropiat, şi-a scos sandalele şi a păşit pe verandă, apoi s-a înclinat adânc în faţa mea. Până să spun ceva, m-am dus înăuntru. M-a urmat.

— A trecut mult timp, Shizuka!

— Vere. Ar fi bine să nu-i fi făcut nici un rău.

— Era să-l ucid, prostuţul! Trebuia să ai mai multă grijă de el. Ne-am uitat serioşi unul la celălalt.

— Cred că ar trebui să te caut de arme, am spus.

Eram extraordinar de încântat să o văd şi am fost tentat să o îmbrăţişez, dar nu voiam un cuţit în coaste.

— N-am venit să-ţi fac rău, Takeo. Sunt aici cu Kenji. Vrea să facă pace cu tine. A rupt-o cu familia Muto. Va urma familia Kuroda, probabil şi alţii. Ţi l-am adus pe Taku pentru a-ţi dovedi că suntem de bună-credinţă. N-am ştiut că o s-o şteargă de capul lui.

— Tribul nu prea mi-a dat motive să am încredere în el, am spus. De ce te-aş crede pe tine?

— Dacă unchiul meu vine, vei sta de vorbă cu el?

— Sigur. Adu-l şi pe băiatul cel mare. Îi voi da pe fiii tăi în grija

oamenilor mei cât o să stăm de vorbă.
— Am auzit că ai devenit crud, Takeo, a spus ea.
— Rudele noastre m-au învăţat asta în Yamagata şi Matsue. Kenji spunea mereu că era singurul lucru care îmi lipsea.
Am strigat-o pe fiica lui Shiro şi i-am cerut să aducă ceai.
— St a i jos, i-am spus Shizukăi. Fiul tău doarme. Bea un ceai şi pe urmă adu-mi-i aici pe Kenji şi Zenko.
A venit ceaiul şi ea l-a băut încet.
— Cred că ai auzit de moartea lui Yuki, a spus ea.
— Da, vestea m-a îndurerat profund. Şi m-a revoltat faptul că a fost folosită aşa. Ştii de copil?
Shizuka a dat din cap.
— Unchiul meu nu poate să ierte familia Kikuta. De asta e pregătit să sfideze edictul lui Kotaro şi să te susţină.
— Nu mă învinuieşte pe mine?
— Nu, îi învinuieşte pe ei pentru cruzimea şi inflexibilitatea lor. Şi pe el însuşi, pentru multe lucruri: moartea lui Shigeru, faptul că v-a încurajat pe tine şi Kaede să vă îndrăgostiţi - poate şi pentru moartea fiicei lui.
— Toţi ne învinuim, dar soarta se foloseşte de noi, am spus cu glas coborât.
— E adevărat, a spus Shizuka. Trăim printre oameni; nu putem să trăim altfel.
— Ai vreo veste despre ea?
Nu voiam să întreb de Kaede. Nu voiam să-mi dau în vileag slăbiciunea şi umilirea, însă nu m-am putut abţine.
— S-a măritat. Trăieşte în izolare totală. E în viaţă.
— Există vreo cale să iei legătura cu ea?
Expresia de pe faţa Shizukăi s-a îmblânzit puţin.
— Sunt în relaţii de prietenie cu doctorul lui Fujiwara, iar o fată Muto e slujnică în casă. Aşa că, din când în când, mai auzim despre ea. Dar nu putem să facem mai nimic. Nu îndrăznesc să iau direct legătura cu ea. Cred că nici chiar Kaede nu îşi dă seama pe deplin în ce pericol este. Fujiwara a pus să fie omorâţi servitori, uneori chiar însoţitori de-ai lui, fără nici un alt motiv decât o tavă scăpată, o plantă ruptă sau altă greşeală măruntă.
— Makoto spune că nu se culcă cu ea...
— Cred că nu, a răspuns Shizuka. În general, detestă femeile, însă ceva din el e atras de Kaede. Ea este una dintre comorile lui.
Am scrâşnit din dinţi de furie. M-am văzut pătrunzând noaptea în conacul lui şi căutându-l. Aveam să-l tai bucăţi, încet.
— E protejat de relaţia lui cu împăratul, a spus Shizuka, parcă citindu-mi gândurile.
— Împăratul! Ce face împăratul pentru noi, aflaţi atât de departe de

capitală? Poate nici nu există un împărat. E ca o poveste cu stafii, scornită să sperie copiii!

— Dacă vorbim de vinovăţie, spuse Shizuka ignorându-mi răbufnirea, consider că eu sunt de condamnat. Eu am convins-o pe Kaede să-l atragă pe Fujiwara. Dar dacă n-ar fi fost sprijinul lui, iarna trecută toţi am fi murit de foame la Shirakawa.

Şi-a terminat ceaiul şi s-a înclinat politicos în faţa mea.

— Dacă seniorul Otori doreşte, mă voi duce acum să-l aduc pe unchiul meu.

— Ne întâlnim aici în câteva ore. Am de făcut mai întâi nişte aranjamente.

— Senior Otori.

Faptul că Shizuka mi se adresa astfel a avut un efect ciudat asupra mea, căci o auzisem rostind numele doar în faţa lui Shigeru. Mi-am dat seama că în decursul întâlnirii noastre avansasem de la vere la Takeo până la senior Otori. Lucrul ăsta m-a încântat în mod absurd. Am simţit că, dacă Shizuka îmi recunoştea autoritatea, ea trebuia să fie reală.

Le-am spus gărzilor să stea cu ochii pe Taku şi m-am dus să verific ce rămăsese din armata mea. Cele două zile de odihnă şi mâncare bunicică făcuseră minuni atât pentru oameni, cât şi pentru cai. Eram nerăbdător să pornesc spre coastă, să primesc veşti de la Fumio cât mai curând, şi m-am gândit să plec cu un grup mic, dar nu prea ştiam ce să fac cu restul trupelor. Ca întotdeauna, problema era mâncarea. Oamenii din Shuho fuseseră generoşi cu noi, dar să le cerem să ne hrănească în continuare ar fi însemnat să abuzăm de bunăvoinţa şi resursele lor. Chiar dacă acum trimiteam grosul armatei, sub comanda lui Kahei, să-l urmeze pe Arai pe uscat, tot aveam nevoie de provizii pentru ei.

Mă gândeam la toate acestea când m-am întors, la amiază, acasă la Shiro. Mi-am amintit de pescarul de pe plajă şi de bandiţii de care îi era frică. O misiune împotriva bandiţilor putea să fie exact ce trebuia pentru a umple timpul, pentru a feri oamenii de trândăvie, pentru a le reda spiritul bătăios după retragerea noastră, pentru a-i mulţumi pe localnici, şi poate pentru a mai obţine provizii şi echipament. Ideea m-a atras enorm.

Un bărbat şedea pe vine la umbra acoperişului de ţiglă - un bărbat cu nimic ieşit din comun, îmbrăcat cu haine decolorate de un gri-albăstrui şi fără nici o armă la vedere. Alături de el stătea un băiat de vreo doisprezece ani. Amândoi s-au ridicat încet când m-au văzut.

Am făcut un semn cu capul.

— Veniţi sus.

Kenji şi-a scos sandalele şi a păşit pe verandă.

— Aşteaptă aici, i-am spus. Băiatul vine cu mine.

Am intrat în casă cu Zenko şi ne-am dus unde dormea Taku. Am luat ştreangul lui Taku şi le-am spus gărzilor să-l sugrume pe băiat, dacă eram atacat cumva. Zenko nu a spus nimic şi nu a arătat nici un semn de frică. Am văzut ce bine semăna cu Arai. Pe urmă m-am întors la învăţătorul meu.

Odată intraţi în casă, ne-am aşezat amândoi. Ne-am studiat o clipă, apoi Kenji s-a înclinat şi a spus în felul său ironic:

— Senior Otori.

— Muto, am răspuns. Şi Taku e în camera de alături. El şi fratele lui vor muri imediat, dacă se atentează la viaţa mea.

Kenji arăta îmbătrânit şi am văzut pe faţa lui o oboseală care nu existase înainte. Părul începea să-i încărunţească la tâmple.

— N-am nici o dorinţă să-ţi fac rău, Takeo.

Mi-a văzut încruntarea şi s-a corectat oarecum nervos:

— Senior Otori. Probabil nu mă veţi crede, dar niciodată n-am avut. Mă refer la noaptea aceea în care, acasă la Shigeru, am jurat să vă protejez cât trăiesc.

— Ai un mod ciudat de a-ţi ţine promisiunea, am spus.

— Cred că toţi ştim cum e să fii sfâşiat între obligaţii contradictorii, a spus el. Putem să dăm uitării asta?

— Aş fi bucuros dacă nu am mai fi duşmani.

Mă purtam cu mai multă rezervă decât simţeam, forţat de tot ce se întâmplase între mine şi bătrânul meu învăţător. Multă vreme îl considerasem răspunzător de moartea lui Shigeru; acum resentimentele mele erau topite de mâhnirea pentru moartea lui Yuki, pentru durerea lui. Dar nu eram mândru de mine cu privire la Yuki, şi apoi mai era problema copilului, fiul meu, nepotul lui.

Kenji a oftat.

— Situaţia devine de nesuportat. Ce rost are să ne ucidem între noi? Motivul pentru care familia Kikuta te-a revendicat din capul locului a fost încercarea de a-ţi păstra talentele. Dacă cineva a scuipat vreodată în sus, ei sunt ăia! Ştiu că ai documentele pe care le păstra Shigeru. Nu mă îndoiesc că poţi să dai o lovitură cumplită Tribului.

— Aş prefera să lucrez cu Tribul, nu să-l distrug, am spus. Dar loialitatea lui trebuie să fie totală. Poţi să-mi garantezi asta?

— Garantez pentru toţi, în afară de familia Kikuta. Ei nu vor dori niciodată să se împace cu tine.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat sumbru:

— Nici eu cu ei.

— Îmi pare foarte rău pentru fiica ta, am spus. Mă învinuiesc îngrozitor de moartea ei. N-am nici o scuză. Aş dori să pot spune că, dacă mi-ar sta în puteri să dau timpul înapoi, m-aş purta altfel.

— Eu nu te condamn, a spus Kenji. Yuki te-a ales. Mă învinuiesc pe mine fiindcă am crescut-o în credinţa că dorea mai multă libertate

decât avea în realitate. Chiar de când ea ţi-a adus-o pe Yato,

Kikuţii s-au îndoit de supunerea manifestată faţă de ei. Le-a fost teamă că o să influenţeze copilul. El trebuie să te urască, înţelegi.

Kikuţii sunt foarte perseverenţi. Iar Yuki nu te ura şi nu te-ar fi urât niciodată. Mereu îţi lua partea.

A zâmbit cu durere.

— A fost foarte supărată când te-au capturat în Inuyama. Mi-a spus că nu vei putea fi ţinut niciodată împotriva voinţei tale.

Am simţit că-mi dau lacrimile.

— Te-a iubit, a spus Kenji. Poate că ai fi iubit-o şi tu dacă n-ai fi cunoscut-o deja pe doamna Shirakawa. Şi pentru asta mă învinuiesc. De fapt, eu am pus la cale întâlnirea voastră. Te-am văzut îndrăgostindu-te de ea în timpul şedinţei de antrenament. De ce, nu ştiu. Uneori cred că toţi am fost vrăjiţi în acea călătorie.

Şi eu credeam asta, amintindu-mi de ploaia torenţială, de intensitatea pasiunii mele pentru Kaede, de nebunia incursiunii mele în castelul Yamagata, de drumul lui Shigeru spre moarte.

— Aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel, Takeo, dar nu te condamn şi nici nu îţi port pică.

De data asta nu i-am reproşat familiaritatea. A continuat, vorbind ca atunci când îmi era învăţător:

— De multe ori te porţi ca un idiot, dar se pare că soarta te foloseşte într-un anumit scop, şi vieţile noastre sunt cumva legate. Sunt gata să ţi-i încredinţez pe Zenko şi Taku, ca semn al bunei mele credinţe.

— Să bem pentru asta, am spus, şi i-am strigat fiicei lui Shiro să aducă vin.

După ce ea a turnat vinul şi s-a întors în bucătărie, am spus:

— Ştii unde este fiul meu? Mi-e greu să-mi imaginez că acest copil, un prunc, nu are mamă.

— N-am reuşit să aflu. Dar bănuiesc că s-ar putea ca Akio să-l fi dus în nord, dincolo de Cele Trei Ţări. O să încerci să-l găseşti, presupun.

— Când toate astea se vor sfârşi.

Am fost tentat să-i spun lui Kenji de profeţie, că propriul meu fiu o să mă distrugă, dar până la urmă am păstrat asta pentru mine.

— Se pare că maestrul Kikuta, Kotaro, este în Hagi, mi-a spus Kenji în timp ce beam.

— Atunci, ne vom întâlni acolo. Sper că vei veni cu mine.

El a promis că o să vină şi ne-am îmbrăţişat.

— Ce vrei să faci cu băieţii? a întrebat Kenji. Îi vei ţine aici, cu tine?

— Da. Taku pare foarte talentat. L-ai trimite singur într-o misiune de spionaj? S-ar putea să am o sarcină pentru el.

— În Hagi? Asta l-ar cam depăşi.

— Nu, aici în zonă. Vreau să dau de urma unor bandiţi.

— Ţinutul ăsta îi este necunoscut. S-ar rătăci, probabil. Ce vrei să

afli?

— Câţi sunt, cum arată fortăreaţa lor, lucruri de genul ăsta. Are darul să se facă invizibil, nu-i aşa? Fără el n-ar fi trecut de gărzile mele.

Kenji a dat din cap.

— Poate că merge Shizuka cu el. Dar nu găseşti vreun localnic care să-i însoţească măcar o parte din drum? Aşa s-ar economisi mult timp pe munte.

Le-am întrebat pe fiicele lui Shiro şi cea mică a spus că o să meargă ea. Se ducea deseori să culeagă ciuperci şi plante sălbatice pentru mâncare şi leacuri, şi, deşi evita zona bandiţilor, cunoştea tot ţinutul până la coastă.

Taku s-a trezit când noi stăteam de vorbă. Gărzile m-au strigat şi m-am dus cu Kenji la el. Zenko şedea tot în locul în care îl lăsasem, nemişcat.

Taku ne-a zâmbit larg şi a exclamat:

— L-am văzut pe Hachiman în vis!

— Asta-i bine, am spus. Fiindcă o să pleci la război!

În acea noapte, el şi Shizuka au plecat şi s-au întors cu toate informaţiile de care aveam nevoie. Makoto a revenit de pe coastă tocmai la timp să mă însoţească; am luat două sute de oameni şi am atacat vizuina stâncoasă cu pierderi atât de puţine, încât nici nu puteam să spun că a fost o luptă. Rezultatele au fost tot ce sperasem: toţi bandiţii erau morţi, în afară de doi care au fost capturaţi vii, iar proviziile lor de iarnă erau ale noastre. Am eliberat un număr de femei care fuseseră răpite, printre ele mama şi surorile copilului pe care îl hrănisem pe plajă. Zenko a venit cu noi şi s-a bătut ca un bărbat, iar Taku s-a dovedit nepreţuit: până şi mama lui a avut pentru el un cuvânt de laudă. Vestea că mă întorsesem şi mă ţinusem de promisiunea pe care i-o făcusem pescarului a ajuns repede în satul de pescari. Toţi au venit să-mi ofere bărcile lor pentru a-mi transporta oamenii.

Mi-am spus că toată această activitate a fost menită să-mi ferească oamenii de trândăvie, dar în realitate a fost în aceeaşi măsură şi pentru mine. Faptul că am vorbit cu Shizuka despre Kaede şi că am auzit de captivitatea ei mi-a sporit de o mie de ori dorul de ea. Ziua eram destul de ocupat ca să-mi ţin gândurile la distanţă, însă noaptea ele se întorceau să mă chinuiască. Toată săptămâna au fost mici cutremure. Mă obseda imaginea ei ţinută ostatică într-o casă care se zgâlţâia şi apoi se prăbuşea şi ardea. Eram sfâşiat de nelinişte că o să moară, că o să creadă că am abandonat-o, că am să mor fără să-i spun cât o iubesc şi că n-am iubit niciodată pe nimeni în afară de ea. Gândul că Shizuka putea să-i transmită un mesaj îmi tot revenea cu o intensitate sâcâitoare.

Taku şi Hiroshi au legat o relaţie oarecum luminoasă, fiind cam de aceeaşi vârstă, dar total diferiţi ca educaţie şi caracter. Hiroshi nu era de acord cu Taku şi era invidios pe el. Taku îl tachina cu trucuri ale Tribului, care îl înfuriau. Eram prea ocupat ca să fiu mediatorul lor, însă umblau după mine majoritatea timpului, încăierându-se ca nişte câini. Băiatul cel mare, Zenko, se ţinea la distanţă de amândoi. Ştia că talentele lui moştenite de la Trib erau neînsemnate, dar se pricepea la cai şi era deja specialist la sabie. De asemenea, părea să fi învăţat perfect supunerea. Nu prea ştiam ce aveam să fac cu el pe viitor, dar era moştenitorul lui Arai şi ştiam că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să iau o hotărâre cu privire la el.

Am dat un ospăţ mare pentru a ne lua rămas-bun de la oamenii din Shuho şi apoi, cu mâncarea luată de la bandiţi, Kahei, Makoto şi forţa mea principală au pornit în marş spre Hagi. L-am trimis pe Hiroshi cu ei, înăbuşindu-i protestele spunându-i că putea să îl ia pe Shun, şi sperând că animalul o să aibă tot atâta grijă de el cât avusese de mine.

Mi-a fost greu să-mi iau la revedere de la toţi, mai ales de la Makoto. Eu şi cel mai bun prieten al meu ne-am îmbrăţişat îndelung. Mi-aş fi dorit să fi mers împreună la luptă, dar el nu se pricepea deloc la bărci şi aveam nevoie de el să comande, împreună cu Kahei, armata de uscat.

— Ne vom întâlni în Hagi, ne-am promis unul altuia.

După plecarea lor, am considerat că trebuie să fiu permanent informat cu privire la mişcările lor, la înaintarea lui Arai şi la situaţia din Maruyama şi de la reşedinţa seniorului Fujiwara. Voiam să ştiu reacţia nobilului la recenta mea alianţă cu Arai. Acum puteam să încep să folosesc reţeaua Tribului, familia Muto.

Kondo Kiichi îi însoţise pe Shizuka şi Kenji la Shuho şi mi-am dat seama că şi el putea să-mi fie de folos, fiind acum în slujba lui Arai. La urma urmelor, Arai şi Fujiwara erau aliaţi, ceea ce îi oferea lui Kondo un pretext de a-l aborda pe nobil în mod direct. Shizuka mi-a spus că Kondo era în esenţă un om pragmatic şi ascultător care avea să slujească pe oricine îi spunea Kenji. A părut să nu aibă nici o problemă să-mi jure credinţă. Cu acordul lui Kenji, Kondo şi Shizuka au pornit la drum să ia legătura cu iscoadele lor Muto din sud-vest. Înainte să plece, am tras-o pe Shizuka deoparte şi i-am dat un mesaj pe care să-l transmită mai departe lui Kaede: că o iubesc, că am să vin curând după ea, că trebuie să aibă răbdare, că nu trebuie să moară înainte de a o revedea.

— E periculos, mai ales pentru Kaede, a spus Shizuka. Am să fac ce pot, dar nu îţi promit nimic. Însă îţi vom trimite mesaje de răspuns înainte de luna plină.

M-am întors la altarul pustiu de pe coastă şi am ridicat tabăra acolo. A trecut o săptămână; luna a intrat în primul pătrar. Primul mesaj l-

am primit de la Kondo: Arai se întâlnise cu armata Otorilor în apropiere de Yamagata, şi ea era în retragere spre Hagi. Ryoma s-a întors de la Oshima spunând că familia Terada era pregătită. Vremea se menţinea frumoasă, marea era calmă, în afară de cutremurele care pricinuiau hule mari, sporindu-mi sentimentul de urgenţă.

Cu două zile înainte de luna plină, la amiază, am văzut în depărtare nişte forme negre care veneau de la Oshima: era flota piraţilor. Erau douăsprezece corăbii, destule ca împreună cu bărcile de pescuit să-i ia pe toţi oamenii mei care rămăseseră. Mi-am aliniat războinicii pe ţărm, gata de îmbarcare.

Fumio a sărit din barca principală şi a veni prin apă spre mine. L-a urmat unul dintre oamenii lui, care ducea o boccea lungă şi două coşuri mai mici. După ce ne-am îmbrăţişat, Fumio a spus:

— Am ceva să-ţi arăt. Du-mă înăuntru; nu vreau să vadă toată lumea.

Am intrat în altar, în vreme ce marinarii lui au început să dirijeze îmbarcarea. Omul a pus încărcăturile jos şi s-a dus să stea pe marginea verandei. Bănuiam deja, după miros, ce era unul dintre obiecte, şi m-am întrebat de ce se obosise Fumio să-mi aducă capul cuiva, şi al cui era.

A deschis mai întâi coşul cu capul.

— Uită-te la el şi pe urmă îl îngropăm. Acum două săptămâni, am capturat o corabie cu mai mulţi oameni pe ea, printre care şi acesta.

M-am uitat cu dezgust la cap. Pielea era albă ca sideful şi părul galben ca gălbenuşul unui ou de pasăre. Trăsăturile erau grosolane, nasul coroiat.

— E om sau demon?

— E unul dintre barbarii care au făcut tubul de văzut.

— E ăla care e acolo? am întrebat arătând legătura lungă.

— Nu! Acolo e ceva mult mai interesant!

Fumio a dezvelit obiectul şi mi l-a arătat. L-am luat cu precauţie.

— O armă?

Nu ştiam cum să o mânuiesc, dar avea aspectul inconfundabil a ceva destinat să ucidă.

— Da, şi cred că putem să o copiem. Am făcut deja una. Nu chiar bună - l-a ucis pe omul care o încerca - dar cred că ştiu unde am greşit.

Ochii îi străluceau, faţa îi ardea.

— Ce face?

— Am să-ţi arăt. Ai pe cineva de care te poţi dispensa?

M-am gândit la cei doi bandiţi pe care îi capturasem. Fuseseră bătuţi în ţăruşi pe plajă, un exemplu pentru oricine s-ar fi putut gândi să le preia îndeletnicirea, şi li se dădea apă doar cât să fie ţinuţi în viaţă. Le auzisem gemetele în timp ce îl aşteptam pe Fumio şi m-am

gândit că trebuie să fac ceva în privinţa lor înainte să plecăm. Fumio a strigat la omul lui, care a adus o tingire cu cărbuni. Am pus ca bandiţii care implorau şi înjurau să fie legaţi de copaci. Fumio a mers cam cincizeci sau şaizeci de paşi pe plajă, făcându-mi semn să-l urmez. A aprins de la cărbuni o sfoară şi a apropiat capătul care ardea mocnit de unul dintre capetele tubului. Acesta avea un fel de cârlig, ca un arc. A ridicat tubul, uitându-se în lungul lui spre prizonieri. S-a auzit dintr-odată un zgomot strident, care m-a făcut să tresar, şi s-a văzut un nor de fum. Banditul a scos un urlet puternic. Dintr-o rană în gâtul lui curgea sânge. În câteva secunde, a murit.

— Ah! a spus Fumio cu satisfacţie. Încep să mă deprind cu el.

— După cât timp poţi să tragi iar? am întrebat.

Arma era rudimentară şi urâtă. Nu avea nimic din frumuseţea săbiei, nimic din măreţia arcului, dar vedeam că era mai eficientă decât ambele.

A repetat procedura şi eu mi-am numărat respiraţiile: peste o sută, un timp îndelungat în toiul unei bătălii. A doua împuşcătură l-a lovit pe al doilea bandit în piept, făcând o gaură de mărime considerabilă. Am bănuit că bila o să penetreze cea mai mare parte a armurii. Calităţile armei m-au intrigat şi m-au dezgustat totodată.

— Războinicii o vor numi armă de laş, i-am spus lui Fumio.

A râs.

— Nu mă deranjează să lupt ca laşul dacă asta înseamnă să supravieţuiesc!

— Ai s-o iei cu tine?

— Dacă promiţi că o distrugi dacă pierdem. A zâmbit larg şi a adăugat:

— Nimeni altcineva nu trebuie să înveţe să le facă.

— Nu o să pierdem. Cum îi zici?

— Armă de foc, a răspuns el.

Ne-am întors înăuntru şi Fumio a înfăşurat la loc arma de foc. Capul hidos se holba cu ochi orbi. Muştele începeau să se aşeze pe el şi mirosul părea să se impregneze în întreaga cameră, făcându-mi greaţă.

— Ia-l de aici, i-am poruncit piratului. El s-a uitat la stăpânul lui.

— Doar să-ţi arăt şi celelalte lucruri ale lui. Fumio a deschis al doilea coş.

— Purta asta la gât.

— Mătănii? am spus, luând şiragul alb.

Mărgelele semănau cu fildeşul. Şiragul s-a descâlcit şi semnul pe care îl folosesc Hiddenii, crucea, a rămas suspendat dinaintea ochilor mei. M-a şocat să văd expus atât de făţiş ceva care pentru mine fusese întotdeauna cel mai mare secret. În casa preotului nostru din Mino, ferestrele erau situate astfel încât la anumite ore din zi soarele desena pe perete o cruce aurie, dar acea imagine trecătoare era singura pe

care o mai văzusem.

Păstrându-mi chipul impasibil, i-am aruncat mărgelele.

— Ciudat. Vreo religie barbară?

— Eşti neştiutor, Takeo. Acesta e semnul pe care îl venerează Hiddenii.

— De unde ştii?

— Ştiu tot felul de lucruri, a spus el nervos. Nu mi-e frică de cunoaştere. Am fost pe continent. Ştiu că lumea e mult mai mare decât şiragul nostru de insule. Barbarii împărtăşesc credinţele Hiddenilor. Eu găsesc lucrul ăsta fascinant.

— Fără valoare în bătălie, totuşi!

Eu nu-l găseam atât de fascinant cât alarmant, de parcă ar fi fost un mesaj sinistru de la un zeu în care nu mai credeam.

— Ce altceva mai au barbarii? Takeo, când te stabileşti în Hagi, trimite-mă la ei. Să facem comerţ cu ei. Să învăţăm de la ei.

Îmi era greu să-mi imaginez acel viitor. Nu mă puteam gândi decât la lupta apropiată.

Până la mijlocul după-amiezii, ultimii oameni au fost urcaţi la bord. Fumio mi-a spus că trebuie să plecăm ca să prindem fluxul de scară. L-am pus pe Taku pe umerii mei şi împreună cu Kenji şi Zenko am pornit prin apă spre barca lui Fumio şi am fost traşi peste copastie. Flota plecase deja, velele galbene prinzând briza. M-am uitat la uscatul care devenea tot mai mic şi apoi dispărea în ceaţa serii. Shizuka spusese că o să trimită mesaje înainte să plecăm, dar nu primiserăm nici o veste de la ea. Tăcerea ei mi-a sporit neliniştea, pentru ea şi pentru Kaede.

CAPITOLUL ZECE

Rieko era nervoasă şi la fel de speriată de taifun cum fusese de cutremur. Taifunul o aruncă într-o stare vecină cu nebunia. În ciuda neplăcerilor pricinuite de furtună, Kaede era recunoscătoare că scăpase de atenţia permanentă a femeii. Totuşi, la două zile după ce vântul se domoli, urmă vremea senină de toamnă şi Rieko îşi recapătă sănătatea şi forţele împreună cu atenţia tot mai sporită.

Părea să găsească zilnic ceva de făcut lui Kaede, îi smulgea sprâncenele, îi freca pielea cu tărâţe de orez, îi spăla şi îi pieptăna părul, îi pudra faţa până la un alb nenatural, îi ungea cu cremă mâinile şi picioarele până erau netede şi translucide ca perlele. Îi alegea hainele şi o îmbrăca ajutată de slujnice. Ocazional, ca privilegiu special, îi citea puţin sau îi cânta la lăută - la care, după cum o înştiinţa ea pe Kaede, era considerată foarte talentată.

Fujiwara venea în vizită o dată pe zi. Rieko o instruia pe Kaede în arta preparării ceaiului şi ea i-l prepara, îndeplinind în tăcere ritualul, în vreme ce el îi urmărea fiecare mişcare, corectând-o din când în când. În zilele frumoase, femeile stăteau într-o cameră care dădea într-o mică grădină împrejmuită. Acolo creşteau doi pini cu trunchiuri răsucite şi un prun foarte bătrân, alături de azalee şi bujori.

— Ne vom bucura de Hori la primăvară, spuse Rieko, căci tufele aveau verdele mohorât al toamnei, iar Kaede se gândi la iarna lungă care se întindea în faţă şi după ea alta şi alta, reducând-o la o comoară fără viaţă, văzută doar de seniorul Fujiwara.

Grădina îi amintea de cea de la castelul Noguchi, în care stătuse scurt timp cu tatăl ei, când el fusese informat de căsătoria aranjată cu seniorul Otori Shigeru. Atunci el fusese mândru, uşurat că ea încheia o căsătorie atât de bună. Nici unul nu ştiuse şi că acea căsătorie avea să fie fictivă, o capcană pentru Shigeru. Întrucât ea nu prea avea la ce să se gândească, retrăia trecutul în minte în vreme ce se uita în grădină, urmărind chiar şi cea mai mică schimbare în timp ce zilele treceau încet.

Prunul începu să-şi lepede frunzele şi un bătrân veni în grădină să le adune una câte una de pe muşchi. Kaede trebui să se ferească să fie văzută de el, ca de altfel de toţi bărbaţii, însă îl urmări de după un paravan. Cu răbdare infinită, el culese fiecare frunză între degetul mare şi arătător pentru ca muşchiul să nu fie afectat şi le puse într-un coş de bambus. Apoi pieptănă muşchiul de parcă ar fi fost păr, înlăturând fiecare fărâmă de iarbă sau rămurică, pământ scos afară de

viermi, pene de păsări, bucăţele de scoarţă. În restul zilei, muşchiul arăta imaculat, şi apoi, încet, imperceptibil lumea, viaţa începeau să năvălească în el, şi a doua zi de dimineaţă procesul reîncepea.

Pe trunchiul şi pe crengile noduroase ale prunului creşteau licheni albi şi verzi, şi Kaede se pomeni uitându-se zilnic şi la asta. Evenimentele minore aveau puterea să o uimească. Într-o dimineaţă, o ciupercă rozalie cu ape sidefii, semănând cu o floare sculptată din carne, erupse din muşchi, iar când ocazional o pasăre poposea în vârful unui pin şi scotea un tril, pulsul ei îi transmitea parcă un răspuns.

Administrarea unui domeniu nu îi ocupase în întregime mintea flămândă, neastâmpărată; acum, că nu avea mai nimic de făcut, credea că o să moară de plictiseală. Încercă să asculte ritmul casei de dincolo de pereţii camerei ei, dar puţine sunete pătrundeau în încăperea izolată. O dată auzi ritmul unui flaut şi se gândi că putea fi Makoto. Se temea să îl vadă, căci o apuca gelozia la gândul că el era liber să vină şi să plece, să fie cu Takeo şi să lupte alături de el; totuşi, tânjea să îl vadă, să primească o veste, orice veste. Însă nu avea cum să ştie dacă era sau nu tânărul călugăr.

După plictiseală, lucrul cel mai rău era că nu afla nimic. Bătăliile puteau fi duse şi pierdute, conducătorii de oşti puteau să se ridice şi să cadă - toate veştile îi erau ascunse. Singura ei consolare era că, dacă Takeo ar fi fost mort, Fujiwara sigur i-ar fi spus, ar fi tachinat-o cu asta, moartea lui şi suferinţa ei făcându-i plăcere.

Ştia piesele lui Fujiwara care continuau să se joace şi se întreba uneori dacă el scrisese chiar povestea ei, cum lăsase să se înţeleagă odată. Mamoru îl însoţea frecvent în vizitele lui şi i se amintea să studieze expresiile lui Kaede şi să le imite. Ea nu avea voie să urmărească dramele, dar auzea frânturi de cuvinte şi cântece, sunetele muzicienilor, ritmul tobelor. Când şi când, prindea o frază care îi era cunoscută şi piesa din care provenea lua formă în mintea ei şi se pomenea dintr-odată mişcată până la lacrimi de frumuseţea cuvintelor şi de ascuţimea emoţiilor.

Viaţa ei părea la fel de pătrunzătoare, la fel de înduioşătoare. Forţată să contemple micuţele detalii ale existenţei sale prezente, începu să caute căi de a-şi descrie propriile sentimente. Cuvintele îi veniră unul câte unul. Uneori îi lua toată ziua să le selecteze. Nu prea cunoştea poezie convenţională, alta decât cea pe care o citise în cărţile tatălui ei, dar culegea cuvintele ca pe nişte mărgele de aur şi şi le înşiruia cum îi plăcea. Le ţinea ascunse în inima ei.

Ajunsese să iubească mai presus de toate liniştea în care se alcătuiau poeziile, precum coloanele din Grotele Sacre din Shirakawa, strop cu strop din apa calcaroasă. Nu putea să sufere sporovăială lui Rieko, im amestec de răutate şi înfumurare exprimat în banalităţi, şi vizitele lui

Fujiwara, artificialitatea lui inventată, care părea exact contrariul adevărului neînfrumuseţat pe care îl căuta ea. În afară de Fujiwara, singurul bărbat pe care îl vedea era Ishida. Doctorul venea o dată la câteva zile şi ei îi făceau plăcere vizitele lui, deşi nu vorbeau mai deloc unul cu celălalt. Când ea începu să caute cuvinte, nu mai luă ceaiuri calmante; voia să-şi cunoască sentimentele, indiferent de suferinţa pe care i-o pricinuiau.

Alături de camera care dădea în grădină era un mic altar al casei cu statui ale Celui Luminat şi atotîndurătorului Kannon. Nici chiar Rieko nu îndrăznea să o împiedice pe Kaede să se roage, şi ea stătea în genunchi acolo ore întregi, până intra într-o stare în care rugăciunea şi poezia deveneau una şi lumea de zi cu zi părea plină de sfinţenie şi importanţă. Medita deseori la gândurile care o tulburaseră după bătălia de la Asagawa şi persecutarea Tribului de către Takeo, şi se întreba dacă această stare de sfinţenie de care se atingea uşor putea să aducă un răspuns despre cum să guverneze fără să recurgă la violenţă. Apoi se dojenea, căci nu vedea cum avea să mai guverneze vreodată şi era nevoită să recunoască faptul că, dacă era să deţină puterea, avea să se răzbune pe toţi cei care o făcuseră să sufere.

În faţa altarului ardeau zi şi noapte lămpi, şi deseori Kaede aprindea tămâie şi lăsa ca mireasma grea să-i pătrundă în nări şi să umple aerul din jurul ei. Un clopot mic atârna de un cadru, şi, din când în când, simţea impulsul să-l lovească puternic. Notele limpezi reverberau prin camerele ei şi slujnicele schimbau priviri, având grijă să nu fie văzute de Rieko. Ştiau câte ceva despre trecutul lui Kaede, o compătimeau şi o admirau tot mai mult.

Una dintre aceste fete o interesa în mod deosebit pe Kaede. Ştia din documentele pe care le copiase pentru Takeo că mai mulţi membri ai Tribului erau angajaţi în casa lui Fujiwara, lucru aproape sigur necunoscut lui. Doi bărbaţi, unul dintre ei administratorul domeniului, erau plătiţi din capitală; probabil erau iscoade plasate acolo pentru a raporta curţii activităţile nobilului exilat. La bucătărie erau două servitoare care vindeau fragmente de informaţii oricui le plătea, şi mai era o fată în casă, pe care Kaede o identificase într-o doară ca făcând parte din Trib.

Nu prea avea după ce să se ghideze dincolo de faptul că fata avea ceva greu de definit, care îi amintea de Shizuka, şi că forma mâinilor fetei era similară cu cea a mâinilor Shizukăi.

La început, când se despărţiseră, lui Kaede nu îi fusese dor de Shizuka; viaţa ei fusese în întregime dedicată lui Takeo, însă acum, în compania femeilor, îi simţea acut lipsa. Îi era dor să-i audă glasul şi tânjea după veselia şi curajul ei.

Mai presus de toate, dorea veşti. Pe fată o chema Yumi. Dacă cineva ştia ce se întâmpla în lumea din afară, acela nu putea să fie decât un

membru al Tribului, însă Kaede nu era niciodată lăsată singură cu ea şi se temea să o abordeze chiar şi indirect. La început se gândi că era posibil ca fata să fi fost trimisă să o asasineze, pe motiv de răzbunare sau pentru a-l pedepsi pe Takeo, şi o urmări cu discreţie, nu din teamă, ci mai degrabă dintr-un fel de curiozitate: cum avea să se procedeze, ce avea să simtă şi dacă prima ei reacţie avea să fie uşurarea sau regretul.

Ştia că pedeapsa cu moartea pe care i-o hărăzise Tribul lui Takeo devenise imperioasă în urma asprimii cu care el îi hăituise pe membrii Tribului din Maruyama. Nu se aştepta din partea lor la compătimire sau sprijin. Şi totuşi, purtarea fetei avea ceva care sugera că nu îi era ostilă lui Kaede.

Când zilele deveniră mai scurte şi mai reci, fură scoase şi puse la aerisit veşmintele de iarnă, cele de vară fiind spălate, împăturite şi puse bine. Timp de două săptămâni, Kaede purtă chimonouri de trecere de la un anotimp la celălalt şi se pomeni fiind recunoscătoare că erau mai călduroase. Rieko şi slujnicele coseau şi brodau, dar Kaede nu avea voie să ia parte la aceste activităţi. Nu-i plăcea cine ştie ce să coasă - trebuise să se lupte cu faptul că era stângace ca să devină îndemânatică la cusut - dar ar fi ajutat-o să-şi umple zilele pustii. Culorile aţei o atrăgeau şi o încânta felul în care o pasăre sau o floare prindea viaţă pe ţesătura de mătase grea. Înţelesese de la Rieko că seniorul Fujiwara poruncise ca toate acele, cuţitele sau foarfecele să fie ascunse de ea. Până şi oglinzile îi erau aduse numai de Rieko. Kaede se gândi la arma micuţă de mărimea unui ac pe care i-o făcuse Shizuka şi pe care o ascunsese în tivul mânecii, şi ce întrebuinţare îi dăduse în Inuyama. Oare Fujiwara chiar se temea că putea să-i facă şi lui acelaşi lucru?

Rieko nu o scăpa din ochi pe Kaede, decât atunci când Fujiwara îşi făcea vizita zilnică. O însoţea la casa de baie şi chiar la latrină, unde-i ţinea ridicate într-o parte chimonourile grele şi după aceea îi spăla mâinile în bazin. Când începea sângerarea lui Kaede, îşi înceta vizitele până când era purificată la sfârşitul săptămânii.

Timpul trecea. Prunul era golaş. Într-o dimineaţă, muşchiul şi acele de pin aveau o scânteiere de chiciură. Instalarea vremii reci aduse un val de îmbolnăviri. Prima răci Kaede; o durea capul şi îşi simţea gâtul de parcă ar fi înghiţit ace. Febra îi pricinui vise neliniştite, dar după câteva zile se însănătoşi, rămânând doar cu o tuse care o deranja noaptea. Ishida îi dădu coajă de salcie şi valeriană. Până la acea vreme, răcise şi Rieko; răceala părea să fi devenit mai virulentă, iar femeia mai în vârstă suferi mai mult decât Kaede.

În a treia seară a bolii lui Rieko, se produseră câteva cutremure mici. Acestea şi febra îi creară lui Rieko o stare de panică. Deveni aproape de necontrolat. Speriată, Kaede o trimise pe Yumi să-l aducă

pe Ishida.

Când sosi el, se făcuse deja noapte; o lună pe trei sferturi, argintie, atârna pe un cer foarte negru, iar stelele erau puncte reci de lumină.

Ishida îi spuse lui Yumi să aducă apă fierbinţi şi prepară o fiertură tare pe care i-o dădu bolnavei să o bea. Treptat, zvârcolelile i se domoliră şi suspinele i se stinseră.

— O să doarmă o vreme, spuse el. Yumi poate să-i mai dea o doză dacă panica revine.

În timp ce el vorbea, pământul se zgudui iar. Prin uşa deschisă, Kaede văzu luna tremurând, în timp ce podeaua de sub ei se ridică şi coborî. Cealaltă slujnică scoase un ţipăt de spaimă şi fugi afară.

— Pământul s-a zgâlţâit toată ziua, spuse Kaede. E o avertizare că urmează un cutremur mare?

— Cine ştie? răspunse Ishida. Ar fi bine să stingeţi lămpile înainte de a vă duce la culcare. Eu am să plec acasă să văd ce face câinele meu.

— Câinele tău?

— Dacă doarme sub verandă, nu o să fie un cutremur mare. Dacă urlă, am să încep să mă îngrijorez.

Ishida chicoti şi Kaede îşi dădu seama că nu îl mai văzuse de mult aşa de binedispus. Era un bărbat tăcut, închis în sine şi cinstit, călăuzit de datoria sa faţă de Fujiwara şi de profesia de doctor, însă ea simţea că în acea noapte se întâmplase ceva cu el care îi străpunsese calmul exterior.

El plecă, iar Yumi o urmă pe Kaede în camera de dormit pentru a o ajuta să se dezbrace.

— Doctorul pare vesel în seara asta, spuse Kaede.

Era foarte plăcut că Rieko nu era acolo ca să-i asculte fiecare cuvânt şi îi venea să vorbească doar de dragul de a vorbi. Chimonoul îi alunecă de pe umeri şi când Yumi îi ridică părul pentru a i-l scoate, Kaede îi simţi respiraţia lângă ureche şi îi auzi şoapta.

— Asta pentru că Muto Shizuka a venit să îl vadă.

Kaede simţi că sângele i se scurge din trup. Camera părea să se învârtească în jurul ei, nu din cauza unui cutremur, ci a propriei slăbiciuni. Yumi o sprijini şi o lăsă pe rogojina de dormit. Îi aduse chimonoul de noapte şi o ajută să-l îmbrace.

— Stăpâna mea nu trebuie să răcească şi să se îmbolnăvească iar, murmură ea, luând pieptenele pentru a se ocupa de părul lui Kaede.

— Care e vestea? întrebă încet Kaede.

— Familia Muto a făcut un armistiţiu cu senior Otori. Maestrul Muto e cu el acum.

Auzind numele lui Takeo, Kaede îşi simţi inima bătând atât de puternic, încât crezu că o să vomite.

— El unde e?

— Pe coastă, la Shuho. S-a predat seniorului Arai. Ea nu îşi putea imagina ce se întâmpla cu el.

— O să fie în siguranţă?

— El şi Arai au făcut o alianţă. Vor ataca împreună cetatea Hagi.

— Încă o bătălie, murmură Kaede.

O străbătu o furtună de emoţii, înfierbântându-i ochii.

— Şi surorile mele?

— Sunt bine. S-a aranjat o căsătorie pentru doamna Ai, cu nepotul seniorului Akita. Vă rog să nu plângeţi, doamnă. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că ştiţi aceste lucruri. Viaţa mea depinde de asta. Shizuka mi-a jurat că o să puteţi să vă ascundeţi sentimentele.

Kaede se strădui să îşi oprească lacrimile.

— Şi sora mea cea mică?

— Arai a vrut să o logodească cu seniorul Otori, însă el spune că nu se va gândi la căsătorie până nu va fi cucerit cetatea Hagi.

Parcă un ac ascuns i se strecurase în inimă. Asta nu-i trecuse prin minte, dar fireşte că Takeo avea să se recăsătorească. Căsătoria lui cu ea fusese anulată; era de aşteptat ca el să-şi ia altă soţie. Hana era o alegere evidentă, căci pecetluia alianţa cu Fujiwara şi îi oferea lui Arai încă o legătură cu domeniile Maruyama şi Shirakawa.

— Hana e doar un copil, spuse ea cu tristeţe în timp ce pieptenele îi trecea prin păr.

Oare Takeo o uitase deja? Avea să o accepte cu bucurie pe sora ei care semăna atât de mult cu ea? Gelozia, care o chinuise când şi-l imaginase pe Makoto cu el, se întoarse acum înmiită. Izolarea, întemniţarea ei o lovi cu o forţă violentă. *În ziua în care am să aud că s-a căsătorit am să mor, chiar dacă trebuie să-mi retez cu dinţii limba,* jură ea în gând.

— Puteţi fi sigură că seniorul Otori are propriile lui planuri, şopti Yumi. La urma urmelor, venea să vă salveze când Arai i-a tăiat calea şi l-a împins spre coastă. Numai taifunul l-a împiedicat atunci să scape.

— Venea să mă salveze? spuse Kaede.

Gelozia i se mai domoli, atenuată de recunoştinţă şi de un licăr slab de speranţă.

— De îndată ce a auzit de răpirea dumneavoastră, a pornit la drum cu peste o mie de oameni.

Kaede o simţea pe Yumi tremurând.

— A trimis-o pe Shizuka să vă spună că vă iubeşte şi că nu va renunţa niciodată la dumneavoastră. Aveţi răbdare. Va veni să vă salveze.

Din camera alăturată veni un zgomot, un fel de strigăt febril. Ambele femei încremeniră.

— Vino cu mine la latrină, spuse Kaede, calmă de parcă toată seara nu rostise alte cuvinte decât „Ţine-mi chimonoul” şi „Piaptănă-mă”.

Era foarte conştientă de riscurile pe care şi le asuma Yumi aducându-i acest mesaj şi se temea pentru siguranţa ei. Yumi luă o mantie caldă şi o înfăşură în ea. Păşiră în linişte pe verandă. Era mai frig ca niciodată.

— La noapte o să îngheţe, spuse fata. Să poruncesc să mai aducă nişte cărbuni pentru mangaluri?

Kaede ascultă cu atenţie. Noaptea era liniştită. Nu bătea vântul şi nu lătra nici un câine.

— Da, să încercăm să păşirăm căldura.

La intrarea în latrină îşi scoase de pe umeri mantia de blană şi i-o dădu lui Yumi să o ţină. Lăsându-se pe vine în locul strâmt şi întunecat unde nu putea să o vadă nimeni, dădu frâu liber bucuriei. Cuvintele pulsau în creierul ei, cuvintele pe care însăşi zeiţa i le spusese.

Ai răbdare. Va veni după tine.

A doua zi, Rieko se simţi ceva mai bine; se sculă şi se îmbrăcă la ora ei obişnuită, deşi Kaede o imploră să se mai odihnească. Vântul de toamnă bătea dinspre munte mai rece, însă Kaede simţea o căldură pe care nu o mai cunoscuse de când fusese capturată. Încercă să nu se gândească la Takeo, dar mesajul şoptit al lui Yumi îi împinse cu forţă imaginea în prim-planul minţii ei. Cuvintele pe care el i le trimisese îi zvâcneau atât de tare în cap, încât era sigură că cineva avea să le audă. Îi era groază să nu se trădeze. Nu vorbi cu Yumi, nici măcar nu se uită la ea, însă îşi dădea seama că între ele se născuse un sentiment nou, un fel de complicitate. Oare ochilor de cormoran ai lui Rieko avea să le scape asta?

Boala o făcu pe Rieko irascibilă şi mai răutăcioasă ca niciodată. Găsea cusur la toate, se plângea de mâncare, cerea trei feluri de ceai şi le găsea fade pe toate, o pălmuia pe Yumi că nu-i aducea destul de repede apă fierbinte şi o făcea să plângă pe Kumiko, a doua servitoare, când îşi exprima teama de cutremure.

În mod obişnuit, Kumiko era o fată veselă, iar Rieko îi dădea o anumită libertate de care celelalte slujnice nu se bucurau. Dar în dimineaţa asta îşi bătea joc de ea, râzând de temerile fetei, ignorând faptul că şi ea le avea.

Kaede se retrase din atmosfera neplăcută şi se duse să se aşeze în locul ei preferat, uitându-se la grădina micuţă. Soarele abia mai strălucea în cameră, dar în câteva săptămâni nu avea să mai lumineze pereţii exteriori. Iarna avea să fie mohorâtă în aceste încăperi - dar neîndoios el avea să vină după ea înainte de sosirea iernii.

Nu vedea munţii, dar şi-i imagina înălţându-se spre cerul albastru de toamnă. Piscurile lor erau deja acoperite de zăpadă. O pasăre se aşeză pe neaşteptate pe un pin, ciripi tare şi apoi se îndepărtă iar în

zbor peste acoperiş, cu o străfulgerare de verde şi alb în aripi. Ea îi aminti lui Kaede de pasărea pe care o pictase Takeo demult. Oare ar fi putut să fie un mesaj pentru ea - un mesaj că în scurtă vreme avea să fie liberă?

În spatele ei, femeile ridicară glasul.

Kumiko striga:

— Nu mă pot abţine. Când casa începe să se zguduie, trebuie să fug afară. Nu pot să suport.

— Deci asta ai făcut aseară! Ai lăsat-o pe doamna singură în vreme ce eu dormeam?

— Yumi a fost cu ea tot timpul, răspunse Kumiko, plângând.

— Seniorul Fujiwara a poruncit ca întotdeauna să fiţi amândouă lângă ea!

În cameră răsună zgomotul făcut de încă o palmă.

Kaede se gândi la zborul păsării, la lacrimile femeii. Ochii i se înfierbântară. Auzi paşi şi îşi dădu seama că Rieko era în spatele ei, dar nu întoarse capul.

— Aşadar, doamna Fujiwara a fost singură cu Yumi aseară. V-am auzit şuşotind. Despre ce vorbeaţi?

— Am vorbit în şoaptă doar ca să nu te deranjăm, răspunse Kaede. N-am vorbit nimic important; despre vântul de toamnă, despre strălucirea lunii, poate. I-am cerut să mă pieptene şi să mă însoţească la privată.

Rieko veni lângă ea şi căută să-i vadă faţa. Parfumul ei greu o făcu pe Kaede să tuşească.

— Nu mit sâcâi, spuse Kaede, întorcându-se într-o parte. Amândouă suntem bolnave. Să încercăm să avem o zi tihnită.

— Ce nerecunoscătoare eşti! spuse Rieko cu un glas subţire şi enervant. Şi ce proastă! Seniorul Fujiwara a făcut totul pentru tine şi tu tot mai visezi să îl înşeli.

— Probabil ai febră, spuse Kaede. Ai închipuiri. Cum se putea să-l înşel în vreun fel pe seniorul Fujiwara? Sunt în întregime prizoniera lui.

— Soţia lui, o corectă Rieko. Însuşi faptul că foloseşti un cuvânt precum prizonieră arată că tot te mai răzvrăteşti împotriva soţului tău.

Kaede nu spuse nimic, ci doar se uită la pinii rămaşi fără ace, profilaţi pe cer. Se temea de ce i-ar fi putut dezvălui lui Rieko. Mesajul lui Yumi îi adusese speranţă, dar reversul speranţei era teama: pentru Yumi, pentru Shizuka, pentru ea însăşi.

— Pari într-un fel schimbată, bombăni Rieko. Crezi că nu pot să te citesc?

— E drept că mi-e cam cald, spuse Kaede. Cred că am iar febră.

Au ajuns la Hagi? se gândi ea. *Takeo se luptă acum? Fie ca el să trăiască şi să fie apărat!*

— Am să mă rog puţin, îi spuse ea lui Rieko şi se duse să îngenuncheze în faţa altarului.

Kumiko aduse cărbuni şi Kaede aprinse tămâie. Mirosul greu pluti prin cameră aducând o pace trecătoare între femei.

După câteva zile, Yumi se duse să aducă mâncare pentru masa de prânz şi nu se mai întoarse. În locul ei veni altă slujnică, o femeie mai în vârstă. Ea şi Kumiko serviră masa în tăcere. Kumiko avea ochii roşii şi îşi trăgea nasul, nefericită. Când Kaede încercă să afle ce se întâmplase, Rieko se răsti:

— A răcit, atâta tot.

— Unde e Yumi? întrebă Kaede.

— Te interesează? Asta dovedeşte că bănuielile mele au fost corecte.

Ce bănuieli? spuse Kaede. Ce vrei să spui? N-am nici un fel de sentimente pentru ea. Am întrebat doar unde este.

— N-ai s-o mai vezi, spuse acru Rieko.

Kumiko scoase un sunet gâtuit de parcă îşi înăbuşea un hohot de plâns.

Lui Kaede îi era foarte frig şi totuşi pielea îi ardea. Se simţea de parcă pereţii se strângeau în jurul ei. Seara, capul o durea îngrozitor; o întrebă pe Rieko dacă vrea să trimită după Ishida.

Când el veni, înfăţişarea lui o înspăimântă. Cu câteva zile înainte fusese vesel; acum era tras la faţă, avea ochii stinşi şi pielea cenuşie. Purtarea lui era calmă ca întotdeauna şi îi vorbi lui Kaede cu multă blândeţe, însă era evident că se întâmplase ceva cumplit.

Şi Rieko ştia de asta; Kaede era sigură că ştia după gura ei făcută pungă şi ochii tăioşi. Când nu primi nici un răspuns decât acuzaţii voalate, se hotărî să apeleze la însuşi Fujiwara. Trecuse aproape o săptămână de când nu-l mai văzuse; în timpul bolii lor, el stătuse la distanţă. Ea nu mai putea să suporte atmosfera inexplicabil ameninţătoare.

— Vrei să-i spui seniorului Fujiwara că aş vrea să-l văd? o întrebă ea pe Rieko după ce se îmbrăcă.

Femeia se duse personal şi când se întoarse spuse:

— Excelenţa Sa e încântat că soţia lui îi doreşte compania. A pregătit un spectacol special pentru seara asta. Vă veţi vedea atunci.

— Aş vrea să vorbesc cu el între patru ochi, spuse Kaede.

Rieko dădu din umeri.

— În prezent, nu sunt oaspeţi speciali. Doar Mamoru va fi cu el.

Ar fi bine să faci o baie, şi cred că trebuie să îţi spălăm părul ca să se usuce la soare.

Când în cele din urmă părul i se usca, Rieko insistă să îl ungă din belşug cu ulei înainte de a-l aranja. Kaede îşi puse chimonourile matlasate, de iarnă, recunoscătoare pentru căldura lor, căci din cauza părului ud i se făcuse foarte frig, şi, cu toate că ziua se arăta însorită,

aerul era rece. Mânca puţină supă la prânz, dar stomacul şi gâtul ei păreau să nu accepte mâncarea.

— Eşti foarte albă, îi spuse Rieko. Seniorul Fujiwara admiră asta la o femeie.

Subînţelesul vorbelor ei o făcu să tremure pe Kaede. Ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple - se întâmpla deja; toată lumea ştia despre asta în afară de ea şi urmau să îi dezvăluie şi ei când le convenea. Pulsul i se acceleră şi îi simţi zvâcnetul rapid în gât, în pântec. De afară veneau nişte zgomote surde de lovituri de ciocan care parcă stârneau ecouri în inima ei.

Se duse să îngenuncheze la altar, dar nici chiar asta nu o linişti. La sfârşitul după-amiezii, Makoto veni şi o conduse în pavilionul în care se uitase cu Fujiwara la prima ninsoare, la începutul anului. Cu toate că nu era încă întuneric, în copacii golaşi felinarele erau deja aprinse şi mangalurile ardeau pe verandă. Ea se uită la tânăr, încercând să ghicească ceva din purtarea lui. Era la fel de alb ca şi ea, şi i se păru că citeşte milă în ochii lui. Se sperie şi mai tare.

Trecuse atâta vreme de când nu mai văzuse nici un peisaj, încât scena din faţa ei, grădinile şi munţii de dincolo de ea, părea nespus de frumoasă. Ultimele raze ale soarelui poleiau cu auriu şi roz piscurile acoperite cu zăpadă, iar cerul avea o culoare translucidă între albastru şi argintiu. Se uită la el, sorbindu-l din ochi de parcă ar fi fost ultimul lucru pe care îl vedea pe pământ.

Mamoru o înfăşură într-o blană de urs şi murmură:

— Seniorul Fujiwara va veni curând.

Chiar în faţa verandei era o zonă cu pietricele albe greblate în formă de vârtej. În mijlocul ei fuseseră ridicaţi recent doi stâlpi.

Kaede se încruntă privind la ei; stricau modelul format de pietricele într-un mod supărător, aproape ameninţător. Auzi paşi înăbuşiţi, foşnet de chimonouri.

— Se apropie Excelenţa Sa, spuse în spatele ei Rieko, şi amândouă se înclinară până la pământ.

Parfumul deosebit al lui Fujiwara adie spre Kaede când se aşeză lângă ea. Nu vorbi multă vreme, şi când, în cele din urmă, îi spuse că putea să se ridice, ei i se păru că aude mânie în glasul lui. Inima îi tremură de frică. Încercă să facă apel la curajul ei, dar se dovedi inutil. Îi era îngrozitor de teamă.

— Mă bucur să văd că te-ai însănătoşit, spuse el cu o politeţe de gheaţă.

Ea avea gura atât de uscată, încât nu putea să vorbească.

— Mulţumită grijii Excelenţei Voastre, şopti ea.

— Rieko mi-a spus că doreşti să-mi vorbeşti.

— Întotdeauna am dorit compania Excelenţei Voastre, începu ea, dar se opri când văzu că gura lui făcu o strâmbătură batjocoritoare.

Să nu-mi fie frică, se rugă ea. *Dacă vede că mi-e frică, va şti că m-a înfrânt... La urma urmelor, nu e decât un bărbat; nu a vrut să am nici măcar un ac. Ştie de ce sunt în stare. Ştie că eu l-am ucis pe Uda.* Inspiră adânc.

— Simt că se petrec lucruri pe care nu le înţeleg. Am supărat-o pe Excelenţa Voastră? Vă rog să-mi spuneţi cu ce am greşit.

— Se petrec lucruri pe care eu nu le înţeleg, răspunse el. Aproape o conspiraţie, aş zice. Şi chiar în casa mea. Nu-mi vine să cred că soţia mea s-a coborât la o astfel de infamie, dar Rieko mi-a povestit despre bănuielile ei şi slujnica le-a confirmat înainte de a muri.

— Ce bănuieli? întrebă Kaede, fără să-şi trădeze emoţia.

— Că cineva ţi-a adus un mesaj de la Otori.

— Rieko minte, spuse ea, dar glasul nu o ascultă.

— Nu cred. Muto Shizuka, fosta ta însoţitoare, a fost văzută în această zonă. Lucrul ăsta m-a mirat. Dacă voia să te vadă, trebuia să vorbească cu mine. Pe urmă mi-am adus aminte că Arai a folosit-o ca iscoadă. Slujnica a confirmat că Otori a trimis-o. Asta m-a şocat destul de mult, dar închipuie-ţi ce uimit am fost când a fost descoperită în odăile lui Ishida. Am fost devastat: Ishida, cel mai de încredere servitor al meu, aproape prietenul meu! Ce periculos e să nu poţi să ai încredere în propriul tău doctor! I-ar fi fost foarte uşor să mă otrăvească.

— Este întru totul demn de încredere, spuse Kaede. Vă este devotat. Chiar dacă ar fi adevărat că Shizuka mi-a adus un mesaj de la seniorul Otori, asta nu are nici o legătură cu doctorul Ishida.

El o privi de parcă ea nu pricepuse ce spunea el.

— Se culcau împreună, spuse el. Doctorul meu avea o aventură amoroasă cu o femeie cunoscută ca fiind iscoadă.

Kaede nu răspunse. Nu ştiuse de relaţia lor; fusese prea învăluită în propria-i pasiune pentru a observa asta. Acum i se părea foarte evidentă. Îşi aminti toate semnele: ce des se ducea Shizuka în odăile lui Ishida ca să aducă leacuri sau ceai. Iar acum, Takeo o trimisese pe Shizuka să-i aducă un mesaj. Shizuka şi Ishida riscaseră să se vadă şi aveau să fie pedepsiţi pentru asta.

Soarele apusese în spatele munţilor, dar nu se întunecase încă. Amurgul se aşternea peste grădină, abia risipit de lumina felinarelor. O cioară trecu în zbor spre cuib, croncănind lugubru.

— Ţin foarte mult la Ishida şi ştiu că tu te ataşaseşi de femeia asta, spuse Fujiwara. E o tragedie, dar trebuie să încercăm să ne consolăm unul pe altul în durerea noastră.

Bătu din palme.

— Adu vin, Mamoru. Şi cred că vom începe spectacolul. Se aplecă spre Kaede.

— Nu trebuie să ne grăbim. Avem toată noaptea la dispoziţie. Ea tot

nu înţelesese ce voia el să spună. Se uită la faţa lui, îi văzu expresia crudă a gurii şi paloarea pielii, muşchii maxilarului care îl dădeau de gol. O privi, dar ea se uită la stâlpi. Pe neaşteptate o cuprinse o stare de slăbiciune; felinarele şi pici rele albe începură să se rotească în jurul ei. Trase adânc aer în piept pentru a-şi reveni.

— Să nu faceţi asta, şopti ea. Nu e demn de dumneavoastră.

Un câine urla în depărtare. Urla şi urla şi nu se mai oprea. *E câinele lui Ishida,* se gândi Kaede, şi mai să creadă că inima ei urla, căci urletul câinelui exprima întru totul groaza şi disperarea ei.

— Nesupunerea şi lipsa de credinţă faţă de mine trebuie pedepsite, spuse el. Şi, într-un fel, asta îi va descuraja pe alţii.

— Dacă trebuie să moară, faceţi ca moartea lor să fie rapidă, spuse ea. În schimb, voi face tot ce-mi veţi cere.

— Dar ar trebui deja să faci asta, spuse el, aproape nedumerit. Ce altceva poţi oferi decât ce n-ar trebui să facă deja o soţie?

— Aveţi milă, îl imploră ea.

— Nu sunt o fire miloasă, răspunse el. Ţi-ai terminat puterea de negociere, draga mea soţie. Ai crezut că te poţi folosi de mine pentru scopurile tale. Acum eu mă voi folosi de tine pentru ale mele.

Kaede auzi paşi pe pietriş. Se uită în direcţia din care venea zgomotul de parcă puterea privirii ei ar fi putut să ajungă la Shizuka şi să o salveze. Gărzile mergeau încet spre stâlpi. Erau înarmate cu săbii şi duceau alte instrumente, la vederea cărora simţi în gură un gust metalic de frică. Majoritatea bărbaţilor aveau feţe sumbre, dar unul dintre ei rânjea de o excitare nervoasă. Între ei, Ishida şi Shizuka păreau două siluete mărunte, trupuri umane slabe, cu o capacitate imensă de suferinţă.

Nici unul dintre ei nu scoase un sunet când fură legaţi de stâlpi, dar Shizuka înălţă capul şi se uită la Kaede.

Asta nu se toate. Vor lua otravă, îşi spuse Kaede.

Fujiwara spuse:

— Nu cred că i-am lăsat femeii tale vreo cale de a se salva, dar va fi interesant de văzut.

Kaede nu avea idee ce-şi pusese în gând Fujiwara să facă, ce tortură şi moarte crudă născocise, dar auzise destule poveşti la castelul Noguchi ca să îşi imagineze ce era mai rău. Îşi dădu seama că era pe punctul de a-şi pierde controlul. Se ridică pe jumătate, lucru de neconceput în prezenţa lui Fujiwara, şi încercă să stăruie pe lângă el, dar chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau împleticit de pe buze, la poarta din faţă se produse agitaţie. Gărzile strigară scurt şi doi oameni intrară în grădină.

Unul era Murită, bărbatul care venise să o escorteze şi pe urmă îi atacase şi ucisese oamenii. Ţinea sabia în mâna stângă; mâna dreaptă mai avea încă cicatricea lăsată de tăietura ei. Se gândi că nu îl

cunoştea pe celălalt, deşi avea ceva cunoscut. Amândoi îngenunchează în faţa lui Fujiwara şi Murită vorbi.

— Senior Fujiwara, iertaţi-mă că vă deranjez, dar omul acesta spune că aduce un mesaj urgent de la seniorul Arai.

Kaede se lăsase iar la podea, recunoscătoare pentru acest scurt răgaz. Îşi întoarse privirea spre celălalt bărbat, îi observă braţele lungi şi mâinile mari şi îşi dădu seama cu uimire că era Kondo. Îşi mas-case trăsăturile şi, când vorbi, avea şi glasul schimbat. Dar, de bună seamă, Murită şi Fujiwara aveau să-l recunoască.

— Senior Fujiwara, seniorul Arai vă trimite salutări. Totul merge conform planului.

— Otori e mort? întrebă nobilul, uitându-se în treacăt la Kaede.

— Nu încă, răspunse bărbatul. Dar, între timp, seniorul Arai cere să i-o înapoiaţi pe Muto Shizuka. Are un interes personal deosebit pentru ea şi doreşte să rămână în viaţă.

Preţ de o clipă, Kaede simţi că speranţa îi inundă inima. Fujiwara nu avea să îndrăznească să-i facă rău Shizukăi dacă Arai o dorea înapoi.

— Ce cerere ciudată şi ce mesager ciudat, spuse Fujiwara, apoi îi porunci lui Murită: Dezarmează-l. N-am încredere în el.

Câinele urla şi mai tare. Lui Kaede i se păru că totul încremeni o clipă apoi, când încercă să strige, când Murită păşi spre Kondo, când Kondo trase sabia, lumea întreagă gemu şi se înălţă. Veranda se ridică în aer; copacii zburară şi apoi se prăbuşiră, casa din spatele ei se zgudui şi se dezmembra. Acum lătrau înnebuniţi şi alţi câini. Păsările din colivii ţipau strident de frică. Aerul era plin de praf. Din clădirile prăbuşite se auzeau urletele femeilor şi, imediat, trosniturile unui incendiu.

Veranda ateriza greoi cu un duduit care zgudui corpul lui Kaede; podeaua se înclina către casa din spate, acoperişul se despica deasupra ei. Ochii îi erau plini de praf şi fărâme de paie. O clipă se gândi că era prinsă în capcană, apoi văzu că putea să iasă afară şi începu să se caţere în patru labe pe panta ciudată a podelei. Peste marginea ei, o văzu ca în vis pe Shizuka scoţându-şi mâinile din legături, lovind un bărbat din gardă între picioare, luându-i sabia şi tăindu-i gâtul. Kondo îi dăduse deja lui Murită o lovitură care aproape îl tăiase în două.

Fujiwara zăcea în spatele lui Kaede, parţial acoperit de acoperişul căzut. Avea corpul răsucit şi părea că nu se putea ridica, dar întinse mâna spre ea şi o apucă de gleznă, atingând-o pentru prima dată. Degetele lui erau reci şi din strânsoarea lor nu se putea scăpa. Tuşea din cauza prafului, avea hainele murdare şi sub obişnuitul parfum mirosea a sudoare şi urină; totuşi, când vorbi, glasul îi era calm ca întotdeauna.

— Dacă e să murim, să murim împreună, spuse el.

Ea auzea în spatele lui flăcările care trosneau şi gemeau ca o făptură vie. Ochii o usturau din cauza fumului care se îngroşa şi domina toate celelalte mirosuri.

Ea trase şi lovi cu piciorul ca să şi-l elibereze din strânsoarea degetelor lui.

— Voiam să te posed, spuse el. Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o în viaţa mea. Voiam să fii a mea şi numai a mea.

Voiam să îţi sporesc iubirea pentru Takeo nerecunoscând-o, ca să pot lua parte la tragedia suferinţei tale.

— Dă-mi drumul! ţipă ea. Acum simţea dogoarea focului.

— Shizuka! Kondo! Ajutaţi-mă!

Shizuka era prea ocupată cu ceilalţi paznici, luptându-se ca un bărbat. Ishida era tot cu mâinile legate de stâlp. Kondo ucise din spate unul dintre paznici, întoarse capul auzind glasul lui Kaede şi apoi se îndreptă spre casa care ardea. Sări pe marginea verandei.

— Am să vă eliberez, doamnă Otori, spuse el. Fugiţi în grădină, spre lacuri. Shizuka vă va căuta.

Se târî până jos şi reteză încheietura mâinii lui Fujiwara. Nobilul scoase un ţipăt cumplit de durere şi revoltă; mâna i se desprinse de pe glezna lui Kaede.

Kondo o împinse pe Kaede în sus şi apoi peste marginea podelei pavilionului.

— Luaţi sabia mea. Ştiu că vă puteţi apăra.

I-o înfipse în mâini şi continuă repede:

— V-am jurat credinţă. Am vorbit serios. N-aş lăsa pe nimeni să vă facă rău cât trăiesc. Dar a fost o crimă ca unul ca mine să vă ucidă tatăl. Şi e o crimă şi mai mare să atac un nobil şi să-l ucid. Sunt gata să plătesc pentru asta.

Se uită la ea fără urmă de ironie şi zâmbi.

— Fugiţi, spuse el. Fugiţi! Soţul dumneavoastră va veni să vă salveze.

Ea se dădu înapoi. Îl văzu pe Fujiwara încercând să se ridice, cu sângele curgându-i din ciotul braţului. Kondo îşi petrecu braţele lungi pe după nobil şi îl ţinu cu fermitate. Flăcările izbucniră prin pereţii fragili şi îi primiră pe amândoi, învăluindu-i, ascunzându-i.

Căldura şi ţipetele o înghiţeau. *Arde, toate comorile lui ard,* se gândi ea cu frenezie. I se păru că o aude pe Kumiko strigând din infern şi voi să facă ceva pentru a o salva, însă când porni spre casă, Shizuka o trase înapoi.

— Aţi luat foc!

Kaede scăpă sabia şi îşi duse inutil mâinile la cap, în timp ce flăcările ţâşneau din părul ei uns.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Soarele a apus şi luna a răsărit peste suprafaţa liniştită a mării, desenând un drum argintiu pe care să-l urmeze flota noastră. Era atât de luminoasă, încât puteam să văd chiar lanţul munţilor în spatele coastei pe care o părăseam. Fluxul murmura sub carcase şi velele fluturau în briza din larg. Vâslele loveau apa într-un ritm constant.

Am ajuns la Oshima dis-de-dimineaţă. O ceaţă albă se înălţa de pe suprafaţa mării şi Fumio mi-a spus că la fel avea să fie în următoarele nopţi deoarece aerul se răcea. Era perfect pentru scopul nostru. Ne-am petrecut ziua pe insulă, luând provizii în plus din depozitele piraţilor şi adunând la bord şi alţi oameni de-ai lui Terada, care erau înarmaţi cu săbii, cuţite şi diverse alte arme, dintre care pe cele mai multe nu le mai văzusem.

La sfârşitul după-amiezii, ne-am dus la altar şi le-am închinat ofrande lui Ebisu şi Hachiman, rugându-ne să avem mare calmă şi să ne înfrângem duşmanii. Piraţii ne-au dat cochilii de scoică pentru fiecare corabie şi talismane aducătoare de noroc care i-au încurajat pe oameni, deşi Fumio a primit toate astea cu un anumit scepticism, mângâindu-şi arma de foc şi bombănind „După părerea mea, asta e mai aducătoare de noroc!”, în vreme ce eu eram prea fericit ca să mă rog la vreun zeu, ştiind că erau doar feţe diferite, create de om, ale unui singur adevăr indivizibil.

Luna se înălţa peste munţi când am pornit spre Hagi. De data asta, eu, Kenji şi Taku mergeam cu Ryoma în barca lui mai mică şi mai rapidă. L-am lăsat pe Zenko în grija lui Fumio, după ce îi spusesem de obârşia băiatului şi îl făcusem să înţeleagă cât de important era să-l ţină în viaţă pe fiul lui Arai. Chiar înainte de ivirea zorilor, ceaţa a început să se formeze deasupra apei, învăluindu-ne ca un giulgiu în timp ce ne apropiam de oraşul adormit. Auzeam peste golf glasurile primilor cocoşi şi primele clopote de la Tokoji şi Daishoin.

Planul meu era să mergem direct la castel. Nu aveam nici o dorinţă să-mi distrug oraşul sau să văd clanul Otori spălând sângele cu sânge. Mă gândeam că, dacă îi puteam ucide sau captura imediat pe seniorii Otori, existau toate şansele ca întreg clanul să treacă mai degrabă de partea mea decât să se dezmembreze. Asta era şi părerea războinicilor Otori care mi se alăturaseră deja. Mulţi dintre ei mă imploraseră să le îngădui să mă însoţească şi să ia parte direct la răzbunare. Toţi cunoscuseră pe piele lor maltratarea, insultele şi abuzul de credinţă. Dar ţelul meu era să pătrund în castel în linişte şi în secret. Aveam să-i

iau numai pe Kenji şi Taku. Pe toţi ceilalţi oameni i-am trecut sub comanda lui Terada.

Bătrânul pirat aştepta cu emoţie şi nerăbdare să încheie nişte socoteli foarte vechi. Îi dădusem câteva instrucţiuni: bărcile trebuiau să rămână în larg până se crăpa de ziuă. Apoi trebuiau să sufle în cochiliile de scoică şi să înainteze prin ceaţă. Restul era la latitudinea lui. Speram să pot să conving oraşul să se predea; dacă nu, aveam să ne luptăm pe străzi până la pod şi să-l deschidem pentru armata lui Arai.

Castelul era construit pe un promontoriu între râu şi mare. Din prima mea vizită din ziua adopţiei mele ştiam că reşedinţa era pe partea dinspre mare, unde în jurul ei se ridica din apă un zid uriaş, considerat invulnerabil.

Kenji şi Taku aveau la ei gheare de ancorare şi alte arme ale Tribului. Eu eram înarmat cu cuţite de aruncat, o sabie scurtă şi o aveam pe Yato.

Luna a apus şi ceaţa a devenit mai deasă. Barca s-a îndreptat în linişte spre ţărm şi a atins digul de mare cu un zgomot extrem de slab. Ne-am căţărat unul câte unul pe dig şi ne-am făcut invizibili.

Am auzit paşi deasupra capetelor noastre şi un glas a strigat:

— Cine-i acolo? Spune numele!

Ryoma a răspuns în dialectul pescarilor din Hagi:

— Doar eu. M-am cam rătăcit în ceaţa asta mizerabilă.

— Te-ai cam îmbătat, vrei să spui, strigă al doilea bărbat. Cară-te de aici! Dacă te mai vedem când se risipeşte ceaţa, băgăm o săgeată în tine.

Zgomotul vâslei s-a pierdut în depărtare. Am şuierat încetişor la ceilalţi doi - nu-l vedeam pe nici unul - şi am început căţăratul. A fost un proces lent; zidul, spălat de două ori pe zi de flux, era acoperit de alge şi alunecos. Însă l-am escaladat centimetru cu centimetru şi, în cele din urmă, am ajuns în vârful lui. Unul dintre ultimii greieri de toamnă ţârâia şi a tăcut brusc. Kenji a târâit în locul lui. Auzeam gărzile vorbind în capătul îndepărtat al curţii interioare. O lampă şi un mangal ardeau lângă ei. Dincolo de ei se afla reşedinţa în care seniorii Otori, însoţitorii şi familiile lor dormeau.

Auzeam doar două glasuri, lucru care m-a mirat. Mă gândisem că or să fie mai mulţi, dar din conversaţia lor am înţeles că toţi oamenii disponibili fuseseră postaţi pe pod şi în lungul râului în aşteptarea atacului lui Arai.

— Aş vrea ca el să fi isprăvit atacul, bombăni unul dintre ei. Nu suport aşteptarea asta.

— Probabil că ştie ce puţină mâncare e în oraş, răspunse celălalt. E de presupus să creadă că ne poate înfometa.

— Cred că e mai bine să-l ştim acolo afară decât aici înăuntru.

— Bucură-te de asta cât mai poţi. Dacă oraşul cade în faţa lui Arai, o să fie baie de sânge. Până şi Takeo a preferat să fugă în taifun decât să se confrunte cu Arai!

Am pipăit pe lângă mine căutându-l pe Taku, i-am găsit forma şi i-am tras capul aproape de mine.

— Du-te în curtea interioară. Distrage-le atenţia, în timp ce noi atacăm pe la spate.

L-am simţit dând din cap şi l-am auzit îndepărtându-se cu un zgomot abia perceptibil. Eu şi Kenji l-am urmat peste zid. La lumina mangalului, am zărit dintr-odată o umbră mică. A traversat iute pământul şi apoi s-a împărţit în două, mută şi fantomatică.

— Ce a fost asta?! a exclamat unul dintre gardieni.

Erau amândoi în picioare şi se holbau la cele două imagini ale lui Taku. Pentru noi a fost uşor: am capturat fiecare câte unul, în linişte.

Gărzile tocmai făcuseră ceai, aşa că l-am băut în vreme ce aşteptam să se crape de ziuă. Cerul pălea treptat. Nu se distingea de apă; totul era o singură suprafaţă licăritoare. Când au început să răsune cochiliile de scoică, părul mi s-a ridicat pe ceafă. De pe ţărm, câinii au răspuns urlând.

Am auzit casa începând să forfotească: zgomotul înăbuşit de paşi, încă nu agitaţi, strigăte de uimire, încă nu speriate. Obloanele şi uşile au fost deschise. Un grup de gardieni a ieşit în grabă, urmat de Shoichi şi Masahiro, încă în veşminte de noapte, dar cu săbiile în mâini.

S-au oprit brusc când m-am îndreptat spre ei, cu Yato în mână, învăluit în ceaţă. În spatele meu apăreau primele corăbii; cochiliile de scoică au răsunat iar peste apă şi munţii din jurul golfului au răspuns în ecou.

Masahiro a făcut un pas în spate.

— Shigeru? a icnit el.

Fratele lui mai mare s-a albit la faţă. Ei îl vedeau pe bărbatul pe care încercaseră să-l omoare; vedeau sabia Otori în mâna lui şi erau îngroziţi.

Am spus cu glas puternic:

— Sunt Otori Takeo, nepotul lui Shigemori, nepotul şi fiul adoptat al lui Shigeru. Vă fac răspunzători de moartea moştenitorului de drept al clanului Otori. L-aţi trimis pe Shintaro să îl asasineze şi, când a dat greş, aţi conspirat cu Iida Sadamu să-l omorâţi.

Iida a plătit deja cu viaţa şi acum veţi plăti voi!

Îmi dădeam seama că Kenji era în spatele meu şi speram ca Taku să fie tot invizibil. Nu mi-am luat ochii de la bărbaţii din faţa mea. Shoichi a încercat să-şi recapete calmul.

— Adopţia ta a fost ilegală. N-ai nici un drept să revendici sângele Otorilor, nici sabia pe care o porţi. Nu te recunoaştem.

Le-a strigat însoţitorilor:

— Tăiaţi-i!

Yato a părut să tremure în mâna mea în timp ce prindea viaţă. Eram pregătit să întâmpin atacul, dar nu s-a mişcat nimeni. L-am văzut pe Shoichi schimbându-se la faţă când şi-a dat seama că trebuia să lupte el însuşi cu mine.

— N-am nici o dorinţă să dezbin clanul, am spus. Singurul lucru pe care îl doresc sunt capetele voastre.

M-am gândit că îi avertizasem destul. O simţeam pe Yato însetată de sânge. Era ca şi cum spiritul lui Shigeru pusese stăpânire pe mine şi dorea să se răzbune.

Shoichi era cel care se afla mai aproape de mine şi ştiam că el mânuia sabia mai bine. Aveam să scap de el mai întâi. Amândoi fuseseră luptători buni, dar acum erau bătrâni, aveau aproape cincizeci de ani, şi nu purtau armură. Eu eram în culmea formei fizice şi a vitezei, oţelit de greutăţi şi război. L-am ucis pe Shoichi cu o lovitură în gât, care l-a tăiat în diagonală. Masahiro s-a repezit la mine prin întoarcere pe la spate, dar Kenji a parat atacul şi, când m-am răsucit spre celălalt adversar al meu, l-am văzut desfigurat de frică. L-am împins către zid. A evitat fiecare atac, schimbându-şi mereu poziţia şi parând, dar a făcut-o fără curaj. A lansat un ultim apel oamenilor săi, însă tot nu s-a mişcat nici unul dintre ei.

Primele corăbii nu erau departe de ţărm. Masahiro s-a uitat în spatele lui, apoi iar în faţă, şi a văzut-o pe Yato abătându-se asupra lui. A făcut înnebunit o mişcare pentru a se feri şi a căzut peste zid.

Furios că îmi scăpase, eram pe cale să sar după el, când fiul lui, Yoshitomi, vechiul meu duşman din sala de lupte, a ieşit în fugă din reşedinţă, urmat de o mână de fraţi şi veri. Nici unul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani.

— Mă voi bate eu cu tine, vrăjitorule! a strigat Yoshitomi. Să vedem dacă ştii să lupţi ca un războinic!

Intrasem într-o stare aproape supranaturală, iar Yato era deja înfuriată şi simţise gustul sângelui. Se mişca mai repede decât putea ochiul să o urmărească. Ori de câte ori păream să fiu copleşit numericeşte, Kenji era alături de mine. Îmi părea rău că bărbaţi atât de tineri trebuiau să moară, dar îmi părea bine că şi ei plăteau pentru trădarea taţilor lor. Când am putut să-mi îndrept atenţia spre Masahiro, am văzut că ieşise la suprafaţă în apropierea unei bărci mici din faţa liniei corăbiilor. Era barca lui Ryoma. Apucându-şi tatăl de păr, tânărul l-a tras în sus şi i-a tăiat beregata cu unul dintre cuţitele pe care pescarii le folosesc la eviscerarea peştilor. Indiferent de crimele lui Masahiro, aceasta era de departe cea mai cumplită moarte care putea să-i fie hărăzită: să fie ucis de propriul său fiu în timp ce încerca să scape de frică.

M-am întors cu faţa spre grupul însoţitorilor.

— Am o foiţii uriaşii pe corăbiile de acolo şi seniorul Arai este în alianţă cu mine. Nu sunt supărat pe nici unul dintre voi. Puteţi să vă luaţi viaţa, puteţi să mă slujiţi, sau puteţi să luptaţi acum cu mine, unu la unu. Mi-am îndeplinit datoria faţă de seniorul Shigeru şi am făcut ce mi-a poruncit.

Încă mai simţeam spiritul lui sălăşluind în mine. Unul dintre bărbaţii mai în vârstă a făcut un pas înainte. Faţa lui îmi era cunoscută, însă numele îmi scăpa.

— Sunt Endo Chikara. Mulţi dintre noi au fii şi nepoţi care vi s-au alăturat deja. Nu avem nici o dorinţă să ne batem cu propriii noştri copii. Aţi făcut ce era de datoria şi dreptul dumneavoastră într-un mod cinstit şi onorabil. De dragul clanului, sunt gata să vă slujesc, senior Otori.

Cu asta, a îngenuncheat şi, unul câte unul, ceilalţi l-au urmat. Eu şi cu Kenji am cercetat amănunţit reşedinţa şi am pus sub pază femeile şi copiii. Speram că femeile aveau să-şi ia viaţa în mod onorabil. Cu copiii aveam să hotărăsc mai târziu ce fac. Am verificat toate tainiţele şi am scos mai multe iscoade ascunse acolo. Unii erau în mod clar Kikuta, dar nici în reşedinţă, nici în castel nu era vreo urmă de Kotaro, despre care lui Kenji i se spusese că era în Hagi.

Endo a venit cu mine în castel. Căpitanul pazei a fost la fel de uşurat că poate să mi se predea; se numea Miyoshi Satoru - era tatăl lui Kahei şi Gemba.

Odată castelul luat, bărcile au venit la ţărm şi oamenii au debarcat şi au pornit să străbată oraşul, stradă cu stradă.

Luarea castelului, care credeam că o să fie cea mai grea parte a planului meu, s-a dovedit a fi cea mai uşoară. În ciuda capitulării şi a eforturilor mele, oraşul nu a cedat întru totul paşnic. Pe străzi era haos; oamenii încercau să fugă, dar nu aveau unde să se ducă. Te-rada şi oamenii lui aveau propriile socoteli de rezolvat, şi existau grupuri de rezistenţă încăpăţânată pe care trebuia să Ic învingem în luptă crâncenă om la om.

În cele din urmă, am ajuns la malurile râului de la vest, nu departe de podul de piatră. Judecând după soare, trebuie să fi fost sfârşitul după-amiezii. Ceaţa se ridicase de mult, dar fumul de la casele care ardeau atârna deasupra râului. Pe malul opus, ultimele frunze de arţar erau de un roşu strălucitor, iar sălciile de la marginea apei erau galbene. Frunzele cădeau şi erau prinse de bulboane. În grădini înfloreau crizanteme târzii. Vedeam în depărtare leasă pentru prins peşte şi zidurile acoperite cu ţiglă din lungul malului.

Casa mea e acolo, m-am gândit. *La noapte voi dormi în ea.*

Dar râul era plin de oameni care înotau şi de bărci mici încărcate până la bord, în timp ce un lung şuvoi de soldaţi înainta spre pod.

Kenji şi Taku erau tot alături de mine, Taku redus la tăcere de ce văzuse în război. Ne-am uitat lung la privelişte: rămăşiţele armatei Otori înfrânte. Îmi era tare milă de ei şi eram foarte supărat pe stăpânii lor care îi induseseră în eroare şi îi trădaseră, lăsându-i să poarte această disperată luptă în ariergardă, în vreme ce ei dormeau confortabil în castelul Hagi.

Mă despărţisem de Fumio, dar acum l-am văzut la pod cu o mână de oameni de-ai lui. Păreau să se certe cu un grup de căpitani Otori. Ne-am dus la ei. Zenko era cu Fumio şi i-a zâmbit trecător fratelui său. Stăteau aproape unul de celălalt, dar n-au spus nimic.

— Acesta este seniorul Otori Takeo, le-a spus Fumio bărbaţilor, când ne-am apropiat. Castelul i s-a predat. O să vă povestească el.

S-a întors spre mine.

— Vor să distrugă podul şi să se pregătească de asediu. Nu cred în alianţa cu Arai. Ultima săptămână l-au respins. E chiar în spatele lor. Spun că singura lor speranţă e să dărâme imediat podul.

Mi-am scos coiful ca să poată să îmi vadă faţa. Au căzut imediat în genunchi.

— Arai a jurat să mă sprijine, am spus. Alianţa e autentică. Odată ce va afla că oraşul s-a predat, va înceta atacul.

— Să dărâmăm oricum podul, a spus conducătorul lor.

M-am gândit la stafia meşterului pietrar îngropat de viu în creaţia lui şi la inscripţia pe care mi-o citise Shigeru: *Clanul Otori îi primeşte cu bucurie pe cei drepţi şi loiali. Cei nedrepţi şi cei necredincioşi să se ferească.* Nu voiam să distrug un lucru atât de preţios şi, oricum, nu vedeam cum o să-l dărâme la timp.

— Nu. Lăsaţi-l, am spus. Răspund eu pentru fidelitatea seniorului Arai. Spuneţi-le oamenilor voştri că nu au de ce să se teamă dacă mi se predau şi mă acceptă ca stăpân al lor.

Endo şi Miyoshi au venit călare şi i-am trimis să ducă mesajul soldaţilor Otori. Încetul cu încetul, deruta s-a risipit. Am eliberat podul şi Endo s-a dus în celălalt capăt pentru a organiza o întoarcere mai ordonată în oraş. Mulţi oameni erau destul de liniştiţi ca să se aşeze în locul în care se aflau şi să se odihnească, în timp ce alţii au hotărât că era mai bine să plece acasă, la fermele şi casele lor.

Miyoshi a spus: „Ar trebui să fiţi călare, senior Otori", şi mi-a dat calul lui, un cal negru, arătos, care îmi amintea de Aoi. Am încălecat, am trecut podul ca să vorbesc cu oamenii de acolo, lucru care i-a făcut să mă întâmpine cu urale, şi pe urmă m-am întors cu Endo. Când uralele s-au stins, am auzit zgomotul îndepărtat al armatei lui Arai, care se apropia, tropăitul cailor şi al oamenilor.

Au coborât în vale, un şir lat de furnici în depărtare, steagurile clanurilor Kumamoto şi Seishuu neînfăşurate. Când s-au apropiat, l-am recunoscut în frunte pe Arai: cal murg, coif cu coarne de cerb, armură

vărgată cu roşu.

M-am aplecat ca să-i spun lui Kenji:

— Ar trebui să mă duc să-l întâmpin.

Kenji s-a încruntat când s-a uitat peste râu.

— Ceva nu e în regulă, a spus el încet.

— Ce?

— Nu ştiu. Fii în gardă şi nu trece podul.

Când am îmboldit calul să înainteze puţin, Endo a spus:

— Eu sunt şeful suitei clanului Otori. Lăsaţi-mă să-i duc eu seniorului Arai vestea capitulării noastre în faţa dumneavoastră.

— Prea bine, am spus. Spune-i să ridice tabăra armatei lui pe acea parte a râului şi adu-l în oraş. Pe urmă, putem să impunem pacea fără să se mai verse sânge de nici o parte.

Endo a înaintat pe pod şi Arai s-a oprit şi a aşteptat pe cealaltă parte. Endo era aproape la jumătatea podului, când Arai a ridicat mâna cu evantaiul negru de război în ea.

A urmat un moment de tăcere. Zenko a strigat lângă mine:

— Pun săgeţile în arcuri!

Evantaiul de război a coborât.

Deşi totul se petrecea chiar în faţa ochilor mei, nu-mi venea să cred. Mai multe momente m-am uitat cu neîncredere cum săgeţile începeau să cadă. Endo s-a prăbuşit imediat, iar oamenii de pe mal, neînarmaţi şi nepregătiţi, se simţeau ca cerbul în faţa vânătorului.

— Gata, a spus Kenji, trăgându-şi sabia. Asta nu era în regulă.

Mai fusesem odinioară trădat aşa - însă atunci de către Kenji însuşi şi Trib. Acum mă trăda un războinic căruia îi jurasem credinţă. Pentru asta îl ucisesem pe Yo-An? De furie şi revoltă vedeam roşu în faţa ochilor. Cucerisem castelul inexpugnabil, păstrasem podul întreg, îi calmasem pe oameni. Îi predasem lui Arai oraşul meu, Hagi, ca pe o curmală coaptă şi odată cu el Cele Trei Ţări.

În depărtare, cânii urlau. Urlau ca sufletul meu.

Arai a urcat călare pe pod şi s-a oprit la mijloc. M-a văzut şi şi-a ridicat coiful. Era un gest batjocoritor. Era foarte sigur de forţa lui, de victoria lui.

— Îţi mulţumesc, Otori, a strigat el. Ce treabă bună ai făcut! Acum te vei preda sau continuăm lupta?

— Poţi să guvernezi peste Cele Trei Ţări, am strigat. Dar trădarea ta va fi ţinută minte multă vreme după moartea ta.

Ştiam că eram pe cale să duc ultima mea bătălie şi ea era, cum ştiusem că trebuie să fie, cu Arai. Doar că nu îmi dădusem seama că avea să vină atât de repede.

— Nu va mai avea cine să o consemneze, a răspuns el dispreţuitor. Pentru că am de gând acum să nimicesc o dată pentru totdeauna întregul clan Otori.

M-am aplecat şi l-am apucat pe Zenko, apoi l-am tras pe cal, în faţa mea. Mi-am scos sabia şi i-am pus-o la gât.

— Îi am aici pe ambii tăi fii. Vrei să îi condamni la moarte? Îţi jur că am să-l ucid acum pe Zenko şi după el pe Taku până să apuci să ajungi la mine. Contramandează-ţi atacul!

S-a schimbat puţin la faţă şi a pălit. Taku stătea nemişcat lângă Kenji. Nici Zenko nu s-a mişcat. Ambii băieţi se uitau la tatăl lor pe care nu-l mai văzuseră de ani de zile.

Apoi trăsăturile lui Arai s-au înăsprit şi a râs.

— Te cunosc, Takeo. Îţi cunosc slăbiciunea. N-ai fost crescut ca un războinic; să vedem dacă eşti în stare să te hotărăşti să ucizi un copil.

Ar fi trebuit să acţionez imediat şi fără milă, dar n-am făcut-o. Am ezitat. Arai a râs iarăşi.

— Dă-i drumul! a strigat el. Zenko! vino la mine. Fumio a întrebat cu un glas coborât, clar:

— Să-l împuşc, Takeo?

Nu ţin minte să fi răspuns. Nu ţin minte să-i fi dat drumul lui Zenko. Am auzit detunătura înăbuşită a armei de foc şi l-am văzut pe Arai dându-se înapoi în şa când bila l-a lovit, străpungându-i armura deasupra inimii. Oamenii din jurul lui au scos un strigăt de furie şi groază şi s-a produs o încăierare când calul lui s-a ridicat pe picioarele din spate. Zenko a ţipat, dar aceste zgomote n-au fost nimic pe lângă vuietul care le-a urmat în vreme ce lumea de sub picioarele calului meu s-a întors cu susul în jos.

Arţarii de pe malul îndepărtat s-au ridicat aproape cu graţie şi au început să mărşăluiască în josul coastei dealului. În mers, au strâns laolaltă oamenii din armata lui Arai, învăluindu-i în pământ şi pietre şi rostogolindu-i în râu.

Calul meu s-a dat îngrozit înapoi, s-a cabrat şi a fugit de pe pod, aruncându-mă lateral pe drum.

Când m-am ridicat în picioare, îndoit, podul a gemut cu glas de om. A urlat în eforturile lui de a nu se desface şi apoi s-a spulberat, aruncându-i în râu pe toţi care erau pe el. După aceea a înnebunit şi râul. De la confluenţa din aval venea o viitură maro-gălbuie. Ea se scurgea de pe malul de pe partea oraşului, adunând fără părtinire bărci şi fiinţe, şi gonea spre malul opus unde mătura rămăşiţele celor două armate, rupând bărcile ca pe nişte beţişoare de mâncat, înecând oameni şi cai şi ducându-le cadavrele în mare.

Pământul s-a zguduit iarăşi puternic şi am auzit în spatele meu trosnetul caselor care se prăbuşeau. Eram buimac: totul în jurul meu era înceţoşat de praf şi înăbuşit, aşa că nu mai auzeam sunete distincte. Îmi dădeam seama că Kenji era lângă mine şi că Taku stătea în genunchi lângă fratele lui, care căzuse şi el când calul se ridicase pe picioarele din spate. L-am văzut prin pâclă pe Fumio venind către

mine, cu arma de foc tot în mână.

Tremuram de un amestec de emoţii aproape de exaltare: o recunoaştere a faptului că noi, oamenii, suntem foarte fragili când ne confruntăm cu marile forţe ale naturii, combinată cu recunoştinţa faţă de Cer, faţă de zeii în care nu credeam, care încă o dată îmi cruţaseră viaţa.

Ultima mea bătălie începuse şi se sfârşise într-o clipă. Nn ne mai gândeam la luptă. Singura noastră preocupare acum era să salvăm oraşul de foc.

O mare parte din zona din jurul castelului era mistuită până la pământ. Castelul însuşi a fost distrus de una dintre replici, ucigând femeile şi copiii ţinuţi acolo. Am fost uşurat, căci ştiam că n-aş fi putut să-i las în viaţă, însă mă credeam în stare să poruncesc să fie omorâţi. Atunci a murit şi Ryoma, barca lui fiind scufundată de zidăria prăbuşită. Când, după mai multe zile, cadavrul lui a fost adus la mal, am pus să fie îngropat la Daishoin alături de seniorii Otori, şi numele lor să fie inscripţionate pe piatra lui de mormânt.

În următoarele zile, n-am dormit şi n-am mâncat mai deloc. Cu ajutorul lui Miyoshi şi al lui Kenji am aranjat ca supravieţuitorii să înlăture molozul, să îngroape morţii şi să îngrijească răniţii. Datorită zilelor lungi şi triste de muncă şi cooperare şi durere, dezbinările din clan au început să dispară. Cutremurul era socotit în general pedeapsa Cerului asupra lui Arai pentru trădare. Cerul mă favoriza în mod clar pe mine, eu eram fiul adoptat al lui Shigeru şi nepotul lui de sânge, aveam sabia lui, semănăm cu el şi îi răzbunasem moartea: clanul m-a acceptat fără rezerve ca fiind adevăratul lui moştenitor. Nu ştiam care era situaţia în restul ţinutului; cutremurele spulberaseră o mare parte din Cele Trei Ţări şi nu aveam nici o veste de la celelalte oraşe. Tot ce ştiam era enormitatea sarcinii cu care mă confruntam în restabilirea păcii şi împiedicarea foametei în iarna care venea.

În noaptea cutremurului, nu am dormit în casa lui Shigeru, nici multe zile după aceea. Nu suportam să mă apropii de ea, în caz că fusese distrusă. Am stat cu Miyoshi în ce rămăsese din reşedinţa lui. Dar la vreo patru zile după cutremur, Kenji a venit într-o seară la mine după ce mâncasem şi mi-a spus că mă căuta cineva. Zâmbea larg, şi o clipă m-am gândit că putea fi Shizuka cu un mesaj de la Kaede.

În schimb, erau slujnicele din casa lui Shigeru, Chiyo şi Haruka. Arătau plăpânde şi istovite şi, când m-au văzut, m-am temut că Chiyo o să moară de emoţie. Au îngenuncheat amândouă la picioarele mele, însă le-am pus să se ridice şi am îmbrăţişat-o pe Chiyo, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nu puteam să vorbim nici unul.

În cele din urmă, Chiyo a spus:

— Veniţi acasă, senior Takeo. Casa vă aşteaptă.

— E tot în picioare?

— Grădina e distrusă - râul a trecut prin ea, însă casa nu a suferit stricăciuni mari. O s-o terminăm de aranjat mâine.

— Am să vin mâine-seară, am promis.

— Veniţi şi dumneavoastră, domnule? îl întrebă ea pe Kenji.

— Aproape ca pe vremuri, a răspuns el zâmbind, deşi toţi ştiam că nu mai putea fi niciodată aşa.

A doua zi, eu şi Kenji l-am luat pe Taku şi câţiva oameni de vază şi ne-am dus pe strada cunoscută. Pe Zenko nu l-am luat. Împrejurările morţii lui Arai îl tulburaseră profund pe fiul lui cel mare şi încă nu îşi revenise. Eram îngrijorat pentru el, văzându-i deruta şi durerea, însă nu aveam timp să mă ocup de asta. Bănuiam că el considera că tatăl lui murise în mod ruşinos şi mă învinuia pe mine de asta. Poate chiar mă învinuia sau mă dispreţuia că îi cruţasem viaţa. Eu unul nu ştiam cum să mă port cu el: să-l tratez ca pe moştenitorul unui puternic conducător de oşti sau ca pe fiul omului care mă trădase. M-am gândit că deocamdată era mai bine pentru el să fie ţinut la distanţă de mine şi să-l bag în slujba familiei lui Endo Chikara. Tot mai speram că mama lui, Shizuka, era în viaţă; când se întorcea, aveam să discutăm despre viitorul fiului ei. Privitor la Taku, nu aveam nici o îndoială; aveam să-l păstrez alături de mine, primul dintre copiii-iscoade pe care visasem să îi antrenez şi să îi angajez.

Zona din jurul vechii mele case abia dacă fusese atinsă de cutremur şi păsările cântau voioase în grădini. În timp ce mergeam prin ca, mă gândeam la cum aşteptam pe vremuri momentul exact când auzeam cântecul casei despre râu şi lume şi cum îl văzusem prima oară pe Kenji în colţ. Cântecul era schimbat acum; pârâul era blocat, cascada secase, dar râul încă se mai lovea de doc şi de zid.

Haruka a pus în faţa bucătăriei buchete de flori de câmp şi câteva crizanteme, cum făcea mereu, şi puternicul lor parfum de toamnă se contopea cu mirosul de mâl şi putreziciune din râu. Grădina era distrusă, toţi peştii morţi, însă Chiyo spălase şi lustruise podeaua-privighetoare, şi când am păşit pe ea a cântat sub picioarele noastre.

În camerele de la parter, apa şi noroiul făcuseră stricăciuni, şi Chiyo începuse deja să le înlăture şi să pună să se aştearnă rogojini noi, dar camera de sus era neatinsă. O curăţase şi o lustruise până arăta exact cum o văzusem prima dată, când mă îndrăgostisem de casa lui Shigeru şi de el.

Chiyo s-a scuzat că nu era apă fierbinte pentru o baie, dar ne-am spălat cu apă rece şi ea a reuşit să găsească suficientă mâncare pentru o masă corespunzătoare, precum şi mai multe ploşti cu vin. Am mâncat în camera de sus, ca de atâtea ori înainte, şi Kenji l-a făcut pe Taku să râdă povestindu-i despre jalnicele mele eforturi ca elev şi despre cât de imposibil şi neascultător fusesem. Eram învăluit într-un amestec insuportabil de tristeţe şi bucurie, şi zâmbeam cu lacrimi în

ochi. Dar indiferent de durerea mea, simţeam că spiritul lui Shigeru era împăcat. Aproape că îi vedeam stafia tăcută în cameră cu noi, zâmbind când zâmbeam noi. Ucigaşii lui erau morţi şi Yato venise acasă.

Taku a adormit în cele din urmă şi eu şi Kenji am împărţit încă o ploscă de vin, în timp ce ne uitam cum luna cocoşată trecea pe deasupra grădinii. Probabil avea să fie îngheţ şi am închis obloanele înainte de a ne culca şi noi. Am avut un somn agitat, fără doar şi poate de la vin, şi m-am trezit chiar înainte de ivirea zorilor, gândindu-mă că auzisem un zgomot care nu îmi era cunoscut.

În jurul meu, casa era cufundată în linişte. Îi auzeam pe Kenji şi Taku respirând chiar lângă mine, şi pe Chiyo şi Haruka în camera de dedesubt. Puseserăm paznici la poartă, şi erau şi doi câini. Mi s-a părut că aud paznicii vorbind cu glas coborât. Poate că ei mă treziseră.

Am stat şi am ascultat un timp. Camera a început să se lumineze, în timp ce se crăpa de ziuă. M-am gândit că nu auzisem nimic neobişnuit şi că am să mă duc mai întâi la latrină şi apoi am să încerc să mai dorm o oră sau două. M-am ridicat în linişte şi m-am furişat pe scări în jos, am deschis uşa şi am ieşit.

Nu m-am obosit să-mi înăbuş paşii, dar de cum podeaua a cântat mi-am dat seama ce auzisem: un pas uşor pe scânduri. Cineva încercase să intre în casă şi podeaua îl descurajase. Deci unde era acum?

Mă gândeam în grabă: *Ar trebui să-l trezesc pe Kenji, ar trebui măcar să iau o armă,* când maestrul Kikuta, Kotaro, a ieşit din grădina înceţoşată şi s-a oprit în faţa mea.

Până în această noapte, îl văzusem numai în veşmintele lui de un albastru decolorat, pe care le purta când călătorea. Acum era în hainele de luptă, de culoare închisă, ale Tribului şi toată puterea pe care de obicei o ţinea ascunsă era dezvăluită de ţinuta şi de faţa lui, întruchiparea ostilităţii Tribului faţă de mine, neîndurătoare şi implacabilă.

A spus:

— Cred că viaţa ta e pierdută pentru mine.

— Ai încălcat promisiunea faţă de mine poruncindu-i lui Akio să mă ucidă, am spus. Toate înţelegerile noastre s-au anulat atunci. Şi n-ai nici un drept să-mi ceri ceva, când nu mi-ai spus că tu eşti cel care mi-a ucis tatăl.

A zâmbit cu dispreţ.

— Ai dreptate, eu l-am ucis pe Isamu, a spus el. Am aflat acum de ce era şi el nesupus: din cauza sângelui Otori care curge în voi amândoi.

A băgat mâna în haină şi m-am mişcat repede ca să evit cuţitul care

credeam că va apărea, însă el a scos un băţ mic.

— L-am tras pe ăsta, a spus el, şi m-am supus poruncilor Tribului, cu toate că Isamu îmi era văr şi prieten; şi cu toate că el a refuzat să se apere. Asta înseamnă supunerea.

Ochii lui Kotaro erau fixaţi pe faţa mea şi ştiam că spera să mă zăpăcească cu somnul Kikuta, dar eram sigur că puteam să-i rezist, deşi mă îndoiam că l-aş fi putut folosi asupra lui cum îl mai folosisem odată, în Matsue. Ne-am înfruntat din priviri câteva clipe, nici unul dintre noi nereuşind să domine.

— Tu l-ai omorât, am spus. Ai contribuit şi la moartea lui Shigeru. Şi ce rost a avut moartea lui Yuki?

A şuierat nervos în felul pe care îl ţineam minte şi cu o mişcare fulgerătoare a azvârlit băţul şi a scos un cuţit. M-am ferit, scoţând un strigăt puternic. Nu-mi făceam iluzii că aş fi putut să-l omor de unul singur şi neînarmat. Trebuia să mă lupt cu mâinile goale, cum făcusem cu Akio, până venea cineva în ajutorul meu.

A sărit după mine, a fentat şi apoi s-a mişcat cu o viteză incredibilă în direcţia opusă pentru a mă prinde de gât să mă stranguleze; însă eu anticipasem mişcarea, am scăpat de strânsoarea lui şi l-am lovit cu piciorul pe la spate. L-am prins chiar deasupra rinichiului şi l-am auzit gemând. Apoi am sărit peste el şi l-am lovit în gât cu mâna dreaptă.

Am simţit cuţitul pătrunzând adânc în partea laterală a mâinii mele drepte, retezând degetul mic şi următorul şi despicându-mi palma. Era prima mea rană adevărată şi durerea a fost cumplită, mai rea decât tot ce trăisem în viaţa mea. M-am făcut o clipă invizibil, dar sângele m-a trădat, împroşcând podeaua-privighetoare. Am strigat iar, am urlat după Kenji, după gărzi, şi m-am împărţit în două. Al doilea sine al meu s-a rostogolit pe podea, în timp ce înfigeam mâna stângă în ochii lui Kotaro.

Capul i-a fugit într-o parte când a evitat lovitura şi am lovit cu piciorul mâna care ţinea cuţitul. A făcut un salt cu o viteză incredibilă şi apoi s-a repezit iar să mă lovească în cap cu piciorul. M-am ferit chiar înainte să apuce să mă lovească şi am sărit în aer când el a aterizat, în tot acest timp izgonind şocul şi durerea, ştiind că dacă cedez în faţa lor o clipă aveam să mor. Eram pe cale să încerc să-l lovesc cu piciorul într-un mod similar, când am auzit fereastra de sus deschizându-se şi un mic obiect invizibil repezindu-se afară.

Kotaro nu se aştepta la asta şi l-a auzit la o secundă după mine. Deja îmi dădusem seama că era Taku. Am sărit ca să-i întrerup căderea, dar el aproape că a venit în zbor asupra lui Kotaro, distrăgându-i atenţia pe moment. Mi-am transformat săritura într-o lovitură de picior şi l-am izbit tare pe Kotaro în gât.

Când am aterizat, Kenji a strigat de sus: „Takeo! Prinde!” şi mi-a aruncat-o pe Yato.

Am prins sabia cu mâna stângă. Kotaro l-a înşfăcat pe Taku, l-a rotit deasupra capului şi l-a azvârlit în grădină. L-am auzit pe băiat icnind când a aterizat. Am învârtit-o pe Yato deasupra capului, dar sângele se revărsa din mâna mea dreaptă şi lama nu şi-a atins ţinta. Kotaro s-a făcut invizibil când l-am ratat. Dar acum, că eram înarmat, se ferea mai mult de mine. Am avut un moment de pauză. Mi-am rupt eşarfa de la brâu şi am înfăşurat-o în jurul mâinii.

Kenji a sărit de la fereastra de sus, a aterizat în picioare ca o pisică şi s-a făcut imediat invizibil. Îi distingeam slab pe cei doi maeştri şi, fără îndoială, ei se vedeau unul pe celălalt. Mai luptasem alături de Kenji şi ştiam cât de periculos era, însă mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată luptând cu cineva care avea o fărâmă din talentele lui. Avea o sabie ceva mai lungă decât cuţitul lui Kotaro şi luciul acesta îi oferea un uşor avantaj, însă Kotaro era şi genial şi disperat. Se împingeau unul pe celălalt în susul şi în josul podelei, şi ea striga sub picioarele lor. Kotaro a părut să se împiedice, dar când Kenji l-a încolţit şi-a revenit şi l-a lovit cu piciorul în coaste. Amândoi şi-au împărţit în două imaginile. M-am repezit la al doilea sine al lui Kotaro, în timp ce Kenji s-a îndepărtat printr-o rostogolire de el. Kotaro s-a întors să se ocupe de mine şi am auzit şuieratul cuţitelor. Kenji le azvârlise spre gâtul lui. Prima lamă a pătruns şi am observat cum privirea lui Kotaro începea să se împăienjenească. Ochii îi erau fixaţi pe faţa mea. A mai lovit o ultimă dată cu cuţitul, în van, dar Yato parcă a anticipat lovitura şi s-a înfipt în beregata lui. El a încercat să mă blesteme în timp ce murea, dar avea traheea tăiată şi n-a ieşit decât sângele, bulbucind, făcând cuvintele de neînţeles.

Soarele răsărise deja; când, la lumina lui palidă, ne-am uitat la corpul frânt, sângerând al lui Kotaro, ne-a fost greu să credem că o fiinţă atât de fragilă avusese atâta putere. Eu şi cu Kenji abia reuşiserăm să-l învingem împreună, şi el mă lăsase cu o mână rănită, pe Kenji cu vânătăi cumplite şi, am descoperit mai târziu, cu nişte coaste rupte. Taku gâfâia şi era zguduit, dar avea noroc că mai era în viaţă. Gărzile care veniseră în fugă la strigătele mele erau şocate de parcă ne atacase un demon. Părul de la gâtul câinilor s-a zbârlit când au adulmecat în jurul cadavrului şi animalele au mârâit agitate arătându-şi dinţii.

Degetele mele dispăruseră, palma îmi era spintecată. După ce groaza şi fiorul luptei s-au stins, s-a făcut simţită adevărata durere, lăsându-mă fără vlagă.

Kenji a spus:

— Probabil că lama cuţitului era otrăvită. Ar trebui să-ţi tăiem mâna de la cot ca să-ţi salvăm viaţa.

Eram ameţit de şoc şi la început am crezut că glumea, însă faţa îi era serioasă şi glasul lui m-a speriat. L-am pus să-mi promită că nu o

să facă asta. Preferam să mor decât să pierd ce mai rămăsese din mâna mea dreaptă. Şi aşa credeam că n-am să mai ţin niciodată în mână o sabie sau o pensulă.

A spălat imediat rana, i-a spus lui Chiyo să aducă tăciuni aprinşi şi, în vreme ce gărzile au îngenuncheat să mă ţină nemişcat, a ars cu fierul roşu cioturile degetelor şi marginile rănii şi apoi a legat-o cu ce spunea el că spera să fie un antidot.

. Lama era într-adevăr otrăvită şi m-am prăbuşit în iad, buimac de durere şi febră şi disperare. Pe măsură ce zilele lungi de chin treceau, îmi dădeam seama tot mai mult că toată lumea credea că sunt pe moarte. Nu credeam că am să mor, însă nu puteam să vorbesc spre a-i linişti pe cei vii. În schimb, zăceam în camera de sus, zvârcolindu-mă şi transpirând şi flecărind cu morţii.

Ei treceau în şir pe lângă mine, cei pe care îi ucisesem, cei care muriseră pentru mine, cei pe care îi răzbunasem: familia mea din Mino; Hiddenii de la Yamagata; Shigeru; Ichiro; bărbaţii pe care îi ucisesem la ordinele Tribului; Yuki; Amano; Jiro; Yo-An.

Doream tare mult să fie iar vii, doream să-i văd în carne şi oase şi să le aud glasurile vii; unul câte unul îşi luau rămas-bun de la mine şi plecau, lăsându-mă singur şi nefericit. Voiam să îi urmez, dar nu găseam drumul pe care porniseră.

În cel mai rău moment al febrei, am deschis ochii şi am zărit în cameră un bărbat. Nu-l mai văzusem, dar ştiam că era tata. Purta haine ţărăneşti ca bărbaţii din satul meu şi nu avea arme. Pereţii au dispărut şi eram iar în Mino; satul nu era ars şi lanurile de orez erau de un verde strălucitor. Mă uitam cum muncea tata pe câmp, absorbit de munca lui şi împăcat. L-am urmat pe poteca de munte şi apoi în pădure, şi mi-am dat seama ce mult îi plăcea să hoinărească printre plante şi animale, căci şi mie îmi plăcea asta.

L-am văzul întorcând capul şi ascultând în felul cunoscut al Kikuţilor, pentru a prinde nişte zgomote îndepărtate. Într-o clipă a recunoscut pasul: era vărul şi prietenul său care venea să-l execute. L-am văzut pe Kotaro apărând pe potecă în faţa lui.

Era îmbrăcat cu hainele de luptă de culoare închisă ale Tribului, cum fusese când venise după mine. Cei doi bărbaţi stăteau ca două statui în faţa mea, fiecare cu atitudinea lui distinctivă: tata, care jurase că nu va mai ucide niciodată, şi viitorul maestru Kikuta, care trăia din comerţul cu moartea şi teroarea.

Când Kotaro a scos cuţitul, am ţipat ca să-l previn pe tata. Am încercat să mă ridic, dar nişte mâini m-au oprit. Viziunea s-a stins, lăsându-mă nespus de îndurerat. Ştiam că nu puteam să schimb trecutul, însă odată cu creşterea febrei eram conştient că problema era încă nerezolvată. Oricât de mult doreau oamenii să pună capăt violenţei, se părea că nu puteau să scape de ea. Avea să continue la

nesfârşit dacă nu găseam o cale de mijloc, o cale de a aduce pacea, şi singura cale care îmi venea în minte era să rezerv toată violenţa pentru mine, în numele ţării mele şi al poporului meu. Trebuia să merg înainte pe drumul meu violent pentru ca toţi ceilalţi să poată trăi fără violenţă, tot aşa cum trebuia să nu cred în nimic pentru ca toţi ceilalţi să fie liberi să creadă în ce voiau. Nu doream asta. Voiam să-l urmez pe tata şi să mă las de meseria de a ucide, trăind aşa cum mă învăţase mama. Întunericul creştea în jurul meu şi ştiam că, dacă cedam în faţa lui, puteam să mă duc după tata şi, pentru mine, conflictul avea să fie încheiat. Un văl extrem de subţire mă despărţea de lumea cealaltă, dar în umbră un glas stârnea ecouri.

Viaţa ta nu îţi aparţine. Pacea vine cu preţul vărsării de sânge.

În spatele vorbelor sfintei l-am auzit pe Makoto strigându-mă. Nu ştiam dacă era mort sau viu. Am vrut să-i spun ce aflasem şi că nu suportam să acţionez cum ştiam că aveam să fiu nevoit să acţionez şi de aceea plecam cu tata, însă, când am încercat să vorbesc, limba mea umflată nu a vrut să pronunţe cuvintele. Iile au ieşit ca nişte aiureli şi m-am zvârcolit de frustrare, gândindu-mă că aveam să ne despărţim înainte de a putea să vorbesc cu el. El mă ţinea bine de mâini. S-a aplecat şi mi-a vorbit clar.

— Takeo! Ştiu. Înţeleg. E în regulă. Vom avea pace, dar numai tu o poţi aduce. Nu trebuie să mori. Rămâi cu noi! Trebuie să rămâi cu noi de dragul păcii.

Mi-a vorbit aşa tot restul nopţii, glasul lui ţinând nălucile la distanţă şi legându-mi spiritul de această lume. Au venit zorile şi febra a cedat. Am dormit profund şi când m-am trezit luciditatea revenise. Makoto era tot acolo şi am plâns de bucurie că era viu. Mâna mea tot mai zvâcnea, dar de durerea obişnuită a vindecării, nu de agonia feroce a otrăvii. Mai târziu, Kenji mi-a spus că el credea că trebuie să fi avut ceva de la tata, o imunitate din sângele otrăvitorului maestru, care m-a apărat. Atunci i-am repetat şi lui cuvintele profeţiei, că fiul meu era menit să mă ucidă şi i-am spus că eu nu credeam că am să mor înainte. A rămas tăcut multă vreme.

— Ei bine, a spus el în cele din urmă, asta înseamnă că mai e mult până atunci. Ne vom ocupa de asta când va veni vremea.

Fiul meu era nepotul lui Kenji. Profeţia mi se părea şi mai crudă, de nesuportat. Eram încă slăbit şi lacrimile veneau uşor. Lipsa de vigoare a corpului meu mă înfuria. Au trecut şapte zile până să pot să încalec iar. În scurtă vreme, avea să fie solstiţiul şi apoi anul se schimba şi veneau ninsorile. Mâna a început să mi se vindece: cicatricea lată şi urâtă aproape că ştergea şi semnul argintiu de la arsura din ziua în care Shigeru mi-a salvat viaţa, şi linia dreaptă a familiei Kikuta.

Makoto mi-a stat alături zi şi noapte, dar nu a prea vorbit cu mine. Simţeam că îmi ascundea ceva şi că şi Kenji ştia despre ce era vorba.

O dată l-au adus la mine pe Hiroshi şi am fost uşurat că băiatul era în viaţă. Părea vesel, mi-a povestit despre călătoria lor şi despic cum scăpaseră de partea cea mai rea a cutremurului şi dăduseră peste rămăşiţele jalnice ale celei ce fusese odinioară puternica armată a lui Arai, şi despre ce minunat fusese Shun, însă eu m-am gândit că în parte se prefăcea vesel. Uneori Taku, care se maturizase mult într-o lună, venea şi se aşeza lângă mine; la fel ca Hiroshi, se purta cu veselie, însă era palid şi încordat la faţă. Când mi-am recăpătat forţele, mi-am dat seama că ar fi trebuit să avem veşti de la Shizuka. Fireşte că toată lumea se temea de ce era mai rău; însă eu nu credeam că murise. Nici Kaede, căci nici una dintre ele nu mă vizitase în delirul meu.

În cele din urmă, într-o seară, Makoto mi-a spus:

— Am primit veşti din sud. Pagubele pricinuite de cutremur au fost şi mai mari acolo. Acasă la seniorul Fujiwara a fost un incendiu cumplit...

M-a luat de mână.

— Îmi pare rău, Takeo. Se pare că nu a supravieţuit nimeni.

— Fujiwara a murit?

— Da, moartea lui s-a confirmat. A făcut o pauză şi a adăugat încet:

— Kondo Kiichi a murit acolo.

Kondo, pe care îl trimisesem cu Shizuka...

— Şi prietenul tău? am întrebat.

— Şi el. Sărmanul Mamoru! Cred că aproape a salutat moartea. N-am spus nimic câteva clipe. Makoto a spus cu blândeţe:

— Cadavrul ei nu s-a găsit, dar...

— Trebuie să ştiu sigur, am spus. Vrei să te duci acolo în locul meu?

A fost de acord să plece dimineaţa următoare. Mi-am petrecut noaptea chinuindu-mă cu privire la ce aveam să fac dacă şi Kaede murise. Singura mea dorinţă ar fi fost să o urmez; totuşi, cum i-aş fi putut părăsi pe toţi cei care rămăseseră cu atâta fidelitate alături de mine? În zori recunoscusem deja adevărul vorbelor lui Yo-An şi ale lui Makoto. Viaţa mea nu îmi aparţinea. Numai eu puteam să aduc pacea. Eram condamnat să trăiesc.

În timpul nopţii, mi-a trecut prin minte ceva şi am cerut să vorbesc cu Makoto înainte să plece. Eram îngrijorat cu privire la documentele pe care Kaede le luase cu ea la Shirakawa. Dacă era să trăiesc, voiam să le am din nou în posesia mea până începea iarna. Căci petrecusem multe luni plănuind strategia de vară; aceia dintre duşmanii mei care rămăseseră în viaţă nu aveau să ezite să folosească Tribul împotriva mea. Simţeam că trebuia să plec din Hagi la primăvară şi să-mi impun guvernarea asupra Celor Trei Ţări, poate chiar să-mi instalez cartierul general în Inuyama şi să o decretez capitala mea. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc cam amar, căci numele înseamnă Muntele Câinelui,

şi era ca şi cum m-ar fi aşteptat.

I-am spus lui Makoto să-l ia şi pe Hiroshi cu el. Băiatul avea să-i arate unde erau ascunse documentele. Nu-mi puteam înăbuşi speranţa nervoasă că iubita mea Kaede era la Shirakawa - că Makoto avea cumva să mi-o aducă înapoi.

S-au întors într-o zi extrem de friguroasă, două săptămâni mai târziu. Am văzut că erau singuri şi dezamăgirea aproape m-a doborât. Erau şi cu mâna goală.

— Bătrâna care păzeşte altarul nu a vrut să dea documentele nimănui în afară de tine, a spus Makoto. Îmi pare rău, n-am putut să o conving să mi le dea mie.

Hiroshi a spus cu nerăbdare:

— Ne vom întoarce. Voi merge cu seniorul Otori.

— Da, seniorul Otori trebuie să meargă, a spus Makoto. Păru gata să mai spună ceva, dar a tăcut.

— Ce e? l-am îmboldit.

Se uita la mine cu o expresie ciudată de compătimire şi afecţiune sinceră.

— Vom merge toţi, a spus el. Vom alia o dată pentru totdeauna dacă există vreo veste despre doamna Otori.

Doream tare mult să merg, totuşi mă temeam că avea să fie o călătorie inutilă şi că perioada din an era prea târzie.

— Riscăm să fim prinşi de ninsori, am spus. Plănuisem să iernez în Hagi.

— La o adică, poţi să rămâi în Terayama. Am să mă duc acolo pe drumul de întoarcere. Voi rămâne acolo, căci înţeleg că perioada petrecută alături de tine se apropie de sfârşit.

— Ai de gând să mă părăseşti? De ce?

— Simt că am altceva de făcut. Ai realizat tot ce m-a determinat să te ajut. Sunt chemat înapoi la templu.

Am fost devastat. Oare aveam să-i pierd pe toţi cei pe care îi iubeam? M-am întors într-o parte pentru a-mi ascunde deprimarea.

— Când am crezut că eşti pe moarte, am făcut un jurământ, a continuat Makoto. I-am promis Celui Luminat că, dacă trăieşti, îmi voi închina viaţa cauzei tale într-un alt fel. Am luptat şi am ucis alături de tine şi aş face-o bucuros din nou. Doar că, până la urmă, asta nu rezolvă nimic. La fel ca dansul nevăstuicii, ciclul violenţei continuă la nesfârşit.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi. Erau exact cele care-mi bântuiseră creierul în timp ce deliram.

— Când delirai din cauza febrei, ai vorbit despre tatăl tău şi despre porunca Hiddenilor de a nu lua viaţa nimănui. Ca războinic, mi-e greu să o înţeleg, însă în calitate de călugăr e o poruncă pe care simt că trebuie să încerc să o urmez. Am jurat în acea noapte că n-am să mai

ucid niciodată. În schimb, voi căuta pacea prin rugăciune şi meditaţie. Am lăsat flautele la Terayama ca să iau armele. Îmi voi lăsa armele aici şi mă voi întoarce după ele.

A zâmbit slab.

— Când rostesc cuvintele, par o nebunie. Iac doar primul pas pe un drum lung şi dificil, dar este un drum pe care trebuie să-l parcurg.

N-am zis nimic drept răspuns. Mi-am imaginat templul din Terayama unde erau îngropaţi Shigeru şi Takeshi, unde fusesem adăpostit şi hrănit, unde mă căsătorisem cu Kaede. Se afla în mijlocul Celor Trei Ţări, inima fizică şi spirituală a ţării şi a vieţii mele. Şi de acum înainte, Makoto avea să fie acolo, rugându-se pentru pacea pe care o doream cu disperare, susţinându-mi întotdeauna cauza. Avea să fie un singur om, ca o picătură de vopsea într-o copaie uriaşă, dar vedeam culoarea răspândindu-se de-a lungul anilor, culoare verde-albăstruie pe care întotdeauna mi-o sugera cuvântul pace. Sub influenţa lui Makoto templul avea să devină un lăcaş al păcii, aşa cum intenţionase ziditorul lui.

— Nu te părăsesc, a spus el cu blândeţe. Voi fi cu tine într-un alt fel.

Nu aveam cuvinte să-mi exprim recunoştinţa: el înţelesese întru totul conflictul meu şi în felul ăsta făcea primii paşi spre rezolvarea lui. Tot ce am putut să fac a fost să-i mulţumesc şi să îl las să plece.

Kenji, susţinut tacit de Chiyo, a protestat cu tărie împotriva deciziei mele de a călători, spunând că o căutam cu lumânarea făcând o astfel de călătorie înainte de a mă însănătoşi pe deplin. Cu fiecare zi mă simţeam mai bine şi mâna mi se vindecase în cea mai mare parte, deşi încă mă durea şi încă îmi mai simţeam degetele-fantomă. Eram îndurerat că îmi pierdusem toată dexteritatea şi am încercat să-mi obişnuiesc mâna stângă cu sabia şi cu pensula, dar măcar puteam să ţin frâiele calului cu acea mână şi m-am gândit că mă simţeam destul de bine ca să călăresc. Principala mea grijă era faptul că la reconstrucţia oraşului Hagi era nevoie de mine, însă Miyoshi Kahei şi tatăl lui m-au asigurat că se descurcau fără mine. Kahei şi restul armatei mele întârziaseră cu Makoto din cauza cutremurelor, însă acesta nu îi vătămase. Sosirea lor ne-a sporit mult forţele şi a grăbit reconstruirea oraşului. I-am spus lui Kahei să trimită cât mai repede un mesaj la Shuho pentru a-i invita pe meşterul dulgher Shiro şi familia lui să se întoarcă în clan.

În cele din urmă, a cedat şi, în ciuda durerii mari pe care i-o pricinuiau coastele rupte, avea să mă însoţească, întrucât mă dovedisem incapabil să mă ocup singur de Kotaro. I-am iertat sarcasmul, bucuros să-l am alături de mine, şi l-am luat şi pe Taku, nevrând să-l lăsăm acasă când era atât de deprimat. El şi Hiroshi s-au ciorovăit ca de obicei, însă Hiroshi devenise mai răbdător şi Taku mai puţin arogant, şi am văzut că între ei se lega o prietenie adevărată. I-

am luat şi pe oamenii de care se putea lipsi oraşul şi i-am lăsat în grup pe drum ca să ajute la reconstruirea satelor şi fermelor lovite de cutremur. Cutremurul tăiase o falie de la nord la sud şi am urmat-o. Era aproape de mijlocul iernii; în ciuda pierderilor şi a distrugerilor, oamenii se pregăteau să sărbătorească Anul Nou; viaţa lor începea din nou.

Zilele erau geroase dar senine, peisajul golaş şi hibernal. Becaţele strigau în mlaştini şi culorile erau cenuşii şi mohorâte. Am mers direct spre sud şi seara soarele cobora roşu la apus, singura culoare într-o lume ştearsă. Nopţile erau foarte friguroase, cu stele uriaşe şi fiecare dimineaţă era albă de chiciură.

Ştiam că Makoto îmi ascundea un secret, dar nu îmi dădeam seama dacă era ceva de bine sau nu. Cu fiecare zi, părea să strălucească mai tare de o speranţă ascunsă, interioară. Starea mea de spirit era tot schimbătoare. Îmi făcea plăcere că îl călăream iarăşi pe Shun, dar frigul şi greutăţile călătoriei, împreună cu durerea şi infirmitatea mâinii mele mă secătuiau mai mult decât crezusem, şi noaptea sarcina pe care o aveam în faţă părea prea mare pentru a o îndeplini vreodată, mai ales dacă era să încerc să o realizez fără Kaede.

În a şaptea zi, am ajuns la Shirakawa. Cerul se acoperise de nori şi lumea toată părea cenuşie. Casa lui Kaede era în ruină şi pustie. Din casă nu mai rămăseseră decât bârne carbonizate şi cenuşă. Arăta nespus de tristă; mi-am închipuit că reşedinţa lui Fujiwara arăta la fel. Am avut un presentiment trist că soţia mea murise şi că Makoto mă ducea la mormântul ei. Un sfrâncioc ne-a certat din trunchiul ars al unui copac de lângă poartă şi în lanurile de orez doi ibişi cu creastă se hrăneau, penajul lor roz strălucind în peisajul deprimant. Totuşi, când am trecut pe lângă lunci, Hiroshi mi-a strigat:

— Senior Otori! Priviţi!

Două iepe murge veneau la trap înspre noi, nechezând la caii noştri. Amândouă aveau mânji, în vârstă de trei luni, am apreciat eu, părul lor maroniu începând să facă loc cenuşiului. Aveau coamele şi cozile negre ca lacul.

— Sunt mânjii lui Raku! a spus Hiroshi. Amano mi-a zis că iepele Shirakawa se împerechează cu el.

Nu mă mai săturam să-i privesc. Mi se părea un dar nespus de preţios de la cer, de la viaţă, o promisiune de înnoire şi renaştere.

— Unul dintre ei va fi al tău, i-am spus lui Hiroshi. Îl meriţi pentru loialitatea ta faţă de mine.

— Celălalt poate să fie al lui Taku? a implorat Hiroshi.

— Desigur!

Băieţii au ţipat de încântare. Le-am spus rândaşilor să ia iepele cu noi şi mânjii au zburdat după ele, înveselindu-mă mult în vreme ce îl urmam pe Hiroshi către Grotele Sacre ale Shirakawei.

Nu mai fusesem acolo şi nu eram pregătit pentru mărimea cavernei din care curgea râul. Deasupra se înălţa muntele, cu piscurile deja acoperite de zăpadă, reflectându-se în apa liniştită şi neagră a râului de iarnă. Aici am văzut, desenat de mâna naturii, adevărul că totul e una. Pământul, apa şi cerul erau în armonie deplină. Era ca acea clipă de la Terayama când îmi fusese dat să arunc o privire în inima adevărului; acum am văzut natura cerului dezvăluită de pământ.

La marginea râului, chiar înainte de porţile altarului, era o casă ţărănească mică. La zgomotul cailor noştri a ieşit un bătrân, le-a zâmbit în semn de recunoaştere lui Makoto şi Hiroshi şi s-a înclinat în faţa noastră.

— Bine aţi venit, luaţi loc, am să vă fac un ceai. Pe urmă am s-o chem pe soţia mea.

— Seniorul Otori a venit să ia cuferele pe care le-am lăsat aici, a spus cu importanţă Hiroshi şi i-a zâmbit larg lui Makoto.

— Da, da. Am să le dau de ştire. Nici un bărbat nu are voie să meargă înăuntru, dar vor ieşi femeile la noi.

În timp ce ne turna ceaiul, din casă a ieşit alt bărbat şi ne-a salutat. Era între două vârste, şi avea un aspect blajin şi inteligent; nu ştiam cine era, deşi simţeam că el mă cunoştea. Ni s-a prezentat ca fiind Ishida şi am bănuit că era doctor. În vreme ce ne povestea despre istoria grotelor şi despre proprietăţile tămăduitoare ale apei, bătrânul a pornit sprinten spre intrarea grotelor, sărind din bolovan în bolovan. Ceva mai departe de ea, de un stâlp de lemn atârna un clopot de bronz. Bătrânul a făcut vânt limbii clopotului lovind-o de învelişul de bronz şi sunetul dogit a răsunat puternic peste apă, stârnind ecouri în interiorul muntelui.

L-am urmărit pe bătrân şi am băut ceaiul aburind. Părea că se uită înăuntru şi ascultă. După câteva clipe, s-a întors şi a strigat:

— Să vină până aici numai seniorul Otori.

Am pus jos bolul şi m-am ridicat. Soarele tocmai dispărea în spatele versantului de la vest şi umbra muntelui cădea pe apă. În timp ce urmam paşii bătrânului şi săream din piatră în piatră, mi s-a părut că simt ceva - pe cineva - apropiindu-se de mine.

M-am oprit lângă bătrân, lângă clopot. El a ridicat privirea şi mi-a zâmbit, un zâmbet atât de sincer şi de cald, încât aproape că mi-a adus lacrimi în ochi.

— Iată că vine soţia mea, a spus el. Ea va aduce cuferele. A chicotit şi a continuat:

— Ele vă aşteaptă.

Acum vedeam în întunecimea cavernei. O vedeam pe bătrâna de la altar, îmbrăcată în alb. Îi auzeam paşii pe piatra udă şi mersul femeilor care veneau în urma ei. Sângele îmi bubuia în urechi.

Când au ieşit la lumină, bătrâna s-a înclinat până la pământ şi a pus

cufărul la picioarele mele. Shizuka era chiar în spatele ei, ducând al doilea cufăr.

— Senior Otori, a murmurat ea.

Abia dacă am auzit-o. Nu m-am uitat la nici una dintre ele. Mă uitam pe lângă ele la Kaede.

Am ştiut că e ea după forma trupului, însă avea ceva schimbat. N-am recunoscut-o. Avea o pânză pe cap şi, când a venit spre mine, a lăsat-o să-i cadă pe umeri.

Părul lung dispăruse, era tunsă foarte scurt.

Ochii îi erau aţintiţi asupra mea. Faţa ei era neatinsă şi la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar abia dacă am văzut-o. Mă uitam în ochii ei, vedeam cât suferise şi vedeam cât o schimbase şi o întărise suferinţa. Somnul Kikuta nu avea să o mai atingă vreodată.

Tot fără să vorbească, s-a întors şi şi-a tras pânza de pe umeri. Ceafa ei, care fusese atât de albă, perfectă, era străbătută de cicatrici roşii şi purpurii în locul în care părul îi arsese carnea.

Am aşezat pe ea mâna mea vătămată, acoperindu-i cicatricile cu a mea.

Am rămas amândoi aşa mult timp. Am auzit ţipătul bâtlanului care zbura spre cuib, cântecul fără de sfârşit al apei şi bătăile repezi ale inimii lui Kaede. Eram adăpostiţi sub stâncă şi n-am observat că începuse să ningă.

Când m-am uitat în zare, peisajul se albea deja, în timp ce prima zăpadă a iernii cobora asupra lui.

Pe malurile râului, mânjii fornăiau de uimire în faţa ninsorii, prima din viaţa lor. Până când zăpada se topea şi venea primăvara, aveau să fie suri ca şi Raku.

M-am rugat ca acea primăvară să aducă şi vindecare, pentru trupurile noastre cu cicatrici, pentru căsnicia noastră, pentru pământul nostru. Şi ca acea primăvară s-o vadă iarăşi pe pasărea sacră din legendă, *houou,* întorcându-se încă o dată în Cele Trei Ţări.

SFÂRŞIT

EPILOG

Cele Trei Ţări s-au bucurat de pace şi prosperitate timp de aproape cincisprezece ani. Comerţul cu continentul şi barbarii ne-au îmbogăţit. Inuyama, Yamagata şi Hagi au palate şi castele fără pereche în Cele Opt Insule. Curtea Otorilor, se spune, rivalizează ca splendoare cu cea a împăratului.

Întotdeauna există ameninţări - indivizi puternici precum Arai Zenko din interiorul graniţelor noastre, comandanţi de oşti de dincolo de Cele Trei Ţări, barbari care ar vrea să aibă o cotă mai mare din bogăţia noastră, chiar şi împăratul şi curtea lui care se tem de concurenţă - însă până acum, în al treizeci şi doilea an al vieţii mele, al paisprezecelea al guvernării mele, le-am putut controla pe toate acestea cu un amestec de forţă şi diplomaţie.

Familia Kikuta, condusă de Akio, nu a renunţat niciodată la campania împotriva mea, şi corpul meu poartă acum urmele încercărilor lor de a mă ucide. Lupta noastră cu ei continuă; nu îi vom stârpi niciodată de tot, însă iscoadele pe care le-am pus sub comanda lui Kenji şi Taku îi ţin sub control.

Şi Taku şi Zenko sunt însuraţi şi au copii. Pe Zenko l-am însurat cu Hana, cumnata mea, încercare doar parţial reuşită de a-l lega mai strâns de mine în alianţă. Moartea tatălui său stă între noi şt ştiu că mă va răsturna de la putere dacă va putea.

Hiroshi a trăit în casa mea până la vârsta de douăzeci de ani şi apoi s-a întors în Maruyama, unde se îngrijeşte de domeniu pentru fiica mea cea mare care îl va moşteni de la mama ei.

Eu şi Kaede avem trei fiice: cea mare are acum treisprezece ani, iar surorile ei gemene unsprezece ani. Prima noastră fiică seamănă perfect cu mama ei şi nu dă dovadă că ar moşteni vreun talent al Tribului. Gemenele sunt identice, chiar până la liniile Kikuta din palmă. Oamenii se tem de ele şi pe bună dreptate.

Kenji l-a localizat pe fiul meu acum zece ani, când băiatul avea cinci ani. De atunci stăm cu ochii pe el, dar nu îi voi îngădui nimănui să-i facă rău. M-am gândit mult şi des la profeţie şi am ajuns la concluzia că dacă acesta e să fie destinul meu nu-l pot evita, iar dacă nu - căci profeţiile, la fel ca rugăciunile, se îndeplinesc în moduri neaşteptate - atunci, cu cât încerc mai puţin să fac ceva în privinţa asta, cu atât mai bine. Şi nu pot să neg că, pe măsură ce durerea fizică de care sufăr creşte şi când îmi amintesc cum i-am oferit tatălui meu adoptiv, Shigeru, moartea rapidă şi onorabilă a unui războinic, ştergând insulta

şi umilinţa la care fusese supus de mâinile lui Iida Sadamu, mă gândesc adesea că fiul meu îmi va aduce eliberarea, că moartea de mâinile lui ar putea fi bine-venită pentru mine.

Însă moartea mea este încă o legendă a Otorilor, şi una care nu poate fi povestită de mine.

MULŢUMIRI

Aş vrea să mulţumesc Fundaţiei Asialink care în 1999 mi-a acordat o bursă pentru a petrece trei luni în Japonia; Consiliului de coroană australian; Ministerului Afacerilor Externe şi Comerţului şi Ambasadei Australiei din Tokio; şi ArtsSA, Departamentul Artelor a Guvernului Australiei de Sud. În Japonia am fost sponsorizată de Akiyoshidai International Arts Village a Prefecturii Yamaguchi, al cărei personal mi-a acordat un ajutor nepreţuit la explorarea peisajului şi istoriei Honshuului de Vest. Aş vrea să le mulţumesc îndeosebi domnului Kori Yoshinori, domnişoarei Matsunaga Yayoi şi domnişoarei Matsubara Manami. Le sunt deosebit de recunoscătoare doamnei Takoriki Masako pentru faptul că mi-a arătat grădinile şi picturile lui Sesshu, şi soţului ei, profesorul Tokoriki, pentru informaţiile despre caii din perioada medievală.

Faptul că în Japonia am petrecut un timp cu două companii teatrale m-a făcut să înţeleg multe lucruri - cele mai sincere mulţumiri lui Kazenko din Tokio şi lui Gekidan Urinko din Nagoya, precum şi domnişoarei Kimura Miyo, o minunată tovarăşă de călătorie care m-a însoţit la Kanazawa şi Nakasendo, şi care mi-a răspuns la multe întrebări despre limbă şi literatură.

Le mulţumesc domnului Mogi Masam şi doamnei Mogi Akiko pentru ajutorul acordat la adunarea datelor, pentru sugestiile pentru alegerea numelor şi, mai presus de toate, pentru prietenia lor neîntreruptă.

În Australia, aş vrea să le mulţumesc celor două profesoare de limbă japoneză ale mele, doamna Thuy Coombs şi doamna Etsuko Wilson, lui Simon Higgins care mi-a făcut sugestii nepreţuite, agentei mele Jenny Darling, fiului meu Mat, primul cititor al celor trei cărţi ale mele, şi restului familiei mele care nu numai că mi-a acceptat obsesiile, ci le-a şi împărtăşit.

În 2002, am mai petrecut trei luni în Japonia la Casa de Schimburi Culturale Shuho-cho. O mare parte din munca mea de cercetare din această perioadă a ajutat la modificarea finală a ultimului volum, *Strălucirea lunii, adierea vântului.* Mulţumirile mele oamenilor din Shuho-cho, îndeosebi domnişoarei Santo Yuko şi lui Mark Brachmann, precum şi lui Maxine McArthur. De asemenea, încă o dată, cele mai profunde mulţumiri ArtsSA pentru bursa oferită.

Caligrafia a fost executată de domnişoara Sugima Kazuko şi doamna Etsuko Wilson. Le sunt extrem de recunoscătoare.